

İLAYDA KÜÇYİĞİT

SAVCI

Geçmişin Yargısı

VERA KİTAP

Adaleti sağlamak için elinden geleni yapan Ela Aydemir,
bir gün kaçırıldığı depoda yıllardır kaçtığı geçmişinin
tam ortasına düşer. Hayatını mahveden adamı zorlukla
hapse attırdıktan sonra yeni bir sayfa açan Ela'nın,
Serkan Karavan tarafından kaçırılmasıyla
korktuğu sahne yeniden kurulmuştur.

Yalan pusuya kurulmuş bir yılan gibi bütün sahneyi
sarmış zehrini akıtmayı bekliyordur. Yıllardır beklenen
savaşın çanları çalarken kimsenin beklemediği
aşk işleri daha çok zorlaştırır.

Fakat kimsenin bilmediği, ön göremediği şey şudur:
"Her savaşın, bir kazananı vardır."

SAVCI - GEÇMİŞİN YARGISI

İLAYDA KOÇYİĞİT

Genel Yayın Yönetmeni : Gamze Tuncel
Editör : Zerrin Özalp Öztarhan
Kapak Tasarım : Zebartdesign
Grafik Tasarım : Şeyma Çebi

Türü ^^ : Türk Roman
Kitap No : 3

4. Baskı: Ocak 2026
ISBN: 978-625-93897-3-8
Yayınevi Sertifika No: 81245

©Safiye İlayda Koçyiğit
©Vera Basım Yayım Dağıtım

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, kayıt sistemlerinde saklanamaz veya aktarılamaz.

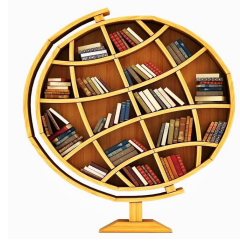
Vera Kitap
Vera Basım Yayım Dağıtım ve Ticaret Ltd. Şti.
Oruçreis Mahallesi Tekstilkent Sitesi
Tekstilkent Caddesi Blok No: A16 Kapı: 21 Esenler / İstanbul
Tel: 0 (212) 812 83 72
info@verayayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Dalgıç Çarşısı Apt. 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Serfika No: 46025
Tel: 0212 613 17 33

İLAYDA KOÇYİĞİT

SAVCI

Geçmişin Yargısı

Düzenleme
Ny.ozlem

*Başkasının sevgisini kazanmaya çalışırken
kendisine sarılmayı unutan herkese...*

ÇALMA LİSTESİ

BAĞZILARI – *Tesadüfî Dokunuşlar*

MODEL – *Sarı Kurdeleler*

ÇAĞAN ŞENGÜL – 22

BILLIE EILISH – *Wildflower*

ÇAĞAN ŞENGÜL – *Mağlup*

LP – *Lost on You*

ASHE – *Moral of the Story*

MELİKE ŞAHİN – *Olur mu?*

ÖZLEM TEKİN – *Dağları Deldim*

DEDÜBLÜMAN-ALEYNA TİLKİ – *Sana Güvenmiyorum*

DEDÜBLÜMAN – *Sen Bilmezsin*

TOYGAR IŞIKLI – *Çok Geç*

BAHADIR SAĞLAM – *Aşk Olsun*

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta geçen isimler, semboller, örgütler ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür; gerçek kişi, topluluk veya kurumlarla herhangi bir bağlantısı bulunmamaktadır. Eserde ayrıca madde kullanımı gibi sağlığa zararlı; **şiddet ve istismar** gibi bazı okurlar için hassas olabilecek unsurlar yer almaktadır.

1

TESADÜF

Hayat mucizelere olduğu kadar kıyametlere de gebedir.* İnsanlar ise bunu hiç bilmiyormuş gibi yaşamayı tercih eder. Belki de yaşam boyunca mucize bekledikleri için bu kadar hayal kırıklığına uğradılar. Belki iyi olduğu kadar, kötünün de olacağını kabul edemedikleri için acı çektiler. Yaşam belli dengelerle kurulu bir sistemdir. Hayatına aldıkların sistemini ya yürütecek ya çürütecekti. İnsanlar hayat boyunca pek çok yanlış yapar. Doğduğumuzda sesimiz çıksın diye güldürmek yerine ağlatmaları gibi küçük ama etkili bir yanıltır ilk hata. Yürümemiz için destek verip ilk ayağa kalktığımızda, tuttukları elimizi bırakmalarıyla devam edip gider yanlışlar...

Geçmişimizi, yeni bir yaşa girdiğimizde, yeni bir şehre gittiğimizde ya da yeni bir karar aldığımızda arkada bıraktığımızı zannettiğimizde daha da çok yanılmıştık. Çünkü geçmiş; hayatımızın bavuluna sıkıştırılmış, buruşup kırıışmış bir parça olarak yer alacaktı. Ondan kaçmaya çalıştığınızda size daha çok koşacaktı.

Ela, dar bir labirentte çıkışı bulmaya uğraşırken, geçmişi ile bugünü arasında kaybolup kendini bulmaya çalışan, bavulu acı dolu bir savcıydı. Peki, onu bu labirentten kim çıkaracaktı? Ya da kim onunla bu labirentte sonsuza dek hapis kalacaktı? Adaletini sağlamaya çalışırken geçmişin adaletsizliğinden nasıl sıyrılacaktı? Yoksa o adaletsizliğe boyun eğip düzenini bozmamak için özgürlüğünden fedakârlık mı edecekti? Ya da kendini bırakıp, canavarının onu pençeleriyle parçalaması ve geçmişinin onu günden güne boğmasına mı izin verecekti? Tek bildiği, hayatında bundan sonra öyle bir doğru yapmalıydı ki bütün yanlışlarını silsin. Tabii bunun için gücü ve ruhu olduğundan şüpheliydi.

Ya aşk? O düzeltemez miydi bir şeyleri? Aşk, Ela'nın kalbinde doğru anahtarın açamadığı yanlış bir kapıydı. Tek çare yeni bir sayfa yerine yeni bir defter açmaktı. Buna izin verecekler miydi, orası muammaydı işte. Kendi kendine tekrar etti, Ela: "Eski Ela yok! Yeni Ela'yı doğururken öldü."

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Gördüğü kâbustan dolayı yatakta sıçradı. Üç gecedir aynı kâbusa eşlik ediyordu. Akşamdan kalma bedeni yavaşça sızlarken odada gezinen gözleri, camdan gelen güneşle kısıldı. "Allah'ım seven şu güneşi kısabilir mi?" diye söylendikten sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat vücuduna dolanan battaniyeyle kendini yerde buldu. Acıyla inleyip söylenmeye devam etti. "Hayır, battaniye misin, sarmaşık mı, belli değil arkadaş! Bir kez olsun güne yerde başlamayayım!" Sinirle battaniyeye bir tekme savurup yüzünü yıkamak için banyoya girdi.

"Hey gidi koca kız! Kocadın!" Birden aynada kendisine bakıp ne kadar değiştiğini gördü. Kahvaltı için kendine

kaşarlı yumurta hazırladı. Yumurtanın en sevdiği haliydi. Masaya geçip hızlı olsun diye yaptığı sallama çayı ve yumurtayı sofraya koydu. Bir yandan kahvaltısını ederken diğer yandan haberlere göz atmak için televizyonu açtı. Daha ilk anda bu tercihinin ne kadar yanlış olduğunu anladı. Gördüğü manzarayla önce midesi ekşidi, ardından öfkeyle bağırdı: “Allah hepinizin belasını versin!”

Haberde ailesinin zoruyla evlendirilmeye kalkan genç bir kızın, buna karşı çıktığı için öldürüldüğü söyleniyordu. Bu hafta üçüncüydü. İlki, eski sevgilisi tarafından tüfekte vurulan genç bir kadındı. İkincisi eşi tarafından çocuğunun önünde bıçaklanan bir kadındı. Üçüncü ve artık tepesini atıran olay da bu genç kızdı. Maalesef sadece sayıda kalıyorlardı. Eksilmiyor aksine artıyordu bu sayı. Yumruklarını öfkeyle masaya vurdu. “Ne istiyorsunuz ya? Ne istiyorsunuz!” Daha fazla dayanamayıp, televizyonu kapattığı gibi elindeki kumandayı duvara fırlattı.

Derin bir nefes aldı ve sofrayı çabucak kaldırdı. Bu kadar sinirli olmasının diğer sebebi de gördüğü rüyaydı. “Bizde kızlar on sekizinde evlenir, yirmisinde bebeğini kucağına alır.” Kulağında çınlayan cümleyle midesi bulandı. Ve tuvalete koştu. Ağzına attığı tek lokmayı da çıkarırken yanmaya başlayan kulakları daha fazla cümle hatırladı.

“Kızınız hâlâ okuyor mu?”

“Yuvasını kuracak benim kızım...”

Sinirle ellerini kulaklarına bastırıp birkaç dakika soluklandı; sonra ensesini soğuk suyla ovup odasına çıktı. Dolabından beyaz bir gömlek, altına da siyah kemerli bir pantolon geçirdi. Aynanın önüne geçip her zamanki tonlarda makyajını yapıp dudaklarına pembe tonlarda bir ruj sürdü. Üzerine siyah trençkotunu geçirdi. Çantasını alıp evden ayrıldı. Arabasına binip süratle iş yerine vardı.

Önünde durduğu mağazaya girerken kapının önünde, “Yas mı tutuyorsun kızım, bu hal ne?” diyen iş arkadaşına karşı derin bir nefes aldı. İçeride televizyon açıktı ve yine aynı haberi veriyordu. Haberi işaret edip, “Günaydın, Zeliha. Evet, yas tutuyorum. Şu an televizyonda gördüğün ve görüp de bakmadığın bütün kadınlar için yas tutuyorum,” dedi hiddetle.

Bugün siyah giymesinin sebebi bu olsa da sürekli siyah giymesinin nedeni başkaydı. “Zeliha sen gelen müşterilerle ilgilen.” İçeriden platform topuklularıyla mağazayı çınlatan iş arkadaşı, Ela’nın yalnız kalmasını bekledikten sonra elini destek verircesine koluna dokundurdu.

“Dün gece kötü geçmiş anladığım kadarıyla. Ama biliyorsun, müşterilere karşı güler yüzlü olmalısın. Şu kapının dışında her şeyi bırakıp girmemiz lazım buraya.”

Anaç şekilde konuşan arkadaşının dediklerine alayla gülümsedi.

“Evet, çünkü robot olmak zorundayız. Aman müşteriler bir kıyafet daha alsın diye hiç yakışmayan kıyafetlere, *harka oldu*, diyelim. Sorun çıkmasın diye azarlasa da *haklısınız*, diyelim. Robotuz çünkü!”

Ela, başını öne eğerek lavaboya gidip yüzüne biraz su çarptı. Bugün anlaşılan yüzüne daha çok su çarpması gerekecekti. Zeliha’yı sevmezdi ama az önce Meryem’le o şekilde konuşmak istememişti. Onu severdi, Elini yüzünü kurulayıp içeriden güler yüzle çıktı. Kasanın yanında kollarını kavuşturarak mağazayı izleyen yönetici, aynı zamanda yakın arkadaşı olan Meryem’in omzuna kafasını yatırıp, “Hangi öküz üzdü bu güzeller güzeli yöneticimizi? Aaa, benmişim meğer!” diye şirinlik yaparak Meryem’i güldürmeyi başarmıştı. Ellerini omzuna sardı.

“Kusura bakma, Meri. Yine bugün yataktan kâbusla uyandım ve güne yerde başladım. Kahvaltımın en güzel yerinde de o boktan haberi gördüm!”

Meryem anlayışla gülümsediğinde Ela içten şekilde arkadaşına gülümsedi. Sabah krizini atlattıktan sonra işine sarılıp müşterileriyle ilgilenmeye başlamıştı. Öğle güneşi gözünü kamaştırırken kapının önünde beliren karartıyla güneşi gölgelendi. İçeriye uzun boylu bir adam ve ondan daha kısa genç bir kadın girdi. Adamın geniş omuzları ve diğerlerine yukarıdan attığı bakışları onu karizmatik gösteriyordu. Mağazadaki herkesin gözü bir anda ona kaymıştı. Kadın ise adamın aksine mağazada yokmuş gibi silikti. Ela gözlerini kırıp karşısındaki adama baktı. Aşırı sert bir havası vardı. Soğuk bakışları insanın içini ürpertiyordu. Ayağını hızla sallıyordu. Sanki sıkılmış hemen gitmek istercesine bir tavrı vardı. Yanındaki kız kardeşi gibi duruyordu. Fazla ürkekti. Eli bir kıyafete giderken önce adama bakıyordu. “Nasıl?” Meryem’in adamı göstererek sorduğu soruya yüzündeki lakayt bir gülüşle cevap verdi. “Ehh, fena sayılmaz. Botokslu yüzünü saymazsak tabii! Bu gerginliğin başka bir açıklaması olamaz,” deyip kıkırdadığında Meryem, Ela’ya eşlik etti. Adamın koyu kahverengi gözleri, gülerken gözlerinin içi ışıldayan kestane saçlı kadına kaydı. Elindeki listeye bakarak fiyat güncellemesi yapıyordu. Diğer yandan Zeliha adamlarla ilgilenmek için dibine kadar girmişti.

“Hoş geldiniz! Gördüğünüz gibi bütün ürünler yeni geldi, istediğiniz ürünün fiyatını bana sorabilirsiniz, efendim.”

Ela bir anlığına kafasını kaldırdığında, Zeliha’yı izlemeye başladı. Adamın jest ve mimiklerinden birazdan onu mors edeceği belliydi. Meryem’e doğru eğilip, “Bak şimdi Zeliha yine klasik flörtözlüğünü ortaya koyacak,” dedi. Adam umursamayıp eli farklı bir ürüne gittiğinde Zeliha yeniden atıldı.

“O elbise yeni geldi. Kumaşı yüzde yüz pamuktur,” dedi, saçının tutamıyla oynarken. Adam kendisinden epey kısa olan kadına eğilip bunaltıcı bir sesle, “Teşekkür ederim ama benim gözlerim görüyor,” dedi.

“Anlayamadım?”

Ela, Zeliha’ya bakarak sessizce kıkırdadı. “Ovvv taktik bu sefer işe yaramadı,” deyip karşısındaki manzarayı izlemeye devam etti. Adam sahte bir gülümsemeye, “Diyorum ki her ürünün üzerinde etiketi var zaten. Ürünün içindeki uzun etikette de ne kumaşı olduğu yazıyor. Bu açıklamaları, mağazada görme engelli biri varsa ona yapabilirsiniz,” dedikten sonra önüne döndü.

Ela gözleri büyür halde Meryem’in kulağına, “Ve o kapak geldi,” diye fısıldadı. İkisi kıkırdamaya başladı. Onların bu halini fark eden adam kafasını kaldırıp hafif tebessümle Ela’yı işaret etti. “Bakar mısınız?”

Meryem’in gözleri, Ela ile adam arasında mekik dokuyordu. Ela, listeyi Meryem’e bırakıp adamın yanına giderken, “Allah’ım sanırım bir belaya çattık!” diye mırıldandı. Adamın yanına geldiğinde, onu daha yakından inceledi. Üzerinden gelen parfüm kokusu oldukça ferahlatıcıydı. Giydiği takım elbise ve yüz hatlarıyla ise çekici gözüküyordu. Bakışları ok gibi keskin olduğundan kendisini garip hissetmişti.

“Buyurun?”

“Şuna bir şeyler giydir. Güzel olsun,” dedi, yanındaki kızı umursamayarak gösterirken. Ela önüne gelen saç tutamını arkaya atarken, “Kız arkadaşınıza mı?” diye sordu. Adam, “Kız arkadaşım değil,” diye sert bir şekilde tonladı. Ela içinden sabır çekip sahte şekilde gülümsemeye devam etti. “Kardeşinize mi?” dedi bu sefer daha ılımlı şekilde. Adam, Ela’nın sorduğu soruyla dişlerini sıktı. Kemikli yüzü

iyice ortaya çıktı. “İlla bir sıfatı mı olması lazım, hanımefendi? Şu yeterli işte!” Yüzünde hâlâ gülümsemesi yerinde dururken daha fazla bu ukalalığa dayanamamıştı. Bir adım öne atılıp adama dik dik baktı: “Beyefendi sizin ‘şu’ diye gösterdiğiniz sandalye ya da masa değil, bir kadın... Yeri geldiğinde anne, yeri geldiğinde bir eş, yeri geldiğinde ise sadece bir birey,” dedi. Hâlâ sabah olanların etkisindeydi. Sinirle, “Tabii son zamanlarda da en çok öldürülen canlı,” diye fısıldadı kendi kendine.

Karşısındaki adamın kahverengi gözlerinde bir öfke parlamıştı. Adam, Ela’nın dediklerine kızarak altdudağını ısırdı. Sinirle gülerken yanağında minik bir çukur oluştu. Gamzesi ortaya çıkmıştı. Ceketini düzeltirken sert şekilde, “Pardon, nesiniz siz, savcı falan mı? Ya da avukat mı?” dediğinde Ela tebessüm etti.

“Sadece bir Türk vatandaşıyım. Haklarını bilen ve bütün hakları savunan sıradan bir insanım.” Adamın konuşmasına izin vermeden küçümseyen bir tonla, “Ya siz nesiniz? Bir mafya babası mı? Yoksa tetikçi mi? Biraz daha adama yaklaşıp fısıldadı: “Ya da her ikisi mi?”

Adam, kaşlarını çatarak Ela’ya döndü. Fazla yakınlıktan dolayı kadının üzerinden gelen amber kokusunu içine çekti ve bir saniye duraksayıp devam etti.

“Düz bir insanım. Yeterli mi? Düz ve varlıklı bir insanım.” Sesi kalın ve gergin çıkmıştı. Ela, adamı baştan aşağı süzüp, “Düz bir insan için fazla telaşlı ve sinirlisiniz. Aynı zamanda fazla ciddisiniz. Bir de –bir adım daha atıp kulağına fısıldadı– hiçbir düz insan belinde tabancayla onu gösterircesine gezmez.”

Duyduğu cümleyle yüzü değişen adam, belindeki tabancayı düzeltilti. Bozuntuya vermeden konuşmasına devam etti. “Bence sen ya mafyasın ya da mafyadan birinin kızı falan.”

Ela, adamın dediklerine yine aynı şekilde gülümsedi. Kendisine nazaran karşısındaki adamın kahverengi gözlerinde gizli bir siyahlık vardı. Fakat üstelemeyi bırakıp konuyu değiştirmek için önündeki kıyafetleri gösterdi.

“Evet, hangi giysileri beğendiniz, yardımcı olayım.”

“*Bu* denemeyecek,” diye belirtti yanındaki kızı gösterip sanki Ela’ya inat yapar gibi. Kıza döndü. “Sen arabaya git.” Ela’ya dönerek konuşmasına devam etti. “Ben alıp gelirim.”

“Tamam, Serkan abi.”

Kız sanki bir emri yerine getiriyor gibi mağazadan çıktığında, mağazanın ortasında sadece ikisi kalmıştı. Öğle saatleri olduğu için yoğun değildi, iki-üç müşteri vardı.

“Seç bir şey,” dedi keyifle, Serkan. “Bedenleriniz benziyor.” Az önceki gergin tavrı sanki uçup gitmişti.

Ela, anlamadan, “Ne?” deyip kısılmış gözlerini karşısındaki adama çevirdi.

“Anlamayacak bir şey yok. Bir kıyafet seçeceksin ve onu deneyeceksin, ben de kıza alacağım.”

“Serkan Bey bizim böyle bir hizmetimiz yo...” diye karşı çıkacakken araya giren sesle duraksadı.

“Ooo, Serkan’ım nerelerdesin sen ya?”

Ela, patronu Fahri Bey’in sesini duyduğunda gözlerini sinirle yumdu.

“Teşekkür ederim, Fahri Bey. Fakat benim biraz canım sıkkın,” dedi yaklaşık iki dakika önce isminin Serkan olduğunu öğrendiği adam.

“Hayırdır aslanım, bir mesele mi var?” Serkan denilen adam Ela’ya döndü. “Küçük hanımdan bizim kıza kıyafet almak için denemesini istiyorum. Ama böyle bir hizmetinizin olmadığını söylüyor.”

“Çünkü böyle bir hizmetimiz yo...”

Fahri, Ela'nın sözünü kesti. "Ela, sen yeni olduğun için bilmezsin ama Serkan Bey, bizim saygın müşterilerimizdendir. Dediğini yapalım sorun çıkmasın."

Şaka mıydı? Gözleri sinirden seğirmeye başlarken, Serkan göz kırpıp kıyafetlere yöneldi. Ela, sinirle homurdanarak kabine doğru yürüdü.

Kabinin içindeki Ela, yarım saattir Serkan'ın seçtiklerini deneyip ona gösteriyor sonra da beğenilmediği için kabine geri gönderiliyordu. En son giydiği kıyafet siyah uzun bir elbiseydi. Bilekten dizin altına kadar gelen yırtmaç, etraf-taki bakışları, Ela'nın bacaklarına toplayabilecek cinstendi. Elbisenin bel kısmına kadar inen parlak görüntü de dikkatten kaçmamıştı. Ela terlediği için onu bunaltan koyu saçlarını, tepesinde bir topuz yapmıştı. Kabinden çıktığında karşısındaki koltukta oturan Serkan'ın dikkati telefonundaydı. Meryem'in sesiyle kafasını kaldırdı. "Ela, bu harika olmuş!" Serkan gördüğü manzara karşısında kısa bir şok geçirmişti. Elbise, Ela'nın bütün vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Kendisine itiraf edemese de aşırı seksi görünüyordu. Elbisenin yırtmacı çok derindi.

"Şah..." diyecekken kendini son anda durdurdu.

"Buyurun Serkan Bey?"

Boğazını temizledikten sonra cevap verdi. "Şah! Yani şahtın şahbaz olmuşsun. Beğenmedim çıkar."

Ela, gözlerini devirdikten sonra eliyle yelpaze yaparak sıkıntıyla kabine geri döndü. Birkaç elbise daha denedikten sonra kabinden çıkıp elbiseleri kasaya doğru götürürken Serkan'ın kolundan tutup kendine çevirmesiyle duraksadı.

"Dursana bir!"

"Buyurun, Serkan Bey?"

"Tüm kıyafetler bunlar değil, diğerlerini neden denemedin?"

Ela yaptığı şeyin fark edilmesiyle yavaşça yutkunup gözlerini kaçırdı. “Onlar geçen sezondan kalmaydı.”

Konunun kapanması için alelacele söylediği cümleden sonra ilerlemek için devam ettiğinde, Serkan tekrardan durdurdu. “Sezona göre değil kızın zevkine göre seçtim. Uzun elbiselerin hepsini denedin, o minileri neden denemedin?”

Ela’nın bir saniyeliğine gözleri boşluğa daldı. Ardından kendisini toplayıp kafasını kaldırdı. “Serkan Bey, böyle bir hizmetimiz olmamasına rağmen sizin için kıyafet denedim. Diğerlerini denemek istemedim evet çünkü bunaldım bu kadar basit.”

Serkan otoriter bir sesle devam etti: “İyi, o zaman benim için kabine girip diğer kıyafetleri de dene.”

Ela’nın daha fazla emir kipi duymaya tahammülü kalmamıştı. “Serkan Bey, istediğiniz elbiseleri denemeyeceğim! Yeterince elbise denedim. Eğer bu kadar denenmesini istiyorsanız Zeliha Hanım’dan da rica edebilirsiniz, o memnuniyetle dener,” dedikten sonra cevap beklemeden arkadaki depoya ilerledi. Kapıyı kapattığı gibi yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Çenesi titrerken iç çekerek ağlamaya başladı. Eliyle göğsünü ovduğunda kafasını kaldırıp derin bir nefes aldı. Kıyafetleri gördüğü an derinlerinden bir şey üzmüştü onu. Birkaç dakika o şekilde ağladıktan sonra ayağa kalktı. Karşısındaki aynanın önünde durdu. Gözünün yaşını, taşmış rujunu eliyle sildi. Üzgün suratına baktı. Bir adım atıp aynaya karşı gülümsedi. “Geçti Ela. Yeniden gül.” Her zamanki gibi kendisini, kendi ayağa kaldırmıştı yine. Hızlıca depodan çıkıp mağazaya girdi.

“Ela, buraya gel!”

Gözlerini kapatıp birazdan olacaklar için sessiz kalmayı diledi. Patronunun sesi az sonra gerçekleşecek felakete davetiyeydi.

“Buyurun, Fahri Bey?”

“Müşterilere nasıl bu şekil davranabilirsin? Sen bir çalışanısın!”

Sakince gülümsedi. “İnsanım... Aynı zamanda, bir insanım da Fahri Bey.”

“Serkan, benim en özel müşterilerimden biri! Sen nasıl bu şekilde davranırsın ona?”

Fahri’nin sesi bütün mağazada yankılanırken etrafta kimse-
nin olmamasına şükretti.

“Ben yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum. Sadece istediği bir şeyi yapamayacağımı söyledim o kadar.”

“Derhal özür dile! Ve elbiseleri yerine as!”

Fahri’nin sert çıkışına Serkan karşı çıkamadan Ela sinirle gülümseyerek, “Hayır asmayacağım!” diye çıkıştı.

Fahri, “Ben senin patronunum. Şimdi derhal dediğimi yap!” dedi kibirle.

Ela’nın yüz ifadesi yavaşça silinirken kaşları çatıldı. Suratı sertleşti. Gözleri elinde tuttuğu askıdaki kıyafetlere dönerken hışımla yere bırakıverdi. Bütün elbiseler yerdeydi. Gülümseyerek patronuna döndü.

“Artık değilsiniz. İstifa ediyorum,” dedikten sonra kasanın yanında duran çantasına ilerleyip koluna takarken şoke olmuş şekilde onu izleyen Meryem’e göz kırpıp mağaza çıkışına doğru ilerledi. Sokağa adım attığında temiz havayı derin derin içine çekti. Uzun zamandır vermek istediği istifayı güzel bir şovla taçlandırmıştı. Yine de Serkan denen herif yüzünden ayrılması moralini bozmuştu. Mağazanın içinde tek bir kelime etmeye fırsat verilmeyen Serkan, neye uğradığını şaşırmış şekilde yüzüne bile bakmadan giden kadının arkasından bakakalmıştı.

“Züppe! Hemen ilkokul çocuğu gibi gidip Fahri’ye söylemiş!”

Yol boyunca söylenirken adımları her zaman gittiği kütüphanenin önünde durdu. Her insanın rahatlama türü farklıydı. Ela'nın iki farklı rahatlama formülünden biri, ayda birkaç kere gittiği kütüphaneydi.

Girişteki somurtkan güvenliğe rağmen, her sinirlenip üzüldüğünde kendini bu kütüphaneye atardı. İstanbul'daki en güzel kütüphanelerden birindeydi. Üstelik gece on ikiye dek açıktı. Güvenliğe nezaketen selam verip çantasını girişteki dolaba bırakıp arka sıralardan birine geçti. Telefonunu masaya bırakıp raflara bakmak için ayağa kalktı. Kitap konusunu içine çektiğinde bir kere daha rahatladı. Kafasında okumak istediği birkaç kitap vardı. Bir an gözleri ışıldadı. Rafta gördüğü, kapağında mandalina olan kitaba baktı. E.M. Cioran'ın yazdığı *Çürümenin Kitabı*'nı raftan aldı ve masaya oturup kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Kitap daha ilk cümleleriyle kendisini çekmişti. Hemen okumaya başladı. Kitaba kendini o kadar kaptırmıştı ki kütüphanenin kapanma saatinin geldiğini fark etmemişti bile...

“Hanımefendi, kapanma saati geldi. Kitabı teslim etmeniz gerek.”

Duyduğu yumuşak sese başını çevirdiğinde karşısında, Serkan denen adamın yanında getirdiği kızı gördü. Çok şaşırmış ama bunu belli etmemişti. Gerinip ayağa kalktı, kitabı yerine koydu.

“Ben sürekli gelirim buraya hiç görmedim sizi.”

Kız bal rengi saçlarını arkaya savurdu. “Bu benim ilk işim, yeni girdim. Evde canım sıkıldığından tanıdık vesileyle bu hafta başladım. Daha çok kütüphane boşalınca kitapları düzenleyip rafların tozunu alıyorum.”

Ela bir an karşısındaki kadının yerinde olmak istedi. Kitaplar arasında bir gün hayal etti. Daha iyi bir şey olamazdı! “Harika bir şey olmalı sizin için! Çok şanslısınız.”

Kız, Ela'nın dediklerine tebessüm etti.

“Tabii... Öyleyim.”

Kütüphaneden birlikte çıktılar. Kız arka sokağa doğru ilerlerken Ela da binanın önünde, uygulamadan çağırdığı taksiyi bekliyordu. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Eve gidip sıcak bir duş alırsa hiçbir şeyi kalmayacağından emindi. Telefonunu cebinden çıkarıp müzik açmaya hazırlanırken arka sokaktan gelen tiz bir kadın sesiyle irkilip ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir saniye sonra aynı ses daha yüksek geldiğinde adımlarını oraya yönlendirdi ve karşı taraftan koşan kızı gördü.

“Yardım edin!”

Can havliyle koşan kişinin az önceki kız olduğunu fark etmesi kısa sürdü. Tam önünde durduğunda neredeyse nefessiz kalacaktı. Gözbebekleri kocamandı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Dur! Dur sakın ol!”

Ela, kızın saçlarını geriye ittiğinde yüzü kasıldı. Dudağı patlamış, kaşı kanıyordu.

“Yalvarıyorum yardım et! N’olur!”

Ela, hemen koluna girip onlara doğru gelen taksiye durdurdu. Hızlıca bindirip kapıyı kapattı. Yol boyunca yanında titreyen kızı sakinleştirmeye çalıştı. Adresi söylemeyi unuttuğunu hatırlayıp taksiciye evi tarif etti. Yanındaki kızı nereye götüreceğini bilemedi. Güvenli bir yer olarak aklına gelen ilk yer eviydi. Taksici bindiklerinden beri dikiz aynasından tuhaf tuhaf bakıyordu. Evin sokağına girmeden önce ağzının içinde yuvarlayarak bir şeyler konuştu.

“Pardon Şoför Bey, bir şey mi dediniz?”

Araba, evin önünde durdu. Taksici ışığı yakıp, arkada oturan ikiliye döndü. Bakışları iğneleyiciydi. “İnsan merak ediyor, gecenin bir saatinde o ara sokakta ne işiniz vardı? Ne hale gelmişsiniz...”

Ela sessizce yutkundu. Arabadan sessizce inecekken vazgeçip eli sürücü koltuğunu kavradı. “Nasıl yani?” dedi.

Adam önüne dönerken, “Bir halt yemeseydiniz yüzü o hale gelmezdi bayanın. Sonra da suç bu hale getirende oluyor. Hayır, anlamıyorum evinizde uslu uslu oturmak varken bu saatte ne işiniz var kıyıda, köşede?”

Ela, yanındaki kıza döndü. Kız utancından yerin dibine girmek üzereydi. Oysaki utanması gereken o değildi. Arabanın kapısını açıp, “Sen in, parayı ödeyip geliyorum,” dedi. Kız indikten sonra gürültülü şekilde kapıyı çekip kapattı ve öndeki sürücü koltuğuna yumruğunu geçirdi. Taksici bu hareketle yerinde sıçradı.

“Ulan bir taneniz de farklı olun ya! O çöp zihninin içinde milyon tane senaryo geçiyor! Ve hepsinde de illa biz kaşınmışızdır, değil mi? Dua et bir daha önüme çıkma! Dua et!”

Cüzdandan parayı çıkarıp arabanın içine fırlattı. “Bu para da haram zıkkım olsun! Üstü kalsın!”

Arabadan indi. Evin kapısının önünde titreyen kızın koluna girip eve girmesine yardımcı oldu. Genç kız ürkek adımlarla eve girerken Ela, onu salondaki koltuğuna oturtup banyoya koştu. Odaya girdiğinde ürkek bakışlarla kendisine bakan kızı gördü. Bu duruma içi ezilen Ela, önce kızın yüzündeki kurumuş kan lekelerini ıslak bir bezle sildi. Daha sonra dezenfekte edip yaraların mikrop kapmamasını sağladı. İlk başta çekinse de yardımı kabul eden genç kız, koltuğun kenarına sinmişken Ela uyuması için ona kendi odasını hazırlayıp, temiz pijama verdi. Ela’nın ısrarına dayanamayan kız yatağa geçerken Ela da mutfakta yemek için bir şeyler hazırlamaya başladı.

Sorması gereken onlarca soru vardı. Fakat kız hâlâ ilk şoku atlatamamıştı. Ocaktaki çorbadan bir kâse hazırlayıp

odaya götürdüğünde kız çoktan uyumuştı. Salondaki kanepeye uzanıp yaşadığı günü düşünürken yorgunluktan uyuyakaldı.

“Abi istediğin kişiyi bulduk.”

Serkan kahvesinden keyifle bir yudum alıp ayağa kalktı.

“Aferin! Şimdi onun adını, soyadını, ne yiyip ne içtiğini kısaca her şeyini öğrenin ve bana getirin!”

Aldığı haber karşısında zafer hisseden Serkan, aklına gelen fikirle tekrardan adamlarına dönüp gülümsedi. Gözleri parlıyordu.

“Ya da bırakın sürpriz olsun. Sadece uygun bir zamanda paketleyip getirin.”

Adamlar aldıkları emirle arabalara binip, aradıkları kişiyi almaya gittiler. Serkan cama yaklaşıp dışarıyı izlerken, bulunduğu kişiye neler yapacağını düşünüyordu. Önüne düşen saçlarını eliyle arkaya doğru tararken tehlikeli bir tonda tısladı.

“İşte şimdi bittin, savcı!”

Düzenleme
Ny.ozlem

2

TANIDIK KARANLIK

Ela, odasından gelen ılıkla uyuyakaldığı koltuktan sıçrayarak uyandı. Sanki biri yardım istiyordu. Karşıda duran kitaplığın alt çekmecesinden, silahını alıp odaya doğru koştu. Odada bir saldırganla karşılaşacağını zanneden Ela yanılmamıştı. Tek fark saldırgan, odanın içinde bir yerde yatakta yatan kızın zihnindeydi. Yenilemeyecek bir saldırgandı. Bal sarısı saçları yüzünü kapatan kız, yatağa tırnaklarını geçir-miş şekilde inliyordu. Devamlı bir şeyler sayıklıyordu. Kendini sıkmaktan boynu kıpkırmızı olmuştu. Ela yatağa oturdu. Her şeyi dikkatli şekilde yapmaya çalışıyor, kızın korkup uyanmaması için dikkatli davranıyordu. Elini kızın saçlarına uzattı. En fazla yirmilerinde görünen genç kız, bir kere daha irkildi ama saçları okşanmaya başlanınca kendini serbest bıraktı. En sonunda sinir boşanmasıyla gözlerinden yaş-lar süzölürken Ela, karşısındaki görüntüye dayanamayarak banyoya kaçtı. Suyu sonuna kadar açtı. Yere çöktü, kendini tutamadığı için ağlamaya başladı. Yumruğunu dudaklarına bastırırken diğer eliyle yeri yumrukladı. Her gün önüne dosya olarak gelen kadınların yaşadığı zorluğu bu kadar somut

şekilde görmenin acısı ağır gelmişti. Kızın yalnızlığında kendisini görmüştü. O da bir zamanlar kasardı kendini. Ve boynundaki damarlar patlayıncaya kadar ses çıkarmazdı.

Kendine geldiğinde nefes nefeseydi. Soğuk mermerde dakikalar boyu oturmaya devam ettikten sonra, kalkıp aynaya baktı. Makyajı tamamen yüzünde bulamaç olmuş, gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu. Titrek sesi, “Geçti Ela... O kız için güçlü ol. Kendin için de o kız için de güçlü kal,” derken neden bunu dediğini bilmiyordu. Ama öyle hissetmişti. Sanki içerideki kız, hayat tarafından ona emanet edilmiş de onun yanında durmak zorundaymış gibi hissetti. Odaya gidip yüzünü temizleyip üstünü değiştirdikten sonra yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Ve kızın uyanmasını beklemeye başladı. Güneş yavaşça perdenin arasından odaya sızıyordu. İlk uyanan kızdı. Uyandığında ilk fark ettiği şey, elindeki başka bir eldi. Ela’nın başı yatağa yaslanmış, başında beklerken sandalyede uyuyakalmıştı. Kız uyandırmak için koluna dokunduğu an yerinden sıçrayıp sandalyeden düştü.

Kızcağız, “Günaydın demek istemiştım sadece,” dedi panikle. Ela, yerden kalkarken karşısındaki kızın mahcup bakışlarına gülümsedi. “Ben alışığım güne böyle başlamaya, aldırma sen. Bu arada günaydın gizemli yabancı.” Sesindeki pozitif tını kıza da yansımıştı.

“Gizemli yabancı?”

“Daha ismini bile bilmiyorum sonuçta,” diyerek cevap verdi. Boğazını temizleyip omuzlarını dikleştiren kız, “Deren,” diye kısık sesle tonladı.

“Efendim?”

“İsmim Deren.”

Ela aklına bir şey gelmiş gibi, “Toplayan düzenleyen,” dedi.

“Efendim?” Bu sefer kız anlamamıştı. Ama önemli değildi.

“Dünden beri bir şey yemedin, acıkmışsındır. Kahvaltıda ne istersin?”

Deren’in gözleri bir anlığına büyüdü. Fakat sonra yeniden küçüldü. Aç olduğu belliydi. Ela, bu haline tebessüm ederek mutfığa doğru yöneldi.

Kahvaltıdan sonra koltuklara sinen ikiliden ses çıkmıyordu. Sessizliği Deren’in hüzün dolu sesi böldü.

“Benim gitmem gerekiyor.”

Ela’nın kaşları havaya kalkarken içine huzursuzluk doldu. Ayağa kalkan kızın yavaşça önüne geçerek ona bakmasını sağladı.

“Bunu sormaya hakkım yok ama bu haldeyken nereye gideceksin Deren?”

Aslında sorunun cevabını biliyordu.

“Geldiğim yere,” dedi, Deren. Dokunsalar ağlayacaktı.

“Kaçtığın bir yere yeniden gitmenin ne yararı olacak ki? Bir daha ne zaman kaçabileceksin? Ya da kaçabilecek kadar yaşayabilecek misin?”

Aklından geçen senaryolar göğsünü delip geçerken dünkü haberi hatırladı ve gözleri yanmaya başladı. Deren, başını öne eğdi. Söyleyebilecek bir sözü yoktu.

Ela devam etti. “Neden hiç yardım istemedin? Hiç adalete başvurmadın mı?”

Deren, duyduğu soruyla istemsizce güldü. “Üzgünüm ama ben adaletsiz bir adalete denk gelmiştim,” diye fısıldadı.

Ela bir yanıt arar gibi, “Nasıl olabilir ya nasıl?” derken gözleri, Deren’in patlamış dudağı ve kabuk bağlayan kaşındaydı. Adaletin kestigi parmak acımazdı! O parmaklar kesilmek yerine Deren’e mi kaldırılmıştı?

Deren, “Aslında ilk başta her şey çok iyiydi. Ben onun beni sevdiğini sandım. Bana söylediği güzel sözler, aldığı hediyeler işi ciddiye taşıması... Hepsi içimi ısıtan şeylerdi. Daha sonrasında davranışları hoyratlaştı. Beni sürekli kısıtlamaya başladı. Dışarı bile çıkamaz oldum.”

“Ailene söylemedin mi? Nasıl izin verdiler?”

“Ben değişir sandım. Babamlara da söyleyemedim. Babamla iş yapıyorlar diye araları bozulmasın istedim. Sonrasında yardım istemeyi düşündüm! Bizimkilere söylemeye çalıştım ama Koray, Serkan abiyle iş yapmaya başlamış, onların güvenini kazanmıştı,” dediğinde aradığı cevabı çoktan vermişti.

Ela, gözlerini kısarken şüpheyle, “Serkan dediğin dünkü adam değil mi? Beni ispiyonlayan! Seni ateşe atan şerefsiz!” diye diklendiğinde sinirle masaya bir tekme savurdu. Ayağından çok, kalbi acıdı.

“Serkan abi... İyi... En azından diğerlerinden daha iyi. Ve dün seni o ihbar etmedi. Orada çalışan mini etekli, dövme kız söyledi.”

Ela hırsla, “Zeliha, tabii ya! Nasıl anlamadım?” deyip konuşmaya devam etti. “Serkan abin kim?”

“Babamın yeğeni. Kuzenim. Yurtdışında olduğundan onunla fazla görüşmüyorduk. Yıllar sonra babam içeri girdikten sonra geldi. Bütün işleri o yönetiyor. “

Ela sinirle, “O zaman sen ondan kaçırıyorsun?” dedi sorar gibi.

Sorunu çözemedikçe daha çok sinirleniyordu içten içe. Deren umutsuzlukla, “Nişanlımdan,” dedi.

Ela, kafasındaki yapbozun parçalarını birleştirdiğinde büyük resim ortaya çıkmıştı. Bingo! Koltuğa kendini fırlatır gibi otururken, “Bir dakika bir dakika! Şimdi doğru anladım değil mi? Bu ilk başta iyi davranan daha sonra senin

hayatını mahveden adam nişanlın mı? Ve hâlâ ailen onunla evlenmeni mi istiyor?”

Deren kafasını salladığında Ela hırsıyla devam etti.

“Ve sen bir şey söylemediğin için ailen seni istemediğin birisiyle evlendirmek üzere, sen sessizce kaçırıyorsun. Ve iyi olan kuzenin sana bunca zamandır senin nasıl hissettiğini görüp yardım etmedi! Öyle mi?” diye çıkıştı.

Deren usulca, “Dün gece beni iş çıkışı sıkıştırmaya çalıştığında karşı koydum. Ondan sonra...” diye anlatırken yaşadıkları aklına gelmiş gibi suspus oldu.

Ela soracağı sorunun ağırlığının altında kalırken en hassas şekilde yaklaşarak, “Peki seni daha önce de... Sıkıştırmaya çalıştığı oldu mu?” Deren sustu. Ela cevabını almıştı. Ela daha kısık bir sesle, “Peki sana hiç –dudaklarını birbirine bastırarak devam etti– dokundu mu?” dediğinde Deren’in yüz ifadesini gördüğünde sorduğu soruya pişman oldu. Deren’in dudakları büzüldü, ağzından yüksek bir hıçkırık çıktığında Ela ayağa kalkıp kollarını karşısındaki savunmasız kıza sardı. Deren’in hıçkırıklarını dindirmek için sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapamadı.

“Denedi! İki kere denedi. Birinde biri gelmiş, kurtulmuştum. Diğerinde ise kaçarken sen geldin!”

Ela, ellerini çekmeden gözlerini kapatmış kızın dediklerini dinliyordu. Deren birden sıçrayarak, “Bi-bir şey yapamadı. Bayılttım onu!” diye bağırdığında onun bu hali, Ela’nın sol tarafının ağrmasına sebep oldu. Çaresiz görünen Deren’i kendisine çekti. İçindeki koruma güdüsünün nereden geldiğini bir türlü anlamıyordu ama bunu anlamayı da umursamıyordu. Önemli olan Deren’i kurtarmaktı. Onun ailesine söyleyemediklerini çıkıp bağıra bağıra söylemekti. Bir genç kıyı kurtarmaktı. Banyoya geçip aynaya yeniden baktığında “Geçti Ela! Deren ve onun gibiler için güçlü ol!”

dediğinde bu sefer neden böyle dediğini anlıyordu. Zamanında kimse onun için güçlü olmamıştı. Aksine güçlenecekken güçsüz bırakmışlardı. Yan odadaki Deren de benzer sözler söylüyordu.

“Toparlan artık. Sen Deren’sin. Güçlü ol!”

Deren, daha iki defa gördüğü bir insana nasıl bu kadar güvenebildiğini anlayamıyordu ama Ela’ya karşı içinde derin bir duygu vardı.

Deren’in kaçtığı haberi Serkan’a yeni gelmişti. Elindeki silahı parmaklarında çevirirken sinirle tısladı. “Damat, nasıl bir beceriksizsin lan! Kızı nasıl elinden kaçırabildin?”

“Abi bayılttı beni. Uyandığımda yoktu,” diye geveledi.

Serkan sinirle soludu. “Hiç uyanmasaydın, Koray! Hiç uyanmasaydın.”

Gözlerini kapatıp parmaklarını masaya vururken düşünmeye başladı. Boynunun damarları apaçık kendini belli ediyordu. Yüzü kasılıyordu. Birden gözlerini açıp şüpheyle gözleri kısıldı. “Sen ne yaptın ki Deren seni bayılttı?” dediğinde sesinden ölüm akıyordu. Tek yanlış cevabıyla karşısındaki adamın beyninde koca bir delik açabilirdi. Koray, kuzuların sessizliğini oynarken Serkan daha öfkelenerek, “Gidip kamera kayıtlarına bakın. Bana kuzenimi bulun, zira kocası olacak adam bir halta yaramıyor!” diye tısladı.

“Abi o sokaktaki kamera kayıtları bozuk,” diye kekeledi Koray.

Serkan sinirle masanın üstündeki dosyaları fırlatıp Koray’ın yakasına yapıştı. “Sen benden ne saklıyorsun, lan? Bu kız senden neden kaçıyor? Koray! Güvenip sana kuzenimi vermeye kalktım. Eğer bu güvenimi boşa çıkarırsan seni

gömerim! Duydun mu beni üzerine toprak bile atmadan yerin dibine gömerim!”

Koray korkuyla başını iki yana salladı. “Abi, öyle şey olur mu? Ben seviyorum Deren’i... Vallahi öyle bir şe...”

“Git kuzenimi bul!”

Kelimeleri vurgulu şekilde söylerken bakışlarından öfke akıyordu. Koray adamları alıp çıkarken Serkan, en güvenilir adamını yanına çağırdı.

“Haftalardır aradığınız savcıyı bulmayı becerdiniz mi, Salih Bey?”

Cüssesinden dolayı giydiği ceketin içinde rahatsız görünen kehribar gözlü adam düz şekilde kafa salladı. “Boş bir zamanını kolluyoruz.”

Serkan, koltuğuna oturup şakaklarını ovarken, “Onu bu gece istiyorum. O adamı tam bu gece istiyorum. Anladın mı beni Salih?” diye fırçaladı. Yumruklarını sıkarken aklından bir sürü senaryo geçiyordu.

“Her zaman abi.”

Salih, dışarı çıktıktan sonra Serkan, biraz rahatlamak için camın önüne yürüdü. Pencereyi açıp dışarıyı izlemeye başladı. Hava bulutluydu. Kasvet bütün gökyüzünü sarmıştı. Serkan’ın en sevdiği havalardan biriydi. Masanın üstündeki kahveden bir yudum aldı. O anda gözünün önünde birisi belirdi. Yırtmacı dizine kadar uzanan, geceye karışacak kadar karanlık ama fazlasıyla güzel olan kestane saçları omzuna dökülen inatçı kadın... Gözbebekleri büyümüş, elindeki askıları yere fırlatan, başkaldıran kadın, gözlerinin önüne geldi. Bir an sert siması gevşedi. Dudağının ucu kıvrıldı. Yanağındaki çukur belirginleşti. Bir-iki saniye sonra başını sallayarak kendine geldi ve eski duruşuna büründü. Şu an tek düşündüğü savcı olmalıydı.

“Bu nasıl hava ya? İnsanı boğuyor.”

Ela, dışarı çıkmadan son hazırlıklarını yapıyordu. Siyah v yaka bluzunun altına her zamanki gibi siyah bir pantolon giymişti. Göz makyajında toprak tonlarını tercih etmişti. Şeftali rengi ruj sürmüştü. Dışarıda üşüyebileceği aklına gelip üzerine siyah bir trençkot geçirdi.

“Deren benim bir-iki saatlik işim var. Pencerelerden uzak dur, perdeleri kapalı tut, kapı çalarsa da asla bakma.”

Deren, onu onayladıktan sonra siyah botlarını giyip dışarı çıktı. Kızı evde yalnız bıraktığı için endişeliydi ama yine de onun evinde daha güvende olduğunun farkındaydı. Sokaklar boştu. Ağaçların yaprakları sararmış, insanlar geçerken üstlerine düşüyordu. Bunları keyifle izleyen Ela'nın aklına bir anda başka bir şey geldi. Siyah takım elbisesiyle sert duruşundan ödün vermeyen adam... Koyu gözleri ve gür saçları olan, gergin çenesi ve derin bakışlı bir adamın yanağındaki belli belirsiz gamze... Daha sonra giysi askıları önüne atılınca sinirden patlayacak gibi duran damarı, ateş püsküren gözleri ve tehditkâr bakışları gözünün önüne geldi. Sinirle gözlerini kırptırdı: “Pislik!”

Ela dışarı çıktığı için uyumayı tercih eden Deren, tam kendini koltuğun köşesine atmıştı ki kapıdan gelen tıkırtı ile ürkek adımlarla kapının arkasına ilerlemeye başladı. Korkarak seslendi. “E-Ela!” Ses yoktu. Tedirginliği büyümeye başlarken aklında tek olasılık vardı. Koray onu mu bulmuştu? Anahatar döndü ve kapı açıldı. Deren yavaşça yan odaya girip sırtını duvara yasladı. Hafifçe kapının arasından baktığında, içeri giren adam kapıyı kapattı. Sırtı ona dönüktü. Yavaşça önüne döndüğünde ise Deren hışımla odadan çıkıp büyük bir çığlık attı. Adam geriye yalpalarken ağzı yarım yamalak açıldı.

“Yardım edin! Ela! Yardım edin!”

Genç adamın kaşları hayretle havaya kalkarken parmağını dudaklarına götürdü. Deren, Koray’ın adamlarından biri olduğunu düşünüp daha fazla haykırmaya başladı. Adam ayıplar gibi, “Kızım bir dur! Bir şey oldu sanacaklar!” derken Deren, ellerini önüne siper edip hırsıyla soludu.

“Beni götüremeyeceksin! Uzak dur!”

Adam bir adım attığında bu sefer çığlık atarak sırtına atladı. Deren, adamın sırtında sallanırken, adam hiç etkilenmemiş gibi davranarak onu salona sokup sanki patates çuvalı indirir gibi koltuğa bıraktı. Ardından ellerini kızın ağzına kapattı. Kömür gözleri kızın mavilerinde kaybolurken kızı hâlâ zapt etmeye çalışıyordu. Deren, kurtulmak için bu sefer de adamın elini ısırdı.

“İmdat!”

“Kızım sus!” diye tısladı. “Ne oluyor burada?”

İkisi de sesin geldiği yöne baktı. Deren rahat bir nefes verdi. Genç adam ise şükreder gibi elleriyle yüzünü sıvazladı.

Deren, “Ela!” diye koşup koluna sarıldı.

Ela sinirle, “Mert?” dedi.

“Ela!” dedi adam, hiçbir şey anlamadığını belli eden bir ses tonuyla. Ortalık fena karışmıştı. Deren suçlayıcı şekilde parmağını Mert’e yöneltti.

“Bu adam beni kaçırmaya çalışıyordu.”

Ela, hiddetle gözlerini Mert’e dikti. Mert, ellerini havaya kaldırdı. “Abla, yemin ederim, ben bir şey yapmadım! Kapıdan içeri girince üstüme atladı. Sanki hiç erkek görmemiş gibi.”

Deren’in dudağı bükülürken, “Mert!” diye uyarı şeklinde seslendi, Ela. Ardından Deren’e döndü. “Deren, kusura bakma sana söylemeyi unuttum. Sakinleş lütfen. Bu senin peşine düşen adamlardan değil, bu Mert. Sağ kolumdur. Aynı zamanda kardeşim gibidir.”

Deren duyduklarından sonra mahcubiyetle dudağını ısır-
dı. Ela, bu sefer diğer tarafa döndü. “Mert bu da Deren, kü-
tüphaneye kitap okumaya gitmiştim ve karşıma Deren çıktı.
Kitap ararken onu buldum, daha doğrusu o beni buldu. Of,
durum karışık işte!”

Mert hâlâ aynı ifadeyle olanları izliyordu. Ela konuşma-
ya devam etti. “Ve Deren, erkek görmediği için değil aksine,
seni diğer erkekler gibi sandığı için üzerine atladı.”

“Kütüphaneye kitap almak için gidilir, sen bir kız mı alıp
geldin?”

Deren sessizce elleriyle oynuyordu. Ela uyararak,
“Mert!” diye kızdı. Mert yanaklarını şişirdi. Masanın üs-
tünü işaret edip, “Ve ben de cüzdanımı evde unutmuştum.
Şimdi de gidiyorum. İkiniz baştan tanışıp hır çıkarmadan
evde oturun. Deren, yanındaki adamdan sana zarar gelmez,
merak etme. Hem uslu durursanız size gelirken çikolata da
getiririm,” dedi alaycı bir şekilde.

Deren’e güvende olduğunu belli eden bir gülücük, Mert’e
de rahat durmasını sağlaması için iğneleyici bir bakış atıp
evden çıktı. Mert, karşısında mahcup duran kızı, kömür
gözleriyle süzerken, “Öncelikle kusura bakma. Ben Mert,
Ela’nın sağ koluyum,” dedi kendini koltuğa bırakırken.

Deren, başını kaldırmadan, “Ben de Deren... Ve üstüne
atladığım için özür dilerim,” dedi.

“Ben de seni koltuğa fırlattığım için.”

Deren hafif şekilde gülümsedi. Mert az önceki şeyler ya-
şanmamış gibi yan taraftaki oyun koluna uzandı. Ekranı açıp
ortamdan soyutlanırken sanki yıllardır Deren’le aynı evde
yaşıyor gibi rahattı. Oyuna o kadar dalmıştı ki odada ondan
başka birisinin olduğunu fark ettiğinde Deren’e döndü.

“Yabani gibi durma odanın köşesinde. Burada rahat dav-
ranabilirsin, oyun izlemeyi sever misin?” Karşısındaki kızla

doğru iletişim kurmaya çalışıyordu. “Ben pes atacağım, istersen izleyebilirsin,” diye bir teklifte bulundu.

Deren ilkten kendini geri çekse de birkaç dakika sonra ikili koltuğa kurulmuş Mert’in yanına doğru kaydı. Utanarak, “Aslında izlemekten çok oynamayı tercih ederim,” derken Mert ona ciddi misin dercesine baktı.

“Biliyorsun yani?”

Deren, kafasını yavaşça aşağı öne salladı. “Fazlasıyla,” dedi.

En son ne zaman oynadığını bile hatırlamıyordu ama biraz kafasını dağıtabileceğini düşündü. Mert, “Yenilince ağlamak yok ama,” diye takıldığında Deren duruşunu biraz daha dikleştirdi.

“Mendilini hazırla,” dedi geldiğinden beri daha yeni hissettiği iyi ses tonuyla.

Uzun bir maç onları bekliyordu. Diğer yandan Ela parka dolaşmaya çıkmıştı. Bir elinde simit, diğer elinde ayrılarıyla keyfine diyecek yoktu. Yolda gördüğü kediye biraz sevip başına bir öpücük kondurdu. Daha sonra yavaştan rengi açılan havaya bakıp gülümsedi. Ardından yokuş aşağı sahile inerek kendini bir banka bıraktı. Deniz havasını içine çektiği gibi hafiften hüzünlendi. Birkaç defa arkasına gözucuyla baktıktan sonra çarşaf gibi denizin tadını çıkarmaya devam etti. Geçmiş, hiçbir zaman geçmiş değildi. Daima kancası bugüne takılıydı. Çok iyi biliyordu... Üç yıl önceki, üç ay önceki ya da bundan üç yıl sonraki Ela aynı olmayacaktı. Belki üç saniye sonraki Ela bile aynı olmayacaktı.

“Abla, bakar mısın?”

Kafasını çevirip karşısındaki küçük çocuğa gülümsedi.

Serkan ceketinin yakasını düzeltirken, “Her şey hazır mı? Adamı buldunuz mu?” dedi.

“Abi bulduk ama... Bir sürpriz var.”

Serkan keyifle baktı. “Sürprizleri severim, Salih. Hadi beni sürprizime götür,” dedikten sonra seri adımlarla alt kat-taki mekâna doğru inmeye başladı. Burası soğuk ve renksiz-di. Duvarlar griyle kaplıydı. Odanın ortasındaki sandalyenin üstünde birinin üstüne çuval geçirilmişti. Biraz ilerisinde ise büyük bir deri koltuk vardı. Herkes oradaydı. Serkan da mekâna girince kapı kapatıldı.

“Demek sürpriz burada! Niye sadece kafası değil de her yeri çuvalla kaplı?” dediğinde Salih’in ağzı kulaklarına vardı.

“Sürprizi kaçmasın istedik, Abi.”

Kafasını sallarken, “Güzel, çekilmesini istediğim fotoğ-raflar çekildi mi?”

“Evet, abi ama durum biraz değişik istersen...” Elini kal-dırıp susturdu.

“Sonra Salih, sonra. Şimdi şunun kafasındakini çıkarın.”

Serkan, kollarını gövdesinde birleştirmiş karşısındaki savcının kim olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Sa-lih, odanın ortasında duran kişinin kafasındaki çuvalı yavaş-ça kaldırdı. Ve savcı, saçlarını iki yana sallarken kocaman gülümsedi.

“Tahminimde yanılmamışım, Serkan Bey,” dedi.

Serkan, keyifli sesin sahibini gördüğünde gözleri kısıldı. İşaretparmağı doğrudan sandalyedeki kişiyi gösterirken, “Sen!” dedi. Salih ne olduğunu anlamasa da açıklama için, “Abi tanıştırayım. Savcı Ela Aydeniz,” dediğinde Ela gözle-rini devirdi.

“Soyadında yanlışlık var. Size zahmet olmasın ben Sav-cı Ela Aydemir,” diye düzeltti. Serkan, inanamıyor gibi, “Sen... Sıradan bir Türk vatandaşı değilsin,” dedi.

Ela sandalyede bağlı olmasına rağmen rahat bir tavırla karşısındaki adama bakıyordu. “Sen de sıradan bir insan değilsin,” dedikten sonra devam etti. “Her neyse sen kimsin, ben kimim faslını geçelim de... Beni şu an niye misafir ediyorsunuz ona gelelim lütfen.”

Serkan omuzlarını dikleştirip kaşlarını çattı.

“Amcam Barbaros Karavan içeride!”

Ela’nın parlak gözleri bir an bulanıklaştı. Ensesinden yukarı sert bir ağrı girerken kafasını dik tutmakta zorlanırken karşısındaki adama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gözlerini kırpıştırıp başını havaya kaldırdı. Alayla, “Tüh ya! Yanlış meslek grubunu kaçırmışsınız beyefendi, avukat kaçırmamız gerekiyordu. Ben amcanı içeriden çıkaramam, ancak onu oraya tıkabilirim!” dedi. Sesinde gizli bir öfke vardı.

Serkan, dişlediği dudağını bırakırken Ela’nın yüzüne doğru eğilip, “Benimle dalga geçme, savcı! Amcam senin yüzünden içeride,” diye tısladığında, Ela da sertleşen yüz hatlarıyla Serkan’a başkaldırdı.

“Amcan eminim kendi işlediği suçlar yüzünden içeridedir. Çünkü ben kimseyi masum yere hapse attırmam!”

Serkan, geri çekildiğinde sinirle haykırdı. Ela, gözünü bile kırpmadan dik dik onun gösterdiği tavrı izledi.

“Amcam iftiraya uğradı! Üzerine suç yıkıldı.”

“İyi, git bir avukat kaçır ve onu oradan çıkarmasını sağla o zaman, Sayın Mafya Babası!” derken Serkan’ı daha çok delirtmeyi başarmıştı.

“Amcam altı aydır içeride ve iki aydır onu hiç göremedim. Görüşmelere çıkmıyor!” dediğinde Ela, dünyanın en gereksiz muhabbetini dinler gibi kafasını salladı.

Ardından, “Amcan aylar önce adaletin önünde yargılanıp içeri atıldı. Dosyasını ben hazırladığım için çok iyi hatırlıyorum. Amcan bir katildi!” diye tısladı. Sesindeki nefret

ben buradayım dercesine bağıırıyordu. Söylediği cümleyle deponun içinde patlayan mermi sesleri bir oldu. Serkan, sınırdan belinden çıkardığı silahla tavanı delik deşik ederken Ela, sessizce gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Ardından arkadan bağladıkları bileklerini birbirine sürtüp gülümsedi.

Ela, “Ben de üç aydır açıktayım! Amcan içeri girdi dava bitti, ardından çok değerli avukatı ne yapıp edip beni açığa aldirmayı başardı! Bende belge, kanıt görüntü ya da ses yok! Kısacası ben işine yaramam mafya bozuntusu!” diye alaycı şekilde konuştu. Bir kere daha bileklerini birbirine sürttükten sonra odadaki adamlara baktı. Serkan’ın yanında izbandut gibi dikilmiş dev gibi bir adamı, deri koltukta otururken elindeki telefonda oyun oynayan koca kafalı genç adamı ve kapının dibinde yan yana duran ikili genç korumayı inceledi. Boynunu sağa sola oynattıktan sonra, “Şimdi işim bittiğine göre bana müsaade,” dedi ve ellerini önüne getirip, ayağındaki çuvalı tek hamlede çıkardı. Ayağa kalktığında Serkan ve yanındaki adam ne zaman çözdüğünü anlamadığı ellerine bakakalmıştı. Oysa dakikalardır, eline sakladığı cam parçasıyla ipleri kesiyordu. Sahilde otururken yerde bulduğu cam parçasını çaktırmadan saklamayı başarmıştı. Engel olmak için karşısına çıkan Salih’ten sonra dudaklarını büküp anlayışla kafa salladı. Kahverengi gözlerini Serkan’a çevirdiğinde omzunu kaldırıp indirirken mecburmuş gibi, “Öncelikle biraz sonra olacaklar için özür dilerim. Ama yemin ederim sizin talebiniz, bu yüzden...” dedi ve Salih’in kolunu tuttuğu gibi döndürdü, beline sert bir tekme attı. Kapının önünden gelen genç adamlardan birine yumruk atıp sendeletirken doğrulmasına izin vermeden Salih’in belindeki silahı alıp Serkan’a doğrulttu. Elinde silah değil de bir demet çiçek uzatırmış gibi şirince, “Şimdi gidebilir miyim, Serkan Bey?” dedi.

Serkan, üst üste beklemediği hareketlerin sergilenmesiyle öfkeden bakışları kıvılcım çıkarırken adamlarının önünde bu şekilde alt edilmesi ve gücünün hiçe sayılmasını da sindirememiş görünüyordu. Hırsla, “Savcı Ela Aydemir’e kapıyı açın,” dedi.

Ela, onu selamlar gibi yavaşça kafasını aşağı eğdi. “Bu arada adamlarınıza söyleyin, bir dahaki sefere takip ettiklerini insanın gözüne sokmasınlar.”

Ela, parkta otururken arkaya gözücuyla baktığında, sabahattan beri peşinde olan siyah arabayı görünce kaçırılacağını çoktan anlamıştı. Yol boyunca onu takip eden birilerinin olduğunu esnafla konuşurken, camda yansımasını gördüğü arabadan fark etmişti. Saniyeler sonra ise gelen küçük çocuk onu oyalarken, beline dayanan silahla arabaya götürülmüş kafasına çuval geçirilmişti. Amaçlarını doğru düzgün anlamak için sessiz kalmıştı. Salih’i bırakıp deponun kapısına ilerlerken aklına gelmiş gibi silahın ucuyla yerdeki ipi gösterdi.

“Bir de düzgün bağlasınlar. Gemici düğümü diye bir şey duymadı mı kimse?”

Tekrar kapıya yaklaşıp çıkıyordu ki arkasını dönüp sabahattan beri koltukta oyun oynayan kişiye takıldı. “Gitmeden bir soru daha. Damat hanginiz?”

Gözlerinin takıldığı tas kafalı cılız adam kafasını kaldırıp, “Benim,” dedi.

Yanılmamıştı. Odada en kibirli duruşa sahipti. Kızıla çalan kısa saçları ve açık yeşil gözleriyle her şeyi alabileceğini sanan kişiydi. O Koray’dı. Ela’nın yüzü sertleşirken kafasını salladı. Ardından topuklularını ikili deri koltuğa yöneltti. Koray’ın yanında durdu.

“İsmin?”

“Koray da sana ne, savcı?”

Ela yeniden kafasını salladı. Serkan tedirginlikle Ela’nın ne yapmaya çalıştığına bakıyordu.

“Az önce özür diledim ama şimdi yapacağım şey için özür dilemeyeceğim. Kusura bakma.”

Serkan ne olduğunu anlamadan Koray’ın kasığına yediği tekmeyle attığı çığlık bütün depoyu doldurdu. Kimse nede-nini sorgulayamadan ikinci bir ses daha duvarlarda yankı-landı. Koray’ın burun kemiğinden gelen kırılma sesi.

Ela attığı tekme ve kafayla nefes nefese kalırken dişlerini sıktı. Hırsını alamamıştı. Kafasını kaldırdığında, Serkan’ın sinirli ve şaşkın bakışlarını üzerinde hissetti. Bir açıklama bekliyordu. Gözleriyle, “neden” der gibiydi.

Ela, çatık kaşlarıyla omuz silkti. “Tipini beğenmedim,” diye sessizce sorulan soruya yanıt verdi. Odadan çıkmadan önce ise elindeki silahı gösterdi. “Bu arada bunu da anı olarak alıyorum. Hayatımda yaşadığım en amatörce kaçırılma-nın hatırasını saklayacağım.” İki parmağını başına koyup, selam verdikten sonra mekândan ayrıldı. Arkasında bıraktığı Serkan, sinirden kendi kendine konuşuyordu. Depoda attığı her adım yeri sallıyordu. “Hadi sizi anladık, tuttunuz engel oldunuz, diye yere serdi. Koray sen ne yaptın lan kadı-na?” diye çıkıştı. Koray yerden kalkmaya çalışırken bağırdı. “Abi bilmiyorum! Görmedim ben o kanyı ama bir görür-sem öldüreceğim o or...” Söyleyeceği laf yanında kalmış, bir yumruk da Serkan’dan yemişti.

“Bir daha benim yanımda bir kadına küfür edersen çene-ni de ben kırarım!” diye tıslayıp yere sinirle tükürdü.

Salih ciddi kalmaya çaba göstererek, “Abi, yalnız kadın bayağı zor,” derken bıyık altından gülümsedi. Serkan terden sırtına yapışan ceketini tek hareketiyle üzerinden çıkarırken mırıldandı. Koyu gözleri kısıldı. “Ama imkânsız değil. Bu kadından bir şey çıkmaz, en azından bir süre peşini bırakı-yoruz,” dedikten sonra ekledi. “Takibe devam tabii...”

Keskin gözleri karşısındaki tabloya odaklanmıştı: Birbirine kılıç çeken iki şövalye. Gözleri tablodaydı ama aklındaki tabloda açık kahverengi gözler vardı.

Profesyonel şekilde adamları döverken kendinden emin duruşu, her savurduğunda dans eden saçları, siyah trençkotunu oradan oraya estirirken gayet rahat tavrı ve gözlerinde yoğun kazanma isteği olan kadın: Ela.

Hayatına bir anda girmiş ama aklını ele geçirmiş bu kadını düşündü. Bu zamana kadar karşılaştığı kadınlardan bir farkı vardı. Ne olduğunu bulamıyordu ama bunu onu ilk gördüğü an anlamıştı. Her şeyi farklıydı.

Mesela o silahtan değil, adeta silah ondan korkuyordu. Emir vermeden emir verebilecek bir bakışa sahipti. Tek bir çığlık atmadan herkesi sağır edecek bir öfke vardı o kahverengi gözlerde. Gözlerindeki yoğunluk asla anlaşılmıyordu. Fakat Serkan çok kısa bir an görmüştü o öfkeyi. Ayağa kalktı. Tabloya doğru ilerledi. Birkaç saniye daha ifadesiz baktıktan sonra burnunu hırsla yukarı çekip, belinden çıkardığı bıçağı sağdaki savaşçıya sapladı. Bu bir meydan okumaydı, sadece kendisinin haberdar olduğu...

“Her savaşın bir kazananı vardır.” Odanın ışığını kapatıp yatağa uzandı.

3

PEMBE YALANLAR

Yıllar önce bir günah işlenmiş, bazı bedeller ödenmiş bazıları eksik kalmıştı. Şimdi mahkeme yeniden kuruluyordu. Bu sefer kimin terazisinin ağır geleceği belli değildi. Ela'nın sakın giden hayatı artık hırçın dalgalara karışacaktı. Çünkü geçmiş, yıllardır içinde topladığı hesabı ödemesi için karşısına çıkarmıştı.

Sır ne demekti?

Kimseye söylenmemesi gereken gizlilik mi? Yoksa insanın sadece kendisine sakladığı şey mi? Kimseye söylenmemesi gerekiyorsa neden birisiyle paylaştığımızda, "Aramızda sır kalsın," diyorduk? Bunların hiçbirisi değildi.

Sır dediğimiz şey, bizi yiyip bitirendi. Başkasıyla paylaştığımızda ise o da başkasıyla paylaşır mı diye daha da kendimizi yiyip bitirmeye devam ettiğimiz bir kısır döngüydü. Sır, toprağın en dibine gömdüğümüz ve bir gün yağmur yağar da üste çıkarsa diye korktuklarımızdı.

Sırrı olan herkes şunu bilirdi; onlar hiçbir zaman gizli kalmazdı. Ne küçüğü ne büyüğü ne derinde olanı ne yüzeyde

kalanı ne iki kişinin bildiği ne de tek kişinin zihninde çınlayan sır, eninde sonunda kendini gösterirdi. Bir sır, bir ceset eninde sonunda ortaya çıkardı.

Fakat iki kişinin arasında konuştuğu şey sır değil, zamanı gelince ortaya çıkacak belgeydi. Gömülür gibi görünür ama beklemediğin anda ortaya bir dosya içinde atılırdı. Bunlar da ikiye ayrılırdı: riskli olanlar ve riskli olmayanlar. Riskli olanlar da içinde ikiye ayrılırdı: kurtulabilenler ve kurtuluşu olmayanlar...

Ela, emin adımlarla eve doğru yürüyordu. Lacivert gökyüzünün altında yürürken arada bir sendeliyordu. Göğsündeki batan şey onun önünü görmesini bile engelliyordu. Depoda olanları düşündü; oradaki kişileri ve o kişilerin sorduğu kişileri... Bir an durup sesli bir nefes aldı.

Serkan Karavan tarafından kaçırılmıştı. Deren yüzünden kaçırıldığını düşünürken uzun süre önce duyduğu o isim yüzünden kaçırıldığını öğrenmişti: Barbaros Karavan.

Üzerine kilit atılan isimdi. Hiç kimsenin açamayacağı bir kilit.

Ardından aklına evindeki kız geldi. Deren... Deren Karavan... Barbaros Karavan'ın kızı. Yıllarca bildiği ama hiç görmediği o kızı... Onun kızı... Deren o muydu? Ve şu an onun evindeydi. Çünkü o gece Deren Karavan, Ela Aydemir'e sığınmıştı. Ela Aydemir de onu güvenli kollarının arasına almıştı. Hayır, şimdi babasının kim olduğu önemli değildi, bunu düşünmemeliydi!

Sarsak adımlarla caddeye doğru yürürken karşıya geçmek için bir adım atmıştı ki telefonundaki sabahtan beri gelen cevapsız çağrılara göz attığında, ilk taksiyle Adliye'ye doğru yol aldı.

Hızla çıktığı merdivenlerde nefes nefese kalırken karşısında duran odanın kapısını çalıp içeri girdi.

“Başsavcım, beni çağırmışsınız. Kusura bakmayın halletmem gereken küçük bir işim vardı da,” dedikten sonra terden ensesine yapışmış saçlarını omzuna yatırdı.

Odanın kenarında duran adam camın pervazına ellerini dayamıştı. Ela'nın sesiyle önünü döndüğünde mavi gözleri cam gibi parladı.

Ela, başsavcının değiştiği haberini almamıştı. Demek ki yeni bir durumdu. Elini adama uzatıp, “Hoş geldiniz, Başsavcım. Bana görev değişimi olduğunu söylememişlerdi. Ben Ela Aydemir. Bir süredir açıktayım ama normalde savcıyım.” derken söylediği cümlenin saçmalığıyla yüzünü buruşturdu. “Pardon kusura bakmayın, başsavcım.”

Adam gözlerini kısarken Ela'ya doğru eğildi. “Kafamız güzel mi biraz?” dediğinde kafasını iki yana salladı.

“Asla. Karşınıza o şekilde çıkmam!” diye itiraz ettiğinde adam dişlerini göstererek güldü.

“Alkol almamış olsanız bile kafanız hâlâ güzel görünüyor, savcım. Tıpkı kendiniz gibi...”

Karşısındaki kumral adamın dediklerini anlamadan dinleyen Ela belli belirsiz güldü.

“Beni buraya mesleğe geri dönmem için mi çağırdınız? Kuruldan karar geldi mi?”

Adam, karşısındaki kadının merakla sıraladığı sorulara yanıt vermeden kahverengi gözlerini inceledi. Dudakları tebessümle kıvrılırken, “İsminizi çok duydum, savcım. Bu koridorlarda az insana ter döktürmemişsiniz. Sizinle tanışmak bugüne nasip oldu. Ben Başkomiser Yalçın Kara,” dedi.

Duyduğu unvanı idrak ettiğinde gittikçe kaşları çatılan Ela elini sertçe çekip, “Siz kim oluyorsunuz da beni kandırmaya cüret ediyorsunuz?” dediğinde odanın kapısı açıldı ve başsavcı geldi.

“Ela Savcı, gelmişsin. Buyur otur, karar açıklanmış. Yalçın seni daha sonra çağıracağım, çıkabilirsin.”

Ela, kahverengi gözlerini karşısındaki adamın mavilerinde boğarken sinirden kızarmaya başlamıştı. Onu kandırmaya nasıl kalkışabilirdi? Yalçın tam dibinden geçip kapıya yönelirken sadece ikisinin duyabileceği şekilde, “Bilmem, kim bilir belki de bir hikâyenin başrolüyümdür,” dedikten sonra odadan çıktı.

Kapıdan gelen tıkırtıyla silaha sarılan Mert, kapının arkasına geçti. Bir-iki saniye sonra gördüğü silüetle rahatladı.

“Abla!” Ela, Mert’in orada olmasına şaşırmıştı.

“Mert? Sen yatmadın mı hâlâ?”

“Başın beladaydı değil mi?”

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Başsavcıyla görüşmesi bittikten sonra kendisini sahile bırakmıştı. Denizin sessiz dalgalarını izlerken göreve yeniden çağırılmasını düşünüyordu. Aylar önce görevden uzaklaştırılmıştı. Ve bunun sebebini çok iyi biliyordu.

Eve döndüğünde saçları karışmış, gözleri kızarmıştı. Başını yere eğdi. Kapıyı kapatıp odasına ilerledi. Mert de peşinden geldi. Komodinin üzerine silahı bıraktığında Mert çoktan haklı olduğunu anlamıştı.

“Canını yaktılar mı?” dedi destek verircesine elini omzuna koydu.

“Bu silahı alabilmişsem her şey güzel geçmiş demektir,” diye kıkırdadı zaferle. Üzerindeki trençkotu yatağın üstüne atarken gömlek düğmesinin birkaçını açtı. Sanki nefes almakta zorlanıyor gibiydi.

“Kim yaptı bunu? Yani neden?”

Mert'in kendi sorduğu soruya cevap arayan bakışlarını gördüğünde ona döndü.

“Sana tek bir isim söyleyeceğim.” Mert, dinler pozisyonunda Ela'ya bakıyordu.

“Barbaros.”

Duyduğu isimle şoka uğrarken, “Ne?” diye sesi yükseldiğinde Ela ağzını kapattı.

“Mert sessiz! Deren duyacak!”

“O ne alaka ya? Deren duysa ne olacak?”

Ela yorgun gözlerini birkaç saniyeliğine yumup ardından, “Çünkü Deren, Barbaros Karavan'ın kızı,” dediğinde odaya kısa bir sessizlik çöktü.

“Yurtdışındaki kızı... O içerideki kız mı?”

Ela başını salladıktan sonra, “Bugün yeğeni tarafından kaçırıldım. Amcasıyla ilgili sorular sordu ama bir cevap alamadı. Peşimi bırakır büyük ihtimalle,” dedi.

“Abla, neyin içinde olduğunun farkında mısın? Barbaros Karavan'ın kızı ve yeğeniyle iletişime geçmişsin! Her şeyin sorumlusu olan o adamın yakınlarıyla! Üstelik kızı evinde kalıyor! Ne yapacaksın?”

Gerçekler canını yakıp geçerken sadece sessiz kaldı.

“Bir şey yaptı mı, o adamın yeğeni sana?”

Ela, masanın üstüne bıraktığı silahı gösterip, “O bana bir şey yapmadı da ben adamlarını dövdüm,” dedi.

“Adamlarını mı dövdün?” Sırttı.

“Evet. İçimde kalmasın diye damadın kasığına da bir tane geçirdim.”

Mert'in kaşları çatıldı.

“Damat?”

“Deren'i zorla evlendirmeye çalıştıkları adam!”

Mert sinirle homurdandı.

“Kız hakkında ne yapacaksın, abla? Onun kızını yanında tutman ne kadar doğru?”

“İşin ne kadar ciddi olduğunu biliyorum. Ama onun kızı olması bir şeyi değiştirmeyecek. Deren, burada güvende olacak.”

Mert yüzünü sıvazlarken Ela, “Bir şey daha var,” diye ekledi. Mert bıkkınlıkla yanaklarını şişirdi.

“Daha kötüsü ne olabilir?”

“Bugün başsavcıyla görüştüm. Geri çağırıyorlar, Mert,” dedi. Mert anlamamış bir ifadeyle baktı. “Beni adalete geri çağırıyorlar.”

Mert, kendini sırtüstü yatağa attı. Ela ise başlığa dayanarak karşıdaki boş duvara dikti gözlerini...

48-49-50... Sınavı bitirdikten sonra kendini yere serip birkaç dakika sonra ayağa kalktı. Vücudundan ter boşanıyordu. Saat sabahın altısıydı. Alt kata inip kendine her zamanki gibi bir filtre kahve koydu. O hazırlanırken duşa girdi.

Duştan sonra üstüne kapüşonlu bir *sweatshirt*, altına ise siyah renk dar kesim bir eşofman altı geçirdi. Biraz da koşacaktı. Arabayla sahile gidip koşmaya başladı. Caddede kimse yoktu. Biraz daha koşuktan sonra tempoyu düşürdüğünde tanıdık bir yüz gördü. Üzerinde sporcu atletikle koşan, düz saçları her koştuğunda dans eden kadını gördü. Kendine gelmek için gözlerini açıp kapadı.

Hayal değildi. Ela, parkın etrafında koşuyordu.

“Operasyona mı, savcım?” diye seslendi arkasından. Görmese bile gözlerini devirdiğini hissetmişti, Serkan.

Hafif tempoyla koşarken, “Dün de anladığın gibi ben eski bir savcıyım. Ve her sıradan insan gibi spor yapıyorum,” dedi. Mesleğe geri alındığını belli etmedi.

“Hazır karşılaşmışken unutmadan söyleyeyim. Silahımı geri istiyorum, savcı.”

Ela, saçını tek bir tarafa toplarken alayla, “Bunun için mi yanıma geldiniz?” dedi.

Serkan bir adım atıp fısıltıyla, “Evet,” derken gözlerine kilitlenmişti.

Ela da onun gibi fısıldayarak, “Koleksiyonuma koyduğum hiçbir eseri geri vermem, Karavan. Hele de bu kadar acemi bir mafya babasından aldıysam,” dedikten sonra keyifle gülümsedi. Serkan’ı bakışlarıyla küçümsüyordu. Serkan’ın ise sinirden damarları kasılmış, sesi daha çok sertleşmişti.

“Karıştırdığın iki kavram var, savcı: özgüven ve ego.”

Ela, elindeki şişeyi dudaklarına götürmeden, “Ego?” diye tekrarladı.

“Hem de yüksek ego,” diye cevap verdi, Serkan.

Ela, başını salladıktan sonra, “Yenilgimi nasıl kapatırım çabası. Siz de haklısınız,” dedi.

Serkan, elini ensesine götürüp ovdu. Konuşmaya devam etti. “Bir kadına mı? Hiç sanmıyorum,” dedi ukala tavrıyla.

“Bir kadın dediğin kadın, dün deponda iki hareketle bütün adamlarını paketleyip silahını aldı. Üzerime gelseydin daha fazlasını da görürdün. Şunu unutma ki kadınlar da en az erkekler kadar güçlüdür. Önemli olan kas gücü değil, akıl gücüdür, Karavan.”

Serkan’ın dudakları yukarı kıvrılırken Ela’nın çok daha yakınına girip, “Üzerine biraz daha gelindiğinde neler yapacağını çok merak ettim. Bir dahakine daha fazla üzerine gelebileceğime emin olabilirsin.”

Ela, gözlerini kırpıp bir adım geri attı. Gördüğü manzara ile göz devirip, “Beni takip ettirmek için kocaman araç mı taktın peşime?” dediğinde Serkan anlamayan gözlerle baktı.

“Hangi araçtan söz ediyorsun sen?” diye arkasını döndüğünde siyah bir Sedan gördü; Ela’ya yaklaştı. “İzleniyorsun,” diye fısıldadı.

“Senin adamların?” dedi, Ela. Gayet rahattı. Serkan sinirle dişini dudağına geçirdi. “Saçmalama. Benim adamlarım değil tabii ki,” dedi. Ela çevik bir şekilde kafasını çevirip aracın olduğu yere baktı. Serkan’ın adamları değildi. Onlar olsa, silahları çıkarıp üzerlerine mermi sıkmazdı.

Serkan, “Eğil!” diye bağırırken Ela’yı tuttuğu gibi yere çekti. Birlikte yere düştüler. Mermi sesleri kulakları delip geçiyordu. Birkaç saniye sonra üstündeki adamın silahını çıkarıp karşılık verdiğini görünce kendine gelip, “Yan taraftaki çantamı ver!” diye bağırdı.

“Ciddi misin? Şu an rujunu falan mı tazeleyeceksin?”

Ela yeniden çantayı ona uzatması için Serkan’ı dürttü.

Serkan çantayı tek hamlede çekip Ela’nın kucağına bıraktı. Bu sırada hâlâ eliyle Ela’nın başını koruyordu.

Ela, çantadan çıkardığı tabancanın tetiğine bastığı gibi karşıdaki adamlardan birini etkisiz hale getirmeyi başardı. Serkan, kadının adamları avlamasını şaşkınlıkla izledi.

Serkan, “Kim bunlar?” diye sordu nefes nefese. Bir el ateş etti.

“Kötü adamlar!” diye alaycı bir tonda konuştu, Ela.

“Ela! Şaka yapmıyorum, kim bunlar?” diye bağırdı.

Ela, gözlerini iyice açtı. “İsmimi söylemen için illa çatışmanın içine mi düşmemiz gerekiyordu, Karavan!”

Serkan nefes nefese, “Gerçekten sorun bu mu yani? Adamları görmüyor musun öldüresiye sıkıyorlar,” diye bağırdı.

“Eğlencesine sıksalar daha mı iyiydi?” diyen Ela’ya sabretmeye çalışırken önüne geçti.

“Arkamda kal!” Serkan’ın uyarısına sesli bir nefes verip güldü.

“Hiç sanmıyorum.” Hızlı bir şekilde arkadaki arabalar-
dan birinin yanına geçti. Serkan arkasından bağırırsa da boşu-
naydı olduğu yerden önündeki iki kişiyi vurdu.

Ela ise sağ arkadaki adamı nişan almış, kolundan vur-
muştu.

“Kaç yıldır savcısın sen? Koldan vurmak ne ya?” dedi
kınar gibi.

“Adaletle teslim etmek için adam gerek, Karavan. Ayrıca
ben katil değilim!”

Ortalık birkaç dakika içinde temizlendiğinde, etrafı ko-
laçan ederek yerinden çıkıp emin adımlarla arabanın yanına
doğru yürüdü. Sabahın erken saatleri olduğu için neyse ki
etrafta pek insan yoktu.

Ela, kimseyi beklemeden silahı arabanın içindeki adama
doğrulttu. Adamın kolundan kanlar sızıyordu. Yüzündeki
ifadeden ne kadar acı çektiği belli oluyordu. Onu aşağı in-
dirdikten sonra diğer kolundan tutup arabanın önüne yasladı.

“Kolunu seviyorsun değil mi?” dedi ve tabancayı adamın
başına tuttu. Adam korkudan titreyerek başını salladı.

“Güzel o zaman bana sizi buraya kimin gönderdiğini
söyle,” dedi. Ela, adamın sessiz bakışları altında, silahı-
nı yan tarafa bırakıp önüne gelen saç tutamını arkaya attı.
Cevap almayacağını anladığında kanayan kolunu kavradı,
adamın acıdan yüzünün rengi değişirken çığlıkları caddeyi
inletti.

Büyük ihtimalle bir piyondur. Ortaya sürülen bir piyon!

“Sana sizi buraya kim getirdi, dedim! Son defa şans ve-
riyorum!”

Ses tonu sanki gözünü karartmış da adam bir şey söy-
lemezse onu orada öldürecek gibi çıkıyordu. Adamın ko-
nuşmamaya devam etmesi üzerine Ela, silahı yerden aldı ve
adamın başını hedef aldı.

“Ela ne yapıyorsun? Bırak onu!” diye bağırdı Serkan.

“Sen karışma!” diye püskürdü. Ve silahı adamın şahdamarına doğru indirdi. Tetiğe eli gittiğinde Serkan araya girmeden, “Barbaros’u bulmak için gönderdiler! Onu bulmak için gönderdiler! Yemin ederim!” diyen adam korkudan ötmeye başlamıştı.

Ela, bakışlarını Serkan’a çevirirken, “Her zaman blöfümü yerler,” dedikten sonra gülümsedi ve adama döndü. Tabii ki onu vurmayacaktı. Serkan şoke olmuştu.

Ela, “Devam et,” dedi.

“Patron, Barbaros’u istiyor...” dediğinde Ela, adamı küçümseyerek güldü. Ağzından bir kahkaha patlayıverdi. “Az önce senin hayatını kurtaran bu yakışıklı adam kim biliyor musun?” dedi ve karşısındaki Serkan’ı gösterdi. Adam boş gözlerle bakarken, Serkan sesini temizleyip konuştu.

“Merhaba, ben Serkan Karavan! Barbaros Karavan’ın yeğeni,” dedi. Adamın korku dolu gözleri daha da şiddetlenmişti.

Adam, “Yalvarıyorum, beni kurtar, yalvarıyorum,” diyerek Ela’nın bacaklarına sarıldı.

Her piyonun oyundan çıkacağı bir an vardır. Ela, bacağını çekip yerdeki silahı eline aldı.

“Adın ne senin?”

“İ-İhsan,” dedi.

Ela, elindeki silahı incelerken konuştu. “Ne oldu İhsan? Ateş ederken çok cesurdun? Adam, sessizliğe bürünüp başını öne eğdi. “İşte İhsan! Sizinle bizim aramızdaki fark bu! Siz gücü mermide sanırsınız, biz ise sözde! Siz cesareti namluda sanırsınız, biz kalbimizde! Siz dik durmayı belinizdeki sanırsınız, biz ise karakterimizde!” dedi.

Serkan gözünü kırpmadan Ela’yı dinliyordu. Saklayamadığı bir tebessümle sergilediği tavrı izliyordu.

“Benden sana tavsiye İhsan, omurga sistemini bir silahın yönetmesine izin verme!”

Ardından uzaklaşıp telefonda birilerini aradı.

Serkan, yavaşça adama yaklaşıp, “Bu arada amcamı bulmak isteyenlere önce Serkan Karavan’ı bulsunlar de! Ve bir daha asla bir kadına buluşma!” dedikten sonra karşısındaki adama kafa atıp yere çakılışını izledi.

Ela, telefonu kapatırken azarlayarak, “O bana lazım, çizmek yok!” dedi. Serkan uyarıyı dinleyip geri çekilirken gülümsüyordu. Ela ise İhsan’ı, arabadan bulduğu halatla sıkıca bağladı. Ağzına ise başındaki beyaz mor çiçekli bandanayı tikiştirmişti. Çantasını ve suyunu eline alıp, “Birazdan birkaç tanıdığım, beyefendileri toplamaya gelecek. Beni burada görmedin, bu arada ben de seni... Hadi görüşmemek üzere,” dedi ve arkasını döndü.

“İhsan’dan bir hatıra almadın?” dedi Serkan. Ela ona dönmeden önce gülümsedi, sonra ifadesini düzeltti. “Beni yanlış anladın galiba. Öyle herkesten emanet almam, Karavan. Hele de onun gibi birinden asla! Hadi hoşça kal!”

Serkan, emin adımlarla giden kadının arkasından gülümsedi. Parktan çıktığını gördüğünde ise kendine gelip ayağının dibindeki İhsan’a döndü. Beyaz bandana dikkatini çekti. Adamın ağzından çıkarıp cebine koydu.

Yüzünü buruşturarak, “Ağzına yakışmadı be, İhsan! Sen en iyisi bu şekilde sus,” dedi ve bir darbeyle adamı bayılttı. Sonra birkaç kişiyi arayıp arabasına atladı. Arabanın açık camından yüzüne esen rüzgârı hissederken Ela’nın arkasına takıldı. Saat öğlene geliyordu.

Ela sabah sporunu (!) çoktan bitirdiği için o civardaki kafelerden birine girip sipariş verdi. “En büyük hamburgeri istiyorum, bol soslu,” dedi midesini ovarken. Aç olduğu, sipariş verirken kullandığı mimik ve jestlerden belliydi.

Genç, siparişi hazırlamak için gittiğinde Ela dışarıyı izlemeye başladı.

“En büyük hamburger mi? Abartılı bir kalori bombası değil mi? Yaptığın sporun hiçbir anlamı kalmıyor,” diyen kişinin sesini duyduğunda sakinleşmeye çalışarak gözlerini kapadı.

“Cidden açık açık beni takip mi ediyorsun?”

Serkan sadece başını salladıktan sonra, “Sabah spora çıkıp öğlen hamburger gömmeye gelemezsin,” dedi, tek problem buymuş gibi. “Verdiğin kiloların, yaktığın kalorilerin hepsini geri alırsın.”

Masaya otururken Ela, Serkan’ın dediklerine gülümsedi.

“Koşuyu kilo vermek için yapmıyorum, Karavan,” dedi.

“Ne için?” diye sordu Serkan.

Ela, “Unutturuyor,” diye geveledi. Gözleri karşıdaki beyaz duvara daldı.

“Unutmak istediğin şeyler mi var?”

“Herkesin unutmak istediği şeyler vardır.” Kendisini toparlayıp önündeki masayı incelemeye başladı. O sırada genç, hamburgeri masaya getirmişti. Enfes görünüyordu. Ela, hamburgeri bıçakla ikiye böldü.

“Kalori vermek için de böyle güzel bir şeyden mahrum kalınmaz değil mi?” dedi ve tabağı yavaşça Serkan’a doğru itti. Serkan tabağı inceledikten sonra hamburgerden bir ısırık aldı. Uzun zamandır böyle bir şey yememişti. Tadı damağında kalmıştı. Ela gülerek elini kaldırıp bir sipariş daha verdi.

“İki tane daha!”

“Uzun zamandır böyle bir şey tatmamıştım.”

Ela hamburgerden bir ısırık daha almadan, “Mafya olmak da zor be, Karavan. Havyar falan da yiyorsunuzdur siz,” diye takıldı.

Serkan aklına bir şey gelmiş gibi tabağı ileriye doğru itti. “Aslında ben iki haftadır düzgün bir şey yemedim.”

Ela yuttuğu lokmadan sonra konuştu. “Stres kalbe, mideye her yere kramp etkisi yapar. Mideni kilitler. Yemezsin ama bayılmazsın da...”

Serkan, haklı olduğunu gösterir gibi yavaşça kafasını öne arkaya salladı.

Sessizlik içerisinde önündeki tabakları bitirdikten sonra Ela, masadan kalkıp hesabı ödedi. O sırada gelen bir telefon Serkan’ın midesine yine kramp girmesine yetmişti. Deren’in saklandığı adres tespit edilmişti. Aynı emri verdi.

“Alın getirin!”

Arabasına atladığı gibi depoya gitti.

O vardığında Mert ve Deren ne olduğunu anlamadan silah zoruyla arabaya bindirilmiş depoya getirilmişlerdi bile...

Hiçbir şeyden haberi olmayan Ela, evin kapısını aralık gördüğünde kıyamet o zaman kopacaktı. Kader değişik şekilde Ela ve Serkan’ı ya bir mermi patlayışında ya bir genç kızın çığlığında ya da eski bir davada karşılaşıyorlardı. Peki, şimdiki karşılaşmalarında ne olacaktı?

4

SESSİZ TUTSAK

Ela, dış kapıya ilerlerken neşeyle, “Size çikolata getirdim,” dedi. Fakat kapının aralık olduğunu fark ettiğinde gülüşü yarıda kaldı. Sanki kötü bir şey olduğunu hissetmiş gibi derin bir nefes aldı. Çantasından tabancasını çıkarıp temkinli adımlarla eve girdi. Odaları teker teker gezdi. Ne Deren ne Mert vardı ortada. Yutkundu. Bir şeyler olmuştu. Ya Barbaros Karavan’ı isteyen adamlar kaçırdıysa, diye düşündü ama neden Ela’yı değil de Mert’i kaçırmışlardı ki? Rehin almak istediklerini düşündü bir an. Ama içsesinin cevabı gecikmedi. Neden Deren’i alsınlar ki? İşin içinde Deren’le ilgili bir şeyler vardı. Odada dönüp dolaşırken gözüne bir kimlik ilişti. Kimliği eline aldığı anda geçen gün dövdüğü adamlardan birinin olduğunu fark etti. Sinirle soludu. “Karavan!”

“Benim olanı benden almaya mı çalıştın?”

Mert, yüzünde keskin bir sızı daha hissetti. Yarım saattir aldığı darbelere biri daha eklenmişti.

“Bırak onu, onun suçu yok!”

Mert her yumruk yediğinde Deren çırpınarak aynı şeyleri söylüyordu. Çaresizce ellerini kurtarmaya çalışıyordu sıkıca bağlanmış ipten. Koray, öfkesine yenik düşüp Deren’e vurmak için elini kaldırdığında mavi gözlerini korkuyla yumdu. Odanın içinde bir tokat sesi yankılandı. Deren acıyı korkudan hissetmediğini sandı ama sonradan ailesinde güvendiği tek kişinin sesini duydu.

“Benim kuzenime nasıl vurursun lan sen!”

Serkan, Koray’ı yere serip öfkeyle tekmelerken Koray’ı gören Deren bir kere daha gözlerini yumdu. Serkan, sinirini Koray’dan çıkarırken içeri girmek isteyen Ela’nın başı da kapıdaki korumalarla beladaydı.

“Giremezsiniz, Savcı Hanım.”

“Bakın içeri girmem lazım! Açın kapıyı!”

“Savcı Hanım giremez!”

Daha fazla bekleyemeyip cebinden çıkardığı kelepçeyi karşısındaki adamın bileğine geçirdiği gibi yan taraftaki su borusuna taktı. Diğer koruma üzerine gelirken elini kaldırıp bağırdı.

“Şiddet kullanmak istemiyorum ama beni buna mecbur tutarsanız yemin ederim hiç çekinmem! Sonra içerideki abinize bir kadından nasıl dayak yediğinizi anlatırsınız!”

Diğer korumanın başını sallamasıyla Ela, ofisin içine girip merdivenlerden inerek gri kapının önüne doğru yürüdü. Sanki her gün adam kurtarmaya gelir gibi bir rahatlığı vardı. Adımları asalet timsaliydi. Bir davete katılır gibi zarif ve ince hareket ediyordu.

“Bir daha kuzenime el kaldıracak olursan, seni kendi ellerimle öldürürüm!”

Serkan’ın sesiydi bu. Öfkesi ses tonundan belliydi. Mert hınçla, “Kuzenini nasıl bir adama verdiği bak! Korumaya

“çalışıyorsun! Mafya olacaksın bir de!” deyince Serkan kaşlarını çatıp, “Ne diyorsun lan sen?” diye hırladı.

O sırada kırılan kapının sesiyle herkesin dikkati odaya giren kişiye döndü.

“O sesini alçalt önce Karavan,” diyen Ela, elindeki yangın söndürme tüpünü kenara bıraktıktan sonra saçlarını geriye savurarak içeri girdi. Kapıyı zar zor kırmayı başarmıştı.

Serkan, “Süper kahramanın geldi yakışıklı çocuk,” deyip alayla konuştuktan sonra devam etti: “Sen bu işe karışma, savcı! Bu çocuk, kuzenimi kaçırdı.”

Ela adımlarını kesmeden Serkan’ın önüne kadar yürüdü, gözlerini onun koyulaşan harelerinden ayırmamıştı.

“Kuzenini o değil ben kaçırdım. Ne yapacaksan bana yap.”

Serkan ne söyleyeceğini bilemeden Ela’ya bakarken Ela tekrarladı. “Hadi ne yapacaksan bana yap. Arkadaki kızıl şerefsizden Deren’i kurtaran bendim. Ne yapacaksın?”

Serkan, “Savcı... Sabrımı taşıma,” diye dişlerini sıkarken Ela ile aralarındaki mesafe yok denecek kadar azdı.

“Onu ben kaçırdım ama kim esir aldı biliyor musun, Serkan?”

Ela, işaretparmağıyla Koray’ı gösterdiğinde suratı buruştu. Sakin bir sesle, “Yanında gezdirdiğin, Deren’e ne hissettiğini bile sormadan kollarına attığın adam var ya... Kuzenini esir alıp onu hor gören, kendini değersiz hissettiren arkada duran korkak herif!”

Serkan’ın öfkeli gözlerle arkasına döndüğünde elleri Koray’ın yakasına yapıştığı gibi karşı duvara itti. Koray ne olup bittiğini anlamadan yüzüne aldığı darbelerle inliyordu. Serkan hızını alamamış olacak ki belinden çıkardığı silahı Koray’ın kafasına dayarken tiz bir, “Yeter!” sesi odaya hâkim oldu. Deren’in çığlığıyla herkes donakaldı. Kim bilir, kaç yılın çığlığını atmıştı içinden zehir gibi...

“Ne diyor lan bu kadın, açıkla?” diyen Serkan’ın hırıltılı nefesi gittikçe harlanıyordu. Sinirden boğazı düğümlenmişti.

Ela, “Dediğimi duydun. Burada birini esir alan varsa bu Mert değil! Birincisi Koray, ikincisi ise sensin Karavan!” dedi. Serkan bayılttığı Koray’ın yanından çekilirken Ela’ya yeniden yaklaştı. Bedeni sarsılır gibi oldu. Gözlerini kısarak bir yanıt aradı.

“B-Ben ne yaptım? Benim ne suçum var?”

Ela yargılayan bakışlarla, “En büyük suçun, Deren’i bu adama vermeye çalışmandı. Bundan daha büyük bir suç mu olur? Deren’e nasıl hissettiğini bile sormadın,” dedi. Titreyen sesi boğazını acıtırken vücudu ateşle yanıp kavruluyordu. Deren’i mi savunuyordu yoksa kendi gençliğini mi?

“Koray en iyi adamlarımdan biri! Ayrıca Deren ile uzun zamandır beraberler! Bizim kadar olmasa da zengin gücü yerinde. Yıllardan beri tanıyorum. Evi, arabası ve istemediği kadar gücü olur.”

Ela, Serkan’ın söylediği sözlere acır halde güldü. Serkan fark etmemişti belki ama Ela’nın gözünden ilk düşüşüydü.

“Çok zengin öyle mi Karavan? Cebi zengin, güzel. Banka hesabı dolu, o da güzel. Ya kalbi? Cebinin üçte birinde olan, kalbinde de var mı? Banka hesabının doluluğu kadar, gönlü de dolu mu, Deren’e karşı? Ne zaman güzel bir söz söylemiş gözlerinin içine bakıp?” Cevap alamamıştı. “Sen şimdi belinde güç olarak silahı, adamı da var dersin. O zaman soruyorum, ne zaman kırılmasın diye gücünü kullanmış? Ne zaman incinmesin diye belindeki silahı feda etmiş?”

Sesi odayı aşıyordu. Gözlerindeki öfke, odanın içinde soğuk rüzgârlar estiriyordu. Odadaki herkes Ela’ya kulak kesilmişti. Ağzından her çıkan söze içlerinde bir yerde olsa da hak veriyorlardı. Konuşurken sesi titriyordu sanki dokunsalar hiçkırığa hiçkırığa ağlayacaktı. Deren sessizce gözyaşlarını

akıtıyordu. Bu yaşına kadar içinde ne biriktirmişse sanki Ela hepsini ortaya döküyordu. Söyleyemediği, anlatamadığı, kimsenin bilmediğini haykırıyordu odanın içinde. Ela kendini toplayıp konuşmaya devam etti.

“Kusura bakmayın ama belinizdeki silahla iyi bir tetikçi olabilirsiniz fakat asla iyi bir baba, iyi bir eş olamazsınız! Eve girdiğinizde karınıza bir demet çiçek yerine, çekmeceye koymak için silah veriyorsanız, çocuklarınızın başını ayda yılda bir kere okşuyorsanız ve belinizdeki güvence diye tuttuğunuz şeyi sevdiklerinize karşı kullanıyor, buna da aşk diyorsanız siz değil eş veya baba, insan bile değilsiniz!”

Son cümle Mert hariç odadaki bütün erkeklerin içine oturdu. Serkan’ın sağ kolu Salih’in aklına, eve her gittiğinde karısının güler yüzle kapıyı açtığı, daha sonra silahı görünce yüzünün düştüğü geldi. Bir diğer adamın aklına, çocuğunun silahını gördüğünde korkup odaya kaçtığı geldi. Aralarına yeni katılan gencin aklına ise sevgilisiyle kavga ettiğinde bir an silahını çıkardığında kızın gözlerindeki korku geldi. Bütün sözlere gamsız bir tepki veren tek kişi Koray olmuştu. Nefretle Ela’ya bakıyordu. Serkan ise gözlerini Ela’nın gözlerine dikmişti. Sanki bir şeyler anlatıyordu Ela’nın gözleri... Bir şeyler saklıydı o gözlerde. Gözlerini ondan çekip konuştu.

“Şimdi ben, Mert ve Deren’i alıp gidiyorum. Adam kaçırma veya darptan şikâyetçi olmayacağız. Siz de bir daha karşımıza çıkmayacaksınız! Anlaşıldı mı?”

Kendine yeni gelen Koray bir an atılacak gibi olurken Serkan bakışlarıyla durmasını emretmişti. Ela önce Mert’in sonra Deren’in ellerini çözdü ve serbest bıraktıktan sonra Serkan’a döndü. Samimiyetle konuşmasını sürdürdü.

“Bu arada endişelenme, Karavan. Kuzenin bana emanet! Evim 2+1 olabilir ama kalbim koca bir köşke bedeldir!”

Kapıdan çıkmadan eliyle odadakilere selam verip merdivenlere yöneldi. Mermere topuklarını hırsla vurduğunda çıkan ses odada olan tek sestti. En son dış kapının sert kapanan sesi odada çınladı. Ela, kapıdan çıktıktan sonra korumaların arasından başı dik gururlu bir şekilde topuklarını yere vura vura gidiyordu. Deren, sessizce ağlarken Mert, elini omzuna koyup destek verircesine bakmıştı.

Koray'ın, "O kadınla gitmesine nasıl izin verdin, Abi! O benim karım ola..." diye başladığı sözü, yüzüne yediği tokatla tamamlanamadı.

"Sen hâlâ nasıl konuşabiliyorsun lan? Ne yüzle?"

Serkan, yerde yığılan Koray'a tekmeler atmaya başladı. "Amcam ona bir fiske bile vurmamış, sen kimsin lan!" dedi. Serkan'ın elinden Koray'ı güç bela kurtardılar.

Serkan sakinleşemiyordu. "Benim kuzenime, mavi gözlüme ya! Nasıl dokunur lan? Ben ona kuzenimi, amcamın değerlisini layık görüp verdim!" Aklını kaçırarak gibiydi. Parmakları saçlarını karıştırmıştı. Salih, "Koray'ı öldürünce eline ne geçecek?" diyerek onu durdurmaya çalışıyordu.

"Benim kuzenime kimse dokunamaz!"

Odadaki eşyaları kırıp dökmeye başladı, bir yandan da bağırıyordu. Tam o an Salih'in sözleriyle yerinde kalakaldı.

"Bana desene abi! Sen Koray'dan, kendi sinirini çıkarıyorsun değil mi?"

Serkan gözlerini kısıp Salih'e baktı. "Ne dedin sen?"

"Savcı kadın, doğru söylüyordu değil mi? Söyledikleri zoruna gittiği için bu kadar sinirlendin. Koray'ı döverken aradan kendi suçunu da çıkarıyorsun."

Sinirle kafasını kaldırdı. Sert şekilde yutkundu. Derin bir nefes alırken yüzü gerildi. "Elimden bir kaza çıkmadan dışarı çık, Salih!" Duyduklarına tepki veremeyen Serkan elini kapıya geçirmiş, Salih'i odadan kovmuştu.

“Ela iyi misin?”

Gülümseyerek Mert’e cevap verdi. “İyi olmamak için bir sebep yok ki.”

“Bugün olanlar peki?” dediğinde Ela, Deren’e dönüp gülümsedi.

“Unutmayın çocuklar ortada bir ölüm olmadıkça kötü olmak için bir sebep yoktur.”

“Doğrudur savcım.”

Arkadan gelen kişinin sesi Ela hariç herkese yabancı geldi. Yalçın denen komiser siyah deri ceketinin fermuarını çekerken onları izliyordu.

Ela tam sert çıkacakken önemli bir vaka olduğunu düşünüp ters şekilde, “Başkomiser, dünden sonra korkmadan karşıma çıktığınıza göre işin içinde bir ölüm var demektir, değil mi?” diye sordu.

“Başkomiser mi?” Mert’in sorgulayıcı bakışları karşısında Yalçın söze girdi.

“Kendimi tanıtayım. Asayiş Şube’den Yalçın Kara. Savcım belki anlatmıştır. Yukarıdan haber geldi, onu geri çağırdılar.”

“Yukarısı?”

Deren’in sorduğu masum soruya Mert küçük bir espriyle yanıt verdi.

“Evet, yukarıdan, Deren. Bak bu arkadaş Periliçe ülkesinden gelmiş. Ela başperi, bende stajyer periyim. Hain cadılar Periliçeyi ele geçirdikleri için yukardan bizi çağırmışlar.”

Ela ve Mert kıkırdarken Yalçın da dudaklarını birbirine bastırmıştı. Deren de alayla gülüp Mert’e doğru eğildi. “Stajyer olmana hiç şaşırmadım doğrusu. Ayrıca peri olmakla iyi etmişsin Mertciğim. Hayal gücüne başka meslek az kalırdı.”

Ela, Deren'e bir beşlik çakarken Mert lafı yemiş şekilde gözlerini devirerek karşısındaki kıza bakıyordu. Ela konuya dönerek, "Bu konuyu dün başsavcıyla çözdüm. Hatta sen de oradaydın değil mi?" diye iğneleyen bir ses tonuyla karşılık verdi. "Ben de bu yüzden buradayım, savcım. Bir vaka var gelmeniz lazım."

Duyduğu haberle adımlarını durdurup, bir-iki saniye kendisine düşünebilmek için zaman verdi. Ne düşündü ne bitti, kimse anlamamıştı ama Ela, başını yavaşça kaldırıp gülümsedi.

"Tamam ama Mert'i de yanımda isterim."

Yalçın çatılan kaşlarının arasından, "Ne sıfatla?" deyip Mert'i işaret ettiğinde Mert öne çıkıp cevap veremedi. Ela, "Kendisi benim korumam olur. Aynı zamanda sağ kolum, kardeşim, yoldaşımdır. Başka cevaplanması gereken bir sorun yoksa gidelim, komiser," dedi.

Yalçın daha fazla bir şey sormadan, "Hay hay, savcım," dedi.

Fakat Ela'nın şartları bitmemişti. "Ayrıca tek çalışırım. Başka kimseyi ayak altında istemem."

Zorladığının farkındaydı ve bundan da memnundu. Yalçın gülümseyerek, "Bu vakada ben de görevliyim, savcım. Yani korkarım tek çalışamayacaksınız," dedi.

Kazanan belli olmuştu. "İşimi sessiz ve temiz yapmak isterim, amir. O yüzden varlığınız belli olmazsa sevinirim."

Önce Deren'i eve bırakıp ardından olay yeri için yola koyulmuşlardı. Arabanın içinde yoğun bir sessizlik vardı.

"Amirim artık cinayetle ilgili bir bilgi alabilir miyim? Vakalar hakkında bir vahiy gelmiyor henüz."

Yalçın açıklamaya başladı: "18 yaşında öldürülen bir genç kız. İntihardan şüpheleniyoruz. Sebebi bulunamadı. Ölmeden iki gün önce tanıdıklarıyla uzun uzun vedalaşmış. Bu da intihar olduğunun büyük bir göstergesi," dedi.

Kendisinden fazla emindi. Ela alayla söylendi. “Deseni-ze her gün intihar etmek için hazırlanıyorum o zaman, amirim. Başka bir bulgu?”

“Çalışma masasının üzerinde bir veda mektubu bulduk.”

“21. yüzyılda bir insanın ağzından mektup yazmak o kadar da zor değil ama hadi bakalım. Yer burası mı?”

Müstakil bir evin önünde durmuşlardı. Küçük bir evdi, bahçeli, üç oda bir salon. Olay yeri, salondur. Olay yeri çizimleri yapılmış, ceset otopsiye gönderilmişti.

“Biz neden adli muayeneye gitmedik de olay yerine geldik?”

Ela, Mert’in sorduğu soruya gülümseyerek cevap verdi. “Çünkü maktul temizlenmiş olabilir. Olay Yeri İnceleme’de bir şeyler gözden kaçmış olabilir. O yüzden de işin ayrıntısına kadar bakmak için bizi istediler. Ayrıca sen sadece koruma olarak buradasın. Vakaya karışmaya çalışma,” diye uyardı.

“Tam da dediğiniz gibi, savcım.”

“İntihar olduğundan emin miyiz, başkomiser?”

Yalçın kendinden emin bir şekilde konuştu. “Ortada bir mektup var, savcım. Maktul de iki gün önce herkesle vedalaşmış... Başka ne olabilir?”

Ela gülümsedi. “Belki detaylıca planlanmış bir intihar belki iyi planlanmış bir cinayet,” dedi. Yalçın anlamaz bir şekilde bakarken Ela, çekmecedeki bulduğu defterlere göz attı.

“Olay Yeri İnceleme oraya baktı, savcım. Ders defterleri ve birkaç çizim.”

Ela bulduğu siyah deri defteri eline aldı. Daha sonra giysi dolabına yöneldi.

“Orda da cinayetle ilgili bir şey bulamadık.”

Yalçın'ın susması için elini yukarı kaldırdı. Dolaptaki kıyafetleri inceledi. Daha sonra makyaj masasına yöneldi. Dudaklarında küçük bir tebessüm daha belirdi.

“Cinayet, eee, yani intihar nasıl edilmiş?”

“Şu avizeye halat bağlayıp kendini aşağı sallandırmış.”

Salonun tavanına asılmış avizeye gözlerini kısarak baktı, kafasında uyuşmayan şeyler vardı.

“Maktulün boyu kaç?”

“1,80 civarı ama bunların ne ilgisi var ki?”

Ela, başını sallayıp elindeki defteri delil poşetine attıktan sonra, “Şu defter bende kalacak, bir-iki fotoğraf da çekeceğim. Haberiniz olsun,” dedi.

“Ne zaman bir sonuç alınız?”

“Baştan beri burada olsaydım daha basit olurdu ama... Bir şeyler bulduğumda yukarıya her şeyi iletmiş olurum. Tabii her şey için geç olmazsa.”

Eve döndüklerinde hava kararmış gece sessizliğe doğru soyunuyordu. Deren ve Mert masayı hazırlarken Ela, beyin fırtınası yapıyordu.

Mert daha fazla dayanamayıp sordu. “İntihar olmadığına nasıl bu kadar eminsin?”

Ela gözlerini devirdi. “Asıl intihar olduğuna bu kadar nasıl eminiz? Detaya inmeden yüzeysel yargı yapmak aptallık. Ayrıca sen karışma.”

Önüne koyulan çorbadan bir kaşık alan Mert, “İntihar mektubu tamam, bir parmak izi de bulunamadı,” diye savunma yaptığında Ela sinirlendi. “Çünkü herkes öğrendiği şeyi araştırmış, kimse farklı bir şeyin dışına çıkmamış.”

Deren, ikilinin konuşmasını dinliyordu. “Nasıl yani?”

“Mert, intihar eden kızın dolabına baktım. Son moda kıyafetleri var, hepsi temiz ve ütülü ve içlerinde hangi renk yok biliyor musun?”

Deren, “Siyah mı?” diye soru yöneltti. Deren’in verdiği cevabı Ela onaylarken, Mert karşı tezini savundu.

“Belki dışarıya karşı iyi görünmek istiyordur. Böyle olan bir sürü insan var.”

“Evet, bu ihtimal de var. Fakat kızın makyaj masasına bakıldığında makyaj pamuğu vardı hem de kullanılmış ve çok eski gibi görünmüyor, yüzünü temizlemiş hatta ve hatta tınaklarını bile törpülemiş.”

“Temiz ölmek, her insanın istediği şeylerden biri. Normal değil mi?”

“Çekmecesinde bir sonraki gün için konser bileti olması da ahiretten konsere katılmak istemesi mi, Mert?”

Mert, Ela’nın dediklerine karşı sessiz kalmıştı. “Ya belki haftalar aylar öncesinden aldı bileti ama artık dayanamadığını düşündü ve pes etti.”

Ela, Mert’i ikna etmek için, “Ayrıca elimdeki deftere bakınca mektuptaki yazıyla sadece benzediğini anlayabiliyorum. Bazı harfler mektupta farklı tarafa doğru yazılmış ama defterde farklı. Ve asıl emin olduğum sebep, genç kızın kendini astığını söylediler. Fakat boyu 1,80’miş,” dedi. “Kendini asması için uzun süre kendisini kasmaı lazım.”

Mert ve Ela diğer sandalyeden gelen sese döndü. Deren söylediklerinden sonra gülümsedi. “Bir arkadaşım vardı da... Kendini öldürmeye çalışan ama tavanla boyunu hesap edememişti,” dediğinde evin içi buz kesti. Ela’nın gözleri doldu fakat fark ettirmemek için konuşmaya devam etti. “Kısaca bu başlı başına bir cinayet! Mektup ile defterin arasındaki yazıları karşılaştırıp sorunun cevabını bulacağım. Ve katili bulacağım,” dedi.

5

DAR KARANLIK DÜŞÜNCELER

Odanın içinde volta atarken duydukları aklımdan bir saniye bile gitmiyordu.

“Cebi dolu olduğu kadar gönlü de dolu mu?”

Sabahtan beri aklında tekrar edip duran cümle beynini esir almıştı. Saat gece 12’ye geliyordu. Serkan, ceketini üzerine geçirip ofisten çıktı. Yolda Salih’ten bulmasını istediği bilgileri aldıktan sonra gaza yüklendi. Yüzünü yalayıp geçen rüzgâr, saçlarını arkaya savurdu. Kırmızı ışıktaki dışarıyı izlerken kafasını camın vurulduğu tarafa çevirdi.

“Ne istiyorsun?” diyerek tersledi karşısındaki basma etekli kadını.

“Yanın boş ama kalbin dolu gözüküyor, güzel abim. Al bir demet gül de kalbinin sahibini mutlu et,” dedi kadın, yüzündeki temiz gülümsemeye.

“Benim kalbimde kimse yok.”

“Somurtkan olsan da gözlerinin altındaki perdede görüyorum o güzel kadını. Gecenin bu saatinde son hızla gitmenin başka ne açıklaması olur ki?” diye ağzını aradı.

Serkan kadını duygusuz bir ifadeyle dinlerken camı yarıya indirdi. “Tamam, çiçek istiyorum.”

Kadın, zafer edasıyla, “Hangisinden?” diye sordu. Saçına taktığı gülü düzeltti. Serkan, yandaki çiçeklerin hepsini gözleriyle tararken umursamaz şekilde, “En güzel kokandan,” dedi.

Kadın gözlerini kısıp aralanan dudaklarıyla, “Dalga mı geçersin abim? Çiçek bu, hepsi güzel kokar. Gül mü? Papatya mı? Sümbül mü vereyim? Hangisi olacak?” derken Serkan, sinirle derin bir nefes aldı. Nereden karşısına çıkmıştı bu kadın?

“Hepsinden bir demet yap işte.”

“Hangi renginden verem gülün?”

“Ablacığım, hepsinden dedik ya karışık bir şeyler yap işte!” Kadın söylenirken bir yandan da çiçekleri demet haline getiriyordu.

Cebindeki parayı kadına uzattı.

“Bu çok para abiciğim, üstünü veremem ki.”

“Üstü sende kalsın. Kocana ver, sana da çiçek alsın.”

Kadın gülümseyerek uzaklaşan Serkan’a baktı. Ardından, “Çullu şopar, kaba falan ama güzel sever, severse,” dedi.

Ela, elindeki defteri incelerken o gün yaşadıklarını düşündü. Serkan’ın düşüncesi ve tavrı... Onu diğerlerinden farklı sanmıştı. Yanılmıştı. O da diğerleri gibi paraya, unvana, statüye önem veriyordu. Pencereyi açıp hava almak için kafasını dışarı çıkarırken, parktaki an gözünün önüne geldi. Çatışmaya girmeden hemen önceki an... Serkan’ın, üstüne siper oluşu... Kahverengi gözlerindeki derin anlam... Gözlerindeki anlaşılmayan şey neydi? Midesindeki saçma ağrı başladı. Pencereyi kapattı. Koltuğa devrilmiş, elindeki defterin sayfalarını çevirirken kapının çalmasıyla kalkıp

üzerine uzun hırkasını geçirdi. Ayakları üşümesin diye tavşanlı panduflarını ayağına geçirip kapıya yöneldi. Büyük ihtimalle Mert gelmişti. Fakat karşısında gördüğü kişiyle kaşları havalandı. Donuk bir tonla, “Karavan?” dedi.

“Güzel panduf, savcı.”

Ela, ayaklarına bakıp kısa bir utanç geçirdikten kafasını kaldırdı. Serkan, o sırada Ela’yı baştan aşağı süzerken ev halini sevimli bulmuş, gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Üzerinde uzun hırkası, içindeki beyaz tişörtü, dağınık topuzu ve ayaklarındaki tavşanlı terlikleriyle güzel gözüküyordu, her hali güzeldi.

“Hangi rüzgâr attı seni bu saatte buraya?” derken sesi ilgiliydi.

Ela’nın sorduğu soruyla kendisine gelmişti. Arkasındaki çiçek demetini gösterdi. Ela şaşırmış olsa da belli etmeden sordu. Ela gizli bir tebessümle dudaklarını öne doğru büküp, “Bunlar ne?” diye mırıldandığında Serkan, elindeki çiçeği Ela’ya uzatıp, “Çiçek,” dedi. Ardından devam etti. “Bugün dediklerini düşündüm de...”

Ela, önüne düşen saç tutamını kulağının arkasına atarken sitemle, “Konuşulacak bir şey yok bence. Hem ben senin gönlünü alman gereken karın değilim Karavan,” dedi. Neden ona çiçek almıştı ki?

Serkan, “Erkekler sadece karısına çiçek almaz,” derken parmak boğumları çiçeklerin sapını sıkıyordu.

“Senin annen de değilim Karavan,” diye yenileyen Ela’ya, bir adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Gözleri gözlerindeydi.

“Düşündüm de sadece erkekler veya kadınlar değil, insan da insana çiçek alabilir. Ve bu kişinin illa anne veya sevgili olmasına gerek yok. İnsan birisine mutlu olsun, gülümsesin diye de çiçek alabilir.”

Ela, Serkan'ın dediklerini sessizce dinledikten sonra alayla güldü. Gözlerinden hafif bir ışıltı geçmişti.

Serkan, çiçek demetini Ela'nın ellerine tutuştururken vücuduna yayılan sıcaklığı anlamlandıramadı. "O yüzden sana çiçek aldım, savcı. Gülümse ve mutlu ol diye."

"Teşekkür ederim, Serkan Karavan. Ama benim mutluluğumu düşünüyorsan lütfen bir daha karşılaşmayalım. Ve değer verdiğim şeylerden de uzak kal."

Serkan birkaç saniye sessiz kaldı. "Üzgünüm savcı ama bu istediğin imkânsız gibi görünüyor. Çünkü hayat saçma şekilde seni hep karşıma çıkarıyor," derken kadından yayılan amber kokusuyla derin bir nefes aldı. "Kuzenimi kurtardın. Yani senden uzak kalmam imkânsız."

Ela bir adım geri çekilirken, "Benim görevim bu. Kim olsa kurtarırdım," dedi. Yanakları pembeleşmişti.

"Amcama ulaşmak için de yolum senden geçiyor gibi görünüyor," diyen Serkan'a sert bakışlarını yönelten Ela, "O konuda benden yarardan çok zarar görebilirsin, Karavan. Çiçekler için sağ ol," dedi ve kapıyı yüzüne kapadı. Kucağındaki çiçekle sandalyeye yöneldi. Kaşları çatılmıştı, derin derin nefes alıp veriyordu. Karnında hafif bir ağrı hissettiğinde bu aralar soğuk şeyler yediğini düşündü.

Serkan ise yolda giderken arabadan inip biraz hava almak istemişti. Kış ayında neydi bu sıcaklamanın sebebi?

Gün ışığı göz kamaştırıcı bir şekilde parlarken Deren, koluyla yüzünü kapattı. Biraz sonra çalan alarmı isteksizce kapatıp yatağa oturdu. Aklına birden geçen gün olanlar geldi. Yılların içinde biriktirdiklerini, kimseye dökemediklerini ve bir gün içinde patlayacak olan duyguları başka birisi onun

için dile getirmişti. Ela... Ela farklıydı. Yardımı dokunmadığı kimse yoktu. Bazen dışarıdaki hayvanlara, bazen karşı komşuya, bazen sokaktaki herhangi birine... Onu incelerken görmüştü bunları. Hiçbir zaman bıkmadan usanmadan daha çok yardım etmek için çözümler arıyordu. Adalet istiyordu. Güzel bir dünya istiyordu. En çok da kadınların ezilmediği bir dünya istiyordu.

Odada yankılanan neşeli ses, “Sabah şerifleriniz hayır olsun,” dedi.

Düşüncelerinden sıyrılıp Mert’e gülümsedi.

“Her sabah kalktığımda yaptığım gibi ilk beş dakika hayatı sorguluyordum. Günaydın.”

“Hayatı sorgulamak yerine sorularına yanıt bulmayı dene.” Gülümsedi.

“Soruların yanıtlarından korkuyorsam?” Mert de güldü.

“İnsan korkularının üzerine gitmelidir. Ela kahvaltıyı hazırladı. Hadi gel.”

Mert, odadan çıktıktan sonra Deren bir süre arkasından baktı. Ela kadar iyi güzel kalpli biri daha varsa o da Mert’ti.

“Ela bugün adli muayene yapıyor musun?”

Soruyu duymayan Ela öylesine dalmıştı ki dünya yansa ruhu duymazdı. Elindeki çatalla yarım dakikadır önündeki zeytinle oynuyordu.

“Ela, alooo?”

Mert’in sesiyle kendine gelen Ela bozuntuya vermemeye çalıştı. Ters şekilde “Ne bu tantana ya kafam şişti,” dedi. Çayından bir yudum aldı.

“Muayene diyorum muayene.”

“Kahvaltımı bitirip çıkacağım,” dedikten sonra masadan kalkıp odasına girdi. Dolabını açıp klasikleşmiş siyah gömleğini ve siyah pantolonunu giydi. Aynada kendine baktığında bu monotonluktan sıkıldığını fark etti. Diğer rafta

duran kahverengi pantolonun üzerine beyaz bir gömlek geçirdi. Saçlarını açık bıraktı. Hafif bir makyaj yaptı. Kabanını omuzlarına atarken Mert ve Deren, bakışlarını ona dikmişti.

“Ela özel bir şey mi var bugün?”

Mert’in sorusuna gülümsedi.

“Yakışmış, kesinlikle arada farklılık yapmalısınız, savcım.”

Deren’in söylediklerine de öpücük gönderdikten sonra çağırdığı taksiye binip hastaneye gitti. Arabası hâlâ eski iş yerinin önündeydi.

“Otopsi sonucu geldi mi?”

Girdiği gibi eline tutuşturulan raporu biraz inceledi. “Maktulü görmek istiyorum.”

“Buyurun, savcım.”

Odaya girdiklerinde Ela son derece soğukkanlılıkla cesedi iyice inceledi. Aklına evde yaptığı araştırmalar geldi.

“Bu bir intihar değil. Resmen cinayet!”

“Bende öyle düşünüyorum, savcım. Maktul olay yerinde iple asılı bulunmuştu ama başına sert bir darbe aldığı için ölmüş görünüyor.”

“Ayrıca bir tırnağı kırılmış, bu demek oluyor ki bu genç kız yaşamı için mücadele etmiş.

Uzman, Ela’yı onayladı.

“Peki, genç kız...” Ela cümlenin devamını getiremedi. Dudaklarını kemirirken sormaktan korktuğu soruyu karşılarındaki kadın doktor anlamış, başını öne eğmişti.

“Maalesef, savcım. Maktul öldürülmeden önce tecavüze uğramış.”

Ela, raporun hazırlanması için görev verdikten sonra dışarı çıktı.

Koridoru topuk sesleri inletirken önüne düşen saç tutamını arkaya savurdu.

“Savcım!”

“Efendim Aslı?”

“Yeni bir soruşturma var. Sizi arayacaklar gerçi ama burada karşılaşmışken söyleyeyim dedim. Konu taciz.”

Ela duyduklarına acı acı gülümsedi. “Dakika bir gol bir! Bir tecavüzden çıkıp diğer tacize giriyorum! Olay ne zaman olmuş?”

“Dün sabah saatlerinde. İki aile arasında aslında olay biraz karışık.”

“Emniyet’teyse ifadeleri alayım. Konu neymiş bir öğrenelim.”

Aslı başını sallayıp uzaklaşırken telefonla birilerini aradı. Mert dış kapının önünde Ela’yı bekliyordu. Yeni bir taksi gelip Emniyet’e doğru yol alırken ikisi de sessizlik içine gömüldü. Mert, yolda inmiş Ela ise Emniyet’e devam edip başkomiserin odasına geçmişti. Ela, olayı incelerken gördüğü detayla donakaldı.

Dosyanın üzerinde Erhan Karavan yazıyordu. Bir an soyadı benzerliği olduğunu düşündü. Böyle bir tesadüf imkânsızdı. Yarım saat sonra Ela, ifade almak için odaya girerken duyduğu sesle soyadı benzerliğinin olmadığını anlamıştı.

“Savcı?”

Arkasını döndüğünde siyah takımıyla karanlığa bürünen, soğuk tenli Serkan Karavan’la karşılaştı.

“Serkan Bey?”

“Dün dediğim gibi hayat yine seni önüme çıkardı.” Kendinden emin öne doğru bir adım attı.

“Sırf benimle iletişimde kalmak için bu tarz şeyleri önüme getirmiyorsunuzdur umarım. Her neyse emin olun, gereği neyse şerefimin üzerine yemin ederim yapacağım.”

Ela odaya girmeden önce Serkan’la arasında kısa bir göz teması oldu. Bu bakışmanın ardından saçma karın ağrısı baş göstermişti. Sorgu odasına girip kapıyı kapattı. Dosyayı masaya koyup oturdu.

“Erhan Karavan. Yeni evlenmişsin. Hayırlı olsun. Hayırlı olsun da acaba eşin yetersiz mi bazı konularda?” Sert girmişti.

“Anlayamadım, savcım?”

“Gayet açık bence, üvey kayınpederinin kızını taciz etmişsin. Hem de onların evinin yakınlarında! Sonuçlar bunu gösteriyor, bunu nasıl açıklayacaksın?”

Adam, masum bir yüz ifadesi takınarak anlatmaya başladı.

“Sayın Savcım, ben karımı seviyorum. Onu aldatmak aklımdan bile geçmez. Hayat hikâyemi bilerseniz beni bu odada bir dakika bile tutmak istemezsiniz, emin olun.”

Ela, bu rahat ifadeye kızmıştı. “Bu bir tehdit mi yoksa?”

“Kendimi yanlış ifade ettiysem özür dilerim. Biz Gamze’yle çok yollardan aşarak buralara geldik. Asla onu aldatmam. Hem de böyle çirkin şekilde.”

Ela, ellerini masaya koyup öne doğru eğildi. Işık yüzüne hafif hafif vururken yüzünün bir yarısı gölgede kalıyordu.

“Karısını çok seven, onun için deli olan adamlar tanıyorum, Erhan. Ama içindeki psikopata karşı koyamadıkları için kaç çocuğun, kaç kadının, kaç genç kızın canı yandı biliyor musun? Sayılamaz bile.”

Erhan kafasını kaldırıp Ela’nın gözlerine baktı.

“Ben o kıza zarar vermedim. Verebilirdim. Ama taciz ederek değil. Onu döverek... Ama hiçbirini yapmadım. Onlar benim karıma şiddetin âlâsını yaparken ben hiçbir şey yapmadım. Sadece korudum. Ve elimdeki sonuç, buradayım.”

“Karın bu olayda şiddet mi gördü? Darp raporu göremedim.”

Erhan kirli sakallarını sıvazlarken acı şekilde iç çekti. “İnsanı yiyip bitiren dayak, tokat, tekme değildir, savcım.” Masaya eğilip başını işaret etti. “Buraya yapılan şiddet, buraya vurulan tokatlar bitirir insanı... Gamze’ye yapılan

şiddet psikolojik şiddetti. Öyle bir şiddetti ki savcım, gören keşke dayak yese derdi.”

Ela, Erhan'ın dediklerinin doğruluğuna içinde bir yerde inanmıştı. Ama her insan gibi yanılabilirdi de. Onu konuşturmaya çalıştı. “Madem suçsuzsun açıkla. Masumsan mutlaka bu kanıtlanır. Bana olayı anlat, Erhan. İkna et beni.” Geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Gamze’yle annesinin yanına gitmiştik. Onlar da orada kalıyordu. Sabah bir bağırış çağırışla uyandık. Ses bahçeden geliyordu. Dışarıya baktığımda kayınvalideme küfredip üzerine yürüyordu. Araya girip küfrettim. O da masadaki bıçağı boğazıma dayadı. İnsanlar jandarmayı aramış. Biz kavga ettik demelerini beklerken... Kızı, *beni taciz etti*, dedi. Sonuç buradayım.”

Ela, “Anladım. Çıkabilirsin Erhan, sırada Gamze var.”

“Savcım üzerine çok gitmesiniz olur mu? Çok korktu o.”

Ela, sadece başını salladı. Erhan çıktıktan birkaç saniye sonra karısı içeri girdi. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Yürümeye zor derman buluyordu. Sandalyeye oturdu ve korkan gözlerle Ela’ya baktı. Sarı uzun saçları Deren’i anımsatmıştı. Ela sakin olması için yanındaki suyu kadına uzattı. “Gamze bana her şeyi anlatabilirsin. Sonuç ne olursa olsun doğruları anlat.”

Gamze kendini daha fazla tutamayıp masaya başını koydu ve ağlamaya başladı. Bir yandan ağlıyor diğer yandan konuşuyordu. “Yaşım 22 benim. 21 yıldır babalık istedim görmedim. Cici baba geldi, sadece insanlık bekledim o da onu göstermedi. Okuyayım dedim herkes iyi niyetli yaklaşıp bana kuyu kazdı. Evleneyim dedim. Sevdığım adamın ailesi sildi. Seveyim dedim mutlu edeyim dedim. Kendi ellerimle hapisane parmaklıklarına düşürdüm. Ben ne anlatabayım Savcı Hanım?”

Ela, Gamze'yi dinledikten sonra olayı anlattırmış, daha sonra annesini dinleyip, karşı tarafa geçmişti. “Geç bakalım Öykü. Hazır olduğun zaman anlatabilirsin.”

“Ben bahçeye çiçekleri sulamaya gittiğimde Erhan, gelip benim bacağımı sıktı. Direndim ama engel olamadım. Bir dakika boyunca bacağımı sıktı. En sonunda babam gördü.”

Ela hafifçe masaya doğru eğildi. “Bir dakika boyunca bacağını sıkarken senin ağzını kapattı ve seni bağladı değil mi?”

“Nasıl?”

Öykü'nün sorusuna göz devirmemek için zor tuttu kendini. “Yani diyorum ki bir dakika boyunca sıkıldığını nasıl kesti-rebiliyorsun? O sırada durup dakika mı saydın?”

“Çok sıkı tuttu.” Kaçamak cevapları Ela'yı daha çok şüphelendirdi. “Ellerin boşaysa neden saldırmadın? Sessiz kalacak olsan ailene de haber vermezdin?”

“Ben o korkuyla onu unuttum.” Öykü biraz daha konuştuktan sonra ifadesi alınmıştı.

“Anladım çıkabilirsin.”

Ela, olaydaki diğer kişileri de dinledikten sonra odadan çıktı.

“Savcı?”

Serkan'a sinirli bir bakış yöneltti. “Benim bir adım var, Serkan Bey.”

“Savcı yeterli.”

Ela sinirlenip hızla yürürken Serkan nazik şekilde kolundan tutup ona bakmasını sağladı. “Ela, lütfen sonuç nedir? Erhan'ı severim ve böyle bir şey yapmayacağına adım gibi eminim.” Sesi naifti. Yüzünde masum bir ifade vardı.

Ela ciddiyetini toplayıp konuştu. “Bir şey söylemek için çok erken ama etraftaki kişilere de sorulup biraz daha araştırılmayla çözülür.”

“Niye? Yapmadım dediyse yapmamıştır benim kuzenim.”

“Burada işler böyle yürümüyor maalesef. Kadının sözü esastır. O yüzden biraz daha burada kalacak. Şimdi gitmem gerek.”

Ela, Serkan’ın yanından hızlı adımlarla uzaklaştı. Zor bir gün geçiriyordu. Kendini tuvalete attı, yüzüne biraz su çarpmak için. O sırada arka kabinden gelen sesi dinlemeye başladı.

“Baba... Ben karakoldayım. Karakoldayım diyorum ve sen toplantıya gireceğim diyorsun!” Telefon kapandıktan sonra hıçkırık sesi yükseldi en sondaki kapıdan. Bir-iki saniye sonra ağlayarak çıkan Gamze, Ela’yı görünce hızlıca gözlerini sildi. Lavaboya eğilip yüzünü yıkamaya başladı.

“Gözyaşları bir insanın en güzel konuşma biçimidir,” dedi Ela, ellerini sabunlarken.

“Ölü bir insan ne kadar konuşabilir?”

Musluğu açıp, “Ölen sadece bedendir önemli olan ağızdan çıkanlar değil, derinden yani kalpten taşanlardır,” dedi. Ellerini yıkayıp kuruladı.

“Benim kalbim ezilip büzüle oyun hamuru halini aldı. Vursan da kırsan da öldürsen de bir şey hissetmiyor artık.”

“İnsan Anka’ya benzer Gamze.”

“Anka?”

“Yandığında küllerinden yeniden doğar. Kırıldıkça üzül-
dükçe ya da tükendikçe yeniden başlar bir yerlerde. Sen de Erhan’la yeniden başlayacaksın.”

“Daha geçen tacize uğrayan kadınların sesiydim. Küfür-
ler savuruyordum o adamlara... Şimdi ise aklıma gelen tek şey ya yalansa?”

“Her kötülük iyi şeyin fragmanıdır... Bu da geçecek me-
rak etme.”

Ela ve Gamze lavabodan çıktıklarında karşılarındaki gördükleri kişiyle bir an irkildiler. Öykü dişlerini sıkmış, gerilmiş yüz hatlarıyla sinirle arkasını dönüp babasının yanına gitti. Ela bu gidişin ne demek olduğunu biliyordu.

“Neden öyle baktı bize?”

Ela gülümsedi. “Birazdan anlarsın.”

Koridora yaklaştıkça yükselen çığlık seslerini duyduğunda gülümsemesi büyüdü. Öykü ayaklarını yere vurarak babasına bir şeyler anlatıyor babası ise sert tepkiler verip dikkati kendine çekiyordu. Etraftaki herkes onlara bakıyordu.

“Bu kadın taraf tutuyor!” diye inledi Öykü.

“Neler oluyor burada? Hanımefendi burası Adliye! Kendinize gelin!”

Güvenlik ortamı sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Savcı diye bize verdiğiniz kadın taraf tutuyor!”

“O bir şey yapmadı!”

Gamze, Ela’yı korumak için atıldığında Ela kolundan tutup durmasını isteyen gözlerle baktı.

“Bakın nasıl da savunuyor?”

“Hanımefendi! Devletin savcısına asılsız ithamda bulunamazsınız. Suçtur,” dedi Ela sakin bir tonla.

“Sizi gördüm! Tuvalette konuşuyordunuz!”

Ela zorlukla bir adım atıp konuştu. “İki kadının sohbet etmesi taraf tutmak mı oluyor?” Öykü sinirle Ela’nın söylediklerini dinlerken araya babası girmişti.

“Görün işte, nasıl insanları savcı yapıyorsunuz!” Duyduğu cümleyle yerinde zor duran Ela, adamın üzerine yürüyecekken ondan önce davranan başka birisiydi. Gitmemiş miydi?

Serkan araya hızla girip adamı yakasından tutup silkerken sinirle soludu. “Devletin savcısına nasıl iftira atarsın lan? Nasıl onun mesleğine laf atarsın?”

Ela'nın gözleri büyürken araya girip Serkan'ı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kata polisler gelmiş her iki kişiyi de ayırmaya çalışıyorlardı. Baba ve Serkan'ı götürürken Ela, elini duvara dayayıp ayakta kalabilmek için destek almaya çalıştı. Yalçın da vakayla bilgi almak için gelmiş fakat ortamı görünce uzaktan izlemişti.

Gamze, Ela'nın yanına yaklaşıp korkarak sordu. "Siz iyi misiniz?"

Zorlukla başını salladı. Gözleri kararıyordu. Sanki başından aşağı kaynar sular dökülüyordu, Ela'nın. Ayakta durmak gittikçe güç hale geldi. Yürümek için duvardaki desteğini bıraktığında gözü iyice kararmış, arkasında duran Yalçın Komiser'in kucağına bayılmıştı.

"Savcım! Kendinize gelin!"

Yalçın, Ela'yı kucağına aldığı gibi Emniyet'in karşısındaki hastaneye götürdü. Doktor yorgunluk ve açlıktan olabileceğini söylemişti. Yalçın yeterli bilgi aldıktan sonra sedyedeki yatan Ela'nın uyanmasını bekledi. Bir süre sonra Ela gözlerini yavaşça açtı. Başında müthiş bir ağrı vardı. Bedeni yenik düşmüş, ayağa kalkacak dermanı bile kalmamıştı.

"Komiser, ne oldu bana?"

"Sanırım kavgadan sıyrılmak için bayıldınız, Sayın Savcım."

Yalçın'ın dediklerine kıkırdadı. "Hiç benlik değil. Kalkmam lazım benim, bir el at."

Ela'nın kolundaki serum bitmişti. Yalçın hemşireye seslenip serumu çıkarttırdı. Sonra Ela'ya destek vererek kalkmasını sağladı.

Ela, hâlâ kendini kötü hissediyordu. Biraz toparlandıktan sonra yeniden Adliye'ye geçti. Başsavcıyla görüşmesi gerekiyordu. Odaya yaklaşırken arkadan duyduğu sesle yüzünü buruşturdu.

“Ela!”

Bu sesi tanıyordu. Savcı arkadaşlarından biriydi. Sevmediği arkadaşlarından.

“Efendim Firdevs?”

“Başsavcımın odasına gitmene gerek yok. Dava senden alındı.”

Ela bir şey diyemeden odadan Serkan çıktı. Yanında polisler ya da bileklerinde kelepçe olmadan, gayet sohbete gelmiş gibi bir havayla kapının önünde duruyordu.

Ardından kafasını Firdevs’e çevirdi. “Anlayamadım neden?” Güçlkle konuşuyordu. Alacağı cevaptan ne kadar korksa da yine de sordu.

“Davada taraf olduğun ve karşı taraf için olumsuz tutum sergilediğin için davadan alındın.”

Nefes aldı. Derin bir nefes daha aldı.

“Tamam,” dedi ruh gibi. Verdiği tepkiye etrafındaki herkes şaşırıırken o sadece buradan uzaklaşmayı düşünüyordu. Bir şey söyleyemeden arkasını dönüp gitmek isteyen Ela, karşısında Serkan’ı görmüştü. Bir süre baktıktan sonra Adliye’den çıktı, gözleri dolmuştu, yürümeye başladı. Küçük bir kız çocuğunun elinden, en sevdiği bebeği alınmıştı sanki. Yüreğinden dolup taşan acı ve öfke karışımıyla adımları hızlanmıştı. Haksızlığa uğramıştı ve şu an bunun için gücü yoktu.

“Savcı, dursana bir!”

Serkan’ın sesini duyduğunda istemsizce ağzından bir hıçkırık çıktı. Hızlı şekilde ağzını kapatıp yürümeye devam etti. “Burada olmaz,” diye söyleniyordu kendine kendine. “Eve git, evde ağla.” Serkan’ın yaklaştığını anlamıştı. Daha fazla dayanamayıp arkasını döndü. “Ne var Karavan?”

“Ne oldu orada, savcı?”

Ela bir an olanları düşündü. Davanın gitmesi değil de bir

davanın büyük ihtimalle daha yanlış sonuçlanacağına üzülüyordu. Her zamanki gibi yine dipteydi. Bir şey söyleyecekken yine gözleri karardı bu sefer midesi de bulanmıştı.

“Ela! Ela iyi misin?”

Serkan, tek telime etmeden Ela’yı kucağına alıp arabaya götürdü. Hastaneye değil de kendi evine götürmüş, kendi doktorunu çağırmıştı. Doktor, Ela’yı muayene etmiş bir serum da o vermişti.

“Nesi var?”

“Derdi var gibi görünüyor.”

“Nasıl yani doktor?”

“Hanımefendinin nasıl bir derdi var bilmiyorum ama vücudu fena halde zayıf düşmüş, iki-üç gündür düzgün bir şey yememiş gibi... Biraz dinlenmesi ve bir olay yaşamaması lazım. Bir şey olursa beni yeniden çağırırsınız. Geçmiş olsun.”

Doktor gittikten sonra Serkan odadan çıktı. Mutfığa inerken babaannesiyse burun buruna geldi.

“O doktor neyin nesiydi öyle, Serkan?”

Evin babaannesi topuzunu düzeltirken ilk görünüşte bluzundaki broşu göze çarpıyordu. Serkan’ı ilk defa bu kadar endişeli gördüğü için soru sorma gereğinde bulunmuştu. Eğlenceli bir sesle, “Sultan Hanım, nerelerdesiniz siz yahu?” derken yanağını sıktı. Sultan, Serkan’ın her şeyiydi. Amcasından sonra her şeyi babaannesiydi.

“Şımarma da söyle bakalım, kim yukarıdaki o kız?”

Yaşlı kadın, yukarıya çıkmak ve çıkmamak arasında kalmıştı.

“Kız olduğunu nereden çıkardın?”

“Odanda neden bir erkek yatsın oğlum?”

Serkan güldü. “Babaanne hepsini anlatırım sonra, öncelikle mutfığa talimat vereceğim, hasta için şöyle güzel bir çorba yapsınlar.”

“Ben yaparım mutfaktakilerin işi vardır. Bu konuyu sonra ayrıca konuşacağız Serkan Karavan,” dedi.

Serkan eliyle yüzünü sıvadı. “Soyadımı değiştireceğim gerçekten... Ne Karavan’mış arkadaş ya.”

Babaanne mutfağa Serkan ise duş almak için banyoya girmişti. Yemeği hazırlayan Sultan, yaptığı çorbayı tepsiye koymuş, yukarı odaya çıkarmıştı. Yatakta kahverengi tonlarındaki dalgalı saçları savrulmuş, teni beyaz ve solgun bir kız yatıyordu. Hareketsizce yatan kızda yavaş yavaş kıpırdanmalar gören Sultan Hanım, yatağın kenarına oturmuş, tepsiyi komodinin üzerine koymuştu.

Kız, gözlerini yavaşça açıp etrafı tanımaya çalışırken Sultan Hanım’la göz göze geldi, hemen yatakta doğrulmaya davrandı. “Siz kimsiniz?”

“Burası benim evim Küçük Hanım, asıl siz kimsiniz?”

“Be-Ben...” Ela şaşkınlıkla ve yeni uyanmanın verdiği mahmurlukla konuşmaya çalışırken Serkan imdadına yetişmişti.

“Savcı, uyanmışsın güneydin.”

“İsminiz Savcı mı yani?”

Ela, Sultan Hanım’ın cevabına içten içe gülerken cevap verdi. “Mesleğim savcı efendim. İsmim Ela. Ela Aydemir.”

Sultan, dudaklarını aşağı doğru sarkıtırken kafa salladı. Bir şey anımsar gibi olmuştu.

“Güzel isimmiş. Ben de Sultan.”

Ela ciddiyetini bozmadan konuştu. “Osmanlı’dan mı geliyorsunuz?”

Kadın, Ela’nın dediğine sinirlense de göstermeden devam etti. “Hayır, anneannemin adı. Şimdi şu çorbayı içerseniz sevinirim.”

Mesafeli konuşması rahatsız ediciydi. Ela çorbaya baktığında içecek hali bile olmadığını bildiği halde eline kaşık

alıp bir yudum almak için ağzına götürecekti ki kaşık tepsinin içine düştü. Serkan içirmek için adım atacaktı fakat Sultan Hanım bu görevi üstlenmeye hazırdı. “Tek başınıza yiyemiyorsunuz bırakın ben yedireyim.”

Ela, elini koyup istemediğini belirtti. Tekrardan denedi ve başarısız oldu. Sultan uyarıcı bir tonla, “Savcı Hanım. Biraz daha kaşık düşerse yatağın her yeri yemek olacak. Şimdi geri yaslanın da ben yedireyim,” dedi.

Ela bir kere daha reddedecekken kapının önündeki Serkan’la göz göze geldi. Serkan’ın gözleri izin vermesi yönündeydi. Dudaklarını oynatarak, “Lütfen,” dediğinde Ela’nın dudaklarında oluşan kısa bir tebessüm belirdi. Yaslanıp çorbayı içmeyi bekledi. Sultan Hanım bir eline kaşık diğer eline peçeteyi aldı. Titizlikle önce çorbayı içiriyor, daha sonra dudaklarını siliyordu. Çorba bittikten sonra tabağı tepsiye koyup ayağa kalktı.

“Ben, teşekkür ederim. Ellerinize sağlık.”

“Önemi yok, Savcı Hanım. Bir dahakine daha dikkat edin.”

Ela, Sultan Hanım’ı aşırı tuhaf bulmuştu. Tam iyi birisi diyecekken karakteri değişiyordu. Kadın kısa topuklu terliklerini zemine vurarak odadan çıktı. Ela ise onu uzaktan inceleyen odayı parfümünün kokusunun doldurduğunu hissetti.

“Babaannem tuhaftır.” Serkan’ın sesiyle yerinden sıçradı.

“Sen nasıl tuhaf bulduğumu anladın?”

Ela’nın yüzünü işaret edip, “Mimiklerin savcı, mimiklerin,” dedi.

Ela doğruldu, “Ben kalkayım artık,” derken ayaklarını aşağı sarkıtmak için yorganı kaldırdı fakat Serkan hızlıca yatağın başına gelip onu omuzlarından yatağa itti. Sırtı siyah başlığı olan yatağa hafifçe çarptı.

“Ne yapıyorsun Karavan?”

Serkan hiçbir şey demeden yatağa doğru eğildi. Gözlerinde değişik bir şey vardı. İçinden geçen anlamları okuyamayan Ela ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

“Kalkmak yok, savcı.”

Ela yutkunarak konuştu. “Ne-Neden?”

Serkan, Ela’nın üzerine biraz daha eğildi. Gözbebeğine kadar her zerresine hâkimdi. Yutkundu. Gözlerini kaçırmak için odaya göz attı. Duvarları griye boyanmış bir odaydı. Duvarlarda asılı birkaç resim, koca siyah bir dolap, yan rafta duran vazolar, yatağın yanında duran beyaz ahşap olan kitaplık ve içinde düzenlenmiş bir sürü kitap vardı. Tozlu olduklarını yattığı yerden görüyordu, Ela. Gözlerini Serkan’a çevirdiğinde bir an orada kaybolmuştu. İkisinin de yüzleri birbirine çok yakındı. Ela yavaşça gözlerini kendini kapatıp anın akışına bırakmıştı ki! Serkan geri çekilip konuştu.

“Çünkü bir sorunun var, bu yüzden sürekli düşüp bayılıyorsun. Kendine gelinceye kadar burada kal. Bir şey olursa aşağıda Salih duruyor, ona söylersin. İyi ol ki kuzenime daha iyi sahip çık. Birkaç işim var halledip dönüp seni eve bırakacağım.”

Ela ağzını açamadan Serkan arkasını dönüp gitti. Yattığı odaya bakıp bir iç çekti. Kocaman ve aydınlık bir odada dar ve karanlık düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

6

SİYAHHA BÜRÜNMÜŞ BEYAZ

Ela, gözlerini yavaşça açarken bulunduğu yer tanıdık gelmişti. Burası kendi odasıydı. Az önce olanlar rüya mıydı, diye düşünürken içeriden gelen sesle ayağa kalktı.

Serkan bir şeyler açıklıyordu: “Adliye’nin önünde bayıldı. Ben de kendi evime götürdüm. Biraz dinlendikten sonra uyanır sandım ama vücudu aşırı yorulmuş kımıldamadı bile. Merak edersiniz diye buraya getirdim.”

“Bundan sonrasını biz hallederiz gidebilirsin.” Mert soğuk bir sesle cevap vermişti. Odanın dışına çıktığında ilk Serkan ile göz göze geldi. Serkan, içi gülen gözleriyle Ela’ya selam verdi, Ela da aynı şekilde onu selamladı.

Deren sevinçle, “Ela uyanmışsın!” deyip ona sarıldı. Serkan dikkatle kuzenini izlerken verdiği tepkiyi ölçüyordu. Bu kadar mutlu olmasını beklememişti. Boğazını temizledi ve söz aldı.

“Deren biraz konuşabilir miyiz?”

“Yeni bir görücü mü çıktı, Karavan?” Mert iğneleyici sesiyle laf vurduğunda Serkan da tebessüm edip lafına devam

etti. “Yeterince terbiye verilmemiş sanırım sana, insanların hatalarını yüzüne vurmak saygısızlıktır.”

Mert, Serkan’ın dediklerine sinirlenmişti, dişlerini sıkarak konuştu. “Cehalet tekrar eden bir şey olunca cahile iş öğretmek de bizim gibi insanlara düşüyor.”

“Yeni yetme birinin iş öğretmesi de ne kadar yeterli olabilir bilemedim. Yeteri terbiye almamış bir veletten iş öğreneceğime, cahilliği tercih ederim.”

Mert, koltuktan kalktığı gibi Serkan’ın üzerine yürüdü. “Sen kime velet diyorsun?”

Deren’in tedirgin bakışları ikisi arasında gelip giderken bu gergin ortama son vermek Ela’ya düştü. “Yeter!” diye soludu. İkisi de ona döndüğünde devam etti.

“Karavan, niyetin Deren’le aranı düzeltmekse bahçeye geçebilirsin. Fakat bir kere daha Mert’e laf sokarsan kapının yolunu biliyorsun!”

Serkan’ın az önceki şefkat dolu gözlerinden eser yoktu. Ela, sözleriyle bütün anlamı götürmüş, yerine öfke ve siniri bırakmıştı. “Deren, hadi güzelim, biz bahçeye çıkalım,” dedikten sonra ikisi birlikte çıktılar.

Ela, bu konuşmadan Deren’in rahatsız olmayacağını anlamıştı. Onlar çıkınca sinirle Mert’e döndü. “O tavır neydi Mert? Adamı dövseydin bir de!”

Mert, “Deren’in neler yaşadığını biliyorsun, Ela. Aynı şeyleri yine mi yaşasın?” diye savundu kendini.

“Ben onu bulup buraya getirmeseydim şu an daha kötülerini de yaşamış olacaktı.”

Mert öfkeyle soludu. “Yaşamadı ama!” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ela anaç bir sesle, “Bu, Deren’in hayatı. Ne sen ne de ben engel olabiliriz. Gitmek isterse gider, karar onun. Ayrıca bir daha eve gelen misafire kötü bir tavır sergileme,” diye uyardı.

Mert'in gözleri kısıldı. Sakinlikten uzak bir tonda konuştu. "Bana o adamı mı savunuyorsun?" dedi. Sesine bir nebze hayal kırıklığı bulaşmıştı.

"O adam dediğin kişi Deren'in kuzeni," dedi.

Mert imalı şekilde konuştu. "Sadece Deren'in kuzeni mi, Ela?"

Söylediği şeyle Ela'nın gözleri alevlenirken Mert'e onu yıkıp yakacak gibi bakıyordu. Öfkeyle tısladı. "Hemen odana gir, Mert Közlü! Hemen!"

Uzun süredir soyadını Ela'nın ağzından duymamıştı. Bir adam yüzünden Mert'in en nefret ettiği şeyi yapıp ona soyadıyla hitap etmişti. Mert'in sesi kırılmış, bakışları solgunlaşmıştı. "Emredersin Ela Aydemir," dedi ve kapıyı gürültülü şekilde yüzüne kapadı. Yavaşça ortadaki masaya oturan Ela, başını ellerinin arasına aldı.

Yılın son günüydü. Ela, eline bordo kupasını almış, içinde dumanı tüten çaydan bir yudum alıp sokağı izliyordu. Sokak çam ağaçlarıyla süslenmiş, kapıların üzerine "Hoş Geldin 2020" yazılmış, her yer ışıklarla donatılmıştı. Sokaktan geçen insanların üzerinde, daha çok kırmızı ve yeşil renk hâkimdi. Herkes mutlu görünüyordu. Ya da yılın son günü diye kendilerini kandırıyorlardı. Kendi kendine düşündü. Her sene aynı şey, ağaç aynı, süs aynı, sloganlar aynı, kıyafetler aynı... Sıkılmıyorlar mı? Neden hep aynı renkte süsler? Elbette araştırılınca hepsinin birer mantıklı sebebi vardı ama kendi içinde saçma buluyordu. Bu aralar Adliye'ye uzak kalmıştı. İntihar vakasında, cinayet olduğu öğrenildikten sonra katili ipuçlarını takip ederek bulmuşlardı. Eski sevgili cinayetiymiş. Maktulün tırnak aralarındaki DNA örneğinde çıkmıştı.

Son davadan alındıktan sonra da yeni bir dava gelmemiştir. Belki de yeni yılda yeni bir karar alarak bu mesleği bırakmalıydı. Yeni bir meslek edinirdi. Bir müzisyen olabilirdi. Ya da bir aş evi kurabilirdi. Saçmalıyor da olabilirdi. Daldığı hayallerden onu koparan sesle arkasını döndü.

“Güzel yıllar, abla.”

Mert’in sesiydi. Üzerine giydiği bordo kazağı ve geriye taranmış saçlarıyla çok tatlı duruyordu. Kavganın üstünden uzun zaman geçmişti. İkisi de birbiriyle konuşmamıştı. Mert’in samimiyet dolu sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. Elini omzuna koydu. Bu kadar kırgınlık yeterdi.

“Sana da güzel yıllar. Kalbini kırdığım için özür dilerim,” dedi.

“Haylazlık yaptığım için özür dilerim,” diye karşılık verdi. İkisi de özlemle birbirlerine sarılırken bir daha bu kadar uzun süre kavgalı kalmayacaklarına söz vermişlerdi.

Odadan çıkan Deren de, “Mutlu yıllar!” diyerek onlara katılmış hepsi birbirine sarılıyorlardı. Son zamanlarda hepsi inanılmaz kaynaşmıştı; sanki yıllardan beri aile gibiydiler.

“Eee bugün ne yapıyoruz?”

“Ben monoton takılıyorum çocuklar, siz bir şeyler yapın isterseniz.”

Ela’nın cevabına karşı çıkan Deren, duygu sömürüsü yapar gibi masum bakışlarıyla Ela’yı etkilemeye çalışıyordu. “Sensiz olmaz, Ela. Yeni yıla nasıl girersen öyle geçermiş,” dediğinde Ela gülümsedi.

“Yatağın içinde uyuklayarak girersem bütün yıl rahat şekilde uyuyabilecek miyim yani?” dediğinde herkes güldü.

Mert, “Bugün yılın son günü, tam on ikide de yeni yılın ilk günü başlayacak. Siz Ela Aydemir, 2019’un son günü ile 2020 yılının ilk gününe benimle ve Deren Hanım’la girer misiniz?” diye sordu. Mert’in tatlı ve sempatik hali kızları güldürmüştü, eve neşe getirmişti.

“Tamam, tamam. Ama evi o saçma şeylerle süsletmem. Çıkarız bir şeyler yeriz, olmadı bir mekâna gideriz o tarzda bir şeyler yaparız. Anlaştık mı?”

Mert ve Deren, küçük çocuklar gibi başlarını salladılar.

Herkes akşam için hazırlanmaya başlamıştı. Ela ise biraz kafa dağıtmak için kabanını üzerine geçirip başına kırmızı beresini taktı ve evden çıktı. Her yerde Noel baba kostümü giyen ve dünyanın en mutlu insanıymış gibi davranan insanlar vardı. Onlara bakarken göz devirmemek için kendini zor tutuyordu. Çalan telefonuna cevap verdi.

“Buyurun ben yaşama heveslilerinin arasındaki ölme heveslisi?”

“Ben de ölme heveslisini biraz canlandırmaya görevlendirilmiş melek, savcım.”

“Ooo, komiser, iyi günler. Telesekretere bağlanmış telefon haberiniz olsun.”

Yalçın’ın güldüğü belliydi.

“Telesekreteriniz çok canlı gibiydi, savcım, tebrik ediyorum.” İlk karşılaşmadan sonra ikili aradaki buzları yavaş yavaş eritmeyi başarmıştı.

“Ne için aramıştınız?” dedi. Yalçın sıkıntılı bir sesle, “Barbaros desem?” diye yanıtladığında, duyduğu isimle bir küfür savurdu.

“Yılın son gününü Barbaros Karavan’la kapatıyoruz. Harika!” dedi yolda hızlanırken.

“Aylardır görüşmelere çıkmadığını, kimseyle iletişim kuramadığını biliyorduk.”

“Eee?” Birazdan gelecek cevaptan korkuyordu Ela. Genellikle korktuğu şey başına gelirdi. “Bugün hapishaneden kaçmış.”

Sokaktaki bütün çam ağaçları üzerine devrilmiş, etraftaki ışıklar boynuna dolanmış ve yavaş yavaş onu yaşamdan

koparmaya çalışıyordu sanki. Bir-iki saniye sonra derin bir nefes aldı. “Nerede şu an biliyor muyuz? Bir ipucu var mı elimizde?”

“Maalesef yok. Üstelik yeğeni de bir şey bilmiyor.”

Ela, Serkan’ın onu kaçırdığı zamanı hatırladı. Amcasının onunla görüşmediğinden söz etmişti. Demek ki plan hazırlıyordu ve bugün devreye soktu, diye düşündü. “Başladığımız yere geri döndük öyle mi? Harika!” diye sızlandı.

Yalçın, “Bu arada Ela Savcım, bu konuştuklarımızdan kimsenin haberi olmasın,” dediğinde Ela dediklerini onaylayıp, telefonu kapattı.

Barbaros Karavan neden kaçmıştı? Bunca ay kaçmamıştı da neden şimdi? Nerede olabilirdi? Şu an ne yapıyordu?

“Savcı!”

Ela, Serkan’ın sesiyle irkilirken Serkan da onun attığı çığlıktan korkmuştu. Ela, göğüs kafesini ovdu, “Ya sen manyak mısın?” diye çıkıştı.

Serkan şaşkındı, “Mutlu yıllar diyecektim sadece,” dedi sakince.

Ela, “Yeni yıla girmeden mezara girecektim!” diye sızlanırken başparmağını damağına bastırdı.

“Biraz daha abartırsan kendi ellerimle sana bir mezar açacağım, savcı!”

Ela, gülümsedi. “Seni, savcıyı tehdit etmekten içeri attırırım, Karavan.”

Serkan bir adım attı. İmalı bakışları birazdan sinir bozucu bir şey söyleyeceğinin belirtisiydi. Ne zaman sol kaşını kaldırıp dudağının ucu kıvrılrsa böyle olurdu. “Beni tehdit eden savcı, en son evimdeydi. Yatağında yatıyordu. Onu ne yapacağız?”

Ela elini kaldırıp vuracakken, Serkan hızla bileğinden tutup döndürdü ve sırtını göğsüne yasladı. Ela tepki bile

vermeden dururken kulağına usulca fısıldadı. “Mutlu yıllar Ela.” Fısıltısı Ela’nın bütün tüylerini ürpertirken, aynı zamanda karnına uzun zaman sonra o saçma ağrının girmesine sebep olmuştu. Bileği hâlâ Serkan’ın elindeydi. Sırtı dönük şekilde dururken bundan rahatsız olmadığını fark etti. İtmek gelmiyordu içinden Serkan’ı. Arada karnına vuran ağrıya küfürler savuruyordu içinden. Artık doktora gitmesinin vakti gelmişti.

“Ayıp ayıp sokak ortasında yaptığınıza bakın! Hiç edep kalmamış.”

Ela ve Serkan duydukları sesle birbirlerinden ayrılmış, sesin sahibi olan karşılarındaki yaşlı teyzeye bakıyorlardı.

“Pardon, teyzeciğim? Ne yapıyormuşuz sokak ortasında?”

“Sarmaş dolaş, bir de öpüşün de tam olsun. Genç nesle kötü örnek oluyorsunuz!”

Ela sakince gözlerini kapatıp açtı ve kadına döndü. “Öpüşsek büyük tepkiler verirsin de bu adam bana burada vursa aynı tepkini orada da gösterir misin?” diye sordu. Meydan okurcasına elleri belindeydi.

Kadın biraz duraksayıp cevap verdi. “Bana laf düşmez belki kocandır, döver de sever de sonuçta ama aşna fişne başka.”

Ela sinirden gülmeye başlamıştı. İki parmağıyla şakaklarını ovuşturdu ve bir anda yüzü buz kadar soğuğa döndü. Gözleri alev, yüzü buzdu. Serkan, Ela’nın gözlerine baktığında yaklaşan felaketi anlamıştı.

“Kusura bakmayın ama asıl ben sizin neslinizin düşüncesine sı...”

Serkan son anda Ela’nın ağzını kapatmıştı. Ela ağzı kapalı olmasına rağmen boğuk sesiyle tepinirken onu zapt etmeye çalışıyordu. Bir an serbest kaldı.

“Sizin gibiler yüzünden kadınlar sesini çıkaramıyor! İnsanlar birbirlerine sevgilerini bile ifade edemiyor. İki insan sarılamaz ama birisi diğerinin alnına sıkça gıkınız çıkmaz!” Hızını alamamıştı, kadının üstüne yürüyecekken Serkan kadına gözleriyle git diye işaret ederken Ela’yı belinden yakaladı. Kadın Lahavle çekerek olabildiğince hızla oradan uzaklaştı.

Ela hızını alamamıştı. “Gelecek nesle kötü örnek oluyor-muşuz! Bu nesle sizin kafanızdakiler yeterince kötü örnek olmuş zaten! Bize yer mi bıraktınız?”

Ela, başını kaldırıp Serkan’a baktı. Dudaklarını birbirine bastırmış sert görünümünden ödün vermemeye çalışıyordu genç adam. Dağılmış saçlarını eliyle düzeltirken kaşlarını çatarak sitemle, “Sakin güleyim deme,” diye parmağını Serkan’a doğrultup onu uyardı. Serkan, daha fazla dayanamayıp bıyık altından gülmeye başladı. Gözleri kısılmış yanağındaki gamze iyice belirginleşmişti. İlk defa bu kadar keyifli görünüyordu. Normalde güldüğü için şu an onu parçalaması gerekiyordu ama... Gülmek bir erkeğe bu kadar mı yakışırdı...

“Savcı orada mısın?”

Ela düşüncelerinden sıyrılıp odaklandı. “Evet buradayım.”

Serkan, “Yılbaşında ne yapıyorsun? Kesin şaşaalı bir planın vardır senin,” dedi imayla.

Ela alayla kafasını sallarken, “Evet. Battaniyemin altında kitap okuyup çay içmek benim planım. Yeterince şaşaalı,” dedikten sonra, “Hem sen beni nasıl buldun? Bu tesadüfler fazla sık olmaya başlamadı mı? TCK 134 aldirtacaksın kendine, haberin olsun,” dedikten sonra saçını savurdu.

“Burası kamuya açık bir park alan, istediğim yerde hava alabilirim, o sırada da kuzenime yardım eden bir savcıyı görüp merhaba diyebilirim.” Sesindeki özgüven tartışılmazdı.

Ela duyduğu yalana göz devirirken Serkan yılbaşı konusuna geri döndü.

“Ayrıca battaniye-kitap ikilisi ne demek? Senin gibi biri bu kadar sade mi geçirecek? Ciddi misin? Çam ağacı ya da süs de mi yok?” derken sesinden alay akıyordu.

“Oradan bakınca nasıl bir beklenti veriyorum bilmiyorum ama her sene monoton olarak aynı ağaç türünü, aynı şekilde süsleyip, aynı şekilde etrafta dolaşıp, dileklerde bulunmak başkalarına ne kadar mantıklı geliyorsa, bana o kadar mantıksız geliyor,” dedi.

“Sen de bunun yerine her gün yaptığın gibi, ‘hiç de monoton olmayan’ kitap okuyup, çay içme aktivitesini gerçekleştiriyorsun öyle mi?”

“En azından mantıklı bir monotonluk. Hem senin işin gücün yok mu ya? Ne bileyim haraç almak ya da hesap kapatmak gibi?”

Serkan gözlerini kıstı. “Tefeci miyim ben, savcı?”

Ela omuz silkerken, “Tamam o zaman vurulacak adam da mı yok? Ya da girilecek çatışma? Veya düşmanlarıyla yapacağın bir dövüş?”

Serkan abartılı bakışlarla Ela’nın anlattıklarını dinlerken, “Dizi mi çekiyoruz? Yoksa sen mi fazla mı hayalperestsin? Amcamı bulmakla yeterince uğraşıyorum zaten,” dedi.

Ela, bir an sabah ki öğrendiklerini hatırladı. Amcası, Serkan için çok önemliydi ama görev görevdi. Ne olursa olsun söylemeyecekti. Kimse bilmeyecekti. Serkan telefonun ekranına bakarken, “Neyse benim işim var. Sonra görüşürüz,” dedi.

Ela, yandan bir bakış attı. “Hayırdır demin dizi mi bu diyordun, ne ara işin çıktı?”

Serkan bir adım atıp Ela’nın gözlerine kilitlendi. Alaycı bir tonla, “Ben mafyayım ya savcı, hesap vermem,” dedikten

sonra arkasını döndü. O sırada bankın üzerindeki hediye paketlerini gördü, “Hem yılbaşı kutlamıyor hem de bir yığın hediye almış. Bana da var mı, bari?” Ve ilerlemeye başladı.

Ela arkasından, “Yok tabii ki... Her şeye burnunu sokma sen,” dedi.

Serkan gittikten sonra Ela, paketlerini topladı, bir taksi çağırdı, elindeki adresi uzatıp arkasına yaslandı. Araba giderken yolu izliyordu. Kocaman evleri ve evlerin arasında duran küçük parkları görüyordu. Büyük AVM yerleri gözüne iliştiriyor ardından biraz ileride küçük bir ormanlık alanı görüyordu. Bir terslik yok muydu? Böyle mi olması gerekiyordu dünyanın? Betonlaşmış, araya yeşillik serpiştirilmiş bir gezegen. İçler acısıydı. Şoför geldiğini söylediğinde Ela parayı ödeyip arabadan indi. Yan taraftaki çiçekçiden birkaç tane gül aldı.

“Güzel kız, hepsini bir adama mı alırsın? Bu onların işi değil midir?”

Ela, çiçekçiye gülümsedi. “Güllere gözü gibi bakacak bir erkek daha karşıma çıkmadığı için, bir adama almıyorum ablacığım,” deyip elindeki güllerle kapıdan içeri girdi, iki-üç basamağı birden atlayıp üst kata çıktı.

“Nerelerdesin sen kaçak?” diye bir kadın sesi duydu.

“Aysel Sultan!”

Arkasını dönüp kadına sıkı sıkı sarıldı. Kısa boylu, hafif tombul, sarı saçlı kadınla birkaç saniye öyle kaldılar. Birbirlerinden ayrıldıklarında yaşlı kadın, nazının Ela’ya geçeceğini bildiğinden sitem etti. “İhtiyar zaten bırakıp gitti, rüyalarım bile arada geliyor ama sen bir gittin bir daha gelmedin,” dedi hüznle. Kadının sözleri Ela’nın boğazına

kocaman bir yumru gibi oturmuştu. Aysel Hanım'ın kimsesi kalmamıştı. Beş yıl önce eşi de vefat ettikten sonra huzurevine yerleşmişti. Kırgındı. Bir yıl boyunca kimseyle konuşmayıp odasından çıkmamıştı.

O zor zamanlarında her hafta sonu Ela gelir, ona kitap okurdu. Aysel Hanım dinlemezdi. Ela yine okurdu. Sıkılınca şarkı söylerdi ona. Yine istemezdi. Bir yıl boyunca her hafta sonu böyle yaptı, Aysel Hanım. Ela tam vazgeçecekti ki! Bir gün Ela'nın okuduğu kitabın devamı olan bir satırı ezbere okudu ona. O gün bugündür Aysel Hanım'ın tek değerlisi Ela oldu.

Huzurevine bu geliş gidişlerde oradaki diğer konukların da gönlünü fethetmiş, yolu gözlenir olmuştu.

“Benim deli kızım gelmiş!”

“Halit amcam, seni gördüğüme çok sevindim!”

Uzun boylu, kemik gözlüklerinin üstünden bakan, kır saçlı adamın da yüzündeki huysuz ifade gitmiş, yerine mutlu bir tebessüm gelmişti. “Ela gözlüm, bize hediye getirdin mi hediye? Bu yıl hediye yok mu yoksa?”

Kadın, omuzlarına dökülen saçlarının yan tarafına sıkıştırdığı çiçeği eliyle okşarken heyecanla sordu. “Olmaz mı Hayriye teyzem! En cicili hediye sana hem de!”

Hayriye Hanım'ı çocukları bırakmış, hiçbiri bakmak istemeyip ilk fırsatta buraya getirmişlerdi. Hediyeleri çok se-verdi. İlk geldiği yıllar, sürekli çocuklarının ona hediye getireceğini söyler, gözleri kapıda beklerdi. Daha sonraki yıllar acı gerçekle yüzleşip beklemeyi bırakmıştı. Dört-beş yıldan beri Ela her geldiğinde ona hediye alırdı.

Diğerleri de gelince Ela, geçmiş anılarından söz edip herkesi eğlendirdi. Hediyeleri dağıtıp herkesin elinden öptü. Herkesle ayrı ayrı vakit geçirdi. Fotoğraflarını çekti. Besim Bey gitarını getirince onlara eski tangoları hem çalıp hem söyledi. Birkaç kişi kalkıp dans etti.

İşte Ela için yılbaşı buydu! Yılın her günü mutlu olmak için bugünü bekleyen insanları, bugünde mutlu etmekti. Huzurevinde yaşlılarla geçirmekti. Bir süre daha kaldıktan sonra vedalaşıp eve dönmek için yola koyuldu. Hava karar-mıştı Sokakta içkili kişiler kol geziyordu. Saçma sapan dans eden, bağrışan insanlar vardı. Ela boş sokağa hızlı adımlarla girerken, arkadan ağzına kapanan ellerden kurtulmak için çırpındı ama burnuna dayatılan bezle saniyeler içerisinde gözleri kapandı.

O sırada evi süsleyen Mert ve Deren, salonda onu bekli-yorlardı.

“Nerede kaldı Ela ya?”

“Bilmiyorum ki Deren. Ev de güzel oldu, gelip görse de mutlu olsa biraz.”

Mert telefonuna gelen mesaj sesiyle ekrana baktı.

“Hadi ya!”

“Kötü bir şey mi oldu?”

“Yok ya. Ela mesaj atmış ben bu akşam gelemiyorum. Arkadaşımla buluşacağım. Siz takılın diye.”

Mert ve Deren ne kadar üzölseler de yılbaşına güzel gir-mek istiyorlardı. Mesajın Ela’dan geldiğini düşünüyorlardı. Fakat mesaj başkası tarafından atılmıştı.

Ela gözlerini açtığında her yer karanlıktı. Gözleri bir bezle kapatılmıştı. Elleri ve ayakları da sıkıca bağlanmıştı. Oturduğu sandalyede kıpırdanırken kapı açıldı. Ses yoktu. Kolunda bir el hissetti. Önce ayaklarını sonra da ellerini çözdüler. Hâlâ ses yoktu. Biri Ela’yı sandalyeden kaldırıp yürütmeye çalıştı. Sakin ve temkinli adımlarla yürüyordu.

“Kimsin sen! Nereye gidiyoruz?”

Yine ses yoktu. Yürümeye başladı. Birkaç kez sağ ve sol yaptıktan sonra bir kapının açılma sesi duyuldu. Kaçabilirdi ama bunu kimin yaptığını bulmalıydı. Barbaros Karavan meselesiyle ilgili olabilirdi. Geçmiş davalardan biri olabilirdi. Ya da... Ela, kafasında bir sürü olasılık düşünürken birden gözündeki bez açıldı. Etraf netleştğinde tepki veremedi. Karşısında gördüğü kişiyle kaşları çatıldı. Ama geçici bir öfkeydi gözlerindeki.

“Bu... Bu gördüğüm...” Serkan Karavan simsiyah takımının içinde gamzesindeki çukuru göstererek gülümsedi ve sert ama etkileyici bir ses tonuyla, “Huzurlu yıllar, Ela Aydemir,” dedi.

Ela sendeleyerek ayağa kalkarken hafif bir fırça edasıyla, “Sürprizlerini hep böyle mi yaparsın? Öd kopararak? Az kalsın kalpten gidiyordum,” dedi.

Serkan düz şekilde, “İlk sürpriz yaptığım kişisin, acemi-ce mi olmuş?” dedi bir yorum bekler gibi.

Konuyu değiştirmek isteyen Ela, yan taraftaki şeyi işaret etti. “Bu ağaç çam ağacı değil mi, Karavan?” diye sordu. Beyaz duvarla kaplı odanın tavanından büyük bir avize sarkıyordu. Odanın ortasında orta büyüklükte bir masa bulunuyordu. Odanın köşesinde bir çam ağacı, sağ tarafta da deri kaplama bir kanepeler vardı.

Serkan kendinden emin bir sesle, “Hayır bu ağacın ismi lavin ağacı,” dedi.

Ela kıkırdadı. “Birincisi lavin değil, ladin ağacıdır. İkincisi üzgünüm ama ladin de bir çam türüdür ve yılbaşı ağaçlarının çoğu ladindir.”

Ela’nın dediklerinden sonra Serkan’ın yüzü düştü. Ağaca şöyle bir baktığında çam ağacı olarak göründüğünü fark etti. Sinirle söylendi.

“Salih! Bir işi de doğru yap.”

Ela gülmeye devam ederken Serkan, anı bozmadan devam etti. “Ağaç olmamış olabilir ama süslemelere bir şey diyemezsin,” diye itirazda bulundu. Ela ağacın üzerinde bulunan süslemeler incelediğinde kahkahayı bastı. “Gerçekten harika! Yılbaşı ağacını, dilek ağacına terfi ettirmişsin!” Bir kahkaha daha attı. Ağacın dallarında renkli zarflar asılıydı. “Aydınlatma da harika olmuş, Karavan. Gerçekten kimse bir çam ağacını led ışıklarla süslemez.” Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Serkan’ın ise ifadesi iyice değişmiş, homurdanmaya başlamıştı. Her yeni bir yorumda homurdanmaları artıyordu.

Ela, odanın ortasındaki masaya bakıp gülümsedi. Siyah örtünün üzerine, altın renginde servis tabakları dizilmiş, bunların yanına da şamdanlar yerleştirilmişti. Masaya baktığında çatal, bıçak, bardak, peçete her şey müthiş bir uyum içerisindeydi. Hepsi aynı renkte aynı şekilde ve aynı ölçüdeydi. Gümüş tepside olan yemeklerin üstü kapalıydı.

“Eee, hadi! Beni masaya davet etmeyecek misin?”

Serkan yeni hatırlamış gibi Ela’nın sandalyesini centilmence çektikten sonra, kendisi de yerine geçti. Korumalardan biri tepsilerin kapaklarını açtı. Ela bir kere daha gülümsedi. “Yılbaşında hindi yerine balık yapmak? Harika bir yemek seçimi. Soyunuzda Vikingler mi var? Onlar balık yer de yılbaşı yemeği olarak.”

Serkan, gözleri seğirerek tabağındaki balığı kesiyordu. Bu gece Ela için kahkaha tufanı olurken Serkan için somurtmaktan başka bir şey değildi.

Mert, “Cips hazır mı?” diye merakla sordu.

Deren, elindeki tabakla ortaya doğru ilerlerken, “Ayıp ettin,” dedi.

“Peki ya dip sosu?”

Deren başıyla onayladı.

Mert, “Pastayı ve kurabiyeleri sormuyorum o zaman,” derken bir yandan da gözünü keyifle elindeki tabletten ayırmıyordu.

“Ve tabii ki kuruyemiş!” diye ekledi Deren. İkisi de televizyonda izleyecek hiçbir şey bulamamıştı. Her kanal, diğerrinin bir benzeriydi.

“Film falan mı izlesek?”

“Romantik komedi falan izleyebiliriz istersen?”

Mert’in önerisi Deren’e çok cazip gelmemişti.

“Fantastik izlesek? Marvel falan?”

Mert’in gözleri büyüdü. Ve zaferle yumruğunu havaya kaldırdı, kazanmış gibi. “Bir an romantiğe olur diyeceksin diye ödüm koptu.”

Kısa zamanda ikisi de iyi anlaşmış birbirlerine arkadaş olmuşlardı. Kahkahalar eşliğinde tabletten bir film açtılar. Bir yandan abur cuburları gömerken diğer yandan da filmdeki karakterleri överek konuşuyorlardı. Filmin çatışma sahnelerinde ikisi de ekrana karşı bağılıyor, tezahürat yapıyordu. O kadar çok dalmışlardı ki yeni yıla yarım saat kaldığını fark etmemişlerdi.

Ela ve Serkan ise yemeği bitirmiş, odanın sonundaki köşe koltuğa geçmişlerdi. Ela koltuğun bir ucunda kendi kendine gülümseyerek otururken, diğer ucundaki Serkan kaşları çatık ve somurtuk bir haldeydi.

Ela durumu fark edip Serkan’ın başına dikildi. “Yeter artık. Şaka yapıyordum sadece. Anladım farklı bir yılbaşı dizayn etmek istedin ama... Aması yok, olmuş işte,”

dedi. Tekrardan gözlerini beyaz duvardan alıp, karşısındaki ağacın rengine baktı. Yeşil değil, maviydi. Daha sonra üzerinde asılı led ışığa baktı. Flamingo desenli bir ışık vardı. Ağacın ucundaki zarflarda, hepsinin üzerinde yeni yıl için umut verici şeyler yazıyordu. Daha sonra yemek sofrasına baktı. Hindi yoktu. Kırmızı renk yoktu, Noel baba yoktu. Ve ağacın en üstündeki zarfta “Mutlu yıllar” yazmıyordu. “Zor bir yıldan çıkıp güzel bir yıl geçirmek dileğiyle. Huzurlu yıllar!” yazıyordu. Hayatında ilk defa bir yılbaşını sevdiğini fark etti. Süsler, ağaçlar aynı değil, yemekler aynı değil ve en önemlisi sözler aynı değildi. Ela bunları düşünürken Serkan odadan çıkıp kapıya doğru yöneldi fakat Ela kolundan tutup kendine çekti. Aralarında çok az bir mesafe vardı. Gözleri birbirini bulmuş, sanki bakışarak konuşuyorlardı.

Serkan, Ela’yı inceliyordu. Siyahlar içerisinde ne kadar güzel parlıyordu? Siyah, v yaka, önü hafif dekolte elbisesini giymişti. Elbise dizinin altında bitiyordu. Süet uzun çizmeleri de elbiseyi tamamlıyordu. Makyajı bugüne göre fazla sadeydi. Yanağına ya biraz allık sürmüştü ya da utancından al al gözüküyordu. Dudaklarında şeftali rengi ruj, gözlerinde her zaman yaptığı hafif dumanlı makyajıyla çok güzel görünüyordu. Her şeyden önce kokusu vardı tabii. Serkan’ın ne zaman yaklaşırsa etkilendiği bir koku. Sahi Ela’yı ne zaman bu kadar incelemiş ve her şeyini fark etmişti? Bir an karşısındaki kadında en çok sevdiği şeyi düşündü. En sevdiği özelliği güçlü olmasıydı. Kimsenin onu güçsüz görmesini istemiyordu. Onu ilk gördüğü günü hatırladı. Elbiseleri giymeyeceğini söyledikten sonra depoya koşusunu, yere oturup ağlamasını sonra da geçti deyip ayağa kalkmasını hatırladı. Ela fark etmemişti Serkan’ı ama Serkan ilk orada fark etmişti bu kadını. Gözleri, gözlerine takıldı. Kahverengi gözlerinin içinde acı vardı. Usulca dudaklarına baktı. Tebessümlerin

olduğu yer hüznle doluydu. İçinden bir şeyler geçirdi. Sonra kendisine kızdı. Etkileyici ve bir o kadar da hırslı, üstelik bir savcı! Olmayacak bir şeye kapılıyordu! Onu gördüğü ilk andan beri kendinde fark etmediği duygulara kapılıyordu. Ama kahverengi gözlere baktığında orada başka bir şey daha görüyordu. Başka birini... Ela'yı izlerken içinden geçirdi. "Senin için her anlamı taşıyan o kadında, bir anlamın bile yok. Kendine gel!"

Ela, sanki düşündüklerini hissetmiş gibi Serkan'ın koluna dokundu. Dost gibi değil, sevgili gibi de değildi bu dokunuş...

"Beni neden yılbaşı kutlamak için kaçırdın, Serkan Karavan?" diye sorduğunda sesinde katılık yoktu. Saf bir merakla soruyordu. Serkan kemikli elini Ela'nın beline koyup kendine çektiğinde karşısındaki kadının bedeni titredi. İkisinin de göğüsleri birbirine değiyordu. Serkan sadece ikisinin duyabileceği şekilde konuşmaya başladı.

"Tanışmamız biraz kötü oldu farkındayım. Ama sana bir teşekkür borçluydum. Ve yılbaşı akşamında senin gibi benim de bir planım yoktu. Kuzenimi benden bile koruduğun için teşekkür ederim, savcı. Bu arada seni takip ediyorum evet. Çünkü amcamla ilgili bir gelişme olursa o yol senden geçecek biliyorum."

Ela'nın içine huzursuzluk çökse de belli etmemeye çalıştı. Serkan aynı şekilde dururken gözleri Ela'nın dudaklarına kaydı ve konuşmasına devam etti.

"Bu yüzden haberin olsun. Seni takip etmeye devam edeceğim. Ve seni bir daha kaçırmayacağım. Sürpriz olsa bile. Teşekkür ederim, Ela Aydemir. Şu ana kadar her şey için," dedikten sonra geri çekildi.

Ela bir anlığına boşluğa düşmüş gibi hissetse de o da geri çekilip kafasını salladı. "Ben üstüme düşeni yaptım. Amcan için de kuzenin için de," dedikten sonra yeniden masaya oturdu.

Serkan odadan çıkacakken Ela'nın, "Karavan," diye ona seslenmesiyle döndü. Ela, ona gülümsedi. Gözleri kısılırken güven veren bir sesle, "Sen iyisin. Kötülüğün içinde olsan bile iyisin. Her şey çok güzel olmuş, teşekkür ederim. Uzun zaman sonra güzel ve mantıklı bir yılbaşı geçirdim," dedi.

Serkan bir şey demeden başını salladı. Ela, kadife sesiyle devam etti. "Ve şunu unutma Karavan, masken ne kadar kötülüğe teslim olmuşsa, altındaki çehren de o kadar iyiliğe gülümsüyor. Ama dikkat et dışındaki kötülük, içindeki iyiliğe zarar vermesin. Sana da huzurlu yıllar..."

7

HAYAL KIRIKLIĞI

Ela, odanın içine süzülen güneşten korunmak için koluyla yüzünü kapattı. Uykuya dalacağı anda aklına bir şey gelmiş gibi ayağa fırladı. İçerideki koridorda duran koltuğa baktığında masum şekilde uyuyan Serkan'ı gördü. Siyah saçları karışmış, kafası yastıktan aşağı düşmüştü. Dün geceyi hatırladığında yüzüne anlık bir tebessüm yayıldı. Serkan ile akşam yemeğinden sonra biraz sohbet edip ardından uyuyakalmışlardı. Gece kulağına dolan sayıklamalara uyandığında bunun Serkan'dan geldiğini fark etmiş, kalkıp yanına gitmişti. Yemeğin ardından biraz sohbet ettikten sonra kanepeye kıvrılan Ela, eve gitmek yerine orada uyumayı yeğlemişti. Serkan ise koridorda duran koltuğa uzanmıştı. Ela o an farkına vardı. Burası kaçırıldığı depo yeri idi. Büyük ihtimalle ofisin bodrum katıydı. Serkan'a yaklaştığında anlamadığı bir şeyler sayıklıyordu. Ne dediği anlaşılmasa da yüzüne bakıldığında acı çektiği belliydi. Sakinleşinceye kadar başını okşamış, daha sonra içerideki kanepeye geçip uyumaya çalışmıştı.

Dünkü düşüncelerinden kopmasını sağlayan Serkan'ın alaycı sesi, "İyi baktın mı? Bir yerimde bir hasar var mı?" dediğinde utançla bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Burada uyumuşum kusura bakma,” dediğinde Serkan omuz silkerek ayağa kalktı. “Bazen işler uzadığında burada sabahlarım. Sorun yok,” dedi.

Ela başını sallayıp gitmek için çantasını ararken Serkan’ın telefonu çaldı. Üzerinde kırışan gömleğinin altından omuzlarını gererken Ela, onu incelediğini fark etmesin diye odanın başka tarafına gözlerini dikti.

Serkan’ın uykulu sesi karşı tarafın dedikleriyle saniyeler içerisinde netleşti. Yüz ifadesi değişti. Karşı taraf konuştuğu anda Serkan daha çok sinirleniyordu. Ela’nın onu incelediğini fark ettiğinde bodrum merdivenlerinden çıkmaya başladı. İçindeki merak hissine engel olamayan Ela da ardından giderek Serkan’ı takip etmeye başladı. Neden gittiği hakkında bir fikri yoktu. Sadece bazen insanın içinden bir ses, bir şeyleri mantıksız da olsa yap, derdi ya. O da bu sese uyuyordu.

“O depoyu bulup patlatacaksınız. Kireçleri bulacaksınız, onları bulun bana! Teslimattan sonra havaya uçuracağım her şeyini!”

Duyduğu bu sözlerle Ela’nın kaşları çatıldı. Kireç... Serkan’ın önüne geçerek karşısına dikildi. Aklına gelen ihtimali yok saymaya çalışıyordu ama içine bir kurt düşeli saniyeler oluyordu. Serkan sorgular şekilde ona bakarken mesafeli bir tonla, “Kireç dediğini duydum. O kelime benim aklıma gelen kod mu?” diye sorunca Serkan sertçe, “Telefonumu mu dinliyorsun, savcı?” dedi.

Ela öfkelenmişti. “Sen satıcısın,” dedi.

Gözlerinde nedensiz bir hayal kırıklığı vardı. “Kendi kendine anlam çıkarma Ela. Neden söz ediyorsun?” dedi sert tonla. Alnı kırışmış, burun delikleri büyümüştü.

Ela gözlerini kısarken, “Kireç dedin! Kireç dediğin uyuşturucu biliyorum! Seni duydum,” dedi öfkeyle. Serkan’dan beklemediği bir şeydi bu.

Serkan, “Sen bunu nereden...” dedi şüpheyle.

Ela öfkeyle ellerini saçlarından geçirdi. “Ben bir savcıyım, Karavan!” diye soludu. Sinirle önden merdivenleri topuklarını vurarak çıkmaya başladı. Serkan arkasından, “Ela sakın ol,” diyerek geliyordu. Ofisin zemin katına geldiklerinde sabahın erken saatlerinde olduğu için ortalıkta kimse görünmüyordu. Hışımla Serkan’a dönüp, “Masumları zehirliyorsunuz! Bir de benden sakın mi olmamı bekliyorsun?” diye bağırdı.

“Ben satmıyorum! Satanları cezalandırıyorum.”

İkisi de öfkeyle birbirlerine bakıyordu. Ela yeni bir soru soracakken telefonu çaldı.

“Efendim Mert,” dedi, gözlerini Serkan’ın gözlerine sabitlemiş şekilde konuşurken. Gözlerinden ateş fişkırlıyordu. Ve o ateş Serkan’ı her an yakabilirdi. “Geliyorum,” dedi duyduğu sözün üstüne. Serkan’a bir şey demeden ofisten çıktı ve ilk bulduğu taksiye atlayıp Emniyet’e gitti.

“Yeni bir işin var,” dedi Mert, koridorda Ela’yı karşılar-ken. Dünkü kıyafetleri hâlâ üstündeydi.

“Bir ceset var yani?” diye söylendi umutsuzlukla.

“Bir kireciniz var,” dedi Mert, Ela’nın yanında yürürken.

Ela sinirle soludu. “Üzerime dinleyici mi yerleştirdiniz siz benim? Ayrıca senin nereden haberin oluyor bu işlerden? Yalnızca bir korumaya göre fazla bilgi sahibisin Mertciğim!” diye uyarıcı bir bakış atarken sabahki olay aklına gelmiş, sinirleri gerilmişti.

Mert, verdiği büyük tepkiyi garipserken, “Kızlar konuşurken duydum. Azıcık gözüm dosyaya kaydıysa ne olmuş yani?” diye şirinlik yapmaya çalıştı.

“Neyse... Geçen dava ne oldu peki? Bir de narkotiğe haber verdiniz mi?” Ela karşısındaki korumasının bu işlerden de haberdar olduğuna bal gibi emin olduğundan ağzını aramaktan geri kalmadı.

“Taciz davasında mahkeme ertelenmiş. Bir şey çıkmaz, diye düşünüyorum. Bu arada narkotiğe haber gitti çoktan ama ölüm nedeni için rapor gerekiyor.”

Ela sakinleşememişti, “Mert, hani ceset yoktu?”

Mert, şaşkın bir yüz ifadesiyle, “Ben ceset yok demedim ki. Kireciniz var dedim,” dedi.

Ela, sabır dilercesine eliyle yüzünü sıvazladı. “Mert, bir gün öldüreceksin beni,” dedikten sonra koridorun solunda duran adli tıp uzmanına döndü. “Merhabalar, cinayet hakkında ne biliyoruz?” dedi.

“19 yaşında erkek. Sahilin kenarında ölü bulunmuş. Üzerinden uyuşturucu çıkmamış. Fakat biz uyuşturucudan şüpheleniyoruz...”

Ela, ilk raporları görmek için odaya girdi. Yeni yılın ilk vakası uyuşturucuydu. Her yılın ilk günü bunlardan çok olurdu.

“Kolay gelsin. Nedir vakamız, Derya?”

“Sağ olun, savcım. Maktulün adı, Selim Yılmaz. 17 yaşında 1,75 boylarında ve 75 kilo.”

“Deryacığım, bana içerikten söz et. Ambalaja bakmıyorum ben,” dedi sabırsız tavrıyla. İsimler değil, onları taşıyanlar önemliydi hayatta. İsimler sadece bir künyeydi bileğimize geçirdiğimiz, asıl önemli olan ismi taşıyanların hayat künyesinde neler yazdığıydı.

“Dün gece cesedi kıyıya vurmuş. Ölümünün üzerinden en az sekiz-dokuz saat geçmiş. Vücudunda darp izine de rastlanmamış.”

Ela, duyduklarını düşünürken asıl sorması gereken soruyu sordu. “Ya kireç?” dedi toparlanıp.

“Ölüm nedeninin uyuşturucu olduğu kanısına vardık, savcım. Altın vuruş olabilir. Tabii otopsiden gelen sonuçla kesin olarak ne aldığı belli olacak.”

Ela, sakince başını salladı. “Maktulü görmeye Adli Tıp’a gidiyorum ben o halde. Başka bir bilgi gelirse haber verirsiniz.”

“Emir anlaşıldı, savcım.”

Ela ve Mert hızla arabaya binip yola çıktılar. Yolda duyduğu bilgileri kafasında ölçüp biçerken, Serkan’ın bulaştığı iş aklına geldiğinde fark etmeden sinirlenmişti. Araba durduğunda hışımla arabadan inip hızla yürüdü. Koridorda topuklarının sesi yankılanırken Mert koşarak ona yetişmeye çalışıyordu.

“Ela, bir beklesen beni de.”

Ela onu duymuyordu bile... Görevlilere selam verip içeri girerken, Mert dışarıda kalmıştı. Kocaman odanın ortasındaki masada beyaz bir örtü vardı, altında maktulün bulunduğu... Ellerini birbirine sürttü. Odanın ısısı mı düşüktü yoksa karşısındaki hayatın sönüp gitmesi mi çok üşüttü onu, karar veremedi. Görevli beyaz örtüyü açtı. Altından kıvrırcık saçları alnına dökülen gencin soluk yüzü çıktı. Ela, eldivenlerini giyip maktulün kollarını incelemeye başladı. Gözaltlarına dikkatle baktı.

Adli Tıp görevlisi onu bilgilendiriyordu bu arada. “Damar girişine bakın, uyuşturucu buradan alınmış gibi görünüyor,” dedi.

“Bu çocuk bağımlı değil,” dedi Ela kararlılıkla. Konuşmasına devam etti. “Baksanıza gözaltlarına, mosmor değil. Çökük değil aksine gayet sağlıklı. Kolunda da sadece bir iz var. Eğer bir bağımlı olsa kollarında ya da bacaklarında da delikler olurdu.”

“Ben de öyle düşünüyorum, savcım. Ailesine de bu sabah ulaşıldı. Sizden önce teşhis etmek için geldiler. Ardından Emniyet’e gittiler.”

“Anladım. Kesinlikle otopsi raporu çıktığı gibi bana gönderilsin. Ayrıca iğnenin yapıldığı yerde başka bir DNA

örneği var mı, diye bakılsın. Doku da bulunabilir, detaylıca araştırmanızı istiyorum.”

“Anlaşıldı, savcım.”

Bu bir cinayetti. En kısa zamanda aydınlatılması gereken bir cinayet. Ela, Emniyet’e geri geldiğinde maktulün anesini sorgu odasına aldırıldı. Maktulle ilgili daha fazla bilgi almak istiyordu. Odaya girdiğinde başı bağlı, gözleri yaşlı, boynu bükülmüş kadını masada iki büküm buldu. Derin üzüntüsü her halinden belli oluyordu.

“Merhaba, ben Savcı Ela Aydemir. Başınız sağ olsun.”

“Savcı kızım. Benim oğlum niye öldü?”

Ela, sorulan soruya sessiz kaldı. Tane tane konuşmaya başladı.

“Bunu bize siz anlatacaksınız. Oğlunuz hiç uyuşturucu kullanır mıydı? Ya da ondan şüphelendiğiniz bir davranış var mıydı? Son zamanlarda tehlikedeymiş gibi halleri var mıydı?”

Kadın acısını bir yana bırakıp düşünmeye başladı ardından ağlayarak konuştu. “Benim oğlum öyle işlere bulaşmazdı ki! Benim oğlum okuluna gidip gelirdi. Ama dün gelemedi,” diye inledi. Yüreğindeki acıya daha fazla dayanamayıp olduğu yere yığılırken Ela, hızla kadının düşmesini engellemiş, sandalyeye tekrar oturtmuştu. Sorgu odasının arkasındaki cam odaya acil olduğunu belli edercesine işaret ettikten birkaç saniye sonra kapı açıldı.

“Anneyi çıkarın, babayı alalım. Annemin sorgusuna sonra devam edebiliriz.”

Sorguya çocuğun babası girmişti. O da eşi kadar acı içindeydi. Fakat biraz daha dirayetliydi.

“Ben Savcı Ela Aydemir. Başınız sağ olsun. Bana oğlunuzdan söz eder misiniz biraz?”

“Oğlum... Selim'im! Evden okula, okuldan eve gelen bir çocuktur. Sigara bile içmezdi, Selim. Mahallenin gözde çocuklarından biriydi. Kimin derdi olsa dinlerdi.” Adamın oğlundan bahsederken gözleri parlıyor, sonra acı gerçek aklına geldiğinden gözlerindeki ışık sönüyordu.

Ela, “Beyefendi. Oğlunuzun neden ve kim tarafından öldürüldüğünü bulacağız, merak etmeyin,” diyerek yaşlı aileyi uğurladı. Arkasını döndüğünde, “Sabah şerifleriniz hayır olsun, savcım,” diyen Yalçın'ın sesini duydu.

Acı bir tebessümle konuştu. “Yeni yılın ilk gününe uyuşturucudan ölmüş bir gençle başlayınca çok da hayır olmuyor komiser ya,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

Yalçın yüzünü buruşturdu. “Olanları duydum. Ne diyebilirim ki... Dünya kötü bir hal alıyor.”

Ela, “Arama için de bir ekip hazırla. Ben Cumhuriyet Savcısı'ndan arama emri çıkartırım o zamana kadar. Bu vakayı en kısa sürede çözmeliyiz,” dedi.

Yalçın, onun bu kadar pratik davranmasını takdir etti içinden. İzin işini hallettikten sonra Ela, Yalçın ve ekibi, bir minibüse doluşup eve doğru yola çıktılar. Ev ıssız bir sokaktaydı, geldiklerinde yavaşça arabadan inip eve doğru yürüdüler. Tek katlı, yıpranmış evin kapısı salona açılıyordu. Yaşlı kadın ve eşi eve henüz gelmemişti. Salona girildiğinde karşılıklı konulmuş eski çekyatlar görülüyordu. Duvarda beyaz çerçeveli aile fotoğrafı vardı.

Ekip salona bakarken Ela, gencin odasını bulmuş ve keşfe başlamıştı. Beyaz duvarların üzerine Fenerbahçe posterleri asılmıştı. Demir karyolanın yanında ise mavi kapaklı, dokunsan dağılacak bir dolap vardı. Ela, bir an küçükken odasındaki dolabı anımsadı. Hemen hemen aynısıydı. Lastik eldivenlerini giyip yavaşça kapağını açtı. Delil karartmanın âlemi yoktu. Kapağın içine bordo-beyaz üniformalı,

sarışın, mavi gözlü bir kızın resmi yapıştırılmıştı. Bir okulun önünde çekilmişti. Resmi çıkarıp delil poşetine attı. Daha sonra katlanmış tişörtlerin arasına saklanan, siyah kadife bir kutu gördü. Kutuyu açtığında içinde büyük, şık bir erkek saati buldu. Yanındaki deri bilekliğin üzerinde yıldız deseni vardı. Kutunun en altında ise bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta yüzünü güneşe dönmüş bir kadın silueti vardı. Ters ışıktaki çekildiği için yüzü seçilmiyordu. Ela, elindeki diğer fotoğrafta karşılaştırdığında bunun az önceki kız olabileceğini fark etti. Odaya son kez göz atıp salona geçti.

“Bir şeyler bulabildiniz mi, savcım?” diyen Yalçın’ın sesini duydu. Elindeki poşeti özgüvenle Yalçın’a gösterirken, “Sanırım maktulümüzün bir sevdalısı varmış,” dedi.

Yalçın, fotoğraftaki okulu gördüğünde iç çekerek, “Zengin kız-fakir oğlan vakası desenize,” dedi.

“Bu çocuk içici değil. Ama farklı bir olay dönüyor. Okulda da sorgulamamız gereken birileri olabilir. Özellikle kız okuldaysa işimize yarayabilir.”

Yalçın emri onaylayıp okula giderken Ela, Emniyet’e gitme fikrinden vazgeçerek ona katıldı. Okul, mesafeye bakıldığında eve yakındı. Yol boyu kafasından bin bir düşünce geçti. Çocuğu okuldan biri öldürmüş olabilirdi. Belki de okulun etrafındaki bir uyuşturucu çetesi idi. Çete kelimesi ona Serkan’ı anımsattığında sinirle dudaklarını ısırdı. Okulun kapısına geldiğinde Yalçın’ın park etmesini beklemeyerek arabadan indi ve bahçeye girdi. Tam da o anda yanından koşarak geçen gencin omzuna çarpmasıyla duraksadı. Arkasına baktığında çocuğu aceleci ve endişeli bir şekilde görmüştü. Arkasından, “Pardon bakar mısın?” diye seslendi. Ela’nın sesini duyan çocuk korkuyla koşmaya başladı. Durup dururken insan neden kaçardı ki? Ela da çocuğun

arkasından koşmaya başlamıştı. Bir-iki dakika sonra nefes nefese kaldığında kafasını kaldırdı, arabadan inen Yalçın'ı gördüğü gibi bağırdı.

“Amir! Koşan çocuğu tut! Kaçıyor tut!”

Ela, nefes nefese çocuğun peşinden koşmaya devam ederken çocuk daha da hızlandı. Daha fazla dayanamayıp olduğu yerde nefeslendi ve son bir umutla ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkarıp çocuğa doğru fırlattı.

Bingo! Şansına enseye isabet eden ayakkabı çocuğu sendeletti. Tam dengesini toplayıp koşacağı anda karşısına çıkan Yalçın Amir'e yakayı ele vermişti. Ela seke seke ikilinin yanına giderken Yalçın, gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

“Bu senin işin biliyorsun değil mi, amir?” dedi, ayakkabısının tekini giyerken.

Yalçın mavi gözleriyle Ela'yı işaret edip, “Görüyorum ki sizde gayet başarılısınız, savcım. Ayakkabıyla adam vurmak... Biz boşuna silah taşıyormuşuz,” dedi alaycı bir şekilde.

Ela, gözlerini devirip yerdeki çocuğa döndü. “Klişeleşmiş saçma sorular gibi, neden kaçıyordun, demeyeceğim. Bir şey olmasa zaten kaçmazsın!” Ela'nın söyledikleri Yalçın'a gönderme oluyordu. Yalçın anlamış fakat ciddiyetini bozmadan duruyordu.

“Ben bir şey bilmiyorum!”

Gülümsedi ve çocuğu yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı. “Ben klişe bir soru sormuyorsam, sen de klişe cevaplar vermeyeceksin! Adın ne?”

“Be-Benim bir suçum yok,” diye irkildi.

“Seni kimse suçlamadı, sadece adını sordum.”

“Emir.”

“Oktay'ı tanıyor musun?”

Ela, Yalçın'ın sorduğu soruya cevap vermeyen çocuğun yanına eğildi. Tanık ifadelerinden Oktay'ın adı dava dosyasında geçiyordu ve Selim'i sevmediği öğrenilmişti.

“Bana bak! Tanıdığını biliyorum. Bunları bir kenara bırakalım, bir cinayet işlendi! Eğer bir şey saklıyorsan, yapma. Unutma ki sırrı veren kadar, sırrı saklayan da bedelini öder,” dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

Çocuk korku dolu bakışlarla Ela'nın elinde dururken onun akıl süzgecinden neler geçirdiğini asla anlayamıyordu.

Ela, donuk bir sesle, “Peki, o zaman buradan sonrasını sorgu odasında anlatırsın. Amir, bu elemanı araca alalım. Okuldan da Selim'in öğretmeniyle görüşülsün. Detaylı bilgi aktarımı sağlansın. Akşama masamda istiyorum,” dedikten sonra çocuğun yakasını bıraktı ve üzerindeki elbiseyi düzeltti. Ela ve Yalçın çocuğu arabaya koyarak Emniyet'e yola çıktılar.

Çocuk sorgu odasına alınırken, Ela biraz hava almak için dışarıda kaldı. Yorucu bir gündü. Acaba Serkan için nasıl geçiyordu? Onu ilgilendirmezdi! İçeri geçip sorgu odasına indi. Loş odada ikisinden başka kimse yoktu. Ela sandalyeye oturup, geri yaslandı.

“Oktay'ı tanıyor musun?” dedi soğuk bir sesle.

Emir korku içinde, “Arkadaşımdı,” dedi.

“Hah, şöyle. Sedef Sakin peki?” dedi Ela öne doğru eğilip.

Emir birden duyduğu isimle duraksadı, masanın üstünde duran elleri titremeye başladı. “Oktay'ın eski sevgilisiydi,” dedi.

Ela şüpheyle, “Hepsi bu kadar mı?” dediğinde irkildi birden. Bir şey daha vardı. “Oktay'ın eski, Selim'in ise yeni sevgilisi olmasın,” diye bir çıkarımda bulundu Ela.

Çocuğun gözleri büyüdü. Elleri daha fazla titremeye başladı. Paniklediği her halinden belliydi.

“Evet. Se-Selim'in yeni sevgilisiydi.”

“Neden Oktay'ın eski sevgilisiydi?”

“An-Anlamadım?” diye kekeledi.

“Niye ayrıldılar diyorum,” diye kestirip attı.

Emir’in alnı boncuk boncuk terlerken, “Bir gün... Ben evdeyken Oktay ile Sedef de evdeydi. Ben odadaydım.” Sustu.

Ela, “Evet devam et,” dedi.

Emir’in elleri masada belli bir ritim tutmuştu. Korku bedeninde notalaşmıştı. “Sedef’le içeride tartışıyorlardı. Sonra...” Elleriyle ağzını kapattı.

Ela’nın gözleri şüpheyile büyüdü. “Sonra ne oldu Emir? Ne oldu cevap versene.”

Bir süre çocuktan bir tepki almayı bekledi. Fakat cevap koca bir sessizlikti. Parmak boğumlarını masaya tıklattı. Sesi daha sert ve gür çıkmıştı. “Cevap versene Emir! Sonra ne oldu?”

Emir, Ela’nın sorduğu soruya sadece dolu gözlerle baktı. Omuzları çökmüştü. Dudakları titrerken başını önüne doğru eğdi. “Cevap ver yoksa içeride çürütürüm seni!” diye hidetlenen Ela, birazdan duyacaklarını az çok tahmin ediyor ama yanıldığını öğrenmek için dua ediyordu. Odaya Yalçın girdiğinde, Ela öfkeyle ona durması için elini kaldırdı. “Çık amir! Odadan derhal çık! Sorumluluk bende, biri bir şey derse bana söylesin!” Yalçın geri çıktı. Fakat camın ardından temkinli şekilde ikiliyi izliyordu. Ela, derin bir nefes alıp söze başladı. “Sonra ne?” dedi. Emir’in ağzından çıkacak cevabı bekliyordu. Cevap almadığını gördüğünde ayağa kalkarken sandalyeyi geriye düşürdü. Masaya daha sert vurdu. Kahverengi gözleri o kadar büyümüştü ki yuvalarından çıkacaktı. “Sonra ne Emir?” Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki sanki birazdan bütün dişleri ağzına dökülecekti.

Emir korkuyla bir kere daha titredi. Ağlayarak anlatmaya başladı. “Oktay gitmemesi için zorladı. Ben odadan çıkıp aralarına girmek istemedim!”

Ela arkasını dönmüş derin bir nefes verirken, “Nasıl zorladı Emir?” dedi titreyen sesiyle. Emir bir şey söyleyemedi. Ela tekrarladı. “Nasıl zorladı?”

“Be-Ben bir şey yapmadım! Sedef istemedi! Karşı çıktı ama Oktay... O çok öfkeliydi. O...”

Emir daha fazla devam edemedi masaya gömüldü. Kafasını yavaşça masaya vururken hıçkırıklara boğuldu. Ela önünü döndü ve sakince sandalyeye geri oturdu. Yumruk yaptığı elinin bütün tınaklarını avucuna geçirirken sessiz şekilde sordu. Bu Ela Aydemir’in her şeyi yakıp yıkmadan önceki son şans veriydi sadece.

“O ne?”

Sessizlik...

“O ne! O ne? Ne o, Emir?” dedi sakın sesiyle. “Anlat, hadi anlat,” dedi hazırım der gibi. Hazır değildi. Daha çocuktuktu bu. Hepsi daha çocuktuktu... Aklı almıyordu.

“Tecavüz etti! Ona tecavüz etti! Ben hiçbir şey yapamadım ama o, ona tecavüz etti! Ben hiçbir şey yapmadım! Yapmadım!” dedi Emir, ellerini masaya vuruyor, ağlıyor, gözlelerinden pişmanlık akıyordu.

Ela, yavaşça gözlerini kapattı. Derin bir nefes verdi. Ensesini ovdu. Yalçın, camın arkasından endişeyle onun vereceği tepkiyi bekliyordu. İçinden sakın kaldığına şükredecekti ki Ela, hışımla ayağa kalkarken masaya çarpıp arkadaki sandalyeyi bir kere daha geri düşürdü. Emir’in yanına ilerleyip masayı öfkeyle geri itti ve yakasından tuttu. Kamera-yı kapattı. Yalçın yanındaki polisten dışarı çıkmasını istedi, Ela’nın yapacaklarına başka bir tanık istemiyordu.

Ela, “Odanda gıkını çıkarmadan oturdun! O kız çığlıklar içerisindeyken belki de boktan müziğin sesini açıp vicdanını kıstın! Ama bir şey yapmadın öyle mi? Sen de onun kadar suçlusun,” diye haykırdı. Yalçın, Ela’yı ilk defa böyle görüyordu.

Çocuk, “Ben ko-korktum!” dediğinde Ela, Emir’i bir böcekmiş gibi geriye itip ellerini masaya geçirdi. Delirmiş gibi bağıırıyordu. “Allah belanızı versin,” dedi daha sert vururken masaya. Küçük çaplı bir sinir kriziydi.

Yalçın daha fazla dayanamayıp odaya daldı. Ela tekrardan Emir’e yönelmişti ki araya girdi.

“Savcım, yeterli bu kadar.”

“Çekil önümden cezasını ben vereceğim!”

Ela’yı belinden tutup zapt etmeye çalışırken öfkeyle püskürdü. “Suça yardım ve yataklıktan içeride yatmanı sağlamazsam bana da Ela demesinler!”

Yalçın onu odadan çıkarmayı başardı. Ela hâlâ tepiniyor, koridordakiler de onları izliyordu. Birkaç saniye sonra yorulmuş gibi durdu.

Yalçın sırtını duvara yaslayıp onu bıraktı. “İyi misin?”

Derin derin sustu. Hiçbir şey demedi. Gözleri bozuk bir saat gibi sabitti. Hareket yoktu. Dudakları düz bir çizgi halindeydi. Saniyelerin ardından sakince sırtını duvardan ayırdı. Gözlerindeki acı ne kadar yoğun olursa olsun sahte bir tebessüm etti. Sesi nahifti.

“İyiyim. Bundan sonrası sizde, Yalçın Komiser. O katili bana bulun.” Yalçın’ın bir şey demesine izin vermeden elini havaya kaldırıp selam verdi ve koruyamadığı bir kız çocuğunun acısını daha içine atarak dışarı çıktı.

Hepimizin atlatamadığı bazı şeyler vardı hayatta. Atlatırım deyip altında ezildiği şeyler vardı. Atlatırım dediklerimiz, geçeceğini beklediklerimiz, alışırım zannettiklerimiz... Fakat dile geçirsek, kalbe geçiremediklerimiz. Olan şeylere üzülüp içimize attığımız şeyler mahveder bizi. Ela’nın ise

atlatamadığı şeylerden biri kendini savunamayan kadınlar-
dı. Hepsi... Kadının çilesi, mücadelesi, yaşadıkları, kadının
derdi... Gördüğü şiddet, taciz, tecavüz! Cinayet... Kadının
cefası ve kısa süren sefası... Kısaca derdi, kadınların ya-
şamak istedikleri ve yaşayamadıklarıydı! Onlara konulan
engeldi. Ela, bu hayatta çok şeye yıkılmıştı. Ama konu ka-
dınlar olunca un ufak olabilirdi. En çok da bir kadını kurta-
ramadığında çekilirdi en dibe. Şu an da olduğu gibi. Neden
en zayıf noktası kadındı peki? Bunun çok iyi bir cevabı var-
dı. İnsanların geçmişi, geleceğine derin bir iz bırakırdı.

Çalan telefonuyla düşüncelerinden ayrıldı. Yalçın arıyor-
du. Açıp açmamak arasında kaldı. Açıp kulağına götürdü-
ğünde endişeli sesini hissetti.

“Ela, nasılsın?”

Ofladı. Resmiyetten uzaklaştığı ilk andı. “Bir yerlerde
Allah’ın belamı vermesini bekliyorum. Ne oldu?”

“Selim’in ölümüyle ilgili yeni bir gelişme var.”

Doğrulurken, “Ne gibi?” dedi.

“Oktay, Selim’i’ evine çağırmış ve galiba uyuşturucu
orada verilmiş çocuğa ama bir detay daha var.”

“Nedir?”

“Uyuşturucuyu Sedef’in babası enjekte etmiş, zaten
uyuşturucuyu da o vermiş.”

Gözlerini kapattı ve derin bir iç çekti. “Kızı zengin bir
piç değil de fakir ama gururlu bir çocukla sevgili diye, kızın
yeni sevgilisini, eski sevgiliyle bir olup öldürmüş mü
yani?”

“Evet. Oktay’ı aldık. Fakat adam ortalarda yok. Oktay’dan
duyduğumuz kadarıyla bugün bir teslimatı varmış. Onu bul-
maya çalışacağız. Yeri bulunca da kodesi boylayacak.”

Ela’nın gözleri büyürken aklına sabahki konuşma gel-
di. Bir an, *olabilir mi*, diye düşündü. Saniyeler içerisinde

kendi düşünceleriyle savaş verdi. Serkan birisinden uyuşturucu alacağını söylemişti. Bu kişi, o adam mıydı? Ülkede bir sürü uyuşturucu kaçakçısı vardı. Bu kadar tesadüf olamazdı! Telefonu kapattıktan sonra adımlarını Serkan'ın ofisine yönlendirdi. Gitmeden eve uğrayıp arabasını aldıktan sonra yola çıkmıştı. Ofisin önüne yaklaştığında Serkan'ın arabasına binip hareket ettiğini görüp peşine takıldı. Fark ettirmemek için aralarında mesafe bırakmıştı. Bir saatlik takipten sonra ormanlık bir alana yöneldiler. Gözlerini Serkan'dan ayırmamaya çalışırken Mert'i aradı. O teslimat bu teslimattı!

Mert'in eğlenceli sesiyle, "Nerelerdesin sen ya, esip gürlemişsin yine savcım!" dedi.

"Şebekliği bırak, şu an ormanın derinliklerine doğru giriş yapıyorum. Boğulursam adresimi bul. Korumam olarak yeni görevin bu!"

"Kimi takip ediyorsun?"

Ela'nın verdiği gizli mesajı profesyonellikle anlamış ve cevap vermişti.

"Serkan Karavan. Oktay'ın işbirliği yaptığı adam olabilir," dedi, Serkan'a yakalanmamak için aradaki mesafeye dikkat ederken.

"Oha, Serkan, Sedef'in babası mıymış?"

Mert'in yüksek sesinden dolayı Ela, telefonu kulağından uzağa götürmüş daha sonra gözlerini devirerek yanıt vermişti. Dediğinden bunu mu çıkarmıştı?

"Mert, Mert, Mert... Anlasana adam uyuşturucu teslimatına gidiyor. Serkan'ın bir uyuşturucu kaçakçısıyla bir husumeti var, ben de bu iki konunun bağlantılı olduğunu düşündüm. Onun için peşinden gidip göreceğim. Şimdi kapatıyorum."

Araba durduğunda Ela da arabayı sotaya çekip olanları izlemek için bulduğu çam ağaçlarının arkasına geçti. Az

sonra iki araba daha geldi. İlk arabadan çıkan dört koruma, ikinci aracın kapısını açtı. İçinden elinde bastonuyla inen, siyah takımlı, papyon takmış, sivri yüzlü, koca burunlu, orta boylu bir adam sendeleyerek yürümeye başladı. Ağır havasından güvenilmez biri olduğu belliydi. Ela dikkat kesilmiş şekilde saçını kulağının arkasına itti. Çantasındaki silahı kontrol etti.

Adam ince bir tonda, “Serkan Karavan. Amcanın yerini sen mi aldın?” dedi. Sözlerinden kibir akıyordu adeta. Barbaros Karavan’dan söz edilmesi Ela’nın midesini ekşitmişti.

Serkan soğuk bir tebessümle, “Sen de biliyorsun ki amcamın yerini hiç kimse alamaz, Şeref,” dedi. İstifini bozmadan adama cevap veriyordu.

“Mallar sende mi?”

Adamın sorduğu soru Ela’nın yanılmadığının işaretiydi. Uyuşturucu teslimatını o yapıyordu!

“Evet, bende. Fakat her şeyin bir bedeli var,” diye öne çıktı Serkan.

“Ne istiyorsun?”

“Amcamı bana bulacaksın, Şeref!”

Demek Barbaros Karavan’ın kaçtığından haberi vardı. Bastonlu adam tiz bir kahkaha attı. “Amcanın içeri girmesinde benim de parmağım olduğunu biliyorsun değil mi?”

Serkan dişlerini sıkarken, “Biliyorum. Taşındığın soyada layık olmadığını bildiğim gibi,” dedi.

Adam sinirlenip bastonunu yere vurdu. “O malları bana vereceksin Karavan.”

Ela, daha fazla bir şey duymak istemedi. Hızlı şekilde elindeki silahı onlara doğrultarak ağacın arkasından çıktı. “O malları sadece ben alabilirim, Şeref Efendi.”

Şeref, Ela’yı gördüğü an adamlarına işaret verdi. “Yanında adam getirmiş ateş açın!” Saniyeler içerisinde silahlar

çekildi ve kurşun sesleri ormanın içinde yankılandı. Serkan sinirle Ela'nın olduğu tarafa koşarken, "Sürpriz yumurta mısın kızım sen? Ne işin var burada?" dedi. Bir yandan ateş ederken diğer yandan onu korumaya alıyordu.

"Buradaki tek sürpriz yumurta sensin! Ayrıca adinin tekisin! Dünyadan daha iyi dönme kabiliyetin var! Demek mallar sendeydi öyle mi?" diye bağırdı. Ela, yan taraftaki adamların olduğu yere dönüp ateş açtı.

"Savcı! Düzgün konuş, kadın falan dinlemem bak!"

Ela sinirle ayağını yere vurdu. "Allah aşkına dinleme ya! Bir dinleme de bütün vücudun acı neymiş görsün!"

Öyle bir ortamda bile didişmekten geri durmuyorlardı. Tam o sırada bir mermi teğet geçti Ela'yı. Serkan hızla kolundan kendine çekti. Bir mermi daha geçti üzerlerinden. Serkan yeniden üzerine eğildi, Ela'nın. O sırada yakınlardan gelen polis sireniyle Ela rahatladı. Ve zevkle bağırdı.

"Asıl şimdi başlıyoruz Şeref yoksunu Şeref!" diye gururla bağırان Ela'ya, Serkan manyakmış gibi bakıyordu. Mert, Ela'dan olumlu bir mesaj alamayınca Emniyet'i devreye sokmuş ve olay yerine intikal etmişti. Uzaktan görünen deri ceketli adam, Yalçın'dan başkası değildi. Yalçın ve ekibi geldikten kısa süre içinde Şeref'i ve adamlarını etkisiz hale getirmişti.

Yalçın, "Savcım, kahramanlığınız biraz yarıda kesildi sanırım kötü adamlar tarafından," diye ona takıldı.

Ela da onu taklit etti. "Amir, kahramanlığıma gölge düşmesi sizi küçük çocuklar gibi sevindirmiş."

Yalçın, Ela'nın sözlerine bozuldu. Bu arada Serkan arkada sırıtıyordu. Ela'nın aklına yeni gelmiş olacak ki Serkan'a gözlerini dikti. "Yalçın Amir'im, Serkan Bey'i ve saz arkadaşlarını da Emniyet'e alalım. Bize anlatacak şeyleri vardır belki," dedi.

Serkan'ın gülüşü yüzünde dondu. Apaçık onu ele veriyordu. Oysa onun amacı farklıydı. Fakat Ela, bütün planlarını bozmuştu

Yalçın arkadaki ekibe seslenerek, “Derhal savcım, alalım bunu da,” dedi keyifle. Polisler, Serkan'ı arabaya bindirmek için harekete geçerken Serkan ellerini geri çekip ağır adımlarla arabaya kendisi yürüdü. Ela da gayet iyi biliyordu. Serkan gibi birisi asla arabaya polis zoruyla binmezdi. Bunu kendine yediremezdi. Serkan arabaya binmeden hemen önce kafasını Ela'ya çevirdi. Gözlerinde hırs ve öfke vardı. Ela ise bir zafer kazanmış havasındaydı.

Serkan tam binerken gözlerindeki anlam değişti. Karmaşıklaştı birden. Bu, uğradığı hayal kırıklığıydı. Ela'nın o depoda hissettiği duyguyla aynıydı. Ela da bunu fark etmiş, yüzündeki zafer ifadesi silinmişti. Araba gittikten sonra kendi kendine fısıldadı.

“Kusura bakma Karavan ama... Her savaşın bir kazananı vardır.”

8

KAN PEMBESİ

Kum taneleri ayağına değerken çehresinde tebessüm vardı. Büyük kumsalda tek başına yürüyordu. Güneş ufukta ısıltı ısıltı parlıyordu. Denize vuran dalga sesleriyle huzurla gözlerini kapatmıştı. Fazla ıssızdı bu kumsal. Her şey çok güzeldi. Ama yaşadığı güzel an uzun sürmedi. Bir anda bir şey oldu. Gökyüzündeki güneş, yerini yavaş yavaş kasvetli bulutlara bıraktı. Dalga sesleri hırçınlaşmış, kum taneleri rüzgârla üzerine savruluyordu. Neredeydi ve ne oluyordu? Buraya nasıl gelmişti? Kafasını kaldırdığında ileride bir silüet gördü. Arkasını ona dönmüş uzun boylu bir erkekti. Saçları kumral görünüyordu. Gördüğü kişi önüne dönmemekle beraber, fark edildiğini anlamış gibi ondan uzaklaşmaya başladı. Uzaklaştıkça deniz daha da hırçınlaştı. Durdurulamaz haldeydi. Etrafta bir fırtına vardı sanki. İlerideki silüete bakarken gözüne gelen kum taneleriyle yüzünü kapattı. Kimdi peki bu? Kafasını tekrar o yöne kaldırdığında az önceki adamdan iz yoktu. Yine tek kalmıştı. Deniz eski haline dönmüş, kumsal sakinleşmişti.

Tekrar bir hareketlilik hissettiğinde kafasını az önceki yere çevirdi. Karşı tarafta bir kayalığın üstünde de başka bir

erkek vardı. Kim olduğunu anlamak için gözlerini kıstığında dudakları aralandı. O, kumsalda bile olsa siyah giyinmiş, siyah saçlarını arkaya doğru taramış, sert yüz hatlarıyla ona bakan Serkan Karavan'dan başkası değildi. Saniyeler birbirini kovalarken onlar birbirlerine bakıyordu. Neden buradaydılar? Neler oluyordu? Serkan içtenlikle gülümsedi. Gamzesi ortaya çıktı. Gülüşünün içindeki duygular karışık-tı. Çözülemiyordu ama çok güzeldi. Oda hafifçe gülümse-di. Güneş kumsalı yakıp kavuruyordu. Deniz berrak şekilde dalgalanıyordu. Büyük dalgalar denizin üstündeydi. Kapılıp gitse geri dönüşü olmazdı ama yine de bu onu korkutmu-yordu. Ayağın altındaki kum taneleri ateş gibiydi ama ayak-larını yakmıyordu ya da yandığını fark etmiyordu. Her şey iyi hissettiriyordu. Hava güzeldi, deniz berraktı, gülüşü ise özeldi. Serkan bir adım attığında o da bir adım attı. Birbirle-rine doğru bir adım daha atacakken fırtına, güneşi öldürmüş ve tahtına geçmişti sanki. Gökyüzü simsiyah oldu. Denizde felaketler kopuyordu. Kum taneleri etrafa savrulduğunda şiddetle üşüdü. Yine neler oluyordu? Az önceki havadan eser yoktu. Serkan'a döndüğünde bir şey daha gördü. İlk gördüğü siluetti bu. Arkası dönüktü ama sinirliydi sanki, öyle hissetmişti. Ela birden sert rüzgârla savrulup denizin içine düştü. Dalgalar bedenini yutuyordu. Çırpınıyor ama direnemiyordu. Fazla su yutmuştu ve gittikçe gücünü kay-bediyordu. Gittikçe hareketleri yavaşladı. Yardım istedi ama çok geçti. Çırpındıkça daha fazla battığını, bütün gücü tü-kendiğinde anladı. Bedeni hareketsiz kaldı. Ağzından çıkan hava kabarcıkları durdu ve gözleri söndü.

“Yardım edin!”

Yataktan fırlarcasına kalktı. Nefes nefeseydi. Gözleri yanıyordu. Boğazından akan ter damlalarını elinin tersiyle sildi. Zar zor yatağının başındaki sürahiyi kafasına dikti.

Titreyen ellerinden dolayı yarım yamalak içip camdan dışarı baktı. Güneş yoktu. Kumsal yoktu, deniz yoktu. Kimse yoktu. Yalnızdı.

“Rüya. Allah’ım rüya,” diye rahatlayarak bir nefes verdi. Neydi az önce olanlar? Neden böyle bir şey görmüştü. Peki ya arkası dönük siluet kimdi? Aklına gelen kişiyle elini ağzına attı. Gözleri doldu. Sendeleyerek yere oturdu ve sırtını halının üzerine bıraktı. Gözlerinden yaşlar süzülürken sakin kalmaya çalışıyordu.

“Lütfen,” dedi içinden. “Lütfen tekrar başa dönmeyeyim.”

Ellerini bedenine sardı. Kendini korumaya çalıştı. Kimden ve neyden olduğunu bilmeden tehlikeli bir önseziyle koruyordu. Ya da sadece çalışıyordu.

Komodinin üzerinden gelen sesle yeni bir güne uyandı. Arayana bakmadan açtı. “Lütfen bana hayatımın bir simülasyon olduğunu söyle,” diye yalvarırcasına konuştu.

“Serkan Karavan içerden çıkmış desem?”

Bir hışımla yerden kalktı. Yerde uyuyakalmıştı. Hızla kalktığı için daha sonradan gelen sırt ağrısıyla yüzünü buruşturdu.

“Mert ya, bir kere güzel bir haber ver ya bir kere!” diye hayıflanırken bir yandan da dolabından aldığı pantolonu ayağına geçiriyordu.

Mert, “Bugün hava güneşli!” dedi, harika bir haber verir gibi.

“Nasıl içeriden çıktı o yürüyen kibir?” Gri tonlardaki gömleğini telefonu yere düşürmeden üzerine geçirmeye çalışıyordu.

“Soyadı Karavan olduğu için olabilir mi? Hangi Karavan’ı içerde tutabilmişiz onu tutacağız Ela? Ayrıca teslimat diye ortalığı ayağı kaldırdın. Çantadan uyuşturucu namına hiçbir şey çıkmamış.”

Kaşları havalanırken olayı anlamaya çalışıyordu. Gözleri seğirdi. Konuşma bittikten sonra telefonu kapadı. Kahvaltı için mutfaka girdiğinde dolapta hiçbir şey kalmadığını gördü. Ofladı. En sevdiği kafeden bir şeyler söylemek için aradığında eve servisi kaldırdıklarını öğrendi. Bir kere daha ofladı. Masadaki cipsten ağzına bir tane attı fakat kuruduğu için gelen kötü tatla yakardı. “Allah’ım yalvarırım belamı taksit taksit verme. Peşin olarak yolla Rabbim!” Sabah kahvaltısı olarak dönerli sandviç yemeğe alışık değildi, fakat pastanede poğaç, simit kalmamıştı. Hafta sonu olduğu için çoğu şey tükenmişti. Ya da bugün şansı yoktu.

İlk bulduğu dönerciye girip döner, kola sipariş ettikten sonra oturup bekledi. Renksiz masaları ve siyah sandalyeleri ruh halini yansıtmaya yetmişti. Arkası kapıya dönük olduğu için dışarıdan gelen soğuk, tenini ürpertmişti. Telefonda bir şeylerle ilgilenirken yemeği servis ettiler.

“Buyur savcı, dönerin ve asitli içeceğin.”

Kafasını kaldırmadan önce gözleri kısıldı. Bugün gerçekten de şansı yoktu!

“Mal varlığını kaybedip dönercide işe mi başladın?”

Serkan alayla güldü. “Övünmek gibi olmasın ama bitmeyecek iki şeyim var, savcı. Param ve düşmanlarım.” Son sözlerini Ela’nın üzerine eğilerek söylemişti.

Ela cevap vermeden, dönerini yemeye koyuldu. Öyle bir yiyordu ki açlığı her halinden belliydi. Serkan hafif bir sinirle, “Geçen hafta bir çuval inciri berbat ettin biliyorsun değil mi?” dedi.

Ela, dönerden ısırik almadan önce umursamaz bir tavırla konuştu. Şeref içeri atılmıştı. Hem Selim'i öldürmekten hem de uyuşturucu suçundan içerideydi. Oktay ve Emir'e de yardım yataklıktan ceza verilmişti. Ela saçını arkaya savururken, "Horoz dalaşına, polis baskını yapmak gibiydi. Yasak olana el koydum. Bu kadar," dedi ve kolasından bir yudum alıp yemeye devam etti.

"Amcamın yerini öğreniyordum," dedi gergin yüz ifadesiyle. Gözlerindeki tehditkâr bakış sesine de yansımıştı. "Bir daha işime çomak sokarsan... Amcama yaklaşmaya çalışırken bana engel olursan... Seninle uğraşırım, savcı!"

Ela kahverengi gözlerini Serkan'a kenetlerken tehditkâr şekilde gülümsedi ve yüzünü ona iyice yaklaştırmakla, "Uğraşsana benimle," diye fısıldadı. Serkan'ın gözleri bir an Ela'nın solgun dudaklarına kayarken Ela, peçeteyle yavaşça ağzının kenarını sildi. Sol kaşını kaldırıp, imalı bir şekilde güldü. Sandalyesini Serkan'a biraz daha yaklaştırmakla, gözlerine baktı. Serkan hâlâ bir hipnozun etkisindeymiş gibi dudaklarına kilitlenmişti. Ela, elini Serkan'ın dizine koydu. Bakışları yavaşça değişti. Kibar bir şekilde söze başladı.

"Bir daha –ayakkabısını Serkan'ın ayakkabısının üzerine bastırıp cümlesine tehditkâr bir şekilde devam ederken– bana dokunursan o elini kırarım! Anladın mı?" diye tıslayıp geri çekildi. Yemeğin son lokmasını ağzına atarken, "Bu arada bu takip etme işini de bırak! Yoksa öyle bir içeri aldırırım ki seni! Ne paran ne gücün çalışır," dedi. Ela geri çekilip ayağa kalktı, "Hadi sana iyi günler!" dedi, hiçbir şey olmamış gibi parayı ödeyip kafeden çıktı. Arkada sinirden gözleri ateşe dönmüş Serkan kalmıştı.

Ela çoktan eve geçip pinekleyerek gününü geçirmeye karar verdiğinde Mert yeniden aradı. "Evet, bu sefer ne oldu? Ülkece savaşa mı girdik?" dedi.

Mert, gülerek devam etti. “Ona daha var. Fakat şu Şeref meselesi...”

“Şerefsiz olan?”

“Paravan şirketlerini patlattık. Ve kasanın içinde bir CD bulduk. Ama üzerinde senin adın yazıyor Ela.”

Adımları durdu. Şeref’in, Ela’yla ne işi olabilirdi ki? “Benimle ne alakası var ki?”

“İçindekini ben de bilmiyorum ama ciddi bir şey olabilir.”

Ela şaşkınlıkla dinliyordu. “Mert, o videoyu izlemek istiyorum. Bana kopyasını ya da orijinali varsa getirir misin?”

Aklına Serkan’a amcasıyla ilgili söyledikleri gelmişti. Anlaşılan Barbaros Karavan’la bir tanışıklıkları vardı.

“Kimseye çaktırmadan yanıma aldım. Eve geçiyorum şimdi, sen de gel.”

Mert’in dedikleriyle bir kere daha ona minnettar şekilde gülümsedi. Mert, “Gelirken sana ne alayım?” dedi.

“Çikolatalı gofret!”

Çocuklar gibi şen şekilde bağırdı. Telefon kapandıktan sonra eve doğru yol aldı. Yolda gelen CD’ce ne olduğunu düşünüyordu. Mert’in sesi çok ciddi gelmişti. Kafasında bir sürü teori vardı ama sonuca varamıyordu. Akşama kadar evi temizleyip bakması gereken dosyaları halleden Ela ile odasından çıkmadan bütün gün yatan Deren, kapının açılmasıyla hareketlendiler. Mert, eve girdiğinde çikolataları herkesin önüne koyup, koltuğa geçti. Zaman kaybetmeden CD’yi bilgisayara taktı, Ela merakla öne eğilip ekrana yakınlaştı. Mert’in gözleri Ela’nın üstündeydi. Çünkü o videoda ne olduğunu biliyordu, izlemişti. Ondan bu kadar suskundu. Video açılışında, ilk görünen şey Ela’nın gülen yüzüydü. Uzaktan çekilmesine rağmen yüzü netti. Kimsenin olmadığı bir caddede pembe mini bir elbise vardı üzerinde. Toz-pembe, bir zamanlar en sevdiği renkti. Kolları tüller olan

elbisenin, eteklerinde işlemeli küçük çiçekler bulunuyordu. Kahverengi saçları dalgalı bir şekilde ahenkle savruluyordu. Görünüşe bakılırsa bir davete gidiyor gibiydi. Videonun ilerleyen kısmında ise kadrja siyah bir araba giriyordu. Kumral, uzun boylu bir adam, şık bir takımla arabadan iniyordu. Elinde pembe çiçeklerden bir buket vardı. Ela'nın en sevdiği çiçektir. Kiraz çiçeği...

Ela, gördükleri karşısında sertçe yutkundu. Omuzları depremde saniyeler içerisinde çöken bir bina gibi aşağı doğru gevşedi. Gözleri videoyu takip etti. Adama sarılırken, adam da sıkıca belinden kavradı kadını. Geriye çekildiğinde gülümseyerek sordu. "Ela Aydemir benimle nişanımıza gitmeye var mısın?" Ela, adamın uzattığı elini tuttu. Video devam ediyordu. "Seninle nişanımıza gelirim, Burak Köre." İkili beton zeminde ilerleyip kapıdan içeri girmeye hazırlanıyordu. El ele tutuşmuş büyük ahşap kapıdan girecekken Ela önde Burak ise arkasındaydı. O anda videonun kadrjına bir araba girdi. Saniyeler içerisinde arabanın içinden saçılan kurşunlar ikisinin üzerine aktı. İkisi de korkuyla eğildiler. Gelen ateş sesleriyle Ela, Burak'ın üstüne siper oldu. Ela'nın çığlıkları mermi seslerini geçerken, ikili hareketsiz şekilde beklemeye devam ediyordu.

Mert hâlâ Ela'yı izliyordu. Ağzından çıkacak tek bir kelimeyle videoyu kapatacaktı. Ela'nın gözlerinden damlalar dökülmeye başlarken gözlerini kapattı. İzlemeye devam edecek gücü var mıydı, emin değildi. Videonun ilerleyen saniyelerinde silahlar sustuktan sonra Ela, hızlı şekilde ayağa kalkıp, giden arabanın arkasından baktı. Çantasından telefonunu çıkarırken titreyen sesiyle konuştu. "Burak gittiler. Polisi ara hemen," dediğinde ses yoktu. Ela, arabanın plakasını almaya çalışırken yeniden Burak'a bağırdı. "Burak polisi ara!" Arkasını döndüğünde elindeki telefon yere düştü.

Adımları sendeledi. Burak yerdeydi. Gri beton renklenmişti. Çünkü Burak sırtından akan kanlar içinde hareketsiz şekilde yatıyordu. Kan pembesine boyanmıştı beton. O vurulmuştu. Deren'in ağzından şoke olduğunu belli eden bir hıçkırık kaçtı. Elini hızla ağzına kapattı. Ela gözlerini açtı ama bulanık görüyordu. O anı yeniden yaşamış gibi yutkundu. Elini ağrı giren göğsüne götürdü. Sıktı göğsünü ağrının durması için.

Video akmaya devam etti. “Bu-Burak!” Ela, Burak'ın yanına gittiğinde bir kere daha dehşete düştü. Burak gözlerini ondan ayırmadan konuşuyordu. Elini kanın üzerine bastırdı. Birkaç dakika önceki pembe elbisesinin etekleri şimdi kanla boyanmıştı. Hem de birazdan nişanlanacağı adamın kanıyla. “Ela... Ö-Ölüyorum ben.” Ela'nın gözlerinden yaşlar boşandı. Her şeyin düzeleceğini söyleyerek onu teselli etmeye çalışıyordu. Birkaç saniye sonra Burak'ın gözleri yavaşça kapandı. Eli yan tarafa düştü. Ve video, Ela'nın dizleri üstünde Burak'ın adını haykırmasıyla sona erdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Kimse birbirinin yüzüne bakamıyordu. Sanki herkes bir yere savrulmuştu. İlk silkelenen Mert oldu.

“Ela?”

Ela, gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Göğsü çok hızlı kalkıp iniyordu.

Mert, ona doğru yaklaştı. “Ela iyi misin?”

Nefes alamadığını belli edercesine göğüs kafesine elini bastırdı. Konuşamıyordu sanki. Sesi ondan alınmıştı. Kesik nefeslerinin arasını hıçkırıklar boğmuştu. Yaşama isteği alındığı gibi sesi de alınmıştı. Deren de oturduğu yerden kalkıp, “Ela, iyi misin?” diye yanına eğildi. Ela, hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Göğsü aynı hızla inip kalkıyordu. Elleri dahil bütün vücudu titriyordu. Boğuluyor gibiydi. Bir nefes

alışı daha evin içinde yankılandı. Yanaklarını doldurdu nefesiyle. Mert kolundan tutacakken onu eliyle durdurdu. Kimsenin dokunmasını istemedi. O nefes alamıyordu. Ya Burak gibi sevdiklerinin de nefesini onlardan alırlarsa, diye düşündü. Yüzü bembeyaz oldu.

Koltuktan kalkıp zar zor atabildiği adımlarla cama doğru yürüdü. Pencereyi açıp nefesini zorladı. Gözleri baygın şekilde nefes aldı. Dışarısı buzdu ama o alevin kendisiydi. Tam o anda bacakları pes etti ve acıyla dizlerinin üzerine çöktü. “Hayır!”

Çılgılığı evi inletti. İçinde bir yangın çıkmışken gözyaşları tane tane dökülüyordu. Elini yumruk yapıp yere vurdu sertçe. Her vuruşunda daha çok bağınyordu. “Ölme! Lütfen ölme!” Mert, Ela’yı kendine çekti. Kurtulmaya çalışsa da daha sıkı sarılmıştı. Ela çırpınıyor, kendini kurtarmaya çalışarak bağınyordu. Mert ise sırtını koltuğun kenarına yaslamış, yumruklanan göğsüne aldırmadan, kendisine gelmesini bekliyordu. Geçirdiği sinir krizi ne zaman geçecekti bilmiyordu hiçbiri. Deren sessizce oturduğu yerde ikisine bakıyordu.

“Gitti Mert... Gitti. Kurtaramadım! Onu kurtaramadım! Nişanlanacaktım ben!”

Mert biraz daha kendine bastırırken saçlarını okşadı sakinleştirmek için. “Geçti abla. Geçti ben buradayım,” dedi güçlü sesiyle. Her zaman Mert’i toplayan Ela’yı, şimdi Mert’in toplaması ona ne kadar acı verse de ablası gibi gördüğü hatta öz kardeşi bildiği Ela’yı kendine getirmesi gerektiğini biliyordu. O şekilde salonun ortasında ne kadar durdular, hiçbiri hatırlamıyordu. Odada bir ölüm sessizliği varken nefes dahi yükselmiyordu. Ela bedenini kasmaktan yorgun düşerken nefesi düzene girdiğinde Mert’in dizinde uyuyakalmıştı. Şimdi teni solgun olsa da en azından sakin

görünüyordu. Mert onu dikkatle kucağına alıp, yatağına yatırdı. Üstünü örtüp odadan çıktı.

Kapının önünde dikilen Deren ise mavi gözlerini kaldırıp, “Mert iyi misin?” dedi. Kömür gözlerini kaçırırken çattallı bir sesle, “Hayır,” dediğinde Deren cesaretini toplayıp Mert’e uzandı ve ince kollarını Mert’in kamburlaşan sırtına sardı. Buğulanan gözleri ve bitkin bedeniyle kapının önüne çöktü. Yüzü buruştuktan bir-iki saniye sonra elini gözlerine götürmüş, gözyaşını silmeye çalışıyordu. Yeni fark ediyordu. Uzun zamandır kendisine bu soruyu soran olamamıştı.

Deren, elini gözlerinden indirdi. “Saklamadan ağlayabilirsin, Mert. Bu evde hepimizin yaraları var,” dedi. Sanki yıllardır beklediği şey buymuş gibi Deren’i kendine çekip sessizce ağlamaya başladı. Geniş omuzları sarsılırken uzun süre sonra güçlü duruşunun ardındaki küçük çocuğu ortaya çıkarmıştı.

Vücudu acıdan uyuşmuştu, zorla kalktı yataktan. Boğazı tıkanmış, dudakları kurumuştu. Aynada kendine baktı. Üç yıl öncesine geri dönmüştü. Kızarmış gözler, kambur duruş, soluk bir ten... Gardırobundan seçtiği siyah pantolon ve kazağı üzerine geçirip paltosunu giydikten sonra kimseyi uyandırmadan sessizce evden çıktı. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordu ama evde durdukça nefes alışsı zorlaşıyordu.

Soğuk hava bütün bedenine temas edip buz keserken, o temmuz akşamında yürüyor gibiydi. Yüreğindeki yangından soğuğu hissetmiyordu. Sokaklarda başıboş yürüyordu. Ne için çıkmıştı dışarı? Nefes almak için mi? Bağırmaq için mi? Yoksa kimsenin olmadığı bir köşede gözleri şişinceye kadar ağlamak için mi? Bunlardan alakasız bir şey yapmalıydı.

İnsanlar üzülünce saçma şeyler yaparlardı. Evet, öyle yaparlardı. O da saçma bir şey yapmalıydı. Geri dönüp evin

önündeki arabasına binecekken aklına gelen anılarla Mert'in arabasına yöneldi. Bir süre nereye gittiğini bilmeden boş boş caddeleri gezerken gözüne takılan yerin önünde durdu. Ekmek sırasına dizilmiş gibi görünen insanların, önünde beklediği barı incelerken aklına gelen berbat fikirle arabadan indi. Kapının önündeki korumaya, unvanını gösteren bir kart gösterdikten sonra içeri geçti. Sıra beklemesine gerek kalmamıştı. İçeri girdiğinde kulaklarını yitirmemek için dua etmişti. Mermer zeminde yürürken etrafa göz attığında siyah tonlu masalar ve beyaz renkte koltuklarıyla yine içinde bir yerlerde saçma şeylere daldı. Bar tezgâhına ilerlerken, yüksek müzikle bir an yüzünü buruşturdu. Taburelerden birine kendini attı. Barmene seslendi sanki her zaman gittiği bir mekândaymış gibi.

“Her zamankinden.”

“Her zamankinden, derken?”

Acıyla gülümsedi. Gözünden bir damla yaş süzüldü. “Her zamankinden işte. Hep acı olandan. En acısından... Ama en iyi acı hissettirmeyenden.” Bir damla daha düşecekken elinin tersiyle itip sahte şekilde gülümsedi.

Barmen, “O zaman siz bundan alın ama uyarmadı demeyin. İnsana adını bile unutturur bu,” diye flörtöz şekilde tonladı.

“Dünyayı unuttursa keşke,” dedi ve bardağı kafasına dikti. Boğazına benzin dökülüp kibrit çakılmıştı sanki. Nasıl bir yanmaydı bu? Normal biri neden bunu içerdi ki?

“Bir tane daha!” dedi. İkinci bardağı önüne koymadan, barmenin elinden alıp kafasına dikti. Az önceki yanmanın biraz daha yumuşak haliydi. Boğazı alışmaya başlıyordu. Elini masaya vurdu bir tane daha istediğini belli edercesine. Ve bir tane, bir tane ve bir tane daha! Kaçınıcı bardaktı? Neredeydi? Buraya neden gelmişti? Ne kadar zamandır

içiyordu? Bir tane almak için daha elini masaya vuracakken son anda birisi bileğinden yakaladı. Zar zor kafasını yana çevirmiş gördüğü kişiyle gözleri büyürken sırtıtmıştı.

“Sen ne içtiğini ve ne kadar içtiğini biliyor musun?” dedi sert tonda. Çenesini sıkarak konuşuyordu.

Ela, karşısındaki barmene dönüp yanındaki kişiyi işaret ederken kıkırdayarak, “Babacık da geldi!” dedi kulak tırma-
layıcı bir sesle ve kahkahayı bastı.

Serkan sinirle homurdanırken biraz daha yaklaşıp, “Ela! Gecenin bu saatinde burada ne işin var?” dedi.

Ela çoktan çakırkeyif olmuştu. Umursamaz bir tavırla konuştu. “İnsanlar buraya geceleri gelir, Karavan! Sen sabah mı geliyorsun yoksa? Hah hah ha!” Attığı kahkahayla kafasının güzel olduğunu bir kere daha belli etti. Sarhoş şekilde konuşmaya devam etti. “Asıl senin burada ne işin var? Çorba içmeye mi geldin? Hah hah ha!” Kahkahası gelen hıçkırıkla kesilmişti.

Serkan sıkıntıyla, “Bara geldim. Kafa dağıtmak için. Sana ne ayrıca?” diye tersledi. Ela, muzır şekilde gülümserken sarhoşluğun etkisiyle sırnaşarak Serkan’ın koluna ellerini sardı. Serkan’ın bir an bakışları koluna kaydı.

“Yoksa bu bar senin mi? Kesin senin değil mi? Kötü insanların barı olmaz mı? Kitaplarda hep öyle olur! Karavan anlatsana arkada odalar da var mı?” Tam kahkaha atacakken bir hıçkırık daha gelmişti. Serkan sabır çekerken Ela’ya öldürücü bakışlar atıyordu. Ela ise bunlara aldırmadan barı incelemeye devam ediyordu.

“Seni takip ettirdiğimi unutuyorsun, savcı,” diye tıslarken gözlerini kıstı. “Ayrıca fazla kötü adam masum kız kitabı okuyorsun sanırım. Hadi gidiyoruz!” Ela’yı kaldırmak için hamle yaptığında Ela kollarını hızla kurtarmaya çalıştı fakat o an sandalyeden kaydı. Sırtının zeminle buluşmasına

ramak kalırken Serkan'ın beline sarılmasıyla o da refleksle ellerini boynuna sardı. Ela kafasını kaldırıp, koyu kahverengilerle karşı karşıya geldiğinde ağzından bir hıçkırık daha kaçtı. Baygın gözleri Serkan'ın üzerinde kayboldu. Bir an bakışları dudaklarına kaydı ardından yutkunur gibi oldu. Serkan ise az önce gözlerinden ateş çıkarırken, şimdi buharlaşıp berrak bir suya dönüşen gözleriyle Ela'yı inceliyordu. Bir an Ela'nın bu haline gülmek istedi. Her şeye gülüyor, her şeyle dalga geçiyordu. Alkolü fazla kaçırdığı için yanakları kıpkırmızı olmuştu. Haylaz çocuklar gibi muzip şekilde Serkan'a bakıyordu. Gözleri sönüktü. Saçları dağılmıştı. Neden bu kadar kötü olmuştu? Onu hiç böyle görmemişti. Ela'nın elleri Serkan'ın ceketine sarıldı. Dağınık olmasına rağmen, çok güzel görünüyordu. Bir an içinde yeşeren bir his delip geçti Serkan'ı. Bakışı değişmişti Ela'ya karşı. Ardından kendini silkeleyip, Ela'yı sandalyeden hışımla kaldırdı.

“Gidiyoruz, yürü!” dedi. Elinden sürükleyerek bardan çıkarmış arabaya doğru götürüyordu.

“Sen beni o kitaplardaki masum kız mı sandın be! Elimden tutup sürüklüyorsun mal gibi! Bırak Karavan!” Ela çırpınıp dururken Serkan sürüklemeye devam ediyordu. Yarım yamalak konuşmaya çalışıyordu.

“Bıraksana be! Beni kurtaracak centilmen biri yok mu?”

Serkan daha fazla dayanamayıp Ela'yı arabayla arasma aldı. O kadar yakınlaşmıştı ki Ela'ya... Soğuk havada dudaklarından süzülen buğu ikisinin nefesinde kayboluyordu.

“Sana anlayacağın dilden konuşayım! Ben kötü adam, sen de şu an o masum kızsın! Ve kendine gelip bana tekme atan, haddini bildiren Ela kıvamına gelinceye kadar arabaya binip susacaksın, Aydemir!” diye tısladı. Cümlesi bittiğinde derin bir nefes vermişti. Ela omuzlarını kendine çekmiş ürkek şekilde bakıyordu. Bu Serkan'ı daha çok sinirlendirdi.

“Öyle bakma bana, savcı! Öyle bakma!”

Ela sinirle kelimeleri ağzında gevelerken, “Eh! Bakarsam bakarım! Sana ne benim bakışımdan? Ne yapacaksın?” Serkan da elini kaputa dayadı ve derin bir nefes verdi. Biraz daha yaklaştı Ela’ya.

“Beni delirtmeye çalışma!” derken gözleri Ela’nın dudaklarındaydı. Bir adım daha atacaktı ki, Ela korkmuş gibi eliyle durdurdu onu. Gözlerini sıkıca yumdu. Serkan yaptığı şeyle afallamıştı. Ondan korkmamıştı değil mi? Böyle bir şeye imkân yoktu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken Ela konuşmaya çalıştı. Gözleri dolmuştu. Küçük bir kız çocuğu gibi titriyordu.

“Lütfen,” diye inledi. “Beni öpme. Öpme... Olmaz.” Sesi yalvarır gibiydi. Sözünü bitiremeden arabaya yaslanan sırtı aşağı doğru kaydı ve gözleri kapandı. Serkan, Ela’nın sızdığını anlayınca onu kucağına aldı. Arabanın ön koltuğuna yatırarakken yeniden sayıkladı, Ela.

“Öpersen evlenmem gerek. Ben evlenemem. Ona söz verdim.”

Serkan’ın kaşları çatıldı. Arabayı kendi evine sürerken neden böyle sayıkladığını anlayamamış, sarhoşluğuna yormuştu. Ela, sabah gözlerini açtığında kendini tanıdık gelen odada buldu. Geçenlerde bayıldığında getirildiği odaydı. Dün gece ne olmuştu da buraya gelmişti? Yorganın altına bakınca üzerinde gördüğü siyah ipek gecelikle yerinden sıçradı. Attığı çığlıkla birlikte Serkan, elindeki silahla içeri daldı.

“Karavan!” diye kükredi. Odaya girdiğinde üzerine tutulan silahla gözleri kısılan Serkan, Ela’nın öfkeyle büyüyen gözlerini ve elindeki silahın sebebini anlamamıştı.

“Uyanmışsın,” diyebilirdi sadece.

“Bu yatakta dün ne oldu, Karavan?”

Serkan ilk iki saniye soruyu anlamadı üçüncü saniyede gözleri büyürken aceleyle konuştu. “Bu nasıl soru, savcı? Kendine gel!”

Ela’nın çılgılığını duyan, Sultan Hanım kapıya geydi. “Neler oluyor burada?” Sultan Hanım sabahlığıyla ve dağılan topuzuyla odanın girişindeydi. Serkan, kollarını birbirine bağlamış, rahat bir şekilde, “Ela dün gece neler olduğunu öğrenmek istiyor, sultanım,” dedi.

“Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun be kızım? Yazık yazık. Gece kötü haldeydin Serkan seni buraya getirdi. Bende üstünü değiştirip yatırdım.” Sultan Hanım’ın ayıplayan bakışları, Ela’yı çok utandırmıştı. Yorganın altına girip hiç çıkmamak istiyordu.

“Be-Benim üstümü siz mi değiştirdiniz?”

Sultan Hanım yandan bir bakış attı. “N’oldu, başka kim olabilirdi ki küçük hanım? Serkan’ı mı tercih ederdin?”

Ela’nın gözleri büyüdü. “Allah korusun. Yani şey yok. İstemezdim. Ben gideyim en iyisi,” diye yataktan kalkıp odanın girişine doğru ilerlerken Sultan Hanım’ın sesiyle irkildi. “Giderken ipek geceliğimi bırak, küçük hanım!”

Gözlerini sıkıca kapatıp bir küfür daha savurdu içinden. “Şey kıyafetlerimi bulup gideyim o zaman.”

“Miden boştur. Bir yerde daha bayılıp kalma. Revir gibi buraya geliyorsun her seferinde zaten. Beraber kahvaltı yapalım. Sonra Serkan, seni gideceğin yere bırakır.” Sesinde itiraz istemediğini belli eden bir tonla odadan çıktı. Serkan da alayla gülerek onu takip etti.

Ela kenarda gördüğü kıyafetlerini giyinip içeri geçtiğinde çok zengin bir kahvaltı masasıyla karşılaştı. Masanın üstündeki sucuklu yumurtanın kokusu, uyandığından beri zonklayan başını geçirmişti. Dünden beri doğru dürüst bir şey yememişti. Öyle iştahla yiyordu ki! Aç olduğunu anlamamak imkânsızdı.

“Sakin ol, savcı. Önünden kimse almıyor.”

Ela simidini yerken Serkan’a gözlerini devirip yemeye devam etti. Çalan telefonunu cebinden çıkarırken ayağa kalktı. Koridorun sonundaki odaya girip cevap verdi.

“Mert?”

“Ela nereye gittin? Şimdi uyandım evde yoksun. Dışarı mı çıktın?”

Mert’in endişe dolu sesiyle kendini kötü hissetti. Aklına ilk gelen yalanı söyledi. “Meryem’e geldim. Öyle sohbet muhabbet etmek için.”

“Sen iyi misin? Arabayı da almışsın keşke ben götürseydim.”

“Bir şeyim yok, kardeşim. Eve geçip üzerimi değiştirdikten sonra işe geçeceğim.”

Telefonu kapatıp arkasını döndüğünde Serkan’la burun buruna gelince irkildi. “Ne işin var senin burada ya?”

Serkan omuzlarını gererek önünü kapatırken alayla, “Meryem demek,” diye takıldı.

Ela, Serkan’ı ittirip kapıya yöneldi. “Ne dese dim, Karavan? Mertciğim, kusura bakma sizi kaçırıp, az kalsın dövecek adamın evinde dün bebekler gibi uyudum mu?” Serkan’ın canı sıkılmış gibi çenesi kasıldı. Ela devam etti. “Ya da Deren’i koruyup kollayamayan kuzeninin yanındaydım dün gece, mi dese dim?” Ela’yı kenara çekip kapıyı açtı. Ciddiyetle gözlerine baktı.

“Gitmiyor muydun sen?” dedi.

Ela hiçbir şey demeden evden çıktı. Mert’in arabasını gördüğünde şaşırdı. Demek ki arabayı buraya kadar getirtmişti. Bunun için bir ara teşekkür etmesi gerektiğini aklına not edip arabaya atladı. Eve geldiğinde herkese selam verip odasına geçti. Dünkünden iyi görüldüğü için kimse üzerine gitmemişti. Üstünü değiştirdi, tam dolabını kapatacakken

en altta duran kutuyu fark etti. İçi titrerken yere çöktü. Kutuyu kendine çekip çıkarırken kapağını sanki ağırmış gibi saniyelere yayarak açtı. İçerisinden altta duran siyah dosyayı çıkardı. İlk sayfadaki kişiyi inceledi. Hareleri koyulaşırken göğsü yukarı kalktı. İçeri alındığı tarihi, içeri alınma sebebini inceledi. Tarihten çok içeri alınma sebebi Ela'nın gözlerini doldurmuştu. Üzerindeki ismi bir süre boş gözlerle inceledi. "Barbaros Karavan. Suçu: Burak Köre'nin öldürülmesine yardım ve yataklık etmek." Dosyayı kutuya koyarken buğulanan gözlerini yumdu. Ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce aynanın karşısına geçti.

"Seni son kez bulup o deliğe tıkacağım, Barbaros Karavan."

Sırlar sarmaşık gibi etrafı sarmıştı. O kadar çoktu ki kimin sırrı olduğu bile fark edilmiyordu. Herkesin kendi doğrusu ve yanlışı vardı. Fakat doğrular yanlışken yanlışların da doğru olabilme ihtimali hiç düşünülmemişti. Bir sır vardı ortalığı yakan, bir sır vardı her şeyi yutan ve bir sır vardı her şeyi boğacak olan... Herkes kendi sarmaşığında boğulacak ya da sırlar etrafa saçılacaktı. Sonunda herkes bir zararın zehrini tadacaktı.

9

AĞA YAKALANAN SUÇ

Kırlacak gibi çalan kapının sesi yataktan düşüp yere kapklanmasına neden oldu. Dolandığı battaniyenin içinden kurtulduğunda kapıya doğru sinirle giderken söyleniyordu.

“Alacaklı mısın, kardeşim? Ne bu telaş.”

Kapıyı açıp da karşısında Meryem’i görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı. Ela, uyku mahmurluğuyla karşısındaki arkadaşına bakıyordu.

“Hangi rüzgâr attı seni buraya?” derken içeriye aldı onu. O daha oturmadan esneyerek koltuğa oturdu.

Meryem espriyle, “Geçen yıldan beri görüşmüyoruz, kızım!” dediğinde Ela ne demek istediğini saniyeler sonra anladı.

“Meryem bir daha kötü espri yaparsan seni balkondan sallandırırım.”

Turuncu saçlarını arkaya savururken, “Sen beni boş ver de ne yaptın ne ettin? İşler nasıl?”

“Ölü kovalıyoruz bu aralar, nasıl olsun.”

Meryem, elini dizine vurup kahkaha attı.

“Cenaze hizmetlisi misin, kızım sen?”

Ela somurtarak, “Yok ben hayatlarından koparılan insanların, ailelerini bir nebze mutlu etmek için suçlu kovalama hizmetlisiyim,” dedi bıkkınlıkla.

Verdiği düz cevap Meryem’in gülüşünü soldurmuş, genç kadın gözlerini yerdeki baklava desenli halıya dikmişti.

Ela düşünceli şekilde, “Anlaşılan benim işim pek konuşulacak bir konu değil. Sen ne yapıyorsun mağazada?” dedi. Meryem sorudan hiçbir şey anlamamış gibi, “Hangi mağaza?” dedi. Ela gözlerini kısıp şüpheyile sol kaşını kaldırdı.

“Ne demek hangi mağaza, Meryem? Hani senin farklı amaçlar için çalışmaya girdiğin benim de salak gibi normal çalışan olarak işe alındığım mağaza. Hani ben sinirle istifa ettim, sen geride kalıp çalıştın ya o mağaza tabii ki! Orada ne var ne yok ne yapıyorsun yani?”

Meryem’in yüzü daha çok düşerken, “Müşterilik dışında bir şey yapmıyorum aslında,” dedi.

“Anlamadım? Desene ne oldu?” diye çıkıştı.

Meryem umursamaz bir tavırla, “Ben de ayrıldım işten,” dedi.

Kahverengi gözleri kısılan Ela şüpheyile, “Neden?” dediğinde Meryem koltuğa yayılırken lafı değiştirerek, “Ay, bak sana ne diyeceğim. Senin işten çıktığın gün gelen bir yakışıklı vardı ya, dün o geldi,” dedi.

İşe yaramıştı.

“Karavan mı?”

“Adı Karavan mıymış? Ne değişik isim. Bir dakika ya? Sen adını nereden biliyorsun ki?” Ela, dudağını dişlerken şirin şekilde gülümsedi.

Bir solukta, “İsmi değil soy ismi Karavan. Ve ismi de Serkan. Kuzeni yanlışlıkla beni buldu. Sonra Serkan da beni buldu. Aynı zamanda eski dosyalardan biri de beni buldu,” dedi.

“Kuzeni mi?”

“O gün yanındaki kız. İsmi Deren.”

“Siz bayağı iyisiniz herhalde he?” Meryem’in imalı göz kırpmasını gören Ela dizini çimdikledi.

“Burnu yere düşse almayacak kadar egolu, ateşten daha tehlikeli mafya adamıyla ne işim olacak Meryem, Allah aşkına! Tamam yakışıklı, saçları da güzel, selvi boylu, hele bir de gözleri,” derken kendine gelir gibi irkilip, “Ben ne diyorum ya! Of Meryem! Kötü bir tesadüf oldu işte,” diye geveledi.

“Her şerde vardır bir hayır.”

“Sen konuyu değiştirmeyi bırak da işten neden çıktın onu dökül?”

Az önceki kahkahaların yerine asık bir surat gelmişti.

“Be-benim yüzümden ya. Dayanamadım.”

Ela, gözlerini hafifçe kısarak, “Neye dayanamadın?” derken Meryem bıkkın bir nefesle arkasına yaslandı. Dudakları düz bir çizgi halini aldı. Ela bir şey olduğunu sezmişti.

“Meryem. Allah aşkına ne olduğunu söyler misin?”

“Sevgilisi varmış Fahri’nin... 20 yaşında genç bir kız,” diye mırıldandı.

“20 yaşında!” diye gürledi, Ela.

“Dün akşam ben işten çıkmadan bu kız geldi. Bunlar alt kattaki odaya indi. Fahri, çıkarmış içkileri tabii kafası kıyak, kız da içmiş.” Cümleleri zor topluyordu.

“Dayanamadım, kızla konuşmaya indim. Daha toy, dinlemedi tabii. Fahri anladı ne yapmaya çalıştığımı,” derken sesi çatallaştı.

“Sonra ne yaptı?” diyen Ela’nın sesi yavaşça yükselirken alacağı cevapla Fahri’yi olduğu yere gömme planları yapıyordu.

“Beni yukarı gönderdi. Çıkmama da izin vermedi. Bir yarım saat sonra leş gibi geldi. Kafası bir dünya... Tam ka-

binlere girmiştım o da arkamdan içeri girdi,” konuşurken gözlerini kapattı. Sanki o anı yeniden yaşıyordu.

Ela sakın olmaya çalışarak, “Sana... Bi-bir şey mi yaptı? Ya da bir şey mi söyledi?” dedi.

“İstersem benim de onlara katılabileceğimi söyleyip du-dağıma yapıştı. Haliyle ben de hayalarına vurup bir-iki askı kırdım kafasında.”

Ela bir an suskun kaldı. Sessizliğini hışımla ayağa kalkarak bozarken Meryem, son anda sırtından çekip oturttu onu.

“Bitti o, hapiste çürüteceğim o namussuzu!”

“Ela, dur bir, anlattığıma pişman etme!” Fahri, evliydi ve karısını aldatıyordu. Meryem’in orada çalışmasının çok farklı bir sebebi olduğundan bu konuları göz ardı etmişlerdi.

“Ne demek dur ya? Ulan o seni nasıl taciz eder? Hadi karını aldatıyorsun kardeşin yaşındaki kızlarla yatıyorsun. O da yetmiyor taciz etmeye kalkışıyor it!”

“Ya kuzum, ben hallettim.”

“Sadece bu değil mi? Başka bir şey olmadı.” Sorusunun cevabını Meryem’in gözlerini sıkıca kapatmasıyla anladı.

“Başka ne oldu?” Dişlerini sıkmaya başladı.

“Ela ne olur yeter!”

“Anlat!” Sesindeki öfke bütün evi doldurmuştu.

“Eskiler geliyor aklıma duralım!” dedi yalvarır gibi.

Ela daha ılımlı bir sesle, “Başka ne oldu Meryem? Saklama benden,” dedi.

Meryem sessiz kaldığında Ela hışımla ayağa kalktı. “Neden ya? Neden ezik gibi davranıyorsun? Neden anlatmıyorsun aklım almıyor!” Hincını bu seferde masa örtüsünden almıştı, Ela. Tek hamlede çektiği gibi örtü yere serildi. Örtünün üzerindeki vazo son anda kurtulmuştu paramparça olmaktan, devrilmiş masanın üzerinde kalmıştı.

Meryem de hışımla ayağa fırladı.

“Allah kahretsin! Utanıyorum! Tamam mı? O küçük yetimhanedeki kız aklıma geliyor! Utanıyorum!”

Ve masa devrildi, üzerindeki vazo paramparça olmuştu.

Ela'nın duyduğu cevapla gözleri doldu. Acı çeker gibi Meryem'e baktı. Az önceki öfkesinden eser yoktu. Dokunulsa ağlayacaktı. Meryem fısıltıyla, “Beni taciz etti diye adamı dövdüm. Ama çevredeki esnaflar Fahri'nin ağzından çıkan söze inanıp beni suçladı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi,” derken yanakları ıslanmıştı. Konuşmak çok zordu. Devam etti.

“Kendimi bile savunamadım o pis bakışlarının arasından! Küçük Meryem'e dönüştüm.”

Ela, arkadaşının kollarından tutarken, “Bana bak! Bir daha utanıyorum falan demeyeceksin,” diye uyardığında Meryem omuz silkerek, “Utanıyorum!” dedi. Ela, Meryem'in saçlarını okşamaya başladı.

“Ne sen ne de altı yaşındaki Meryem utanılacak bir şey yaptınız. Suç o şerefsizlerde,” dedi.

Meryem tükenmiş bir sesle, “Duyanlar öyle demedi ama bana yüz vermediği için diğer kadını kıskanmışım! Anladın mı? Kimse inanmadı. Yine...” derken nefesi kesildi.

Ela, Meryem'i kendine çekti. “Ben inanıyorum! Sen kendinin ne olduğunu biliyorsun. Tamam mı? Diğer insanların önemi yok! O küçük kız gibi yalnız değilsin.” Şefkatle saçlarını okşarken soludu. “O karaktersize de gününü göstereceğiz!”

Meryem tam karşı çıkacakken Ela ondan önce davrandı.

“Sakın dur deme! Gözlerin kan çanağına dönmüş, odama gidip yat, dinlen biraz. Düşüncelerin ve sen kendinize gelinceye kadar da orada uyu. Hadi odaya.” Meryem'i zorla odasına soktuktan sonra salona döndüğünde Deren'i karşısında bulmuştu. Hangi ara uyanmıştı?

“Masanın ne günahı vardı be, Ela?” derken mavi gözleri masanın üzerindeydi. Ela gülümsedi.

“Bu dünyada hep günahı olmayanlar günahı çeker. Kusura bakma seni de uyandırdık.”

“Bir sorun var mı?”

“Hallettim. Sorun yok. Sen rahatına bak. Ben de kahvaltı için bir şeyler yapayım.”

Ela, mutfağa geçip kendine gelmeyi bekledi. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi herkese tost yaptı. Mutfağın içinden sucuk kokusu dağılıyordu her yana. Yerdeki masayı Deren’le kaldırıp üzerine temiz örtü serdiler. Kahvaltılıkları çıkarıp, çayları doldurmadan Mert’i uyandırmak için odasına girdiğinde Mert, yatağın ucuna oturmuş ellerini birleştirmiş düşünüyordu.

“Sen uyumuyor muydun? Uyandırdık mı Mertciğim?” deyip yatağın ucuna oturdu.

“Yok. Ben uyanmıştım da... Gelmek istemedim. Meryem utanır diye.”

Ela, Mert’in bu ince düşünüşü karşısında kollarını boynuna sardı. “Hadi bakalım, şahane tostlar yaptım. İçeri gel de hakkını ver.”

Birkaç dakikaya hepsi masada toplanmıştı, tek Meryem eksikti.

“Arkadaşın gelmeyecek mi, Ela? Dört tane tost var.”

Ela, önündeki ve yanındaki tosttan sırasıyla bir ısırık aldı. Ağzı doluyken sevimli şekilde konuştu. “İkisini de ben yiyeceğim.”

“Çok beklersin, Ela Aydemir!” diyen Meryem, masaya oturmadan tostunu Ela’nın önünden kurtarmıştı. Masadaki herkes gülüp muhabbet ediyor, az önce olanlar yaşanmamış gibi davranıyordu.

“Eee, yarın 14 Şubat,” dedi Deren, neşeli bir ses tonuyla.

Ela, tostundan bir ısırık daha alamadan iştahı kapandı. Telefonunun ekranına baktı. Ocak ayı ne çabuk bitmişti. Ak-lına son olanlar geldiğinde gözlerine hüznün çöreklen-di.

O CD'nin nereden geldiğini, nasıl geldiğini öğrenmeliydi. Bu süreçte de vakalarını çözüyordu.

Adaleti sağlıyordu sağlayabildiği kadar...

Fakat bugün adaleti, arkadaşı için sağlayacaktı.

Kahvaltıdan sonra Ela, Meryem'i kolundan tuttuğu gibi Adliye'ye götürdü. Şikâyeti kayda geçip gerekli prosedürle-ri tamamlayınca belgelerin çıktısıyla mağazaya doğru yola koyuldular. Meryem, utana sıkıla giderken Ela birazdan söyleyeceklerini içinde tekrarlıyordu.

Mağazaya girdiklerinde Fahri, kasanın arkasında gevşek şekilde sandalyede otururken, karşısında da kahvesinden yudum alan Serkan vardı.

Ela'nın kaşları çatıldı. Onun burada ne işi vardı?

“Fahri Korak, Azrail'in geldi!” diye tonlarken gözlerin-den ateş çıkan Ela kasaya ilerledi. Hava yağmurlu olduğu için içeride müşteri yoktu.

“Ooo, eski elemanım Ela Aydemir! Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Ela, dalgalı saçlarını savurarak ortada bir kasırga çıkar-madan, kasanın önüne bir adım daha yaklaştı. Gözleri kılıç kadar keskindi ve o kılıçtan birazdan Fahri'yi geçirecekti.

“TCK 105!” dedi hırsla.

“Anlayamadım?” Serkan, yerinden kalkmadan Ela'yı in-celiyordu.

Ela öfkeyle gülümsedi.

“Bir kimseyi cinsel amaçlı olarak taciz eden kişi hakkın-da, mağdurun şikâyeti üzerine, üç aydan iki yıla kadar hapis cezasına veya adlî para cezasına, fiilin çocuğa karşı işlen-mesi hâlinde altı aydan üç yıla kadar hapis cezasına hükmo-lunur. TCK 105!”

Fahri aptal aptal, tek bir kelime etmeden ayakta dikilirken Ela devam etti.

“Ayrıca seni iş yerinde kara para aklama, uyuşturucu madde bulundurma ve vergi kaçırmadan dolayı tutuklatacağım!” dedi. Yüzünde zafer gülüşü vardı. Aylar önce açığa alındığında evinin yakınlarındaki bu mağazaya kafa dağıtmak için çalışmaya girmişti. Evde duramadığından, mesleğini de bazı sebeplerden dolayı yapamadığı için öfkelerini bu ilk defa gördüğü yerde atmak istemişti.

Fakat en yakın arkadaşı Meryem’i orada çalışan olarak görmek bir şeylerden şüphelenmesine yetmişti. Meryem ondan daha önce çalışmaya başlamıştı fakat arkadaşının gerçek mesleğini bildiğinden böyle bir yerde boşu boşuna çalışmayacağını biliyordu. Bir süre sessiz sakın şekilde çalışırken birkaç hafta sonra Meryem’in amacını öğrendi. Fahri kirli işlerle uğraşıyordu. Meryem de bunun için delil toplamaya çalışıyordu. Bu gizli görevde Ela sesini çıkarmadan sadece çalışandı.

Fahri ağzından tükürükler saçarak, “İftira bunların hepsi! Bu karı bana iftira atıyor! Ekmek yediği yeri taşıyor!” diye hırladı.

Ela, elini sertçe masaya geçirdi. Ürpertici bir tınıyla konuştu.

“Avukat tutma hakkına sahipsin! Bunun dışında söyleyeceğin her şey dosyana yazılacaktır! Yapacağın hareketler de dahil!” Fahri, tam Ela’nın üzerine bir adım atacakken Serkan’ın vücudu aralarına girdi.

Ela tek bir adım gerilememişti.

Serkan arada köprü gibi dururken, “Fahri abi bir yavaş... Savcı, ne istiyorsun?” dedi.

“Bu kadın savcı mı?” diye şaşırان Fahri’yi es geçti.

“Sana yabancı gelebilir ama adalet istiyorum, Karavan!” diye bastırarak söyledi.

“Neyden söz ediyorsun sen?” Ela, gözlerini Fahri’ye çevirdi.

“Bu yanında oturduğun adamın adam olmadığından! O hem kanunsuz biri hem de gencecik kızlara musallat olan bir sapık.”

“Bir sakınleş, savcı!”

Serkan’ın uyaran ses tonuna öfkeyle baktı. Bir an için onun tarafında olacağını düşünmüştü.

“Bana inanmıyor musun? O adam benim arkadaşıma, her şeyi geçtim bir çalışanına, onu da geçtim bir kadına tacizde bulu...”

Serkan, sözünü bitirmesine izin vermeden, “Arkadaşının doğru söyleyip söylemediğini nereden bileceğiz?” dedi. Serkan Karavan bir suçluyu hem de tacizciyi mi koruyordu? Bu kadarı kabul edilemezdi!

Ela gözlerini hayal kırıklığıyla kıstı. Uzun süre önce bu bakışı görmüştü Serkan.

“Arkadaşım değil dostum. Ayrıca bana inanmıyor musun?” Bir kere daha denedi. Niye onu inandırmaya gerek duyduğunu bilmiyordu ama inanmasını istiyordu.

Serkan, “Fahri Abi’yle uzun zamandır iş yaparım. Bir yanlışı yoktur kimseye. Yanındaki kadına inanmıyorum,” dediğinde yüzüne tükürmemek için kendini sıktı.

“O yanımdaki herhangi bir kadın değil, Meryem! Arkadaşım!” diye sertçe bastırdı.

Meryem, “Ela hadi gidelim, sonrasını polis halleder,” dediğinde Ela, kolunu kurtararak Serkan’a doğru bir adım attı. Son bir umut, gemi batmadan önceki son umuttu.

Serkan umursamaz şekilde, “İsmi her neyse ne, Ela! Belki onun hoşuna gittiği için sesini çıka...” Cümlesini noktalayamadı.

Etraf ölüm sessizliğine büründü. Mağazanın içi tok bir tokat sesiyle doldu. Serkan'ın suratı hafif bir yanma hissiyle yan tarafa dönmüştü. Ela daha fazla kendini tutamamış, nefretini yüzünde patlatmıştı.

“Benim arkadaşım yalancı değil! Buradaki tek yalancı, iş yaptığın bu adi! Ve bunu yasal yoldan hepinize göstereceğim!”

Tam mağazadan çıkacaktı ki tekrar arkasını döndü. Bıraksalar sabaha kadar susmadan küfür edebilirdi.

“Annene lafım yok Fahri! O da senin gibi bir laneti doğuracağını bilseydi rahmini kesip atardı! Ama karakterin orospu çocuğu senin!”

İlk taksiyi durdurup eve doğru yola çıktıklarında Meryem mahcup şekilde taksiden inip ağlarken Ela, sinirli şekilde parayı ödemiş kapıyı sertçe çarpıp eve girmişti. Meryem, Mert'in odasına girip kapıyı kilitledi.

Ela, bu konuyla ilgili yalnız kalmak istediğini biliyordu ama içindeki öfkeyi bastıramıyordu. Daha fazla dayanamayıp odasına girdi. Siyah spor çantasına birkaç şey yerleştirip evden apar topar çıktı. Kapıda duran arabasına atlayıp yola çıktı. Araba kullanmayı iyi biliyordu. Fakat şu anki sinirle o kadar hızlı kullanıyordu ki! Önüne geçen hiçbir şey kurtulamazdı. İneceği yere geldiğinde sinirle çektiği vites az kalsın elinde kalacaktı. Saçlarını topuz yaptı, arabadan inip salona girdi.

Üzerinde siyah atletin üzerinden kasları belli olan asker tıraşına sahip adam alayla, “Buralara gelir miydiniz, Ela Hanım?” dedi.

“Bana dövecek bir şey ver, Tolga!” dedi öfkeyle. Cevabı duymadan soyunma odasına girdi. Üzerindekileri çıkarıp siyah bir sporcu atleti giydi, altına da yine siyah bir tayt tercih etmişti. Salona çıktığında az önceki konuştuğu çocuğu aradı gözleri.

Ela'nın sinirli ya da üzgünken yaptığı ilk şey kendine gelinceye kadar bir kütüphaneye kapatmaktı. Fakat bir diğer yaptığı şey, ruhu çıkana kadar dövüşmek onun deyişiyle, karşısındakinin pestilini çıkarmaktı.

“Şanslısın sen üzerini değiştirirken biri geldi. Rakibin o. Yalnız dikkat et bu sefer pestili çıkan sen olma.”

Ela küçümseyici bir bakış attı. Dudağının kenarı kıvrılmış sol kaşı yukarı kalkmıştı.

“Hiç öyle bir şeye şahit oldun mu? Cevap hayır. Evet, kim bu şanssız kişi bakalım,” dediğinde arkadan gelen tok ses tonuyla çenesi kasıldı.

“Benim!”

Kendinden emin ses tonunu tanıyordu.

Karavan.

Ela, hışımla arkasını döndüğünde karşısında Serkan'ı gördü. Üzerindeki beyaz tişört kaslarını ve omuzlarını ön plana çıkarmıştı. Ela, “Bu gidişle sana da TCK 105 çıkarcagız! Beni takip etmeyi bırakmazsan içeriden kolayca çıkamayacaksın,” dedi

“Söyleyeceklerimi tokadınla böldün. Konuşmama izin bile vermedin.”

Ela nefretle bakarken, “Yani burada da mı aynı havayı solumak zorundayım seninle?” diye tısladı.

“Aynı hava değil, aynı ring, Savcı.” Serkan az önce yediği tokadın acısını çıkarmak ister gibi gözleriyle ringi işaret etti.

İkili ringe çıkıp birbirlerine öfkeli bakışlarını atarken başla komutuyla ilk hamle Ela'dan geldi.

Omzuna tam bir yumruk atacakken, Serkan kolundan tutup Ela'nın sırtını göğsüne yasladı. Sadece ikisinin duyabileceği tonda sordu.

“Seni buraya getiren neden ne?” Ela, sol ayağıyla bacağına tekme atıp döndü.

“Güvenmemem gereken birine güvendim!”

Ela, yumruk atmak için yeltendiği anda Serkan bu sefer de kolundan tutup kendine çekti. Göğüsleri birleşip gözleri ortalığı kavurup yaksa da aralarındaki buz büyük bir kütle şeklinde duruyordu.

“Kime güvendin, Ela?” Serkan’ın yine Ela dediği bir andı. Çok nadir fakat etkileyici tonda söylüyordu.

Hayal kırıklığıyla ona bakarken, “Adam sandığım birine!” dedi. Ardından karnına sert bir diz geçirdi. Serkan bir an nefesini tutup öksürdükten sonra kaldığı yerden devam etti. Bir tane de sol bacağına tekme yemişti. Ela hıncını alıyordu.

“Neden adam değilmiş?” Hesap sorar gibi sormuştu bu soruyu. Gözlerini birbirlerinden ayırmadan konuşuyorlardı.

“Çünkü her insan adam olamıyormuş, Serkan Karavan!” Ela bir yumruk daha atacakken Serkan ayağına çelme takıp onu yere düşürdü. Hızla üstüne çıktı.

İkisi de nefes nefese kalmıştı.

“Sen kim oluyorsun da buna karar veriyorsun peki?”

Ela bir an güldü. Gözleri Serkan’ın gözlerindeyken bir saniyeliğine dudaklarına kaymıştı.

“Mağdur birisinin yerine şerefsiz birinin sözüne imkân veren insana adam falan demem ben! Cinsiyetçilik olarak algılanmasın! Burada ‘adam’ dediğim bir karakter belirtisi! Yoksa adamlığı erkekte sananın, hizmeti kadında sanandan bir farkı yoktur!”

Serkan öfkeyle daha çok ağırlığını verdi.

Kahverengi koyu gözleri kaynar derecede yanarak bakıyordu sanki. Kalın dudaklarını öfkeyle emiyordu. Nefesleri birbirine karışıyordu.

“Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, Ela.” Ela bir kere daha güldü. Kafasını biraz kaldırıp Serkan’a yaklaştı.

“Senin adamın dibi gibi gözüküp, adamlığın A’sından anlamadığın gibi mi?”

Meydan okurcasına bakıyordu.

Serkan, boynunu kütlettikten sonra Ela’yı kollarından hafifçe tuttu. Üzerine biraz daha eğildi. Ela, başını geriye attıkça Serkan üzerine daha fazla eğiliyordu.

Az önceki cüretkâr kadından ses yoktu. Neden böyle olmuştu? Sorun, Serkan’ın üzerinde olması mı? Serkan’ın dudaklarına eğilerek bakması mı? Yoksa gözlerindeki derin anlam mıydı?

Bu kadar güzel bakan adam, nasıl olur da birkaç saat önce bir kadına iftira atmıştı? Nasıl bu kadar nahif dokunurken hoyratça adam vurabiliyordu? Saf görünüşüne rağmen, tanışmaları onu kaçırmasıyla başlamıştı? Ve en önemlisi Barbaros Karavan’ın yeğeni nasıl bu kadar iyiydi?

“Demek ben adam değilim öyle mi, savcı?” Serkan’ın sesiyle kendine geldi. Sesindeki cüretkârlık bakışlarından da anlaşılıyordu. Gözleri dudaklarındaydı. Biraz daha eğilirken Ela, sebepsizce titredi. Alnından boncuk boncuk ter dökülüyor, boğazındaki yutkunma konuşmasını zorluyordu. Serkan’ın sorusuna zor da olsa cevap vermişti.

“Ö-öyle... “

Bir kere daha yutkundu. Serkan’ın büyük elleri, Ela’nın beline doğru inerken, Ela nefesini tutmuş kocaman gözlerle Serkan’ın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Çarpık bir gülüşten sonra konuştu.

“Öyle olsun o zaman.” Kalan mesafeyi de kapatıp dudaklarının üzerinde durdu. Ela bir an reflekse gözlerini kapatmış, korkuyla dudağını dişlemişti. Onun bu tatlı halini gören Serkan gözlerini bir an kıstı ve Ela’yı izledi. Ardından ani bir hareketle ayağa kalkıp, Ela’yı da kollarından ayağa kaldırdı. Ela gözlerini açmış neler olduğunu anlamaya

çalışırken Serkan üzerindeki tişörtü kenara fırlatıp ringden indi. Ela hâlâ olanların etkisi altındaydı.

Az önce neler olmuştu? Neden vurmamıştı? Neden kendini kötü hissetmiyordu? Ve neden şu an kamında yine o saçma ağrı vardı?

Duşunu aldıktan sonra, saçlarını kurutmuş dağınık şekilde omuzlarına bırakmıştı. Üzerine siyah boğazlı kazağını geçirip altına kırmızı kareli eteğini giydi. Dizinin altında biten eteğin altına siyah babetlerini geçirdi. Çıkmadan karşıdaki lekeli aynaya dönüp, özgüvenle gülümsedi. Spor salonundan etekle çıkmak mı? Tam Ela'ya yakışır bir saçmalıktı. Soyunma odasından çıktığında saçları dalgayla dans ederken, salondaki bütün erkeklerin bakışları bir anda ona kaydı.

Tam kapıdan çıkarken arkasından gelen Serkan'ı gördü. İçine giydiği v yaka siyah kazağı ve aynı renkte pantolon uyumuyla o da spor salonuna fazla gelen bir şıklıktaydı. Ela kendini dışarı atmış, kapının Serkan'ın yüzüne kapanmasına izin vermişti.

“Dövüş salonu için fazla şeysin!” Serkan'ın söylediklerine gülümseyerek döndü.

“Fazla neyim?”

Serkan gözlerini bir anlığına kısarken “Fazla... Seksi,” dedi. Sesi son kelimeyi söylerken kısılmıştı. Ela'nın dudağı yukarı doğru kıvrılırken, “Bir kadın yalnızca giydiğiyle seksi olmaz, Karavan. Bazen bir bakışla, sözle, tuttuğu silah, hatta topuğunun sesiyle bile seksi olabilir,” dedi ve arkasını geri döndü.

Serkan, bir an Ela'nın dediklerini düşündü. “Bakışıyla,” demişti.

O anda ona yaklaştığı an aklına geldi. Gözleri ne kadar güzel bakıyordu. Anlaşılmayacak kadar sıra dışı ama

anlaşılacak kadar sıradan... Her dokunuşunda alev alan teni olduğu kadar, her bakışında da kavrulan gözleri geldi aklına.

Yılbaşı gecesi Ela'nın ilk defa ona güzel şekilde, adıyla hitap etmesi aklına geldi. Ağzından Serkan ismi o kadar güzel dökülmüştü ki! Tarif edilemezdi. Sanki günlerce susuz kalmış bir insanı şelalenin ortasına bırakmak gibiydi. Saatlerce aç kalan birine bir kap yemek vermektir. O kadar büyü- lü bir andı ki. Anlatılamazdı. Seslenmeden önce bakışlarının mahcubiyetiyle, "Serkan sen iyi bir insansın," demesi... O sırada hiçbir ses bu kadar güzel ve seksi olamazdı. Ne bir dünya güzelinin, ne bir mankenin ne de bir şarkıcının. "Tut- tuğu silahla da seksi olunur," demişti. Kaçırıldığında çevik bir şekilde Salih'in belinden silahı alıp, tetiği çekmesi geldi aklına. Korkusuz bakışları, otoriter duruşu ve cesur hareket- leri... Odadan çıkarken silahı beline yerleştirmesi... Ve baş- ka bir adım... Topuk sesi...

Deren ve Mert'i kurtarmaya geldiğinde kapıyı kırdıktan sonra odaya kendinden emin adımlarla girişi geldi. Bir to- puk sesi nasıl bu kadar insanı ele geçirebilirdi? Eğer o to- puklular Ela Aydemir'in ayağındaysa her şeyi yaptırabilirdi.

"Karavan? Derinlere daldın herhalde."

Elini sallayan Ela'yla düşüncelerinden sıyrıldı. Bir anlık duygu geçiydi.

"Nereye daldıysan dikkat et. Bazı sular, okyanusun bir kısmıdır. Yanılır, boy vereceğini sanırsın ve bir anda dibe batarsın."

Sözleri bittikten sonra iki parmağını başına değdirip aşı- ğı indirdi. Uzun süre olmuştu bu şekilde selam vermeyeli. Arabayı çalıştırıp oradan uzaklaştı. Serkan az önce ne de- mek istediğini anlamaya çalışarak arabasına bindi ve eve doğru yola çıktı.

Ela ise yoldayken çalan telefonu hoparlöre alıp konuşmaya başladı. “Efendim Mert?”

“Bir sorunumuz var Ela.”

Arabayı kenara çekip gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. Derin derin nefes alıp verdikten sonra cevap verdi.

“Nedir?”

“Barbaros Karavan İstanbul’da.”

Duydukları beyninde şok etkisi yaratırken tepki vermeye kalmadan gözleri dolmuştu. 3 yıl önce ondan en sevdiğini alan adam, şimdi onunla aynı şehirdeydi. Aylar önce onu şehir dışında içeri tıkıp rahat bir nefes almışken kaçmıştı. Şimdi ise aynı havayı soluyorlardı. Ela’nın gözleri gittikçe zifirleşirken, çenesi kasıldı. Gözünden gelen bir damla yaş sildi. Asıl her şey şimdi başlıyordu. Barbaros Karavan layığını bulacaktı.

10

OTUZUNCU ŞANS

Koltuğun üzerinde pineklerken aklı hâlâ Burak'ın öldürüldüğünü izlediği o CD'deydi. Bir ay daha geçip gitmişti. Diğer aylar gibi bomboş bir ay daha geride kalmıştı. Zaman hangi ara akıp gidiyor, geriye ne bırakıyor asla anlaşılmıyordu. Odaya girip neşeyle, “Günaydın, Ela. Nasılsın?” diyen Mert'e ifadesiz bir bakış attı.

“Sıkıldım Mert. Sıkıldım. Çok sıkıldım! Sı-kıl-dım. Boş boş durmaktan, bir şey yapamamaktan, uykusuzluktan, evden, dışarıdan, şu caddenin başındaki çöp kutusundan! İnsanlardan evrenden! Bıktım ya! Bir kara delik çıksa da keşke hepimizi içine çekse ama doğru ya kara delikten daha kötü şeyler var üzerimizde!” diye hışımla bağırıp kollarını gövdesinde bağladı.

Mert, gözlerini kısarken, “Ela sen iyi misin?” diye korkarak tonladı.

“Değilim! Değilim Mert. Nefes alan hiçbir şeye tahammülüm yok ya! Nefes almayana da tahammülüm yok! Tahammülüm genel olarak yok! Bitti tahammülümün sonuna geldik!” deyip eliyle bitiş işareti yaptı. Ardından sıcaklamış olmalı ki elini yelpaze gibi kullandı.

“Bir bardak çay ve yanında çikolatalı gofret?”

Az önceki davranışları o sergilememiş gibi ayaklarını süre süre Mert’in yanına gidip, omzuna kafasını koydu ve dudağını büzdü. Bu Ela’nın beden dilinde evet demekti. Mert, kadınların ruhundan iyi anlıyordu. Fakat Ela’nın ruhunu ezbere biliyordu. Birkaç dakika sonra Ela, Deren ve Mert, bir yandan gofretlerini yerken öbür yandan da çaylarından yudum alıyorlardı.

“Ela, senin bir şeyin mi var?”

Deren’in sorusuna dünyanın en mutlu insanı gibi gülümserken, “Nereden çıkardın canım?” dedi.

“Sabah lavaboda kendinle konuşuyordun,” dedi utana sıkıla. Sanki onu gözetliyor gibi hissettirmek istemiyordu.

Mert, “Ee ne var ki bunda?” diye sordu.

Deren sorgulayan bakışlarla “Kendi kendine konuşmak normal mi yani?” dediğinde Mert ve Ela birbirlerine bakıp tuhaf bir şey yokmuş gibi dudak büzdüler.

“Bence en normal insanın kendisiyle konuşması, başkasından bir fayda göremezsin.” Ela, lafını bitirdikten sonra Mert’le bir beşlik çaktılar. Deren için ne kadar anormalse Ela ve Mert için de normaldi.

Deren, “Ee, bu ay nasıl vakalar gördünüz?” dedi yılsonu tatilden dönen öğrencilerine neler yaptığını soran öğretmenler gibi...

Ela bıkkın bir nefes verirken, “Cinayetler, zehirlenmeler, tehditler ve daha bir sürü şey,” diye ağzında yuvarladı.

“Peki şey... Babam hakkında?”

Ela duyduğu soruyla donakalırken, Deren’e döndü. Deren’in mahcup bakışları Mert’e doğru kaydığında Ela sinirle masadan kalktı. Sesinin tonuna dikkat etmeye çalışırken sordu.

“Ona söyledin. Ona söyledin mi gerçekten ya?”

Mert, bakışlarıyla Deren'i gösterirken, "Ela, babası onun, sence kızın bunu bilmeye hakkı yok mu?"

"Bu gizli bir bilgiydi Mert! Ve sen öğrendiğin gibi bu bilgiyi paylaştın mı? Bu yüzden sadece bize söylediler."

Ela, Yalçın'la konuştuktan sonra Mert'e de söylemişti. Şu an bu yaptığından pişmanlık duyuyordu. Gerilimi üst seviyeye çıkaran ses, Deren'in sesi oldu.

"Ela, o adam benim babam! Ve şu an dışarıda bir yerde yaşıyor. Kim bilir ne haldedir?"

Suçlu birinin savunulması Ela'yı çıldırtmaya yetmişti. Hışımınla masaya ellerini dayadı. Tam içinde gizlediklerini söyleyecekken gözleri Deren'in gözlerine takıldı. Her şeyden habersiz, o kadar üzülmüyordu ki babası için... En ufak bir şeyde o mavi gözleri buğulanıyordu. Her şeyi ortaya dö-küp, hayallerindeki babasını öldürmek istemedi.

"Baban... Eminim iyidir Deren. Ben dışarı çıkıyorum biraz hava alacağım."

Kimsenin bir şey demesini beklemeden odasına girdi. Üstünü değiştirip dışarı çıktı. Hava kadar boğucu bir gün yaşıyordu. Bulutlar her zamanki gibi siyaha boyanmıştı. Dışarıda kimseler yoktu. İlk defa bu kadar boş görünüyordu. Sokakta sadece o işe yaramaz sokak lambası ve çöp kutusu vardı. Aldırmadan yürüyordu. Şubat ayı iğrenç geçmişti. Fahri ile Meryem dosyası sonuçlanmıştı. Fahri'ye para cezası vermişlerdi. Fakat Fahri, bir hafta sonra başka bir suçtan içeri girmiş, kısa bir zaman içinde de içeride yaralanıp hastaneye yatırılmıştı.

Sevgililer Günü ise bütün yaşadıklarının üzerine tuz biber olmuştu. Bu yalnız girdiği üçüncü seneydi. Üç koca sene gelip geçmişti. Burak'la her sevgililer gününde, Boğaz manzarasında akşam yemeği yiyip sinemaya giderlerdi. Ne kadar korku filmi sevmese de Burak çok sevdiği için

sonuna kadar katlanır, izlerdi. Gecenin sonunda da ise Burak'tan demet dolusu kiraz çiçeği alırdı. Şöyle bir bakılınca üç yıldır kırmızı giymemişti. Üç senedir birisiyle sinemada film izlememişti. Yalnızca tek izlerdi filmi. Her izlediğinde de ağlardı. Ve uzun zaman önce kiraz çiçeğine küsmüştü. Artık en nefret ettiği çiçektir.

Daha da kötüsü üç gün sonra doğum günüydü. Niye doğduğunu bilmediği bir günün kutlamasını mı yapacaktı bir de? Eve gitmek için yolda ağır adımlarla yürürken, önüne kıran arabanın Serkan'ın olması yüzünde mimik bile oynatmamıştı.

“Bizim mahalleye mi taşındın, Karavan?” dedi imayla.

Serkan burun kıvrarak, “Birkaç ev baktım da muhitiniz iyi değil ya,” dedi.

Gözlerini devirip gidecekken Serkan komaya bastı. Ela'nın başı korna sesi kaldıracak halde değildi. “Basma şu kornaya ya! Basma!” diye bağırdı.

“Arabaya gel o zaman. Söylenme de gel, eve bırakayım.”

“İstemez ayaklarım var benim, kendim giderim.”

Serkan yeniden kornaya bastığında siniri tepesine çıkan Ela'ya, “Savcı. Gel dedim,” dediğinde arabadan inip Ela'yı beklemeye başladı. Emir kipiyle konuşması Ela'yı daha da sinirlendirdiği için onun üzerine yürüdü.

“Sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun? Gelmiyorum. Bin arabana bas git.”

Arkasını dönüp gidecekken Serkan nazikçe kolundan kendine çekmişti. Ela ne olduğunu anlamadan bakarken Serkan, kendinden emin şekilde konuştu. Sözleri net ve kısaydı.

“Emir vermiyorum, savcı. Kendi rızanla gelmeyeceksen kucaklayıp götüreceğimi anlatmaya çalışıyorum. Hepsi bu,” dedi. Gözlerindeki kararlılıktan binmezse kucaklayıp götüreceğini fark etmişti.

“Sırf susman için geliyorum.” Tam arabaya binerken arkadan gelen sesle duraksadı.

“Serkan abi, hayırlı olsun. Yenge çok güzelmiş.”

Kızıl saçlı, ufak tefek bir çocuğun yeşil gözleri sevinçle parlıyordu. Karşısındaki çocuğa ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Serkan ondan önce davrandı.

“Samet! Ne işin var oğlum burada?”

Serkan çocuğun yanına gidip başını okşarken Ela ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belli ki Serkan’ın çok sevdiği bir çocuktur. Ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Çocuğun giysileri eskiydi, iri gözleri ve yanağındaki gamzeyle çok tatlı görünüyordu.

“Bizim çocukların yanına gidiyorum. Sana da aşk olsun, sevgili yapıyorsun da bize söylemiyorsun,” diye takıldı Serkan’a. Ela tam çocuğa çıkışacakken Serkan, onu kendine çekip yanağından öptü. Bir an bütün kasları uyuştı. Gözkapakları titrerken, *ne yapıyor bu*, diye geçirdi içinden.

Serkan, utanmış bir tavırla, “Daha çok yeniyiz, oğlum. Yoksa kolundan tutup getirecektim tanıştırmaya,” derken Ela daha da şaşırdı. Bir kamera şakası olmalıydı bu. Tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki Serkan onu imalı bir bakışla susturdu.

Samet, Serkan’a göz kırpıp onlarla vedalaştı. Saygıyla, “Tanıştığımıza memnun oldum, yenge, bizimkiler bekler beni,” dedi.

Ela çocuk gittiği gibi Serkan’ın kolunu döndürüp arabaya yasladı. Serkan beklemediği bu hamleyle boğuk bir nefes verdi.

“Ne sevgilisi Karavan! Neler karıştırıyorsun sen?”

Serkan sinirle dudağını dişlerken, çevik bir hareketle Ela’nın ellerinden kurtuldu. Arabanın arka kapısını açıp onu da içeri ittirdi. Ardından yanına oturup kapıyı kapattı.

“Bir daha bana böyle hareket çekme, savcı. Bu bir uyarıdır,” dedi soğuk ses tonu ve tehditkâr gözleriyle.

“Niye siz karanlık adamlar sertlikten daha çok hoşlanmıyor musunuz?”

Serkan öne doğru eğilirken bakışları dudaklarına kaydığında, “Sert sevdiğim doğru ama başka bir konuda,” dediğinde Ela’nın yanaklarını istemsiz bir sıcak bastı.

Ela sırtını koltuğa yaslarken, “Az önce neler oldu anlat bana?” dediğinde Serkan’ın koyu kahverengi gözleri solgunlaştı.

“Samet benim çok sevdiğim bir çocuktur,” dedi sesindeki sevgiyle.

“Onu anladık zaten gözlerinin içi gülüyordu. Sana hayran belli ki.”

“Bizimkilerin yanına gidiyorum dedikleri de ailesinden daha aile olan, arkadaşları... Bu çocukların hepsi evsiz barksız, sokakta barınıyorlar işte...”

Sonlara doğru sesi sinirle kasılmıştı. Ela yüzünü buruşturdu. Sinirle öne eğildi.

“Nasıl ya? Kimse duymuyor mu bu çocukların sesini? Kimse görmüyor mu? O kadar demek var.”

Serkan buruk bir şekilde gülümsedi. Sırtını koltuğa yasladı. “Mesaj atacakları bir telefonları bile olmadığından duymuyorlardır belki de... Ya da kıyafetleri o kadar şık olmadığından görmek istemiyorlardır.”

O an Ela’nın aklına Deren’in sözü geldi. İstemedен gülümsedi. Serkan, “Niye güldün?” dedi.

Ela bakışlarını kaçırırken, “Deren’le konuşmamız aklıma geldi de. Neden adalete başvurmadığını sorduğumda, ‘Ben adaletsiz bir adalete denk gelmişim,’ demişti. Ondan güldüm,” dedi.

Serkan'ın aklına Deren'i sürüklediği hayat geldi. “Kendi adaletsizliğimizde ona da adalet bulmaya çalıştık. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.”

Ela yavaşça başını Serkan'ın omzuna yasladı. Ona yaptıklarından dolayı sinirli olsa da yine de üzölmüştü. Kafasını dağıtmak için bir şeyler düşündü. Serkan'a iyi davrandığı nadir anlardandı.

“Hâlâ neden Samet'e sevgili olduğumuzu söylediğini açıklamadın?”

Serkan daha da canı sıkılmış halde, “O mesele var değil mi? Samet hasta. Çok hasta,” dedi acı çeken ses tonuyla.

“Nesi var?”

Ela'nın meraklı bakışlarını gören Serkan hafifçe kafasını ona çevirirken, avucunu açıp içindeki saç tellerini gösterdi. “Bu saçlar var ya Ela... Bunlar başını okşadığımda elimde kalan saç telleri onun. “

Ela, elini ağzına kapatıp arkaya yaslandı. Birkaç saniye orada durduktan sonra başını önüne eğdi.

“Bizi öyle görüp de sevgili sanınca o kadar mutlu oldu ki! Diyemedim sevgilim değil, neredeyse düşmanım diye. Abisinin hep sevgilisi olsun isterdi ama o kadar uzun yaşamadı. Kusura bakma,” dedi ve sustu.

Ela düz bir tonda, “Sen düşmanım değilsin, Karavan! Ayrıca hangi düşman, düşmanının kendisi için hazırladığı yılbaşı yemeğine katılır?” dediğinde ikisinin de aklına yılbaşı gecesi gelmiş, bir nebze olsun hüznöleri yerini sevince bırakmıştı.

Serkan, Ela'nın yüzünü süzüp gülümsedi. “Sen bir poker yüzün biliyor musun?” dedikten sonra Ela'nın burnunu sıkıp bıraktı. Ela ciddiyetle, “Ne poker oynarım ne de blöf yaparım dedi,” dedi. Serkan yine aynı şekilde güldü. Gamzesi hafiften kendini göstermişti. “Poker yüzlerin Sayın Savcım,

yüzündeki ifadeyi asla anlayamazsın, onları çözemezsin,” dedikten sonra aklına gelen şeyle devam etti. “Hani bana, ‘Masken ne kadar kötülüğe teslim olmuşsa, altındaki çehren de o kadar iyiliğe gülümsüyor. Ama dikkat et dışındaki kötülük, içindeki iyiliğe zarar vermesin,’ demiştin ya.”

Ela, içinden unutmamış diye sevindi. Neden sevinmişti ki şimdi?

Serkan konuşmaya devam etti. “Senin de duyguların, acıların anlaşılmıyor. Yüzündeki saklı ifadeler, neler yaşadığını hissettirmiyor. Ancak gece aynayla yapayalnız kalınca duyguların açığa çıkıyor. Fakat dikkat et. Aynaya bakınca ele geçirilen şey duygularınla birlikte, ruhun da olmasın. Çünkü duygular canlanır ama ruh gidince, toprağa karışır,” diyerek sözünü bitirdi.

Ela, Serkan’ın dediklerini o kadar haklı buluyordu ki! Ne kendine ne ona itiraf edebilirdi bunu. İçinde olup bitenlerden kimsenin haberi yoktu. İnsanları mutlu etmeye o kadar vermişti ki kendini... Gece olup kendi özüne döndüğünde her şey yeni başlıyordu. Kafasını cama yasladı. Dışarıdaki sessizliği izledi. Her gün köşede buluşan sevgililerin olmayışını izledi. Karşıdaki ATM’nin ilk defa bu kadar boş olduğunu gördü. Başını gökyüzüne kaldırdığında uzun zamandır olmadığı kadar temiz göründüğünü fark etti. Daha sonra Serkan’a baktı. Ağzından bir anda toparlayamayacağı kelimeler döküldü.

“Birisinden hem nefret edip hem sevmek istedin mi?”

Ela kadar Serkan da şaşırılmıştı bu söze. Yüzünü buruşturup eliyle geçiştirir gibi, “Saçma oldu, sormadım say,” diyerek konuyu kapatmak istese de Serkan daha da körüklemişti.

Sıkıntıyla, “Çok istedim. Ama imkânsız...” diye devam etti.

Ela, başıyla onu onaylarken, “Doğru imkânsız,” dedi.

Şu anda ne hakkında konuşuyorlardı? Neden karnındaki saçma ağrı yine ortaya çıkmıştı Ela'nın? Elini çaktırmadan karnına götürmüş ovuyordu.

“Ağrın mı başladı yine?”

Gözleri büyüdü. Serkan'ın sorusuyla iyice paniğe kapılmıştı. Nereden biliyordu ki? Şaşırdığını anlayan Serkan içinden sorduğu soruya cevap verircesine konuştu.

“Bazen yanımdayken suratın geriliyor, dudağını büzüp nefes alıp vermeye başlıyorsun. Fark etmeden elin karnının üzerine gidiyor. Sanırım bana fazla sinirlendiğin için oluyor.”

Ela heyecanlı şekilde başını salladı. “Evet... Sinirlendiğim için böyle oluyor!”

Kısa bir sessizlik oldu aralarında. Ela, yüzünü cama dönmüş boş boş dışarıyı izlerken Serkan, başını öne eğmiş düşünüyordu. Daha fazla konuşamadan duramadı Serkan.

“Az önceki soruya imkânsız demiştim ya hani.”

“İmkânsız dedin, evet.”

Koltukta kendini biraz daha kaydırmış Ela'ya yaklaşmıştı. Aralarında az mesafe vardı.

“Zor için hemen, imkânsız için ise biraz zaman alır derler.”

Biraz daha yaklaşmıştı. Aralarındaki mesafe yok denecek kadar azdı.

Ela'nın sesi, “Öyle mi derler?” derken zor çıkmıştı. Kendini liseli bir kız gibi mahcup ve utangaç hissediyordu. Gözlerine bakamıyordu. O dik başlılığın yerini uysal bir kedi almıştı sanki.

“Öyle derler...”

Serkan'ın da Ela'dan bir farkı yoktu. Tok sesinden eser kalmamıştı. Her hareketi çok dikkatliydi. İlk defa birisini bu kadar incitmemeye dikkat ediyordu.

“Ela...” İsmi uzun süre sonra duymuştu onun ağzından. Birkaç saniye gözlerini huzurlu şekilde kapadı.

Açtığında ise ona daha fazla yaklaşan bir Serkan olduğunu fark etti. Cesaretini toplayıp kendini öne ittirdi. Tatlı bir heyecanla konuştu. Sesinde anlamadığı bir titreme vardı.

“Sö-Söyle...”

İkisinin de gözleri dudaklarına kaydı. Serkan birkaç saniye duraksadı. Kim düşmanının dudaklarını öpmek isterdi? Ama Serkan onun düşmanı değildi. Ela’ya sürekli öfke beslese de içinde bir yerlerde ona karşı koyamadığı bir şey vardı. Bu aralar başını yastığa koyduğunda aklına gelen bir çift kahverengi göz, adeta dans eder gibi uçuşan saçlar, içine çektiği anda huzura boğan o parfüm kokusu, beynini kemiren sözler... Bazen nefret bazen ise sevgiyle bakan o gözler... Şimdi hiç olmadığı kadar yakındılar birbirlerine. Ne yapacaktı? Yavaş yavaş gözleri kapanırken daha da çok yaklaştılar birbirlerine. İki dudağın birbirine değmesine ramak kalmıştı. Ela’nın gözünün önüne uzun boylu, kumral saçlarının altından kırgın mavi gözlerle ona bakan bir adam geldi. Ne yapıyordu? Hani söz vermişti. İlk zayıf anında sözünü çiğneyecek miydi? Burak... Bir zamanlar sevdiği adam. Bunu ona, Serkan’a ve kendisine yapamazdı.

“Dur!” Ellerini önüne koydu engel koyarcasına. Ağlamamak için gözlerini sıkmışken, çenesini geriyordu. Daha fazla bir şey söyleyemeden arabanın kapısını açıp kendini dışarı attı. Derin bir nefes aldı. Bedeni titriyordu. Serkan da Ela gibi arabadan inip koşarcasına oradan uzaklaşan Ela’ya baktı. Ya bir şey söylemeyip yoluna devam edecekti. Ya da durduracaktı. Aksi halde birbirlerini görseler ikisi de tuhaf olacaktı. Ya da hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı.

“Kimse su vermedi mi size? Kimse konuşmadı mı? Sizlerle konuşmadan nasıl yaşar ki insan?” Ellerin çiçeğin yapraklarının üzerinde gezdirdi hafifçe.

“Kendi kendimize konuştuğumuz için bizi tuhaf bulan sen, az önce çiçeğe iltifat mı ettin?” Deren, Mert’in dediklerine gözlerini devirdi.

“O bir çiçek değil sardunya.”

Mert yüzünü buruşturup, “O nasıl bir çiçek ismi be? Sardalya gibi. Başka bir ismi olsun,” diye alay etti.

Deren de aynı alayla, “Ne olsun?” dediğinde Mert düşünmeye başladı. Deren bu haline kocaman gülümsemişti.

“Çiçekten biraz söz etsene. Özelliklerinden yola çıkarak bir şeyler bulacağım,” dedi çok önemli bir şey düşünüyor-muş gibi.

Deren önemli bir şey söyleyecek gibi boğazını temizleyip konuşmaya başladı. “Sardunya çiçeğine hep aynı miktarda su verilir. Aynı vakitlerde aynı periyotlarda sulanır. Kışın çeşme suyu değil oda sıcaklığı...”

Mert, elini alnına vurdu. “Bu nasıl bilgi kızım? Ne ismi vereyim şimdi çiçeğe, Deren? İstikrarlı mı diyeyim? Periyot diye mi sesleneyim çiçeğe?”

Deren kocaman bir kahkaha attı.

“Kızım anlamı yok mu bu çiçeğin ne bileyim, kırmızı gül aşktır, sarı ayrılıktır gibi mesela.”

Deren’in gözleri parladı. “Saksıdaki sardunya uzun yıllar yaşayabilen bir bitkiymiş. Bizim saksıdaki de kırmızı sardunya. Bu yüzden bitmeyen aşkı temsil ediyormuş,” dedi.

Mert, çiçeği incelerken sıkıntıyla, “Bitmeyen aşk, güzelmiş... İmkânsız olsun,” diye anlaşılmayan bir sinirle tonladı.

Deren kaşlarını çatıp, “Ne münasebet? Bence hayal olsun,” diye karşı çıktı.

“İkisi de değil. Umut olsun.”

Kapıdan gelen sese döndüklerinde Ela, kabanını portmantoya asıyordu. Mert ve Deren birbirlerine döndü. “Umut olmalı,” dedi ikisi aynı anda.

“Ben biraz uzanacağım. Akşam yemeğinde beni beklemeyin. Dışarıda atıştırdım bir şeyler,” diye söylendi Ela. Daha kimse bir şey soramadan odaya girdi ve yatağa bıraktı kendisini.

Sabah olduğunda perdenin arasından sızan güneş, yüzünü gözlerini kamaştırmıştı. Gözlerini açıp tavana baktığında mahmurlukla tekrardan kapattı. Fakat bir-iki saniye sonra açmıştı. Tavanından ipile sarkan mavi bir not vardı. Dizlerinin üstünden nota uzanıp, parmakları arasında tutarken merakla göz gezdirdi:

“Cahit Sıtkı, *yaş otuz beş yolun yarısı*¹ der. Ben de diyorum ki yaş otuz, dertlerin yarısı... Bundan sonra dertsiz nice yaşlara. İyi ki doğdun!”

Tebessümle nota bakarken, dün gece odadaki duyup kalkmadığı, gürültülerin sebebini anlamıştı. Yataktan yere zıplayıp ayağa kalktı. Telefonunda hareketli bir parça açıp kendi kendine dans etmeye başladı. Tabii Ela için dans yirmi saniye sonra bıkacağı bir şeydi. Yine öyle olmuştu. Saniyeler sonra müziği kapatıp kendini yatağa atmıştı.

“Aman ne hoş! Otuz yaşına girdim. Otuzuncu şansım da ne gibi şanssızlıklar başıma gelecek bakalım!”

Kendi kendine konuşurken kapının tıklatılma sesiyle durakladı. Bir-iki saniye sonra Deren içeri girdi. Üzerinde eski dönemleri anımsatan, kabarık bir elbise vardı. Çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi elini yumruk yapıp öksürdü.

“Bugün güzeller güzeli Ela Hanım’ımızın doğduğu şerefli gündür!” diye coşkuyla bağırırken Mert de içeri alkışlayarak girdi. Üzerinde eski görünümlü keten siyah bir ceket,

1 Cahit Sıtkı, *Otuz Beş Yaş*, (İstanbul: Varlık Yayınları, 1982), 152.

altında da ona uygun bir pantolon vardı. Garip olan taraf boynundaki siyah papyonu ve kafasındaki fötr şapkaydı. O da Deren gibi yapıp söz aldı.

“Ela Hanım’ımızın bu gününde, onu mutlu etmeye ant içiyor muyuz?”

Son kelimeyi uzatarak sordu. Ela bu tatlı hallerine gülerken Deren de bağırarak yanıtladı.

“Ant içerim!” dedikten sonra elini sol göğsünün üzerine koydu. Daha sonra, Ela’nın elinden tutup kaldırarak etrafında bir tur döndürdü. Mert de kolundan tutup salona götürmeye başladı. Birkaç saniye sonra çalan şarkıyla Deren’le birlikte bir sağa bir sola giderek ritim tutturmışlardı. İkisi dans ederken Ela’nın da gelmesi için işaret verdiklerinde, Ela siyah saten pijamalarıyla aralarına girip onlara ayak uydurmaya başladı. Ela, ikiliyi incelerken sağa doğru sallanıp parmaklarını şıklattı. Daha sonra da ellerini çırttı. Aynısını sola sallanarak da yaptı. Bir süre o şekilde dans ettiler. Şarkı bittikten sonra hepsi nefes nefese kalmıştı, kahkahalarla kendilerini koltuğa attılar.

“Kıyafetleriniz 50’leri andırıyor ama şarkı zevkiniz 70’lere küçük bir zaman yolculuğu yaptırdı.”

Ela’nın gülerek söylediklerine Deren cevap verdi. “En sevdiğin şarkıymış Mert söyledi.”

Haklıydı. 70’lerde en çok sevdiği şarkı, *Sev Kardeşim*’di.

Mert, eğlenceli bir tonla, “Daha bitmedi Ela Hanım’ım. Masaya geç de sana kahvaltını sunalım,” diyerek geçmesi için Ela’yı masaya yönlendirdi. Biraz sonra Deren, elinde gümüş bir tepsiyle geldi. Tepsinin üstü kapalıydı. Bu onu daha çok heyecanlandırmıştı. Açmak için ikisine baktığında onaylayan bakışları görünce kapağı kaldırdı. Birkaç saniye kahkaha attıktan sonra karşısındaki bu iki çılgına baktı.

“90’larda en popüler olan abur cuburları mı buldunuz? Siz çılgınsınız!”

Ela, tepsiye baktıkça içindeki çocuğun mutluluğu artıyordu. Tepsideki abur cuburları tek tek eline alıp incelerken, “Şemsiye çikolata mı bu? Leblebi tozu da var!” diye çılgılık attı. Masadan hızla kalkıp küçük çocuklar gibi Mert ve Deren’in boynuna sarıldı. Eskilere gitmiş gibiydi uyan-
dığından beri.

“Sürpriz yumurta ve altın çikolata da var!”

Deren’in dediklerine Ela daha da mutlu olurken Mert de ekleme yapmıştı.

“Ekşi sulu göz sakız da mevcut.” Ela’nın gözlerinin içi gülüyordu: “Çıtayı daha fazla yukarı çıkaramazsınız herhalde?”

Mert ellerini çırpı. “Sırada hediyeler var.”

“Oğlum, manyak mısınız? Bunlar yetmedi mi?”

Mert hayır der gibi parmağını salladı.

Deren, elinde tuttuğu büyük siyah kutuyu uzattı. Utangaç şekilde, “Bu benden, geçen odam toplarken alınması gereken kitaplar listeni buldum. Hepsini almış olabilirim,” derken Ela, sırtarak Deren’in koluna vurdu.

“Şaka yapıyorsun,” diye duygulanmış şekilde fısıldadı.

“Bir de bunlar için bir ayraç. İsmine özel olabilir,” diye ekledi Deren. Üstündeki mavi kabarık elbisesiyle bir prensesi andırıyordu. Dolu gözleriyle kutuyu yan taraftaki masaya bırakıp Deren’e sarıldı. Sanki evren, o gün o kütüphaneden kendisine kitap değil de kız kardeşi armağan etmişti. Zaten bir kütüphaneciden gelebilecek en güzel hediye kitap değil miydi?

“Bu da benim çamsakızı çoban armağanım.” Mert, Ela’nın eline ahşap bir kutu bıraktı. Kutu açıldığında göze

çarpan ilk şey, bir takvim yaprağıydı. Arkasında ise ikisinin birbirlerine sarılmış bir fotoğrafı vardı. Dibinde ise küçük çiçekli bir bileklik bulunuyordu. Ela, mor boncuklarla yapılmış, ortasına beyaz boncuk kullanılmış, papatya görünümü verilmiş bilekliği hemen bileğine geçirdi.

Nemli gözlerle karşıdaki iki gence gülümserken, “İkinize de çok teşekkür ederim! Otuz yaşın en güzel getirilerisiniz,” dedikten sonra duygusallığı başına bela olmadan, lavaboya gidip yüzüne su çarptı, ardından hediyelerini odaya taşıdı. Ve kapısını kapatıp dolabından seçtiklerini üzerine geçirdi. Aynada kendisine baktığında, özgüvenli bir şekilde gülümsedi. Beyaz bir elbise seçmişti. Hava bugün güneşli ama biraz serindi, buna aldırış etmedi. Uzun kollu elbisenin kol kısmı beyaz dantelle kaplıydı. Elbiseye uygun bir ayakkabı seçti. Bugün değişiklik istemişti. Beyaz platform topuklularını ayağına geçirdikten sonra saçlarını düzleştirdi. Yüzüne uygun bir makyaj yaptıktan sonra odadan çıktı.

Mert sert bir sesle, “O hal ne öyle ya?” diye çıkışırken Ela ve Deren, aynı anda Mert’e şaşkınlıkla döndü. Saniyeler geçmeden Mert ifadesini gülerek bozdu.

“Boynun boş kalmış. Öyle şey olur mu?” Ela’nın odasına girip elinde birkaç kolyeyle çıktı. Birkaç saniye inceleme yaptıktan sonra kararını vermiş, diğerlerini kenara bırakmıştı. Kolyenin ucunda küçük bir kar tanesi vardı. Ela kolyeyi boynuna takarken abla dediği kadını gülümseyerek izledi. Çantasını eline tutuşturup Ela’yı evden uğurladı. Masayı toplayıp koltuğa kendini bırakırken, Deren’in söyledikleriyle kafasını o tarafa çevirdi.

“Ela’ya bakıp o ne öyle dediğinde bir anda içimden sende mi diye geçirdim,” dedi şüpheyle.

Mert, bir elini çenesine dayamış şekilde, “Doğru, bir kıyafetin içine o kadar yakışmış bir kadını kiskanabilirim.

Ama diğer kadınlara haksızlık ettiği için,” dedi keyifle. Deren gülümsedi. Mert devam etti. “Fakat bir gün yok olup gidecek insanlar onu görmesinler diye yüzündeki gülüşü soldurmam. Ayrıca insanları umursamayıp istediğini giydiği ve özgüvenli gülüşü için onunla gurur duyarım.”

Deren iç çekerek, “Dünyadaki nadir iyi erkeklerden birisin Mert,” dedi. Mert, Deren’in cümlesine gülümsedikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi odaya gidip bir süre sonra elinde siyah kadife bir kutuyla geri geldi. Deren, merakla bakarken Mert kutuyu açtı. İçinde kolye vardı. Zincirin ortasında beyaz renkte bir kelebek vardı. Deren’in sevinçle gözleri büyürken, Mert konuşmaya başladı. “Bir tırtılken çok acılar çektin, daha sonra ise bir yardımla kendine koza kurdun. Şimdi ise artık kelebek olma zamanı, Deren Karavan,” dedi. Gözleri Deren’deydi.

Deren yaşaran mavi gözleriyle işaretparmağını Mert’e doğrulturken, “İlerde evleneceğin kadın seni birazcık bile überse onu mahvederim! Tamam mı?” diye sızlandı.

Mert, ellerini iki yana açıp, “Senindir!” dedikten sonra mutlulukla birbirlerine sarıldılar.

Ela evden çıktıktan sonra en sevdiği parka gitmiş, girişteki beyaz köpeği besliyordu. Her ay onlara mama alır, hasta olanların masraflarını karşılardı. Köpekle konuşmaya başladı. “Aşk meşk işleri nasıl bakalım, Çamur Bey? Bütün işin sabahtan akşama kadar şu parkta pineklemek,” diye yalandan azarladı. Köpek, patilerini Ela’nın dizlerine koydu. “Gözüne şöyle alımlı bir dişi kestirirsen git kemik ver, hediyeği sever dişiler,” diye devam etti.

“Gözüne seni kestirmiş gibi duruyor.” Sesini duyduğunda irkilerek arkasını döndü. Serkan, köpeğin başını okşadı.

Köpek de Serkan'a yanaştı. Ela, bakışlarını karşısındaki adama dikerken, Çamur'un tipi olduğumu hiç sanmıyorum. O daha çok güzel, bakımlı dişileri tercih ediyor," dedi. Serkan gülümseyip köpeğin kulağına yaklaştı. "Çamur bu kadın da çok güzel ama sen bilirsin," dediğinde Ela hafiften gülümsedi. Artık onu takip eden adama alışmıştı. İçinden onu azarlamak gelmiyordu. İki kafadar gibi hiçbir şey anlamayan köpekle konuşuyorlardı.

"Neyse, köpek sevmen bittiyse gidelim."

Nereye dercesine bakınca, Serkan söylemeyeceğini belli eder gibi kafasını iki yana salladı. Ela, köpeğin kulağına eğilip son kez konuşur gibi söylendi. "Çamur ölmezsem yine gelirim. Bana şans dile."

Serkan, Ela'ya göz devirip ilerideki arabaya doğru yürüdü. Normalde direktir ve nereye gittiklerini öğreninceye dek tek bir adım dahi atmazdı ama bugün içinden sadece Serkan'la gitmek geliyordu. Topuklarını yere vurarak Serkan'ı takip etti.

Yola çıktıklarından beri ikisi de konuşmamıştı. Arabanın tekerlekleri bilmediği caddelere dönerken Ela daha fazla dayanamayıp Serkan'a döndü. "Karavan nereye gidiyoruz söylemeyecek misin?" dedi merakla.

Serkan gözünü yoldan çevirmeden, "Bugün doğum günümüş," diye mırıldandı.

Nereden biliyordu? Kaçırdığı her kişinin kişisel bilgilerine bu kadar sahip miydi? Kahverengi gözleri kısılıp, dudağı büzülürken, "Evet. Son günüm mü olacak yoksa?" diye dalgayla sordu. Korkuyormuş gibi yaparak çekildi. Serkan'ın kemikli elleri direksiyonu sağa doğru kırarken, etkileyici bir şekilde, "Hayır savcı. Doğduğun günü kutlayacağız," dedi.

Ela beklemediği bu habere şaşırırken, “İşte şimdi korktum,” dedi ve cama doğru dönerken umutla gülümsedi.

Bazı yaşlar unutulmazdı. Ela neredeyse son yirmi yılı unutmak istiyordu. Fakat hayat kaçtığı yaşlarını önüne serdiğinde otuzuna daha çok sığınacağını bilmiyordu. İnsanlar yeni başlangıçlar yapardı Ela ise yeni başlangıçlara eskisini katardı. Serkan da yeni başlangıçlarına eskisini katacağı birisiydi.

11

ACISIZ ÖLÜM

Yol uzadıkça ikisi de suskunluğa bürünmüştü. Saatlerdir dışarıdaki sessizliği izleyen Ela lafa Serkan'ın başlamasını bekliyordu.

“Ela, geldik.”

İsmi duymuş gibi Serkan'a döndü. Arabanın durduğu yer bir mağazanın önüydü. Tabelanın led lambaları ihtişamla parlarken lüks bir mağazaya geldikleri belliydi.

Anlamayan bakışlarla, “Neden buraya geldik?” dediğinde Serkan işaretparmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Bakışları yumuşak ve ilgiliydi. “Şişşt, bugün doğum günün, soru sormak yasak,” dedi.

Ela, “Sen insanlara doğum günlerinde yasak mı koyuyorsun Karavan? Ki ben hangi koyduğum yasağa uydum ki buna uyayım?” diye kıkırdadı.

Serkan aldığı cevaba yanıt olarak Ela'nın üzerine eğildi. “O zaman senden rica ediyorum, savcı. En azından bugün soru sorma.”

Arabadaki hava tükenmiş gibi hızla bir ayağını dışarı atan Ela aşağıya inip başını gökyüzüne kaldırdı. Hava

parçalı bulutluydu. Girişten mağazanın içine kadar uzanan siyah halıda yürürken mağazayı incelemeye başladı. Mankenlere üstünde çok şık kombinler giydirilmişti, giysiler aksesuarlarla tamamlanmıştı. Duvara sabitlenmiş askılıklarda aynı şıklıkta elbiseler sergileniyordu. Ortadaki Geniş alanda sadece kadife bir koltuk ve önünde de dikdörtgen bir masa vardı. Kabinler, koltuğun karşısındaydı. Ela merakla giysilere bakınırken birkaç satış görevlisi de adım adım onu izliyordu. Ela rahatsız olmuştu bu yoğun ilgiden.

“Ela Hanım için ayırttığım elbiseyi çıkarır mısınız?”

Serkan, sözünü bitirmeden kızlardan biri yanlarından gitmişti. Kısa bir süre sonra elinde içindeki elbiseyi göstermeyen kalın bir kılıfla geldi. Ela bir anlam verememişti. Satış görevlisi onu kabine yönlendirdi, Ela da istemsiz bir biçimde onu izledi.

Serkan, her şeyin yolunda olduğunu belli edercesine kabinin karşısındaki koltuğa oturdu. Ela ne olduğunu anlayamadan kendini kabinde bulmuştu. Aklına Serkan’la tanıştıkları ilk gün geldiğinde dudaklarında minik bir tebessüm oluştu. Elbisenin kılıfını çıkarırken gözlerini kapadı, el yordamıyla giyip kabinden çıktı. Serkan’la aynı anda görmek istiyordu. Aynaya sırtını dönüp Serkan’ın tam önünde durdu. Serkan koltukta doğrularak yavaşça kalkarken küçük çaplı bir sarhoşluk etkisi hissetti. Bir-iki saniye nefes almayı unutup, daha sonrasında derin bir nefes verdi. Ela hiçbir şeyin farkında değilken, Serkan elbisenin içinde olan Ela’nın güzelliğine kapılmıştı. Gözleri kapalıyken küçük bir çocuğun heyecanıyla sordu: “Nasıl olmuş?”

Serkan gülümseyerek bir adım attı. Gamzesinin belli olduğu bir andı yine. Bu iyiye işaretti. Hafifçe Ela’nın omuzlarından tutup yavaşça aynaya döndürdü.

“Kendin bak,” dedi.

Ela gülümseyerek aynaya döndü. Ve gözlerini açtı. Gördüğü şeyle yavaşça gülüşü soldu. Gözleri küçüldü. Sert şekilde yutkundu. Birkaç defa gözlerini kapatıp açarak aynaya baktı. Üzerindeki tozpembe elbiseyi ve eteklerindeki çiçek detaylarını fark edince üzerindeki kıyafet, kefen gibi hissettirdi. Renkli kefen olur muydu hiç? Artık vardı. Çiçekli ve tozpembe kefen... Kan kokusu burnuna doldu. Midesi bulandı ama kanın sahibini hatırladığında sessizce tebessüm etti. Bu elbise bir şeyler hissettirmişti ona. Hatırlatmaması gereken şeyleri kulağına fısıldamıştı. Acılarını... Acılarını hissettiriyordu. O gece ki elbiseye benziyordu. Renginde problem yoktu. Aslında vardı da o kadar yoktu. Asıl sorun çiçekli olması, hatta o çiçeklerin eteğinde olmasıydı. Aynı o günkü giydiği elbise gibiydi. Bir detay daha fark etti. Mini bir elbiseydi. Dizde bitse bile bacakları ortadaydı. Başka bir acı an geldi önüne ama ağlamamak için kendini durdurdu. Daha fazla bu görüntüye dayanamadı. Kabine hızla ilerlerken, “Ben gidip çıkarayım,” dedi. Serkan onu belinden kendine doğru çekti. Ela ne olduğunu anlamadan kendini Serkan’la göz göze bulduğunda gözleri yanıyordu. Bir an önce kabine gidip gözyaşlarını bırakmalı ve her şeyi orada bırakıp güçlü şekilde dönmeliydi. O böylesinden başkasını bilmezdi.

Serkan’ın koyu kahverengi gözleri derinleşti. Gözbebekleri capcanlıydı. Nahif bir tonda, “Çıkarma. Rica ediyorum. Üzerinde kalsın. Gün sonuna kadar,” diye bir ricada daha bulundu. Son iki cümle işkence gibi kanına işlemişti. Şu anda çıkarmak için her şeyini verebilirdi ama... Çıkarırsa Serkan’ın gözlerindeki mutsuzluğu görmeye de hazır değildi. Fark ettirmeden, kendini toplayıp geri çekildi. Kolu na dokundu. Serkan’ın gözleri anlık oraya gittikten sonra Ela’ya döndü.

Şansını denemek istedi bir kez daha. “Serkan, bunaltır bu beni. Çıkarsam, ne olacak ki?” Babasından izin alan bir kız çocuğu gibi yalvarır bir tonda söyledi. Çok istiyordu ama hayır cevabını alırsa başını sallayıp buna razı gelecekti. Tıpkı çocukken yaptığı gibi... Serkan’ın gözlerine bakabildiği kadar uzun baktı. Anlamalıydı. Bu bakış bir serzenişti. Sadece onun duymasını istediği bir manifestoydu. Ruhu sanki göğüs kafesinden fişkıracaktı.

Serkan başını yana yatırp, gamzelerini belli ederek, “Çıkarmasan, sadece bugünlük,” dediğinde Ela’nın gözkapakları seğirdi. Onu kıramayacağını biliyordu. Normalde olsa bağırır çağırır itiraz ederdi ama bugün olmazdı. O kadar uğraşmıştı onun için. Gülümsedi. İnfaza gülümseyerek giden idam mahkûmu gibiydi.

“Tamam.” Cümledeki acı, bedeninin her bir yanını kavuruyordu. Bu gece bir an önce bitmeliydi. Ela kendini bitirmeden bu gece bitmeliydi. Mağazadan çıktılar. Ela arabada üzerindeki kıyafetin anılarına kapılmamak için kendiyle cembelleşiyordu. Sürekli dışarıdaki arabalara, mağazalara hatta evlere odaklanmaya çalışıyordu. Yol biraz daha sürdükten sonra tekerlekler yavaşladı.

Serkan araba durduğunda, kemerini çözdü. “Şurada biraz duracağım, seni biraz bekleteceğim,” deyip arabadan indi. Ela, elbisenin eteklerini arka koltuktan aldığı bir yastıkla kapattı. Bu ona daha iyi hissettirmişti. En azından görmüyordu. Hissediyordu ama görmüyordu. Serkan gelinceye kadar sık sık nefes alıp verip, kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Arabanın kapısı açıldığında, burnuna gelen kokuyla tırnaklarını avucuna geçirdi. Serkan, elinde tüle sarılı pembe bir demet çiçekle gelmişti. Çiçeği gördüğü gibi tanıdı. Kiraz çiçeği idi bu. Hani Ela’nın yıllar önce küstüğü, nefret ettiği çiçektir. Kokusu arabanın her tarafını esir alırken, sanki onun

mezarının üstüne çiçek dikmişlerdi. Elbisesi kefeniydi, bulunduğu araba tabuttu, toprağı süsleyen şey de gördüğü kiraz çiçeğiydi.

Serkan hevesle, “Alsana,” dedikten sonra elindeki çiçek demetini kucağına koydu. Gözlerinden yaş gelmesin diye dua ederken acıyla gülümsedi. Yola çıktılar. Ela, günün bitmesi için dua ediyordu içinden. Artık bitmeliydi! Serkan’ın bir şeyler fark etmemesi için güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Doğayı düşündü. Yeni açmış kiraz çiçeklerini görünce yüzünü buruşturdu istemsizce. Kendini yağmurlu bir günde yürürken hayal etti. Üzerindeki elbiseye her su değdiğinde, pembe olan elbisenin rengi griye dönüşüyordu, eteklerindeki çiçekler birer birer solup yere düşünce gözlerini açtı. Bu kadar tesadüf niyeydi? Daha ne olabilirdi?

Serkan’ın sakinleştiren ses tonu, “Geldik. Hadi inelim,” dediğinde kafasındaki düşünceler bir toza dönüşüp, arabadan indiği anda esen rüzgârla uçup gitti. Geldikleri yer bir restorandı. Önündeki deniz manzarasına ve aydınlatılmış büyük bahçesine bakılırsa burası da lüks bir yerdi. Vale arabayı alıp giderken Serkan da Ela’ya koluna girmesi için döndü. Ela tereddütte kalsa da koluna girdi. Nasıl olsa bu an bir daha yaşanmayacaktı. Birkaç talihsizlik olmuştu ama üstesinden gelmeye çalışıyordu. Kapıya yaklaştıklarında tanıdık bir sima gördü. Bu Serkan’ın yanında duran korumalardan biriydi. Hatta tahminine göre bu adamla korumadan daha yakın bir ilişkileri vardı.

“Salih kapıyı aç.”

Tabii ya! Salih’ti. Serkan’ın sağ kolu. Salih kapıyı açıp onlara içeri kadar eşlik etti. İlerledikçe bütün masaların boş olduğunu gördü. Siyah masaların üzerine konulan beyaz şamdanlar, göze çarpıyordu. Masayla uyumlu siyah sandalyeler vardı. Aydınlatma olarak büyük avizeden loş ışık

romantik bir hava katıyordu. Ela Salih'in gösterdiği masaya yaklaşıncı Serkan sandalyesini çekti. Teşekkür eder gibi başını sallayıp oturdu.

Biraz sonra garson diye beklediği ama yine tanıdık simasından anladığı diğer koruma gelmişti. Tek fark, kolunun üstünde peçetesi vardı. Ve ceketten farklı bir yelek vardı. Önlerine selamla eğilip sordu.

“Hoş geldiniz. Ne alırsınız?”

Ela boş gözlerle etrafı incelerken konuştu. “Bir adet mezar,” diye inledi içinden. Serkan ve garson, Ela’ya döndü. Dediği şeyi fark edince gözleri kocaman oldu. İçinden düşündüğünü zannettiği şeyleri, dışına vurmanın utancıyla sahte bir kahkaha attı. “Helva yani... Helva alayım ben bol fıstıklı.” Her şeyi batırdın, diyordu kendi kendine...

Serkan garipseyerek, “Yemek yemeden mi?” dediğinde garson da Ela’ya başka bir dünyadan gelmiş gibi bakıyordu. “Sonra tıkanığım için tatlıya yer kalmıyor, o nedenle uzun zamandır yemekten önce tatlı yiyorum,” diye yalan uydurdu. “Başlangıç olarak helva istiyorum işte. Gerisini sen seç.”

Daha fazla batırmadan önüne dönüp, telefonuyla uğraşmaya başladı. Bir süre sonra yemekler gelmişti, Ela büyük bir iştahla Serkan’ı beklemeden yemeye başladı. Serkan elini çenesine dayamış, onu izliyordu. Ela, sepette duran lavaşlardan bir tane alıp içine tabaktaki köfteden koydu. Daha sonra yan taraftaki salatadan, birkaç çatal alıp ekmeğin içine doldurduktan sonra kocaman parçayı ağzına götürdü. O ekmeği yutmak için çiğnerken Serkan, yüzünün şekline gülümüş, elindeki bıçakla köfteyi kesip çatala batırdıktan sonra ağzına götürmüştü.

Yemek sessiz geçmişti. İkisi de deniz manzarasını izlerken birden ortalık karanlığa büründü. Galiba elektrikler gitmişti. Ela, ışığı umursamadı, aksine yemeğe kaldığı yerden

devam etmek için sepetten ekmek alacakken, önüne gelen doğum günü pastasının etrafa yaydığı mumların ışığıyla neler olduğunu anladı. Saniyeler sonrasında ışıklar yanmış, Serkan da dahil diğer iki koruma ayağa kalkmış Ela'ya bakıyorlardı.

Ela pastaya baktı. Hiçbir şey demeden sadece önündeki yuvarlak pastaya baktı. Boynundaki damarlar açığa çıkmadan iki saniye önce pastayı görmüştü. Sadece iki saniye yetmişti. Herkes pastaya iştahla bakarken Ela, onun zehirleneceği son yemeği olarak bakıyordu. Terlediğini fark etti. Alnı boncuk boncuk olmuştu. Eliyle boynunun sağ tarafını sertçe kaşıdı. Dudaklarını büzmemek için savaş verirken gözleri Serkan'a takıldı. Ondan daha mutluydu. Tanıştıkları zamandan bu yana ilk defa gamzelerini bu kadar görmüştü.

Serkan'ın yüzü genelde gergindi. Yanağındaki çukuru, tanıştıkları andan itibaren çok az görmüştü. Bir an durup Serkan'ı incelemeye başladı. Genellikle hep siyah giyen Karavan, bugün beyaz gömleğiyle kırmızı bir kravat, üzerine de lacivert bir yelek tercih etmişti. Yeleğin üstüne de onunla aynı renk dar bir ceket giymişti. Kolundaki büyük mavi saati de bu kombini tamamlıyordu. Serkan, gördüğü ilk günden beri her zaman sakalsızdı. Bugün de bunu korumuştü. Saçlarını birazcık düzelttirmişti. Önceki görüşmelerinde biraz daha öne geliyordu. Arkaya doğru taramıştı. Kaşları doğuştan güzel nadir insanlardan biriydi. Her zaman çok bakımlı duruyordu. Elmacıkkemiklerini çoğu zaman sinirden kendini kasarken görmüştü. Burnu ise orta büyüklükteydi ve yüzüne uygundu. Sinirlenince büyüyen burun delikleri sayılmazsa bir sorunu yoktu. Dudakları inceydi fakat altdudağı bir tık daha dolgundu. Ve herkesin söz ettiği kadar da yetenekli bir insandı. Fakat tek kötü yanı... Amcasıydı. Bugün farklıydı, her zaman farklıydı evet ama

bugün diğer günlerden daha farklıydı sanki. Bakışları, ona davranışı, sözleri... Sanki karşısında Serkan Karavan değil de başkası vardı. Şimdi bu pastaya elini geçirip onu parçalayabilirdi. Her yere yayabilirdi. Ama parçalanan Serkan'ın kalbi, yayılan şey ise hayal kırıklığı olurdu.

Serkan'ın tabiriyle, bir kere daha poker yüz oldu. Yine duygusu anlaşılmayan, ne hissettiği bilinmeyen bir insana dönüştü. Ve üç sene önce bugün sevdiği adamın ona aldığı en sevdiği çikolatalı ve vişneli pastayı, bugün başkasının yanında, onsuz keseceğini düşünmemeye çalıştı.

“Pastayı sevmedin mi?”

Serkan'm dediği cümle ile içi bir miktar daha burkuldu.

“Yoo, çok severim aksine.” Onun için 17 Mart sadece doğum günü olarak değil aynı zamanda “ilginç tesadüfler günü” olarak anılacaktı. Pastayı keserken, elleri titremesine rağmen hiç kimseye bir şey belli etmemeye çalıştı. Onu acılar içinde öldürecek bir zehir koyar gibi pastadan bir çatal aldı. Vişnenin mayhoş tadı canını yakmıştı. Zaman geçtikçe elleri normale dönmeye başladı. Boynundaki damarlar, acılarının içine saklanmıştı. Biraz sonra Ela etrafı incelemeye devam etti, duvardaki tabloları döndü. Gözleri duvarda gezinirken bir an duraksadı. Siyah kalın çerçeveli, yağlıboya tabloyu çok beğendi. Resmin üst kısmında gökyüzü kararmıştı. Gökyüzünün altında ise deniz kenarına ayaklarını uzatmış, gökyüzüne bakan bir kız çizilmişti. Kızın üzerinde ise görüldüğü kadar gri renkte bir elbise vardı. Fakat denizin yansımada, resim aynı değildi. Gökyüzü maviydi yıldızlar parlıyordu. Kız yine denizin yanında oturmuş gökyüzüne bakıyordu fakat bu sefer üzerinde beyaz bir elbise vardı. Ve yanında onun gibi oturan bir erkek vardı. El ele tutuşmuşlardı. Belki de aşkın en güzel anlatılabilir hali, diye geçirdi içinden.

Serkan, “Beğendin mi?” diye sordu.

“Çok.” Tabloya hayranlıkla bakarken bir süre öylece oyalandı. Ela, yumruğunu çenesinin altına koymuş gülümseyerek tabloya bakarken, Serkan da aynı şekilde durmuş, tebessüm ederek tabloyu izleyen Ela’yı izliyordu.

Sessizliği ilk bozan Serkan oldu. “Burası neden boş diye sormayacak mısın?”

Ela, “Benim için jest olsun diye kapatmışsın,” dedi şımarık bir tonda.

Serkan alayla gülümsedi. “Bu kadar mütevazı olma, savcı ya! Tabii ki jest olsun diye müşterileri ve elemanları mahcup bırakmadım.”

Bardağındaki sudan küçük bir yudum alırken umursamaz şekilde, “Daha fazla para verip açığı kapatırsın. Klasik zengin adam jesti işte,” dedi.

“Film mi çekiyoruz burada? Bütün müşterilerin ihtiyacını karşılamak ne kadara mal olur biliyor musun sen? O parayı gidip bir kimsesizler yurduna bağışlamayı tercih ederim.”

Serkan’ın düşünce tarzını beğenmişti. Merakla gözlerini ona dikti. “Niye kapalı o zaman?”

“Virüsten kimse etkilenmesin, hasta olmasınlar diye. Çalışanları evine gönderdim. Sadece ben, sen ve adamlarım kaldı.”

“Adamlarını tehlikeye sokuyorsun yani.”

Serkan, Ela’nın dediği şeye sırtırken arkada oturup yemek yiyen Salih söze karıştı. “Hepimiz kendi isteğimizle buradayız yenge, yani Savcı Ela Hanım. Serkan Bey hepimize teker teker sordu. Değil mi çocuklar?”

Diğer masadaki iki koruma daha Salih’in dediklerini onayladı.

“Siz, bizi mi dinliyorsunuz Salih Bey?”

Serkan'ın sahte serzenişiyle yakalanan Salih, bir çocuk gibi arkasını dönüp yemeye devam etti. Yaptığı bu hareket Ela'nın çok hoşuna gitti. Başkası olsa hava olsun diye restoranı kapattım, derdi. Menüden en pahalı yemekleri seçip, şov yapardı. İnsanların böyle huyları vardı maalesef... Yeni bir araba alırlarsa arabaya zarar gelse bile, yan çizip tozunu artırır ve sesini duyurarak herkesin bakmasını sağlardı. Kimisi yeni aldığı bileziğini gözümüze soka soka şingirdatırdı. İnsanlar sadece varlıklarını değil, her şeylerini birilerine gösterme ihtiyacı duyuyordu. Güzel bir yemek yapınca her yere atarlardı. Güzel bir manzara görünce bakmadan çekip yayarlardı. Elllerine klasik kitap alıp daha ne okuduğunu anlamadan paylaşılanlarla doluydu her yer... Hiçbiri o yemeğin tadına doya doya varmıyordu. Hiçbiri o manzaraya bakarak ne kadar güzel ne kadar mucizevi olduğuna hayran kalmıyordu. Kapağı tozlanmış kitabın sayfasına kapılıp hayallere dalmıyordu. İnsanlar konuşulmak istiyordu. Neden konuşuldukları önemli değildi. Kimin konuştuğu da önemli değildi. Sadece konuşulmak istiyorlardı. İçlerindeki ilgi açlığıyla konuşulmak istiyorlardı. Fark etmiyorduk ama bazen bir şeyleri sadece yapmak için yapıyorduk. Değer görmek, takdir edilmek, küçük bir çocuk gibi ödevini yapınca aferin almak istiyorduk. Bunun için birbirimizle yarışıyorduk. Ortada konuşulacak şey çok, takdir edilecek şey çok azdı oysa. Çünkü kimse düşünmeden yapmıyordu. Herkes düşünmekten yaptığının ne olduğunun farkına bile varmıyordu.

“Artık kalkalım mı? Gece bitmeden gitmemiz gereken bir yer daha var.” Serkan masadan heyecanla kalkarken, gülümseyerek Ela'ya baktı. Nereye gideceklerdi ki daha ne kalmıştı?

Gökyüzü bütün güzelliğini gözler önüne sermişti. Bulutlar bile seçiliyordu. Biraz dikkatlice bakılınca yıldızlar da görölüyordu. Her yerde o kadar aydınlatma vardı ki, asıl doğal

aydınlık bu kadar yapaylığın içinde gölgeleniyordu. Biraz camı açıp rüzgârın tenini okşamasına izin verdi. Yumuşaktı bu gece, kafasını çıkarıp biraz daha yüzüne çarpmasına izin verdi. Gözü aynaya takıldığında üzerindeki pembe elbiseyi unuttuğunu hatırladı. Tekrar düşüncelere kapılmamak için gözlerini kapattı. Yüzüne vuran rüzgârla kocaman gülümsedi.

Kendini arabada çok uzak yerlere giderken hayal etti. Elindeki fuları rüzgâra tutmuş da uçuşuyordu sanki. Radyo-
dan kulaklarına gelen sesle, algılarını kapatıp hislerini açtı dünyaya... Şarkıdaki melodiye eşlik etti. “Nasıl geldik yıprana yıprana bugüne... Yapamıyorum ben böyle!”² Müzik, rüzgâr, hayaller yanındaydı. Bir hayal daha kurup kafasını yan koltuğa çevirdi bir anda onu görmek dileğiyle... Sevdigi adamı görmek için kirpiklerini kırıştırdı. Araba kullanan Serkan’ı gördüğünde gözlerindeki heyecan kursağında kalmış, hisleri dudaklarındaki acı titremeye hapsolmuş, hayalleri ise hızlıca geçtikleri her bina gibi arkalarında kalmıştı. Arkalarda bir yerdeydi. Kelimenin tam anlamıyla hayal kırıklığı yaşamış tekrardan cama dönmüştü. Bir süre daha kendinden geçmiş şekilde dışarıyı izlerken araba durdu.

“Geldik.”

“Sahil kenarına bu saatte donmak için mi geldik?” dedi keyifsiz bir sesle.

“Hadi in savcı, hadi.” Serkan’ın heyecanlı sesindeki tonu tınmadan, kapıyı açıp arabadan indi. Rüzgâr bedenini hedef alıp estiğinde, ürpererek paltosunu omzuna atıp Serkan’ın peşinden gitti.

“Niye geldik bu sahil kenarına şimdi?”

Serkan iki elini yana açarken, “Havayı içine çek,” dedi.

Ela göz devirirken, “Bunun için mi? Her zaman havayı içime çekebilirim,” derken, Serkan aceleyle yanıt verdi.

2 Tuğkan, *Gil*, 2020.

“Etrafta denizi kirletebilen bir canlı yok. Havadaki bulutlar ilk defa bu kadar net. Emin misin her zaman bu havayı bulabileceğine?”

Serkan’ın dediklerini haklı bulup derin bir nefes aldı. Ciğerleri temiz havayla buluştu. Daha sonra verdi nefesini. Deniz kokusu dolmuştu burnuna. Huzur dolmuştu bir anda. Dudağının kenarına taze bir tebessüm serpildi.

“Bitti mi? Gidiyor muyuz şimdi?” Ela, tam arabaya doğru yönelirken Serkan kolundan nazikçe tutup kendine çekti. Bir an kalbi teklemişti. Yüzündeki şaşkınlıkla bir adım geriye gitti. Gözlerinde tarifini yapamadığı bir duygu belirdi. Serkan arabaya doğru yönelip, sabah aldığı kiraz çiçekleriyle geri döndü. Bu mevsimde çok nadir bulunurlardı. Az önceki heyecanını solmuş kiraz çiçekleri çevrelemişti. Yine Ela’nın eline uzattı.

Ela istemeyerek aldı, “Neden bunları getirdin?” diye tiksindi çiçeklere bakarken. İçinden Serkan’ın bunu anlamamasını diledi.

“Çiçeklerin kokusu rahatsız mı etti anlamadım ama içine bakmadın bile. Bir baksana ne var?”

Ela isteksiz şekilde, çiçeklerin arasına elini daldırdı. Eline gelen kutuyla bir an kaşları havalandı. İçinden aldığı pembe kadife dokulu kutuyu açmak için, çiçekleri Serkan’a verip yavaşça kutuyu açtı. Gördüğü şey zincir bir kolyeydi. Hayır, bu Ela için yeni bir işkence aletiydi. Sözcükler ona ulaşamıyordu. Hepsi geçmişte düğüm olmuştu. Serkan bir şeyler söylüyordu ama ses Ela’ya ulaşamadan yok oluyordu. Kulaklarına sadece gürültülü uğultular geliyordu. Serkan elindeki çiçek buketini elinde tutarken hafiften gülümsedi, “Sakura, yani kiraz çiçeği... Araştırdım da yavaş yavaş açan ama çok çabuk yapraklarını döken bir çiçekmiş. Yaşam ve ölümü temsil ediyormuş. Düşününce sen ve bana benziyor,” dedi.

Ela içinden, *hızlı ve acısız ölüm*, diye düşündü. Sakura çiçeğinin anlamı hem güzellik hem de ölümdü. Kolyenin ucundaki kiraz çiçeği gözlerini gittikçe daha buğuya boğuyordu. Kalbi tekliyordu şu an ama o bunu bile hissetmedi. Boğazına takılan şey konuşmasına bile izin vermiyordu. Gözünden bir yaş düştü.

Serkan fark etmeden konuşmaya devam etti. “Belki şimdi söyleyeceklerime şaşırabilirsin çünkü ben de kendime şaşıyorum. Seninle ilk karşılaştığımızdan beri aramızda bir çekim var. Bunu hissediyorum. Ve istiyorum da.” Serkan’ı dinlerken boğazına bir yumruk tıkanmıştı, Ela’nın. Serkan heyecanla konuşuyordu. “İki zor uçtayız. İmkânsıza yakın bir konumdayız. Ama ben diyorum ki... Yavaş yavaş aşalım, dibe batsak da olur. Garip ama seninle birlikte batma fikri sebepsiz korkutmuyor.”

Serkan’ın sert duruşunun altındaki utangaç tavrının kurduğu cümleler havada asılı kalmıştı. Ela için şu an duydukları, televizyon karıncalanması gibi belirsiz ve anlamsızdı. Cızırtıdan başka bir şey değildi. Bazen yankılı geliyordu duydukları ama ne konuştuğunu anlamıyordu. Serkan’ı umursamadığından değil, Ela gerçekten duyamıyordu. Onun kulaklarında, patlayan silahın sesi vardı. Barutun elbisesine sinen acı kokusu vardı. Serkan duruşunu biraz daha dikleştirdi. Heyecanla dudaklarını yaladı. Ela’ya doğru bir adım attı.

“Böyle şeyleri de beceremem ama... Ela, Sakura olan bu ömürde, benimle birlikte yaprak dökmek ister misin? Birlikte solup yeşermeye var mısın?” Zihninde bir silah daha patladığında eli hızlıca kulağına gitti. Geriye doğru sıçradı. Buğulu gözleri Serkan’ı bulduğunda, kafasını hızla iki yana salladı. Bunu istemsiz şekilde saniyeler boyunca sürdürdü. Ardından titrek bir nefesle, “Ben dayanamayacağım!” diye

inledi. Bedeni bağımlı bir hastanın yokluğu gibi titriyordu. Sahilin sert rüzgârından mı? Geçmişinin fırtınasından mı çö-
zemedi. Serkan, Ela'nın dediğini anlayamadı. "Efendim?"

Kahverengi gözleri katran dökülmüş gibiydi. Derin ne-
fesler alıp veriyordu. Mırıldanır gibi, "Ben daha fazla daya-
namayacağım. Ben... Yeter!" diye yalvardı. Serkan üzerine
eğilip koluna dokunduğunda Ela saatlerdir içinde tuttuğu
öfke balonunu patlattı. "Yeter!" diye haykırdı. Gözlerinde
acıya karışmış bir öfke vardı. Sesi çok az çıkıyordu. Çiçek-
ler yetmezmiş gibi ucunda kiraz çiçeği olan bir kolye almış-
tı. Tozpembe bir kiraz çiçeği idi. Daha da kötü olan aldığı ilk
kiraz çiçeği kolyesi bu değildi.

"Ela bir şey mi oldu?" Serkan'ın endişeli ses tonuyla diş-
lerini sıktı. Artık patlama zamanıydı. Bu patlamadan sağlam
biri çıkacak mıydı bilmiyordu ama şimdi patlama zamanı-
ydı. Serkan'ın uzattığı eli düşmanıymış gibi sertçe itti. Derin
bir iç çekti.

"Değilim! Anlıyor musun? Değilim! İyi değilim! İyi
kavramına ait bile değilim!" Elleri ondan habersiz hareket
ediyordu. Serkan bu tavrını anlayamamıştı. Delirmiş gibi
ellerini saçlarından geçirdi.

"Niye yapıyorsun bunu? Niye? Doğum günümde, tam
yaşamaya başladığım tarihte neden bunu yapıyorsun? Ne-
den derinlerime kadar hissettiriyorsun! Neden?" Büyük bir
isyanın başlangıcıydı. Nedenini sadece Ela'nın bildiği bir is-
yandı. Titreyen elini kalbine götürüp sertçe vurdu. "İncindi,
burkuldu, kırıldı, kaynadı en sonunda ölmüştü! Sen bugün
ona işkence çektirerek hayata döndürdün. Ölü kalbim şimdi
sadece hissetmeden yaşayacak! Neden yaptın? Ölüyken bile
hisseden bu kalbim şimdi nasıl hissederek atacak?"

Sesi dalgalara vuruyordu. Havaya bir zehir gibi yayılı-
yordu. Her cümlesinde Serkan'ı zehirleyen bir sestti. Çığlık

çığlığa bağınyordu. Etrafta kimse olmadığından bu manzarayı yalnızca arkalarına uzanan denizin dalgaları göğüsleyebiliyordu. Serkan anaç bir tonla, “Ben sen sevinirsin diye...” derken, Ela daha da hiddetlenerek, Serkan’ın elindeki çiçekleri yere fırlattı.

“Sevinmek mi?” diye tıslarken hınçla topuklarını yere attığı çiçeklerin üzerine bastı. “Al sana sevinmek!” diye çığlık atan sesi çatladı. Sivri topuklu ayakkabıları daha sert bastı çiçeklerin üstüne. Her ezişinde içi daha da acıyordu. Dallar kopuncaya kadar acımadan devam etti. Dallar çiçeklerden ayrıldı. Hepsi ezildi. Hepsi sonsuza kadar soldu. Uzaktan, annesinin istediği bebeği almayan bir kız çocuğunun protestosuna benziyordu. Yakından ise kendisine öfkesini, çiçeklerden çıkaran ve Serkan’ın hislerini de o çiçekler gibi ayağının altında ezen birini anlatıyordu.

“Sevinmedim! Anladın mı? Giydirdiğin bu tozpembe elbiseyi de sevmedim! Eteğindeki çiçekleri de sevmedim! Bu kadar kısa olmasını da sevmedim!” diye inledi. O hâlâ tepinirken, Serkan dudakları aralanmış şekilde onu izliyordu. Ela sinirle konuşmaya devam etti. “Bana ne hissettirdi biliyor musun? Bu renk! Hayatın tozpembe olan kısmını gösterdi. Bu eteğindeki çiçekler var ya! Hayatımda ayağıma takılan, güzel gibi hissedeceğimi sanıp pişmanlık hissettiren şeyleri anımsattı!” Yerdeki çiçekleri işaret etti. “Bunlar da! Bunlar da pembe! Sakuraymış! Neden yavaş yavaş açtıktan sonra bir anda her şey kötü oluyor ki! Yere düşecekse, yeşermesinin ne anlamı var? Bunlar, bu tozpembe hayat, hep mutlu olacağını düşünüp gerçeklerle karşılaşınca kaldıramayan kişileri hissettiriyor bana! Anladın mı?” Sesi kısılırken konuşmaya devam etti. Çiçekler ayakucunda seriliydi. “Pembe, pembe, pembe! Pastam bile pembeydi! Şimdi gelmiş bana kolye alıyorsun, o bile pembe!”

Sinirle burnunu çekti. Serkan, Ela'nın dediklerine kendi kendine cevap bulmaya çalışıyordu. Kırılan kalbine içinde bir yerde derman arıyordu. Açıklayıcı bir tonla, "Bir tanıdığım önermişti. Kadınlar sever demişti. Çiçek, takı... Bunları severler demişti."

Ela duyduklarıyla daha da sinirlendi. Ayağını sertçe yere vurdu. Yüzünü sıvazlarken akan rimelini çehresine buladı. "Kadınlar pembe sever! Kadınlar çiçektir. Hangi kitapta yazıyor bunlar? Kim söylüyor bunları? Pembe severmişiz? Kimlikte bilgilerimizde mi yazıyor pembe sevdiğimiziz? Bir kadın başka renk sevemez mi? Pembe sevmeyen kadın, kadının değil midir? Nedir bu pembe rengini kadınlara yamama çabanız ya? Bir renk mi seveceğim? Siyah o zaman! Gerçekleriyle, karanlığıyla siyah! Bitki mi sevmek zorundayım? Kaktüs o halde! Kendisine özgü! Diğerleri gibi ihtişamlı değil ama yararlı, samimi! Bir aksesuar mı sevmem gerek? Kitap o zaman! Bileğimde, boynumda ya da parmağımda gezdiremem belki ama elimde ağırlığını hissetmeyi sevdiğim tek şey! Bana anlamlı şeyler düşündüren öğreten şey!"

Dikenli sözleri bittikten sonra, denize doğru dönüp ellerini iki yana açtı. Ve tüm gücüyle bağırdı. "Sevmiyorum! Pembe içeren hiçbir şeyi sevmiyorum! Pamuk şeker bile sevmiyorum! Ben umut etmek istemiyorum, unutmak istiyorum!"

Bu dediklerinin Serkan'la alakası yoktu. Kendisine bağınyordu. Kendisinin canını yakmaya çalışıyordu. Serkan, Ela'nın dediklerinden sonra hiçbir şey söylemedi. Bir süre sessizce ağlamasını izledi. En sonunda kendini toparlayıp konuşmaya başladı. Az önce yüzünde gamzeler açan Serkan yerine acı gelmiş, belli etmemeye çalışırken yavaştan dolan gözleriyle, kafasını iki yana sallayarak sakince konuştu. "Çıkardığın sonuç bu mu? Her şey dahilinde?" Sondaki

sözleri ima etmişti. Dedikleri bir nevi çıkma teklifi gibiydi. Ela, denize baktığı gözlerini Serkan'a çevirdi. Daha konuşmaya başlamadan bir kere daha kırılabileceğini anlamıştı Serkan. Gözlerindeki hissizlik cevabı için yeterdi. Konuşmasına gerek yoktu.

“Gece için teşekkür etmek isterdim Karavan ama artık teşekkür etsem de az önceki dediklerimin yanında hiç olarak kalacak. Sana tek tavsiyem herkesin her dediğine inanma. Ters tepebilir.”

Çömeldiği yerden sendeleyerek kalkıp ayakucunda duran çiçeklere bir tekme daha savurdu. Tam gitmek için adım atmışken Serkan kolundan tutup durdurdu. Onu bu gece son kez durdurmuştu. Ela, yorgun bakışlarla karşısındaki kırılmış adama baktı. Serkan'ın kadife sesi, “Taksi yoktur bu saatte seni eve bırakayım,” dediğinde Ela suçlulukla dudaklarını birbirine bastırdı. Duyduklarına rağmen hâlâ onu düşünmesi kendisine bir kere daha kızması için sebep vermişti. İstemeyerek de olsa arabanın arka koltuğuna geçti. Dışarıyı bile seyretmeden eve gelmelerini bekledi. Eve yaklaşmışken ön koltuğa eğilip son bir rica da bulundu.

“Şu sokağa girsene eve gitmeyeceğim.” Sokağa geldiklerinde Serkan burasının kime ait olduğunu merak ederken Ela kısıp sesle, “Meryem'e geldim. Merak etme,” dedikten sonra yavaşça aşağıya indi. Eve girmeden önce dönüp tebesüm etti. En azından denedi. Kendisini kaybedip ağlamamak için Serkan'ın gözlerine bakmamaya çalıştı. Ve hızla el salladı. Buna araba sokaktan çıkıncaya kadar devam etti. Siyah arabanın sokaktan çıktığını gördüğünde, bedeni daha fazla ayaklarını tutmadı ve kendini yere bıraktı. Maske düştü! Gözyaşları göründü. Kendini sıkarak gülümsediği yüzünden, yaşlar boşanıyordu. Ellerini hincından yere vuruyordu. Acısı yüzünden okunuyordu. Bu gece asla yapmayacağı

şeyleri yapmıştı. Ama bu kadar tesadüf ona iyi gelmemişti. Ellerini yüzünü kapatıp ağlamaya devam etti. Ellerini sert şekilde vurmaya devam etti! Yumrukları sokakta çınılıyordu. Hıçkırıkları dışarı taşı, sabaha kadar ağlayacaktı orada. Ta ki ağlama sesleri Meryem'e gidinceye kadar. Kapı hızla açıldığında yere kapanıp deli gibi ağlayan arkadaşını görüp şaşırda da soğukkanlı bir tavırla, kollarından kaldırıp evin içine çekti.

“Ela, n'oldu sana bir tanem?”

Ela üzerindeki kıyafetle titrerken, “Mutfaktan bir bıçak alıp göğsüme saplar mısın çünkü daha büyük bir acıya ihtiyacım var,” diye mırıldandı.

Mert, kendi odasından çıkıp salona yönelirken koridorun sonundaki kapısı aralık olan odadan gelen sayıklamaları duydu. Merakına yenilip Deren'in kaldığı misafir odasının kapısına yaklaştı. Deren cenin pozisyonunda yatağa yapışmış acı şekilde inliyordu. Mert, başucuna ilerleyip sayıklamalarına kulak kesildi.

“Baba... Ben de varım baba! Baba ben de varım,” diyen Deren'in yüzü küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. Sesindeki yalvarış belliydi. Uyanması için dokunacakken Deren kendini geri çekti.

“Beni de dinle baba! İstemiyorum! Hayır istemiyorum!”

Mert geri çekilemeden sıçrayarak uyanan Deren'in üzerine düştü. Yeni uyanan kız ne olduğunu bile anlamadan mavi gözlerini karşısındaki çocuğa kilitlemişti. Mert'in elleri, Deren'in bileklerindeyken, gözleri de onun gibi gözlerine sabitlenmişti. İkisi de tek bir şey konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı. Mert ilk defa Deren'e bu kadar yakından

baktığını hissetti. Gözleri, Deren'in gözlerinden saçlarına kaydı. Bal rengi saçları vardı. Bu ona çok yakışıyordu. Uzun ve bakımlıydı. İlk geldiği gün bedeni ve saçları ne kadar kötü görünse de şu anda çok güzeldi. Kulakları çok küçüktü. Hiç dikkat etmemişti kulaklarına, sürekli saçı açıktı, kapatıyordu kulaklarını. Biraz kemerli bir burnu vardı ama bu ona yakışıyordu. Çikolatalı şampuanı yeni duş aldığını belli edercesine burnuna geliyordu. Yanakları dolgun, çenesi sivriydi. Ama gözleri yanaklarından sonra beğendiği ikinci yeriye. Mavi gözleri, sanki denizi alıp izlemek için oraya koyulmuştu. Açık maviydi. Korktuğunda ya da ağladığında ne kadar maviliğin önüne bir duvar koysa da şu anda korkmuyor ve ağlamıyordu. Uzun süredir dikkat etmemişti ama Deren... Güzeldi. Çok güzeldi.

Bir anda düşüncelerinin saçmalık olduğunu hissedip kızın üstünde olduğunu görünce konuşma ihtiyacı duydu. “Kusura bakma üstünde olmak istemezdim.” Ne demişti? Ne demek istemişti? Deren hiçbir şey anlamadan bakarken Mert de söylediği saçma cümlelerin farkına varıp gözlerini kısıp, dudaklarını sıktı. Mert, bu salak haline bir küfür savurdu ve üzerinden kalktı. Deren de yatakta dik konuma gelmiş elleriyle oynamaya başlamıştı. İkisi de tuhaf hissediyordu.

Deren, Mert'e çaktırmadan elini kalbinin üzerine götürdü. Elinde atıyordu sanki. Çok kötü bir kâbus mu görmüştü? Başka açıklaması olamaz diye düşündü. O sırada Mert'le göz göze geldiler. İkisi de kafasını aynı anda başka yöne çevirdi. Karşı duvara yapıştırılmış resimlere göz attı. Parmığıyla mavi resmi işaret edip, “Bu resim ne güzel... “Binbir Gece’ydi değil mi?” dediğinde Deren kıkırdadı. Mert'in gösterdiği resim *Van Gogh'un Yıldızlı Gece* tablosunun röprodüksiyonuydu.

Deren sesini temizleyip, “Aslında bin bir gece değil de bir gece,” dedi. Ciddileşmeye çalışıyordu ama Mert’in söylediği şeyler hiç yardımcı olmuyordu. Mert mahcup olmuş, sözü toparlamaya çalışıyordu. “Dalgalı Bir Gece miydi?” dediğinde Deren daha fazla dayanamayarak tuttuğu kahkahayı serbest bıraktı. Mert, onu ilk defa böyle gülerken görüyordu. Neye güldüğünü bilmeseydi de mutlu olmuştu gülümsemesinden. Deren karnını tutarken konuşmaya çalıştı.

“Mert o *Yıldızlı Gece* tablosu. *Van Gogh*’un!” Tekrardan gülmeye başladı.

“O çizilen dalgalar bu isme daha çok uyuyor ya. Neresi yıldızlı gece bunun, bildiğin dalga dalgalanıyor.”

Deren ellerini yüzüne kapatarak gülmeye devam ederken, beyaz teni kıpkırmızı olmuştu. “Mert dalga değil, sanatoryumdaki odasının penceresinden görünen köyün gün doğuşundan hemen önceki görünüşünü resmetmiş.”

Mert yine bir şey anlamasa da konuyu uzatmadı, işi şakaya vurdu. Sahte bir sinirle, baba edasıyla söylendi. “Bizim kız eve gelmedi, hanım. Saat kaç oldu?”

Deren, bu olayı eğlenceli bulmuştu, bozmadı. “Bugün doğum günü, bey. Etme! Eğlensin arkadaşlarıyla.”

“Hangi arkadaşlarmış onlar bakayım?”

Gizliden Deren’in ağzını arıyordu. Deren ise çoktan düşmüştü bu ağa.

“Sen-Senalara... Senalar!”

Pot kırdığını anlayarak dudağını ısırды. Mert gözlerini kısıp yüzüne eğildi. “O Sena’nın göbek adı Serkan Karavan olmasın, hanım?” diye sordu yarı tehditkâr, yarı şüpheli tavrıyla.

Deren küçük bir yutkunma yaşadı. Serkan’la uzun zamandır telefonda konuşuyorlardı. Serkan olanlardan sonra Deren’i kendi haline bıraksa da elini üstünden çekmemişti. Geçen konuşmalarında ise Deren, Ela’nın doğum gününü

ağzından kaçırmış, Serkan'ın öğrenmesine neden olmuştu. Serkan ise başından beri olanlar için, özür mahiyetinde bir şeyler yapacağını söylemiş, kimseye bahsetmemesini tembihlemişti.

Mert ani hızla kapıya doğru yönelince bir anda yakasından kendine çekti. Göğüsleri buluştu ve ikisi de sessizliğe gömüldü. Mert, başından beri Serkan'dan hiç haz etmemişti, hâlâ da edemiyordu. Ama Deren'in masum bakışlarına da söz geçiremiyordu.

“Lütfen Mert. Serkan abime bir şans ver. Bu sefer her şey güzel geçecek. Ben hissediyorum. Ben bu evde kalırken Ela ve Serkan abimin aralarının kötü olmasını istemiyorum.”

Mert aynı tavırla bakmaya devam etti. Yine siniri yerini koruyordu. Deren'in gözü yumruk yaptığı eline kaydı. Mert'in yumruk yaptığı elini eline aldı. Başparmağıyla okşadı. Mert bunu bekliyormuş gibi oraya baktı. Deren'in elleri içinde yumuşayan yumruğuna baktı. Sonra gözleri birbirini buldu. Deren, elini tutmuştu. Elini! Bu kadar sevindiği şey neydi? Ela'dan başka birisinin ona değer verdiğini görmek mi? Yoksa Deren'in ona değer vermesi miydi? Dudağının kenarı kıvrıldı. Küçük de olsa bir tebessüm yakaladı Deren dudaklarında.

“Unutmadan bu arada odamda ne yapıyordun?” Mert'in dudağı yukarı doğru kıvrılırken çapkın bir sesle, “Maviyi izliyordum,” dedi. Gözleri Dere'ndeyken işaretparmağıyla duvardaki *Yıldızlı Gece* tablosunu gösterdi. Deren'in vücudu kasılırken gözbebekleri büyüdü. Önüne gelen saçını arkaya atarken, “Uykun yoksa *Marvel* izleyelim mi?” dedi. Mert de gülümsedi sonra aklına bir şey gelmiş gibi işaret parmağını salladı. “*Avengers* izlemem. Helé de *End Game* asla izlemem. Geçen izlerken burnunu çekmekten burnun neredeyse yere düşecekti. Gözyaşlarını silmekten evde kâğıt havlu kalmadı.”

Deren dudaklarını yukarı doğru büktü. “Ne yapayım ya... Dağ gibi adam öldü. Benim suçum ne bunda? Ne güzel dünyayı kurtarmıştı.”

Mert, Deren’i kolunun altına aldı. “Her kahramanın bir gün süresi dolar. Ve yeryüzünde yaptığı iyiliklerle hatırlanmak üzere ortadan kaybolur.” Sanki dizi karakterinden bahsederken fazla içi acımıştı.

“*Kaç kadeh kırıldı! Sarhoş gönlümde.*”³ Rakı bardağını masaya sertçe vurduktan sonra kafaya dikti. Boğazındaki acıyı hissetmek istedi ama hissedemedi. Bu savaşta kalbinin acısı galip gelmişti. Şarkıyı biraz daha dinledikten sonra en sevdiği kısım gelmişti. Gözünden düşen bir damla yaşı silerken, içinden söküp atarcasına bağırdı. “*Her şeyde sen varsın unutamadım! Unutamadım / Her sevgi zamanla bitirmiş dediler / Benimki bitmedi anlayamadım.*” Bir bardağı daha kafasına dikti.

“İçin dışın rakı oldu Ela, kurban olayım içme!” Meryem’in yakarışına karşılık elini göğsünün üstüne sertçe geçirdi. “Kalbimden acı dökülürken, kanlar akıp bedenimi hissizleştirirken çok mu, Meri?” diye zar zor konuştu. Meryem’e sarhoş olduğu zaman ya da çok üzgün olduğu zaman kendi acısını saklayıp, onu güldürmek için bunu söylerdi. Meryem bir bardak daha rakı doldurdu. Ela’yı toparlamaya çalışabilirdi ama bu sadece anlık yaptığı krizi önlemek olurdu. Ela, yıllar önce dağılmıştı. Ve kimse bir daha toparlayamamıştı. Dibine kadar yaşamalıydı ki acısını iyice dibe vurup yüzeye çıksın... Ela, o bardağı da kafasına dikti, boğazına bir fiske vurdu. Meryem hareketsiz şekilde onu izliyordu.

3 Müslüm Gürses, Unutamadım, Küskünüm, 1986.

Daha sonra eliyle kafasına vurdu. “Burası yanmıyor – kalbini gösterdi– burası kadar! Burası da dolu değil –yine kalbini gösterdi– burası kadar! Neden?” Meryem de bir bardak rakı doldurdu ve bir yudum aldı.

“Kalbini bu kadar yakan ne, Ela? Burak’ı bu kadar özlemen mi? Yoksa Serkan Karavan’la mutluyken Burak’ın birden çıkıp hikâyeyi mahvetmesi mi?”

Bardağı dudaklarına götüremeden durdu. Bir an Burak’ın ortaya çıktığını düşündü ama bunun gerçek olamayacağı aklına geldiğinde dudaklarını büzdü. Meryem’in sorduğu soruyu kendine sormak istedi fakat beyni şu anda bunu taşıyacak kadar güçlü değildi. Konuyu değiştirmek istedi.

“Hediye ettiği elbiseden, aldığı pastaya kadar hepsi Burak’ı anımsattı! Hepsi!”

Meryem rakı bardağını elinde tutarken, “O işte bir şey var. Bu kadar tesadüf normal değil, belki de Burak beni lanetlemiştir,” dedi. Meryem gözlerini devirirken, “Saçmalama!” diye tısladı.

“Seninle de bizi herkes iş arkadaşı sanıyor he?”

Meryem, Ela’nın dediğine güldü. Elindeki bardağı Ela’nın bardağına hafifçe vurdu. “Herkes dediğin de mağazadaki aptallar,” diye düzeltti. Meryem “Biz seninle sadece iş değil ki kader, hayat arkadaşı, dert arkadaşı, acı arkadaşı ve...” derken aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. Buruk bir şekilde gülümsedi. “Muhtacın arkadaşıyız. Bizimkisi can sıkıntısından, liseden, ilkokuldan, dershaneden, doğan bir arkadaşlık değil. Muhtaçlıktan doğan bir arkadaşlıktı,” dedikten sonra susup önündeki rakıyı bitirdi. Sırtını kanepeye yaslarken turuncu saçlarını gelişigüzel toplayıp konuşmaya devam etti. Uzun zamandır ne kadar şey birikmişti içinde.

“Hiçbir şey bilmemek en güzel avantajlardan birisidir. Kimseye hesap vermezsin çünkü bilmezsin, kimseyi

üzmezsin çünkü bilmezsin,” dedikten sonra hissettiği acıyla bastırarak söyledi. “Ve kimseye arkasını dayayıp ihanete uğramazsın. Çünkü bilmezsin. O yüzden bilmediklerin için kimseye yaslanmak zorunda kalmazsın.”

Tam konuşacakken araya giren telefon sesiyle bakışları Ela'nın ekranına düştü. Ela, Mert'i meşgule atıp geriye yaslanmıştı ama Meryem'in bakışları hâlâ ekrandaydı.

“Mert bu halini bilmesin. O iyi biri. Üzüldüğünü görürse üzülür.”

Meryem'in gözlerinden bir ışık geçti. “O bunu asla hak etmiyor.” Masada duran peynirden bir çatal aldı.

“Meryem?”

“Efendim?”

“Anne kokusunu hiç özleyiyor musun?”

Meryem'in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm daha oluştu. “Annenin ne demek olduğunu biliyor muyuz ki kokusunu merak edelim, Ela?”

Ela acı şekilde kafasını sallarken, “Bilmem kitaplarda hep söz ediliyor, filmlerde de... Bu kadar çok anlatıldığına göre güzel bir şey. İyi bir şey.”

Meryem dudağını kemirmeye başladı. Küçüklükten beri ağlamamak için yaptığı bir şeydi.

“Bilmem... Anne önemli bir şey... Ana haber, anne kucağı, analı kızlı... Bir sürü kelimedede anne var ama bir bizim hayatımızdaki kelimelerde yok, baksana,” deyip acı acı güldü. Ela arkadaşına yaklaşıp bir itirafta bulunacak gibi, “Bir şey itiraf edeyim mi? Ben özlüyorum anne kokusunu... İnsan unuttuğu bir şeyi özleyebilir mi bilmiyorum ama ben çok özlüyorum.”

Rakı şişesini kafasına dikti ve bütün bedeninin yangın yerine çevrilmesine izin verdi. Canı çok yanıyordu. Kavruluyordu ama bitmiyordu. Kaybolup gitmiyordu. Küçükken

dedesinin yaptığı hareketi aklına geldi. Her cuma günü tırnaklarını keserdi. Bir elin tırnağını yakar, diğerini ise toprağa gömerdi. Ela bunu neden yaptığını merak eden gözlerle baktığında onu kucağına oturtup tırnaklarını gösterirdi.

“Bu tırnakların sakın uzamasın! Yoksa şeytan oraya yuva yapar ve tırnaklarını yer! Anladın mı beni?”

Elleri tırnaklarına kaydı. Uzun tırnakları vardı, siyah oje-li. Gülmeden edemedi. O gün çok korkmuştu. Tırnaklarını o kadar çok dipten kesiyordu ki şeytan gelip zarar vermesin diye! Etleri kanıyordu hissizleşiyordu. Ama o tırnaklarına zarar gelmesinden değil şeytanın gelip ailesini almasından korkuyordu. Daha sonra tırnaklarını yakması ve gömmesiyle alakalı olan şey geldi aklına.

“Tırnaklarını kestikten sonra yakıp göm ki bize kimse büyü yapmasın! Zarar veremesin duydun mu?”

O yaştayken bile çok saçma bulmuştu bunu. Yapmak isteyen ne olursa olsun yapardı. Yapmamışlar mıydı sanki? Şeytana zaman kalmamıştı. Onlar bunu kendileri yapmıştı. Bir an kalbinin ikiye bölündüğünü hissetti. Bir tarafı yeniden nefes almasın, kimse öğrenip zarar vermesin diye toprağa gömülmüş, diğer tarafı ise acılarla yanarken anıların körüklemesiyle daha da harlanıyordu. En sonunda toprağa gömülen kalbi çırpınmayı bıraktı. Yanarken harlanan kalbinin de geriye külleri kaldı. Rakı şişesine baktığında onun da bittiğini gördü. Olduğu yerde uyumak için kafasını halıya koydu. Gözleri kapanırken gözünün önüne gelen kişiyle uyumaya başladı.

Sabah olduğunda kulaklarına dolan telefonun sesiyle söylenerek yanındaki telefona uzanmaya çalıştı. Tahmin ettiği kişi arıyordu.

“Buyurun enkaz bölgesi? Nasıl yardımcı olabilirim?” Sesindeki akşamdan kalmışlık barizdi.

“Otuz yaşına gelmiş Enkaz Hanım, merhabalar! Eve bekleniyorsunuz acilen. Önemli bir konu var.”

“Sinirleneceğim bir şey değildir inşallah. Bak hiç sırası değil.”

Mert dalgayla karışık, “Merak etme, konunun içinde Barbaros yok. Hadi bekliyoruz çabuk ol,” dedikten sonra yüzüne kapadı.

Ela yerde yattığı için iki büküm şekilde kendini banyoya attı. Yarım saat içinde evden çıktı. Üzerinde Meryem’den aldığı kıyafetler vardı. Yüzünü temizlemişti. Makyaj yoktu, gözlerinin altı şişti. Dudakları da yara olmuştu. Dün acısını dudaklarından çıkarmıştı. Meryem üzerinde dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Tam olarak bir enkaz görüyorum şu anda karşımda,” dedi.

“Gerçekten mutfaktan bıçak alıp göğsüme saplayamaz mısın? Hiç mi?”

“Bir kere daha göğsüne bıçak saplamamı istersen o bıçağı bir taraflarına sokacağım. Okey?”

Arkadaşına manyakmış gibi bakarken saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaptı. “Ben çıkıyorum.”

Meryem kapıyı kapatmadan önce gözlerini devirdi. Eliyle güle güle yapıp kapıyı üzerine kapattı. Evi iki sokak arkadaydı. Meryem’in eski evi biraz daha uzaktı. Buraya yeni taşınmıştı. Yolda yürürken dün olanları akıl süzgecinden geçirdi. Çok ağır şeyler söylemişti. Hiç yapmayacağı şeyler yapmıştı ama olan olmuştu. Serkan’ın kalbini çok kırmıştı. Fakat bunun için çabalamayacaktı. Karma olarak bakıyordu bu olaya. Hayatında yaptıklarına nazaran bir gecesi mahvolmuştu. Sonuçta onu bir daha görmeyecekti... Tam sokağa girdiğinde yanından siyah arabanın lastik sesi ve egzoz dumanıyla çıldırdı.

“Allah’ın görgüsüzü! Lastiğin ağzı olsa yedi sülalene sövmüştü!” diye bağırdı.

Arabanın içinden gelen sesle daha sinir oldu ama arkasını dönmedi. Kalın bir erkek sesi, “*Arrivederci* Taş İşçiliği!” deyip hızla uzaklaşırken yüzünü buruşturmuştu.

“Taş İşçiliği ne be? Allah’ın görgüsüzü!” diye soludu.

Söylenerek yürürken evin önüne geldiğini fark etti. Basamaklardan çıkıp kapıyı açtığı anda tanıdık bir koku burnuna çarptı. Naneli, taze bir parfüm kokusuydu. Ayakkabılarını çıkarıp salona döndüğünde, Serkan Karavan, salondaki masada oturuyordu. Üstünde jilet gibi duran siyah bir gömlek, onun üstünde de her zamanki ceketini vardı. Uzun ve güzel parmakları, sağ koluna taktığı siyah saati düzeltiyordu. Kafasını yukarıya kaldırdığında Ela’yı gördü. Üzülmedi. Kırılmadı. Aksine sanki hiçbir şey yaşamamış gibi kafasını pencereye çevirdi.

“Hoş geldin Ela, otursana.”

Deren heyecanlı duruşundan, birazdan konuşma yapacak gibiydi. Endişeli görünüyordu. Masanın başındaki sandalyeye geçti. Mert de onun yanındaki sandalyeye geçti. Tek boş sandalye Serkan’ın yanındaki sandalyeydi. Ela duvara yaslandı.

“Otursana Ela.”

Deren’e gülümseyip durumu çaktırmamaya çalıştı.

“İyiyim böyle canım. Dinliyorum, anlat sen.”

“Sandalyede diken mi var? Oturmak bu kadar zor olmamalı, savcı.”

Serkan’ın sözüyle ne yapacağını bilemedi. Küçük adımlarla sandalyeye oturdu. Ama o kadar kenarına doğru oturmuştu ki düşecek gibi duruyordu. Gözleri Serkan’ı bulmak için ellerine takılıyordu. Elinin üstü morarmıştı. Ne olduğunu merak etti ama asla sormayacağı aklına geldi.

Eliyle kendine hava yaptı. Mart ayında bu sıcaklık nereden gelmişti? Deren boğazını temizleyip, “Sizinle bir şeyler konuşmak istiyorum,” diye söze girdi.

Ela kaşlarını çatıp, “Kötü bir şey yok değil mi Deren?” diye sordu.

“Yok da malum... Pandemi var. Yakında sokağa çıkma yasağı da gelebilirmiş.”

Mert boş gözlerle, “Son günlerimizi sokakta mı geçirelim?” diye sordu.

Masadaki herkes bir an ona dönüp garip şekilde baktı. Deren kaşlarını yukarı kaldırırken, “Hayır, demek istediğim uzun süre kimse ihtiyaçlarını karşılayamayabilir,” diye devam etti.

“Alışverişe mi çıkalım, kuzen, anlamadım?”

“Hayır demek istediğim... Uzun süre birbirimizden ayrı kalabiliriz,” diye ekledi.

“Son bir kez felekten bir gün mü geçirelim istiyorsun bir tanem?”

Deren, Ela'nın dediğine de gülümsedikten sonra boğazını temizleyip söze başladı. Kimse ne demek istediğini anlamamıştı. “Hayır ya. Ben diyorum ki bu süreçte ayrılmayalım, hiçbirimiz tehlikede olmayalım. Hep beraber birlikte yaşayalım.”

Sözü bittikten sonra beklentiyle masadaki üç kişiye baktı. İlk tepki Mert'ten gelmişti.

“Nasıl birlikte? Kimle?”

Suratı anlamadığını ya da olayı idrak edemediğini anlatıyordu. Deren kocaman gülümserken “Sen, ben, Serkan abim, Ela ve babaannem tabii ki,” dedi.

Ela'nın duyduğu şeyle kaşları çatılmış, ağzı aralanmıştı. Tepki bile veremedi. Saniyeler içerisinde kafasını hızla iki yana salladı.

“Olmaz, asla olmaz. Olmaz!” diye bağırdığında, sorunun cevabı değil de verdiği tepkinin büyük olduğunu fark etti. Tepkisi masadaki herkesi şaşırtmıştı. Mert hoşnutsuz bir ifadeyle, “Ela doğruyu söylüyor. Ben bu kasıntıyla aynı evde kalmam,” dedi.

Serkan alayla güldü. “Derenciğim, ben de üslubu, karakterinden düşük olan insanlarla beraber kalmak istemem,” dedi keyifli şekilde.

Mert’i sinirlendirmek istiyordu. Başarmıştı da. Mert tam ayağa kalkıp Serkan’ın üzerine yürüyecekken Ela elini sertçe masaya vurdu. “Sürekli birbirine büyüklenip bir halt yapamayan lisedeki ergenler gibi didişip durmayı kesin artık! Deren, biz bu karara hayır demek zorundayız. Eğer gitmek istersen sen gidebilirsin canım. Seni bir şeye mecbur bırakamayız. Ailen onlar tabii ki, onlarla gitmen gerekir.”

“Nasıl ya gidecek mi gerçekten?” Mert’in sesinde şaşırma vardı. Deren o kadar aydan sonra arkasını dönüp gider miydi? Deren oturduğu yerden kalkıp masanın başında durdu. İlk önce Ela’ya döndü.

“Ela, sen bana ya kolsuz kal ya da bacaksız, diyorsun. Eğer sizi bırakıp gidersem kollarım kopacak. Bütün desteği aldığım, kollarım kesilecek. Ama eğer Serkan abimi bırakırsam da bacaklarım kesilecek. Bana her zaman yolumu gösteren, yanlış olsa da pusula sayesinde yolumda yanımda olan bacaklarım kesilecek. Hangisini feda edebilirim ki?” dedi ağlamaklı bir sesle.

Ela, Deren’in isteği karşısında dilsiz kesilmişti. Onu bulduğu ilk günden beri kendinden bir şeyler görüyordu. Kimsenin onu duymayışı, hissettiklerini içten gelerek belirtemeyişi, ona hayır demeyi gittikçe zorlaştırıyordu. Bu kıza onu koruma ve o kendine yeni bir hayat yaratırken yanında durup destek olma sözü vardı. Bu sefer istediği şey çok büyüktü.

Hayattaki tek düşmanının evinde onun ailesiyle birlikte yaşamaktan söz ediyordu. Hayatını cehenneme çeviren şeytanın inine girmesi teklif edilmişti. Şeytan orada olmasa bile orasının cehennem olduğu gerçeği değişmiyordu.

Nefesi tıkanırken birkaç kez göğsünü ovdu.

Lanetler yağdırdığı kişinin evine yerleşmek ne kadar doğrudu?

Geçmişteki yanan canı her gün daha çok harlanmaz mıydı?

Mert'i de peşinde oradan oraya sürüklemesi ayıp değil miydi?

Evet, yıllardır beraberlerdi. Mert uzun zamandır Ela'nın korumasıydı. Geçmişinden yanında taşıdığı tek şey Mert'ti.

Kendi içerisinde hangi cevabı vermesi gerektiğini tartarken zaman kazanmak ister gibi ortaya aklına gelen ilk bahaneyi savurdu.

“Deren pandemi bu şekilde yayginken, hepimizin aynı evde kalması sağlıklı olmaz canım.”

Deren ikna edici bir ses tonuyla, “Herkesin ayrı odası var. Ayrıca babaannem bütün hijyen kurallarına hepimizden daha iyi uyuyor. Lütfen Ela, ailemle ikinci bir şansım olabilir, hissettiklerimi bu sefer söyleyebilirim,” diye tonlarken yalvaran bakışlarını Ela'ya yöneltti.

Ela, zorlukla ağzını açtı. “Bebeğim ev üstüne ev olmaz. Hem iki evin olur sürekli gidip gelirsin?”

Deren iç çekti. “İki tarafın da sürekli sağlığından şüphe edip tenis topu gibi bir o tarafa bir bu tarafa mı gideceğim? Lütfen Ela, kırma beni.”

Deren'in gözlerindeki ışığı görüyordu. Eğer kabul etmezse ışık, yerini karanlığa bırakacaktı. Ama eğer kabul ederse kendi karanlık yolundaki feneri kendisi söndürmüş olacaktı. Her gün Serkan'ı görmeye dayanabilir miydi? Her gün ona baktığında yaşadıkları aklına gelince fener olmadan,

kendine ışık bulabilir miydi? Saniyeler içerisinde bir karar vermesi gerekiyordu. Bir kere daha Deren'e baktı. Kendisi zifiri karanlıkta kalsa da başkasının hayatına mumun cılız ışığı kadar faydası olabilirse onu mutlu ederdi. Deren'in cevap arayan gözlerine baktı. Yine de hayır demek zorundaydı.

“Tamam.” Tamam mı? Ne? Ağzından çıkan söze hükmedemiyordu. “Ne kadar düzeni bozmak istemesem de başkasına yük olmak istemesem de... Deren için birlikte yaşamayı kabul ediyorum.”

Hayır diye çıktığı yolda, nasıl bu kadar kolay evet diyebilmişti? Deren sevinçle ellerini çarptı. Mert kendi kendine homurdansa da bir şey diyemiyordu. Serkan da ayağa kalkıp gözlerini Ela'ya çevirdi. İfadesizdi. Dün gecedен bir kırıntı bile yoktu. Dudağı yukarı kıvrıldı ve egosunu tatmin etmek istercesine konuştu.

“Deren için kabul ediyorum. Ne de olsa insan bazen karşısındakiler mutlu olsun diye, rahatsız olduğu konuları içine gömüp susabilir. İnsan gibi!” Son iki kelimeyi Ela'ya bakıp bastırarak söylemişti.

Odadaki hava çekilmişti. Ezildiğini hissediyordu. Ama sesini çıkaramıyordu. Karma olayını farklı bir yerden alıyordu. O an sadece içinden dua edebildi. Virüs bitinceye kadar hiçbir şey olmasın diye. Daha fazla bitip yitmesin diye. Son kez Serkan'ın gözlerine bakıp dün geceki Karavan'a ulaşmaya çalıştı ama nafileydi. Serkan dün geceki Karavan'ı, hisleriyle birlikte okyanusun dibine gömmüştü. Çıkarmaya çalışmaya kalkarsa o derinlikte boğulurdu. O yüzden okyanusun kenarından çekilip karaya vurdu kendini. Böylesi herkes için en iyisi olacaktı. Deren, “O zaman bavulları toplayalım,” diye sevinçle çığlık attı. Yeni bir devir başlıyordu. Yeni bir başlangıç, neyin sonunu getirecekti kimse bilmiyordu ama yaşayıp göreceklerdi.

12

ÖDEŞME

Küçük kız heyecanla eve girerken, “Baba ben geldim,” diye coşkuyla konuştu. Ağzı kulaklarındaydı. Elinde tuttuğu kâğıdı sallayarak salona girdi.

Çatık kaşlarının altından bakan adam, “Hoş geldin,” diye umursamaz bir tavırla oturmasını söyledi. Beline kadar uzanan saçlarını savura savura koltuğa geçen kızın yüreği ağzındaydı.

“Bugünkü sınavdan yüz almışım! Harika değil mi, baba?” Kız öyle heyecanlıydı ki yüzü pancara dönmüştü.

Adam dünyanın en önemsiz şeyini dıymuş gibi kafa sallayıp, “İyi iyi. Hadi mutfığa geç de yemek hazırla. Karnımız aç,” dedi. Küçük kız etrafa bakıp annesini göremeyince küçük bir telaş yaşadı.

“Annem nerede?”

“Nerede olacak yatıyor yine! Kendini kötü hissediyor-muş! Biz sanki çok iyi hissediyoruz.”

Yemeği hazırladıktan sonra ev halkını masaya çağırdı. Çorbaları kâselere doldururken kulağına babasının sinirli sesi geldi.

“Ne demek limon yok? Sabahtan akşama kadar hiçbir şey yapmıyorsun! Bari evin eksiklerini tamamla!”

Yine başlıyordu.

Annesi, odasından iki büklüm salona çıkarken halsiz olduğu her halinden belliydi. Küçük kız, babasının gözlerinin içindeki alevin, annesini ne kadar yoracağını tahmin ettiği için önüne geçti.

“Baba ben hemen bir koşu gider limon alırım.”

Adam zor da olsa sakinleşmeye başlamıştı fakat küçük kız kapıdan çıkacağı anda yeni bir krizin ortasına düştü.

Çatık kaşlarını daha da çatan adam elini masaya sertçe vururken, “O üstündekilerle mi gideceksin? Bir daha bunları giydiğini görmeyeceğim! Kalk şuna düzgün bir şeyler ver giysin!” dedikten sonra karısına kalkması için işaret verdi.

Küçük kız, babası bağırmasın diye şortunu çıkarıp onun yerine bol bir pantolon giydi. Şort giymesine gerek yoktu. Kendini böyle daha mutlu hissediyordu. Çünkü babası onu öyle görünce mutlu olacaktı. Daha çok sevecekti.

Sevilecekti...

Daha üçüncü sınıfa giden Ela'nın aklından bu düşünceler geçiyordu. Babasını mutlu görmek istiyordu.

ELA'NIN GÖZÜNDEN

Gözlerimi hışımla açıp yatakta doğruldum. Az önceki gördüğüm şey de neydi? İnsanlar, rüyalarında olamayacak kadar güzel ya da kötü şeyleri görmezler miydi? Ben neden geçmişteki acılarımla yüzleşiyordum? Ne kadar mart ayında olsak da bulunduğum ev aşırı sıcaktı. Başucumdaki lambayı açıp odanın loş ışıkla aydınlanmasına izin verdim. Yataktan

kalkıp karşımdaki dolabı açtım. Üst rafta duran siyah şorta baktım. Bu rafta eskiden Deren'in kıyafetleri varmış. Hep eşofman giyiyordum bir süredir. Ne zamandır bacaklarımı görmüyordum? İçsesim beni cesaretlendirmeye çalışıyordu. Hadi Ela alt tarafı şort. Çok kısa değil zaten. Olmaz! Hızlıca dolabı kapatıp yatağın ucuna oturdum. Alt tarafı bir şort giyecektim bu kadar zor olan neydi? İçsesim bunu bekliyor gibi cevap verdi: Bunu sen daha iyi biliyorsun Ela. İzler hep kendini hatırlatır. Gözyaşlarım, yanaklarımdan intihar etmeden elimin tersiyle silip ayağa kalktım. Gecenin üç buçuğuydu, neden hâlâ ayaktayım, huzurla uyuyamıyordum ki! Boğazımın hafiften yandığını hissettiğimde, ses çıkarmadan odadan çıkıp merdivenlere yöneldim, mutfak arıyordum. Buraya daha önce geldiğim halde saçma bir panikle mutfak bulmak için adımlarımı yönlendirdim. Labirente kaybolmuş gibiydim. Alt kata inip, koridorun sonundan sağa dönünce mutfak karşıma çıktı. Hızlı adımlarla buzdolabını açıp gördüğüm su dolu şişeyi kafama diktim. Küçükken kafamıza soğuk su şişesini dikince azar yerdik ama şu anda bu mutfakta tek başıma olduğum için kimse laf söylemezdi. Özgürlüğün verdiği hisle bir kere daha kafama diktim. Benim en büyük özgürlüğüm bu kadar olabilirdi. Boğazımdan geçen suyla ferahladığımda şişeyi dudaklarımdan çekip elimin tersiyle sildim.

“Su şişesini kafaya dikmek mi? Hijyen diye bir şey bilmiyor musun sen?” Duyduğum kalın sesle boğazımdaki su ters gitti, çırpınarak öksürmeye başladım. Serkan elini hafifçe (!) sırtıma vururken çatallaşan sesimle inledim.

“Sen de nereden çıktın, geldiğini bile duymadım!”

Serkan ifadesiz bir sesle, “Şişeyle muhabbetinizi bozmayayım dedim,” dediğinde kendime bir daha, hele başkasının evinde suyu kafama dikmeyeceğime söz verdim.

“Hah hah ha! Çok komiksin. Boş zamanlarında *stand-up* da yap.”

Şişeyi tezgâha bırakıp kapıya yönelince koluma değen parmaklarla olduğum yere sabitlendim. Serkan Karavan’ın soğuk parmak uçları bedenimi üşütmüştü. Boğuk bir sesle, “Vücudun ateş gibi,” dediğinde büyüyen gözlerimi ona çevirdim.

“Yavaş gel! Dokunma bana.”

Dudağının kenarı kıvrılacakken kendini topladı ve geriye çekildi. “Derece olarak savcı, derece. Vücudunun ısısı yani anladın mı? Gerçi dervişin fikri neyse zikri de o olurmuş ama...” derken imayla kahverengi bakışlarını üzerimde yoğunlaştırdı.

Bu evin ısısı gerçekten gereksiz yüksekti! “Ne demeye çalışıyorsun? Ayrıca ben ateşsem sen de buzdağısın. Rakımın kaç, Allah bilir.”

Verdiğim yanıtla kollarını göğsünde kavuştururken ses çıkarmadan yavaşça yüzüme eğildi. Burnuma dolan parfüm kokusu dikkatimi bir anlığına dağıttı. “Benim vücudumun ısısı hep öyleydi. Ama seninki ya sinirlenince ya heyecanlanınca ya da üzülünce böyle oluyor,” dedi derinde ilgili bir ses tonuyla.

Benim hakkımda çok şey biliyordu. Ben anlatmadan biliyordu. Neden olduğunu bilmiyordum ama bu hoşuma gitmişti. Bir insana kendiniz hakkında bir şey söylemeden sizi fark edip bunu unutmaması güzel bir histi. Çok az tatmıştım bu hissi. Bu da o zamanlardan biriydi. Serkan tam mutfaktan çıkacakken nerden geldiğini anlayamadığım bir cesaretle kolundan tutup kendime çevirdim. Boş bakışları gözlerime değdiğinde yutkundum. Peki, şimdi ne söyleyecektim? Nasıl bir açıklama yapacaktım? Neden kolunu tutmuştum? Neden bana bakmasını istemiştim?

“Serkan... Biraz konuşalım mı?”

Boş bakan gözlerinde ismini söylediğim anda bir duygu geçti ama ne olduğunu anlayamamıştım. Bakışları yumuşamış gibiydi. Bir şey söyleyecekken aklına gelen şeyle bakışları aynı boş ifadeye büründü. Tepkisiz suratına hissiz cümlelerini ekledi.

“Bir dizide görmüştüm. Gece 2'den sonra gidip uyuyun, iyi bir şey olmaz diyordu. Gece 3 buçuk Ela. Sana iyi geceler.”

Kolunu kolumdan kurtarıp mutfaktan çıktı. Boş gözlerle mutfak penceresinden bakmaya başladım. Serkan Karavan, her zaman umursamaz şekilde hareket eden, kimseyi düşünmeden fikrini söyleyen ve sırlarla dolu bir adamdı. Sadece bir gece farklı bir adam olmuştu. Ve ben onun farklı kişiliğini belki de sonsuza dek kaybetmiştim. Mutfak tezgâhının yanındaki sandalyelerden birine oturup, bir süre kendi başıma dışarıyı izlemiş, en sonunda odaya çıkıp kendimi yatağa atarak düşünceler okyanusunda boğulmamak için kendimi uykuya teslim etmiştim.

Gözkapaklarım yavaşça aralanırken sabah güneşi yüzüme sevinçle vurup beni mutlu ediyordu. Güne gülümseyerek sanki hiçbir şey olmamış gibi başladım. Dolabımdan en güzel kıyafetlerimi giyip, makyajımı yapıp, düz saçlarımı omzuma bırakmayı çok isterdim. Ama burası gerçek hayattı. Bir romantik komedi sahnesi değildi. Dizilerdeki bu olayların gerçek kurumlarla alakası yok denilen kısım, bu kısımdı işte. Dizilerde esas kız bir bölümde bir sürü şey yaşar, daha sonra sabah hiçbir şey olmamış gibi makyajlı bakımlı saçlarıyla uyanır ve sevgi pıtırıcığı olurdu. Özgüven patlaması yaşadığı yetmezmiş gibi moda dergilerinden fırlamışçasına giyinirdi. Gerçek hayatta ise kız, benim gibi topuzu kaymış bir şekilde, gözlerinin altı morarmış, vücudunun her bir yeri ağrırken güneşin yüzüne geldiğini hissettiği anda söylene-

rek yataktan kalkardı. Aynaya da bakıp, “Niye uyandım ki ben şimdi?” gibi bir cümle kurardı.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun sen yine?” Kapının yanında ne zaman geldiğini anlamadığım Deren’e döndüğümde, yine bana acayip bir varlıkmışım gibi bakıyordu. Üzerine baktığımda siyah taytı ve beyaz kapüşonlusuyla bu hikâyenin esas kızı olduğunu gösteriyordu. Ona bakıp gülümsediğimde üzerinde bir şey varmış gibi kontrol etmeye başladı.

“Güzelliğine gülümsüyorum sakın ol.”

Söylediğim cümleden sonra süt teni kızarmıştı. Evlerine gelmemiz en çok da Deren’i mutlu etmişti. Hatta sanırım bu durumdan mutlu olan tek kişi Deren’di. Biz birbirimize bakarken büyük ayaklarını yere vura vura odaya giren siyah saçlı adama döndüm. Bir yandan esnerken diğer yandan konuşmaya çalışıyordu. “Allah aşkına yastıkları nereden aldınız? Adres verin, firmayı arayıp tebrik edeceğim. Hayatımda ilk defa bu kadar rahat yattım.” Mert söylediklerinden sonra gerindi.

“Alacağın olsun Mert! Bende rahat değil miydin yani?” diye burun kıvırdığımda, “Ela, alınmanın sırası değil, valahi çok rahattı. Bizim eve de alalım,” dedi. Deren ve ben, Mert’e gülerken aşağıdan gelen otoriter sesle hazır ola geçtik. Sultan Karavan içtima çağrısı yapıyordu. Üçümüz aynı anda salona indik. Mert sanki birinden saklanır gibi sessiz adımlarla inerken Deren enerjiyle patlıyordu. Büyük masanın önüne dikildiğimizde uçtan uca dolu olduğunu gördüm. Bir tarafta tavadan yeni alınmış krepler, diğer tarafta çeşitli kahvaltılık, ortada duran kızartmalar ve zengin kahvaltısını zengin kılan her şey. Çay, kahve olduğu halde şık sürahilerde portakal suyu. Bu kadarına gerek var mıydı? Biz masadaki bütün şeyleri bir ayın farklı günlerine sığdırıp yiyorduk.

“Gözünle değil ağzınla yemeyi dene, savcı.”

Yanımdan geçerken kulağıma fısıldayan Serkan’a göz devirirken kadrajıma İstanbul hanımefendisi gibi giyinen Sultan Hanım girdi. Giydiği siyah saten gömleğin yakasına çiçekli bir broş takmıştı. Mert ile bana döndüğümde ise ikimizin de eşofman ve tişörtle durduğumuzu fark ettim. Diğerlerinin şıklığının yanında bizim paspallığımız sırtıyordu.

“Sofradaki yemekler bekletilmez. Bir dahakine buna dikkat edin, rica ederim.” Sultan Hanım’ın ikazı bir kulağımdan girip diğer kulağımdan çıkarken Mert’in fısıldamasıyla kıkırdayarak masaya oturdum. “Sultan teyzenin modu ‘Ben dünyanın en güzel garısıyam,’ herhalde.”

“Bence daha çok dizilerdeki zengin hanım ağalara özenmiş,” diye hak vererek fısıldadım. Masanın oturma düzeninde babaanne başköşeye geçmiş, Mert ile Deren karşılıklı oturmuşken ben de Serkan’ın karşısına denk gelmiştim. Serkan kimseyle ilgilenmeden telefonuna bakıyordu. Yüzündeki tedirgin bakışlar, bir işin peşinde olduğunun kanıtıydı.

“Siz masada bu şekilde mi duracaksınız?” Sultan Hanım’ın kinayeli sorusu üzerimizden hızla geçti.

“Efendim, kusura bakmayın, bizim kahvaltı kıyafetlerimiz, özel terzimizde kaldı da.”

Mert’in söylediği şeye işaretparmağımla sus yaparken bir yandan da gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Anlayamadım küçük bey?”

“Babaanneciğim, kahvaltı günün en önemli öğünü ama biz hâlâ ayrıntılara takılıp geciktiriyoruz.” Deren’in yaptığı kahramanlık için öpücük gönderirken rahatladık. Sultan Hanım da susarak kahvaltısına başlamıştı. Portakal suyundan bir yudum almıştım ki duyduğum kelimeyle öksürmeye başladım.

“Babamdan bir haber var mı?” Sanırım birkaç saniye kalmadan ölecektim. Elimi ağzıma kapatıp bir şey yok gibi öksürsem de yavaş yavaş nefesimin kesildiğini hissediyordum.

“Su iç, su.” Serkan’ın uzattığı su dolu bardağı, çölde kalmışçasına kafama diklerken masada sessizlik hüküm sürüyordu. Deren’in sorduğu soru herkesi germiştir.

“Hâlâ bir iz yok canım.” Serkan’ın, Deren’e cevap verirken yerinde kıpırdandığını fark ettim. Bu sorudan rahatsız olduğu çok belliydi. Cidden o neredeydi? Hâlâ nasıl bulunamamıştı? Burak’ın CD’sini o mu göndermişti?

Sultan Hanım konuyu değiştirerek, “Bugün Kaan gelecek. Haberiniz olsun. Hatta her an kapıyı çalabilir,” dedikten sonra peçetesini dudaklarına dokundurdu. Bu zarif hallerinin yanında görgüsüz kalıyorduk. Deren, hevesle, “Babaaanne, Kaan da mı burada kalacak?” deyince babaannesi onu başıyla onayladı.

“Evet. İtalya’da olduğu için daha çok tehlikede. İki gün önce yola çıkacaktı.” Sözü geçen kişi Deren’in yüzünü güldürürken Serkan’ı pek de hoşnut etmemişti. Kimdi bu Kaan?

“Ben kalkayım artık yapacağım işler var odada. Herkese afiyet olsun.”

Odaya çıkacağım anda çalınan kapıyla Sultan Hanım, görevli hanıma kapıyı açması için seslenmiş, ben ise yakın olduğumdan açmak için kapıya yönelmiştim. Kapıyı açtığımda ise yaşadığım hayatın, kesinlikle bir simülasyon olduğuna inandım. Başka bir açıklaması yoktu. Karşımdaki uzun boylu adam, “Taş İşçiliği!” diyerek mavi gözlerini büyüttü. Aynı ses tonuyla, “Allah’ın görgüsüzü!” dedim.

“Kaan?”

“Botoks Serkan!”

Serkan sinirle yüzünü germişken, ben hâlâ birisinin bana neler olduğunu anlatmasını şaşkın bir halde bekliyordum. Karşımda mavi gözlü, sakalsız, çekik gözlü bir adam vardı.

“Kaan, oğlum, hoş geldin.”

Sultan Hanım, kollarını açıp karşımdaki adamı kucakladı.

“Hoş buldum, dünyanın en güzel Sultan’ı.”

Karşımdaki adam da Sultan Hanım’a sarıldığında benimde her şey oturmuştu. Bu yurtdışından gelen gizemli misafirdi. Kaan herkesle selamlaştıktan sonra benim önümde durup elini uzattı.

“Sana da merhaba Taş İşçiliği.”

Ben yanıt veremedim arkadan dişlerini sıkarak, “İsmi Ela. Soyadı da Aydemir. Savcıdır,” diye ekleyen Serkan’a bir saniyeliğine bakıp önüme döndüm.

Kaan bu sefer tek dizinin üstüne eğilip elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum leydim.” Bu tavrına sırtıttım.

Serkan ise iğrenir bir sesle, “Kaan, virüsün yayıldığı yerden gelmişsin, daha hâlâ bizimle iletişim halindesin. Gidip banyo yap ve bir odada karantinaya al kendini,” diyerek yukarıyı gösterdi.

Kapının önü dağılıp herkes bir yana çekilince Kaan merdivene yönelmişti. Ben de o yöne giderken Serkan önümü kapattı. Diğer yöne adım attığımda yine burnumun dibinde bitti.

“Savcı, sen nereye?”

“Odaya?”

“Hayır!” O bile verdiği tepkiye şaşmışken benim şaşmam çok doğaldı.

“Pardon da neden?”

“Çünkü... Çünkü bizim çocuklarla görüntülü arama yapacağım, yengelerini görmek istiyorlar.”

Sevgililik oyununu çoktan unutmuştum. Kaşlarım hafifçe kalkarken, “Çocukların telefonları mı var?” dedim.

“Geçen Salih’i gönderip aldirtmiştim,” dediğinde yaptığı bu incelik hoşuma gitti. Bundan söz etmemesi daha da hoşuma gitmişti. Serkan, gözlerini bana dikip beklentiyle, “Gelecek misin?” diye sorduğunda içten bir tonla “Evet,” dedim.

Biraz sonra Serkan'ın odasına çıkıp, yatak ucuna oturduk. Saniyeler içerisinde telefon çalmaya başladı ve ardından ekran açıldı. Ekranda geçen gün gördüğümüz Samet'le birlikte beş çocuk daha vardı. Serkan, gözleriyle beni gösterip gülümsedi. Nadiren çıkan gamzesi de ortaya çıkmıştı. Samet, “Bakın işte güzeller güzeli yengemiz bu!” diyerek beni gösterdi. “Gece gibi güzel,” dedi, kızıl saçlı çocuk. Ettiği iltifat beni gülümsetmişti.

“Ahmet, yengene mi asılıyorsun lan sen?” diyen Serkan'ın sinirlenişi çok gerçekçi oynadığını gösteriyordu. Bana sanki oyundan fazlasını hissediyormuş gibi bakıyordu. Çocuklar mutlu olsun diye bir sürü şeye katlanıyordu. O da benim gibi sevdiği insanlar mutlu olsun diye mutluymuş gibi yapıyordu. Çocuklar, kendi aralarında bize bakarak konuşurken belime sarılan elle kendime geldim. Serkan'ın soğuk eli belimdeydi. Tişörtün üstünden bile hissediliyordu. Vücudumun derecesinin yükseldiğine emindim. Karnımdaki baskıyla elimi oraya indirdim. Her zamanki aptal karın ağrım baş göstermişti. Bir ara cidden vitaminlerime baktırmam gerekiyordu.

Serkan birden telefonu elime tutuşturdu. Ve asla beklemediğim bir şey yaptı. Elini karnıma yerleştirdi. Ağrıyan yeri yavaş hareketlerle ovmaya başladı. Farkında değildi ama o dokundukça ağrımın şiddeti ve vücut sıcaklığım doğru orantılı biçimde artıyordu. Kızıl saçlı çocuk, “Ooo, hanım köylü,” diye laf attı. “Kılıbık!” diye dalga geçti diğeri... “Erkeklik yerlerde.” Son duyduğum lafa tepki verecekken, Serkan bacağıyla bacağıma dokunup durmamı istercesine baktı. Gözlerim bacağıma kaydı. Derin bir nefes alıp ekrana bakmaya devam ettim. Serkan, elini karnımdan çekip elime götürdü. Ve parmaklarımızı kenetledi. Ekrana dönüp konuşmaya başladı.

“Bunlar size kılıbıklık olarak mı geliyor? Bir kadını saç telinden bileğine kadar sevmek, onun sevdiği şeyleri hatırlamak, hareketlerini ezberlemek ve önünde diz çökmekle kılıbık mı oluyorsunuz?” dediğinde çocuklardan bir ses çıkmamıştı. İçimi ısıtacak bir şekilde gülümserken önce ekrana sonra bana baktı. “Üzgünüm çocuklar yanınızda sevdiğiniz varken beyniniz sadece ona odaklanıyor.”

Gözlerim onun gözbebeklerine kilitlenmişken her söylediği şeyde kalbim istemsizce daha hızlı atıyordu. “Ama şunu unutmayın ki. Birini gerçekten seviyorsanız kalıplara takılmazsınız. Erkekliğinizden karakterinizden bir şey eksilmez. Aksine hayatınıza artı puan kazandırır.” Sözleri bittiğinde konuşmasından –söylediklerine inanmasam da– çok etkilenmiştim. Bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladığımda, yataktan aşağı inip önümde diz çöktü. Karavan bu kadar şov yeter artık! Gözlerini yeniden gözlerime çıkardığında bir an nefes almayı unuttum. Alt tarafı gözüme bakıyor!

“Aynı benim Ela’ya olan sevgim gibi... Hanım köylülüğüm, kılıbıklığım ya da başka bir şey... Hiçbiri umurumda değil. İsteyen istediğini söyleyebilir. Onlara öyle gelebilirim. Çünkü o insanlar asla benim gözümde Ela’ya bakamayacak. Ela’nın gözleri için vazgeçtiklerim, umurumda değil.”

Bir elimi avucuna alıp öptü. Benden habersiz gözümde kayan damla dizime düştü. Serkan Karavan hiçbir zaman duyamayacağım sözlerin rüyasını gösteriyordu. Öyle bir bakıyordum ki... Bu bakışın bir anlamı yoktu. Sadece mutluluk yoktu. Gurur da vardı. Kendini değerli hissetmek vardı. Yıllar önce bir mezara hapsedilmiş aşkımın kırıntıları da vardı. Gözlerim bir an dudaklarına kaydı. Sonra hemen yanlış bir şey yaptığımı anlayıp bakışlarımı kaçırdım. Ama onun bakışları da benim dudaklarımdaydı. Yanlış bir şey

olduğunu düşünmesini bekledim. Ama o bunu düşünmezcesine daha çok odaklanıyordu. Bütün vücudum gerilmişti. Bu korkunun ya da üzüntünün verdiği bir gerilme değildi. Adını koyamadığım başka bir duyguydu. Ya da unuttuğum bir duyguydu. Serkan yavaşça yerden doğrulurken, benim gözlerime bakıyordu. Gözlerindeki sevginin parıltısını gördüm o anda. O güzel, nahif sevginin ışıltısını, içimde hissettim. Yüzü yüzüme yaklaşırken elimdeki eli de alev alev yanmaya başlamıştı. İkimiz de alevdik. Birbirimize yaklaşırsak büyük bir yangın olmaz mıydı? Her şey küle dönüşmez miydi? Biraz daha yüzüme yaklaştı. Tatlı bir korkuyla gözlerimi yumdum. Diğer elimde hâlâ telefon varken çocukların ne yaptığını bilmiyordum bile. Nefesini yüzümde hissediyordum.

Bir an aklıma arabada olduğumuz zaman geldi. Bu şekilde birbirimize yakındık. Daha sonra ikimiz de bahaneler üretmiştik. Bir gece önce olan şey aklıma geldi. Neler söylemişti öyle bana? Ve ben neler yapmıştım? Şimdi de aynı şey mi olacaktı? Gözlerimi açmaya korkuyordum. Serkan'ın sıcak nefesi dudaklarımın ucuna kadar gelmişti. Biraz ileri gitsem... Dudaklarımız... Yangın çıkaracaktı. Peki, bu yangına ben hazır mıydım? Ya kül olursam? Ne yapacaktım o zaman? Ne olacaksa olsun diye geçirdim içimden. Serkan nefesini yüzüme doğru üfleyerek fısıldadı.

“Savcı şarj bitti, telefon kapandı. Gözlerini açabilirsin.”

Gözlerimi açtığımda bedenim birden buz tuttu. Ellerimin üzerindeki damarlar belli oluyordu.

“Arama kapandı, gözlerini açabilirsin,” sözü sanki, “Gözlerini açabilirsin indik,” diyen lunapark görevlisini anımsatmıştı. Lunaparkta bindiğim dönme dolapta en tepeye çıktığımızda kendisini özgür hisseden ben, görevlinin seslenmesiyle özgürlüğümün sona erdiğini düşündüysem, Serkan'ın seslenmesiyle de mutluluğun yerine hüznü

hissetmiştim. Göğüs kafesime saplanan keskin bir acı vardı. Soğuk havalardan dolayı üşütmüş olmalıydım!

Ela, odadan hışımla çıkarken Serkan'ın telefonu çalıyordu. Arayan kişiyi görünce yüzünde her zaman sakladığı çukuru ortaya çıkmıştı. Gamzesini nadir çıkardığı birisi arıyordu.

“Efendim?” dedi Serkan keyifli sesiyle. Karşıdaki tok sesin sorduğu soruyla gamzeleri yanağına gömüldü.

“O geceden sonra biraz daha iyiyim. Söylediğin her şeyi yaptım,” derken eliyle başını sıvazladı. Hâlâ nerede yanlış yaptığını düşünüyordu. “Evet. Pembe elbise, kiraz çiçekleri, aldığım kolye... Hepsini aldım. Senin dediğin gibi bütün kadınların seveceği şeylerdi.” Telefonun ucundaki sesin dediği şeyle derin bir iç çekti. Daha sonra omuzlarını dikleştirip sesini temizledi. “Demek ki neymiş sen de yanılabiliymişsin, bazı kadınlar böyle şeyler sevmezmiş. Bazen gidip hoşlandığın kadına neyi sevdiğini sorman gerekiyormuş.” Karşı taraf cevap vermeden son sözleriyle konuyu kapattı. “Ela Aydemir meselesi başlamadan bitmesi gereken bir meseleymiş. Kararımdan eminim. Ela Aydemir bu saatten sonra yok, amca.”

Hızla telefonu kapatıp yatağın diğer ucuna fırlattı. Deren'den, Ela'nın doğum gününü öğrendiği andan itibaren kafasında basit bir plan yapmıştı. Sahil kenarında tanıdığı bir balıkçı vardı. Oraya götürüp yemek yiyecekler ve ona karşı yeni yeni başlayan hislerini itiraf edecekti. Kırmızı güller alacaktı. Kolyesini bile hazırlamıştı. Zarif su damlası kolyeyi boynuna takacaktı. Gecenin sonunda ise yine Deren'den öğrendiği gittiği kütüphaneye götürüp, en sevdiği kitabın içinden bir parça okumasını isteyecekti. Ve kitabı

açınca kolyeyi görecekti. Ela heyecanlanırken o onun ellerini tutacaktı ve ondan hoşlandığını söyleyecekti.

Fakat aylardır aradığı amcası bu haftanın başında ona ulaşmıştı. Amcasının tehlikede olmadığını öğrenince yerini öğrenemese de bunun üzerinde durmayan Serkan, işlerle ilgili önemli konuları konuştuktan sonra, ona Ela'dan bahsetmişti. Bu onun için çok önemli bir şeydi. İlk defa ona bir kızdan bahsediyordu. Telefonun karşısındaki ses, deneyimlerinden yola çıkarak Serkan'ın kafasındaki planı suya düşürmeyi başarmıştı. Barbaros Karavan ne dediyse onu uygulamış, sonucunda da dumura uğramıştı. Çünkü o gece Ela, ona dünyanın en kötü gecesini geçirmiş gibi bakmış, davranmıştı. Ela'ya göre hediye alan kişiye göre ölçülüydü. Bunu kendisi tahmin etse de Deren'den öğrenmişti. Ve geçen geceye baktığında, gözünde hiçbir değerinin olmadığını hissetmişti. Serkan, telefonu kapattıktan sonra karşı taraftaki kişi, sandalyesinden kalkıp dışarıyı izledi. Gri saçlarını arkaya doğru eliyle savurdu. Başından beri Serkan'a ulaşmış, kendini gizli tutmuş, yeğeninin neler yapacağını öğrenen Barbaros Karavan, Serkan'a planında yardım edeceğini söyleyip talimatlarını vermişti. Serkan bunları neden alacağını sorduğunda ise, "Kadınları iyi tanırım böyle şeyleri severler, sen bana güven ve al," demişti. Oysa o, kadının Ela olduğunu ve bu hediyeleri gördüğünde geçmişin boğazını sıkacağını biliyordu. İsteddiği buydu. Ve fazlasıyla da olmuştu.

Caddeden geçen bisikletli kıza bakarken Ela'yı düşünerek gülümsedi Barbaros Karavan... Bu gülüş içinde çok şey barındıran bir gülüştü. "Üzgünüm kızım. İzlediğin video ve doğum günün seni geçmişe götürmesi gereken minik bir kayıktı. Beni unutma diye yaptım. Ve bana yaptığını biraz da olsa öde diye..."

Barbaros Karavan'ın söz ettiği ödeşme, Ela'nın Burak öldükten sonra onu içeri attırmaya çalışmasıydı. Burak öleli tam üç sene olmuştu. O günden sonra Ela ve Barbaros hiçbir zaman aynı olmamıştı. Ela gece gündüz çabalayarak Barbaros Karavan'ı içeri atmaya çalışmıştı. En sonunda bir gün büyük bir teslimat gerçekleşirken Ela içerideki muhbirinden bilgi alarak operasyon yaptırmıştı. Barbaros'u en azından uyuşturucudan içeri almak istiyordu. Adaletini bir yerden de olsa sağlamak zorundaydı. Delilin hukuka aykırı şekilde bulunduğu ve Ela olayın savcısı değilken birden yakalama kararı çıkarttığı için HSK devreye girip Ela'yı süreli şekilde açığa almıştı.

Göreve yeniden çağrıldığında ise artık mesele kapanabilirdi. Çünkü hem açığa alınmış hem de suçu kanıtlanamayan Barbaros Karavan kaçmayı başarmıştı. İkisinin birbirine bağlayan sarmaşık hem zehirli hem sıkıydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

13

YARA

Yatağın üstüne oturmuş az önce olanları kafamda canlandıırıyordum. Serkan’la bir anlık da olsa fazla yakınlaştığımızda telefon kapanmasaydı ne olurdu, diye düşünmeden edemi-yordum. Çalan telefonumla düşüncelerimden ayrılıp arayana baktım. Yalçın Komiser’di. Uzun süredir yoktu. Bir şey mi olmuştu acaba? Tedirginlikle telefonu kulağıma dayadım.

“Komiser, bir şey mi oldu?”

Bozulduğunu belli edercesine, “Sana da merhaba, sav-cım. Bir şey yok. Rahatsız ettiysem özür dilerim,” dedi.

En kaba kim diye bir yarışma olsaydı herhalde beni kim-se geçemezdi. “Az önceki tavrımdan dolayı kusura bakma. Bu aralar Merkür sağa sola kayıyor galiba. Nasılsın?”

“Aslında aşağı insan. Kapının önüne... Bir şey söyle-mek istiyorum.”

Yalçın’ın sesi değişik geliyordu. Acaba bir şey mi olmuş-tu? Şu an evde olmak isterdim. “Kusura bakma ama evde değilim. Biz başka bir eve geldik. Yani o iş biraz karışık...” diye gevelerken içimde olduğum durumu nasıl açıklayaca-ğımı düşünüyordum.

“Savcım, ben de ondan söz ediyorum. Kapının önüne gelseniz, sizi aşağıda bekliyorum.”

Aklıma gelen şeyle pencereden aşağı baktım. Yalçın kapıda yağmurdan dolayı sırlıklam şekilde bekliyordu. Burayı nasıl öğrenmişti? Elinde gri balonlar mı vardı? Sesim fazla heyecanlı çıkarken, “Ben hemen geliyorum,” deyip odadan çıktım. Merdivenlerden koşarak inip kapıyı açtım. Bahçenin dışındaydı. Çıkmadan portmantonun önünden mavi şemsiyemi de aldım. Evin karşısında, duvarın önünde soğuktan titriyordu, hızlıca yanına gittim.

“Komiserim, sizi bu halde buraya getiren şey nedir? Ayrıca burada olduğumu nereden biliyorsunuz?” İçimdeki telaş yüzüme vurmuş olacak ki, Yalçın gülümseyerek cevap verdi.

“Endişe etmenize gerek yok. Buraya gelmemin sebebi iş değil.”

Şükürler olsun. “Daha mı kötüsü?” Elim ağzımda korkuyla Yalçın’a bakıyordum. Yağmur üzerimize bardaktan boşanırcasına yağarken, biraz daha gülümsedi. Sarıya çalan saçları sırlıklam olmuş alnına yapışmıştı.

“17 Mart doğum gününmüş. Ben o sırada burada değildim. Bu havada pasta getirsem de yiyemezdin. Ben de... Balon aldım.” Başını elinde tuttuğu balonlara çevirdi. Dikkatli şekilde bana doğru uzatıp, sıkıca elime tutuşturdu. “Doğum günün kutlu olsun, Ela.”

Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama içim eski bir bayram sevinciyle coştı. İçimdeki küçük çocuğa dokunmuştu. Orada tek olsam saatlerce mutluluktan ağlardım. Kaç yıl olmuştu bana balon alınmayalı... En son on yaşında mıydım yoksa? Babamın aldığı pembe balonumun ipi dolandı o an bileğime... Birden on yaşındaki halim gözümün önüne geldi. Eve döndüğümüzde babamın bileğimdeki

ipi çözüp özendiği için evdeki misafirin kızına vermesini anımsadım. Benim balonumu başkasına vermişti.

O an bilmiyordum ama o balon babamın bana aldığı son balonu.

“Beğenmedin mi?”

Yalçın’ın sesiyle kendime geldim. On yaşımdaki ben gözümün önünden silindi. Yüzüne minnettar şekilde gülümse-dim. “Ben çok beğendim. Yani ne diyeceğimi...” Ağlama-mam lazımdı.

“Bir şey söylemek zorunda değilsin. Meslektaşım olarak incelik yapmak istedim. Ama bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Meryem ve Fahri davası kapanmıştı biliyorsun.” Telaşla başımı salladım.

“Fahri geçenlerde Serkan Karavan’ı görmek istedi,” de-diğinde kaşlarım çatıldı.

“Evet. Serkan Karavan geldi mi görüşmeye?” Sorunun cevabı her an yüreğime indirecek gibiydi.

“Evet, geldi,” dediğinde gözlerim hayal kırıklığıyla söndü.

Yalçın konuşmaya devam etti. “Ben orada değildim ama söylenenlere göre Fahri, ayaklarına kapanıp ondan af dile-miş, Serkan Karavan ise yüzüne sağlam bir tokat atıp, orada çürümesi için her şeyi yapacağını söyleyip çıkmış.”

Fahri neden Serkan’dan özür dilemişti? Serkan neden ona yardım etmemişi? Meryem’in olayında önüme geçip onu savunmuştu. O an ringde söylediği söz aklıma geldi. “Hiç-bir şey görüldüğü gibi değildir Ela.” Serkan Karavan yine yanlış bir hareketi doğru kişi üzerinde uygulamıştı. Yağmur damlaları hızlıca bedenime vururken, elimdeki balon ipleri-ni biraz daha sıktım. Kollarımı Yalçın’ın boynuna doladım. Doğum gününden beri aldığım en güzel haberdi. Yalçın

verdiğim tepkiye şaşırılmış gibi karşımda kaskatı kesilmişti. Bir-iki saniye sonra geri çekilip kocaman gülümsedim.

“Teşekkürler Yalçın. Buna ihtiyacım vardı.”

Gülümseyerek başını salladı.

“Sadece görevimi yerine getirdim.” Gözlerinden bir ışıltı geçti. Sanki benim içimdeki bayram kutlaması onda da vardı. Yağmur hızlanmış hava bulutla örtülmüştü. Havaya bakarken, “Yağmur hızlandı, sen en iyisi eve gir. Bir gelişme olursa sana söylerim,” dediğinde minnetle başımı salladım.

Elimdeki balonlarla evden içeri girerken karşımda Serkan’ı gördüm. Az önce duyduklarımdan dolayı yüzümdeki sızıyla yanından geçiyordum. Bakışları yoğundu. Sol kaşı havalanmıştı. Bir şeye mi sinirlenmişti? Yanından geçerken benim tarafıma doğru geçti. Yanlışlıkla olduğunu düşünüp diğer tarafa geçtiğimde o da benim tarafıma geçti.

“Ne derdin var yine Karavan?”

Kaşlarını kaldırıp gözleriyle balonları gösterdi. “O balonlarla eve giremezsin.”

Balonları kendime çekip diklendim. “Nedenmiş? Kendi odama götüreceğim bal gibi de girerim.”

Bana doğru bir adım atıp otoriter sesiyle konuştu. “Yağmurdan pislenmiş balonlarınla evime giremezsin, Ela Aydemir.” Evime kısmını bastırarak söylemişti. Kendi sınırını çizmişti cümlesinde. Sesindeki tını burası benim çöplüğüm dercesine sahipleniciydi.

“Ne yapayım yani? Kapıya mı bağlayayım? Uçarlar.”

“Kapımı da kirletemezsin. Havaya bırak ya da git patlat. Hatta senin için ben patlatabilirim.”

Eli, balonlarıma uzandığında balonları arkama almıştım. Tavrımı görünce sinirlenmişti.

“Karavan, bu balonlar ne patlatılacak ne de havaya bırakılacak!” diye tıslarken gözlerimi, gözlerine dikmişim.

O ne kadar sahiplenici ise ben de en az onun kadar sahiplenmiştim. O balonlar benimdi. Ne başkasına verecek ne de havaya bırakacaktım.

“O zaman evimden çık,” dedi sakın bir sesle. Yüzündeki sert ifadeyle bana bakıyordu. Arkamdaki balonları öne çıkardım. Dudaklarımı toplamış kafamı acıyormuşçasına iki yana salladım. Bir adım da ben atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Gözlerine baktım.

“Al evini... Gö... Gözüne soka soka otur!”

Hızlı şekilde arkamı dönüp kapıya yöneldim. Merdivenlerden inerken omzumla omzuna çarpıp evden çıktım. Yağmur damlaları tane tane yüzüme vuruyordu. Gökyüzü en kötü griliğine boğulmuştu. Islanacak olsam da kaldırıma kendimi bıraktım. İki saniye içinde sıırılsıklam olmuşum. Bir yandan rüzgâr balonları uçurmasın diye sıkı sıkı tutuyor, diğer yandan gözlerim üst kattaki Serkan’ın penceresine bakıyordu. Perdesi kapalıydı. Kocaman sokakta sadece ben vardım. Sadece ben ve balonlarım... Yaptığım çocukluk muydu? Belki, peki o çocuk bunları hak ediyor muydu? Hayır, sadece balonlarını istiyordu. Ondan alınmayacak balonlarını odasına götürmek istiyordu. On yaşımda balonları vermesem, evden atılacağımı bildiğim için vermiştim. Bugün ise yeryüzünden atılacak olsam ilk defa benim olan, benden alınmayacak bir şey için bu umurumda bile olmazdı. Kimse umurumda değildi. Yaptığım için pişman değildim. Saçlarımdan yağmur damlaları düşerken gözümünden bir damla yaş da düşmüştü. Ama bunu kimse fark etmemişti. Orada kaç dakika sessiz ve hissiz durduğumu bilmiyordum ama balonlarımı yalnız bırakmayacaktım. Yavaş yavaş öksürmeye başladığımda üzerimdeki paltonun eteklerini birleştirirken, evin içinden gelen seslerle istemsizce yerimde kıpırdandım. Kapı açıldı bahçeye iki kişi savruldu.

“Ne oluyor orada?” Koşarak bahçeye girdim. Mert ve Kaan kavga ediyordu. Mavi gözlü adam, “Sen aldın! Sen aldın değil mi?” diye hırladı.

Mert yakasını düzeltirken, “Ne yapayım lan senin saatini?” dedi.

“Eve girdiğimden beri gözün saatteydi!” Gök mavisi gözlerinin içi fırtınalı laciverte dönmüştü. Neyden bahsediyordu?

“Seni gebertirim!” Mert bir hamle daha yapacakken araya ben girdim. Sırtımın üşüdüğünü hissediyordum.

“Durun! Mert dur! Yapma!” Ayağa kalktıklarında Mert engelleyemedi, Kaan’a yumruk attı. Deren endişeli şekilde bakarken, Serkan da araya girmiş, Kaan’ı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu böyle olmayacaktı. Avazım çıktığı kadar bağırdım. Boğazım çok acıdı. Sanırım tahriş olmuştu.

“Yeter! Durun artık!”

İkisi de bana döndü.

Mert’in hayretle, “Ela senin bu halin ne?” sorusuyla duraksadım. Üzerimdeki palto yağmurdan sırlıklam olmuştu. Bütün vücudum su olmuştu. Ama üşümüyordum. Aksine çok terliyordum. Az önceki üşümem geçmişti.

“Asıl ikinizin derdi ne? Ne oldu da öldüresiye birbirinizi dövüyorsunuz ya?”

“Saatimi çaldı!” Kaan sinirle haykırdı.

“Ben senin saatini çalmadım!” Mert de ona karşılık konuştu.

“Çaldın işte! Geldiğimden beri gözün kolumdaki saatte! Büyük ihtimalle ben banyodayken odama girip onu aldın!”

Mert, Kaan konuştukça daha çok sinirleniyordu. Daha fazla dayanamayıp tam bir yumruk daha atacaktı ki önüne ben geçtim. “Mert! Lütfen yapma!” Gözlerindeki kızgınlık yerini çaresizliğe bıraktı. İftira karşısındaki o çaresizliği iyi bilirdim.

“Ela çekil.” Terlemem artmıştı. Ayakta durmakta zorluk çekiyordum. Biraz şuraya uzansam ne olurdu? Titreyen sesimle bir kere daha rica etmiştim.

“Yalvarıyorum. Yapma.”

“Ben almadım Ela... Ben alma...”

Elimi son bir güçle koluna götürdüm. Bedeni ne kadar soğuktu oysa benimki yine alev topuna dönmüştü. “Elbette sen almadın Mert! Elbette sen almadın!”

Mert’in sakinleştiğini anladığımda zorlukla Kaan’a döndüm. “Senin saatini o almaz.”

Gözlerini üzerime dikmiş sinirle bakıyordu. “Nerede o zaman?”

“Bilmiyorum ama Mert almadı.” Boğazım gitgide ağrıyordu. Mert’i arkama alıp sesimin çıktığı kadar bağırdım. En azından bağırdığımı zannettim. “Benim kardeşim hırsız değil! Anladın mı? Senin pahalı saatin umurunda bile değil!” diye hırladım. Mert, Deren’den önce evrenin bana verdiği en değerli şeydi. Bu zamana kadar asla bana yalan söylememiş, asla ihanet etmemişti. En güzel “iyi ki”lerimdendi.

Kaan, sinirle ağzından tükürükler savururken, “O saat benim için önemli tamam mı?” diye soludu. Mert hâlâ arkamdayken son bir güç öfkemi yüzüne kustum.

“Senin saatin Mert’ten önemli değil. Fiyatı, zerre umurunda değil. Ona laf söyletmem!”

Karanlık lacivert gözlerin önüne bir bulut serildi, daha sonra sislendi sanki. Griye dönüştü. Hüzünlü bir griye... “Fiyatının da markasının da Allah belasını versin! O saati bana kardeşim aldı! Anladın mı?” diye hırladı. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki! Sinirden kızaran yüzüne, dolan gözleri de eklenmişti. İç çekmeden önce söylediği bu cümle nedense göğsüme oturmuştu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Gözünden bir damla yaş aktığında daha da sinirlenip koşarak eve girdi.

Serkan'a gözlerimi çevirdiğimde sakın şekilde baktı. Fazla sakindi. Bir şeyler anlamış gibiydi.

“Kaan kardeşini uzun zaman önce kaybetti. Ondan kalan son şeylerden biriydi o saat.” Gözlerini bana çevirdi. “Fiyatından ya da markasından değil. Maneviyattan o kadar üzül-
dü yani.”

Sadece bana anlatıyordu sanki. Kendimi daha ne kadar kötü hissedebileceğimi test ediyordu. İçim hem yanıyor hem donuyordu. Yüzümden akan şeyler ter miydi? Yoksa yağmur damlaları mı? Balonlarımı alıp oradan gitmek için bileğime baktığımda ise ensemden aşağı inen soğukla görüş alanım bulanıklaştı. Tutunmak için bir yere ihtiyacım vardı. Hayatımda ilk defa sinirle önyargılı davranmıştım. Ve bu başkasında ağır yaralar açmıştı. Mert'in koluna girdim.

“Biz artık buradan gitsek iyi olur. Yarın eşyaları alınız.” Son cümleyi Serkan'ın gözlerine bakıp söylemiştim. Biraz da olsa onun da kalbine bir şeyler dokunsun istedim. Tam yalpalayarak bahçeden çıkıyordum ki arkadan gelen sesle olduğum yerde kaldım.

“Hiç kimse bir yere gitmiyor!” Sultan Hanım. Arkamı dönmeden görüş alanım biraz daha bulanıklaştı, balonlar elimden uçtu. Gözlerim kapanırken Mert'in omzuna kafamı çarpmıştım.

“Ela! Yanıma gel hemen.”

“Efendim, babacığım?”

“Okul nasıldı?”

Babama gülümseyip, “Çok güzeldi. Kimsenin bilemediği bir soruya yanıt verdim,” diye mırıldandığımda sessizce kafasını salladı.

“İyi yapmışsın kızım, bu kadar ders artık yeter,” dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım. “Nasıl yani?” dedim.

Fazla soru sormuş olduğum için sıkıldı ve “Anlamayacak bir şey yok! Artık okula gitmeyeceksin. Okul defteri bundan sonra kapandı,” dedi.

“Ama ben...”

“Aması maması yok, gitmeyeceksin işte o kadar!”

Cevabımı dinlemeden evden çıkıp gitmişti. Dizlerimin üzerine çöküp sessizce ağlamaya başlamıştım. Anneme baktım. Gözlerimden dökülen yaşlara baktı. Daha sonra kafasını yere eğip yavaşça ayağa kalktı. Odasına girdi. Dizlerimin üstünde kapının önüne gittim. Tıkladım ama kapıyı açmadı.

“Anne... Ne olursun okula gideyim... Lütfen bir şeyler yap.”

“Baban ne derse o olur. Ağlama kızım.” Sesindeki umursamazlık kalbimi acıtmıştı. Evden çıkıp yürümeye başlamıştım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Ama okumak istiyordum. Çok istiyordum. Yanımdan geçen bir kadının kolundan tutup, bana bakmasını sağlamıştım ama beni dilenci sanıp para vermişti. Bana yardım edecek kimse yok muydu? Yoktu. O yüzden sadece kendime kendim yardım edebilirdim. Karşımdaki ağaca tırmandım. Sokaktan geçen insanlar ne yapıyorum diye bakarken, ben en üste çıkmaya çalışıyordum. En üste çıktığımda dizlerimi kendime çekip ağlamaya başladım. Buradan düşüp ölmek istiyordum. Kimsenin beni önemsemediği bir dünyada kalmanın ne anlamı vardı ki? Dizilerde hep öyle olmaz mıydı? Ölünce karakter çıkardı ve her şey biterdi.

“Küçük kız neden ağlıyorsun?”

Aşağıdan gelen sesle kafamı dizlerimden kaldırdım.

“Çünkü ben küçük bir kızım.”

Karşımdaki otuzlu yaşlarda görünen adam güldü. “Bütün küçük kızlar ağlamaz ama senin bir derdin mi var?”

Uzulca başımı salladım. "Annem ve babam beni sevmiyor."

"Aaa, öyle şey olur mu hiç? Her anne baba çocuğunu sever."

"Peki, her baba, çocuğunu çok sevdiği okulundan alır mı?"

Sorduğum soru karşısında adamın suratı büzülmüştü.

"Hasta mısın?" diye sordu, o sırada da beni süzüyordu.

"Hayır. Ama babam bana artık okula gitmeyeceğimi söyledi."

"Neden diye sormadın mı?"

"Babama soru sorma hakkım yok." Başımı önüme eğip iç çekerek ağlamaya devam etmiştim.

Adam ellerini kaldırıp konuştu. "Dur, dur. Hemen ağlama. Belki hallolur, nereden biliyorsun?" Kafamı kaldırdığımda gözlerinde bir ışık görmüştüm. Bana umut vermişti. Heyecanla aşağı inerken ayağım kaymıştı ve korkuyla gözümü kapatırken kucasına düşmüştüm.

"Ela iyi misin? Beni duyuyor musun?"

Yakınımdan gelen bir kadın sesi vardı. Üzerindeki koku yasemindi. Çok severdim. Elleri saçlarıma gitti. Gözkapaklarım açılmaya direnirken onlara karşı gelip yarım yamalak açtım. Yumuşak bir ses... Gözümün kamaştıran broşu ilk gördüğüm şey olmuştu. Kiraz çiçeği deseninde bir broştu. Tekrardan gözümü kapattım. Neden hep bu aptal şeyi görmek zorundayım?

"Ela, kendini nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi iyice açıp kısa bir süre gülümsedim. "Teşekkür ederim, sanırım başım döndü."

"Ya da ateşin yükselmiş olabilir." Aklıma gelen şeyle doğruldum. "Vi-Virüs mü kapmışım?"

“Tabii ki hayır. Sana hazır testlerden yaptım. Yok öyle bir sorun. Sadece fazla yağmur iyi gelmemiş, bir daha yağmurun kendisini çekmek yerine sadece kokusunu içine çekmeni öneririm.”

“Ben evden kovulmuştum. O yüzden...”

Sultan Hanım’ın biçimli kaşları havalandı. “Anlamadım? Nasıl evden kovuldun?”

“Serkan, elimde balonlarla görünce içeri almak istemedi.”

Dediklerimden sonra birkaç saniye düşünceli şekilde duvara baktı, sıkıntıyla arkaya yaslandı. Sanki aklına bir şey gelmişti. “Elinde balonlar mı vardı?”

“Evet, sadece onları odama götürecektim. Ama uçup gitti elimden.” Sesimdeki hüznün bütün odaya yayılmıştı.

Sultan Hanım, derin bir iç çekerken, “Atlatılamayan kırıklıklar bazen sızlar,” dedi.

Ne demek istemişti? Yüzünü incelerken merakıma yenik düşüp sormuştum.

“Kırıklıklar mı?”

Duruşunu dikleştirdi. Konuşmaya başlamadan önce dudaklarını ıslattı.

“Ela, Serkan’ın yaptığı için üzgünüm ama bunu yaparken içinde bir kötülük olmadığına yemin edebilirim.”

İmada bulunmamaya dikkat ederek, “İçinde bir kötülük yoktu ama beni o yağmurda evden gönderdi,” dedim.

“Her çocuğun bir yerde yarası vardır.”

Kendi yaralarım sızlamış gibi, “Evet, her çocuğun yarası vardır,” dedim.

“Belki öyle yapmasının nedenini saçma bulacaksın ama balonlar, Serkan’ın en acıyan yarasıdır. Hep sevdiği ama bir daha hiç alınmayacak şey balonlardır.”

Duyduğum şeyle gözlerim büyüdü. Sözlerine devam etti.

“Acıların izleri de kalır biliyorsun değil mi?”

Elim birden bacağıma gitti. Ardından küt küt atan kalbimin üzerine koydum. Ses çıkarmadan kafamı salladım.

“Serkan’ın babasının işini söylememe gerek yok. Neredeyse eve bile gelemezdi. Serkan bakıcısıyla her dışarı çıktığında, çocuklarıyla ilgilenen babaları görüyordu. Bir gün babasının boş bir anını bulmuş, ikna edip dışarı çıkarmıştı. Çıkmadan önce bana balon istediğini söylemişti. Ben de babasından isteyebileceğini söylemiştim.” O an aklına gelmiş gibi gülümsedi.

“Babası balon alıp başkasına mı verdi?” Titreyen sesime küfür ettim içimden. Bu soruyu minik Ela’nın sorduğunu adım gibi biliyordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. “O gün babası ona bir balon almış, bizim oğlan deli olmuş sevinçten.”

Sultan Hanım’la aynı anda gülümsemiştik. Küçük Karavan’ı hayal ettim. Sinirlenince kalkan kaşı, salladığı aayağı... Sonra düşüncelerimden sıyrılıp Sultan Hanım’a odaklandım.

“Sonra oğluma bir telefon gelmiş ve telaşla koşmaya başlamış,” derken içi titredi.

Sesimin titrememesi için gayret gösterirken sordum. “Ne için telaş yapıyordu?”

“Gelinim... Kalp krizi geçirmiş. Ölüm haberi için –hıçkırdı– aramışlar.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzünü hafifçe yere eğdi. Konuşmak için güç arıyordu. “Oğlum arabaya doğru koşarken Serkan da ona yetişmeye çalışıyormuş, o anda balon havaya uçmuş. O an uçtuğunu bile fark etmemiş. Hayatında en sevdiğin kişiye koşarken gözün nasıl bir şey görebilir ki?”

Elimin içine baktım. Sabah avucumda sıkı sıkı tuttuğum balonların ipine baktım. Boştu. Bileğimde ip izi vardı. Ama

balon yoktu. Sultan Hanım doğru söylüyordu. Söz konusu sevdiğin olunca hayalindeki balonu bile önemsemiyordun.

“So-Sonra?” diye devam etmesini istedim.

“Bir ay geçmeden... Oğlum da dayanamadı. Ve...” Sultan Hanım, başını bir kez daha önüne eğdiğinde, daha fazla dayanamayıp başını göğsüme yasladım. Gri saçlarını okşarken gözyaşları artmıştı.

“Özür dilerim. Sizi üzmemek istemezdim. Geçti... Geçti, Sultan Hanım.”

Hıçkırıklarının arasından konuştu. “Gelinimin toprağına, oğlumun kanı sıçradı. Bir yeri kanasa, içimin gittiği oğlum! Beynini o toprağın üzerine döktü. Küçükken oyuncak silah bile aldırmadığım oğlum, hayatının yarısında namludan çıkan gerçek mermiyle sonlandırdı yaşamını. İki ayda hem kızımı hem de oğlumu koydum kara toprağa, Ela!”

Kollarımı bedenine sıkı sıkı sardım. İkimiz de sessizce ağlıyorduk. Ağlayarak iletişim kuruyorduk sanki. Gözyaşlarımız bile kucaklaşmıştı. Bir annenin yarasını deşmiştim.

Sultan Hanım, bir süre sonra başını göğsümden kaldırdı. Gözlerini silip birkaç dakika önceki yüz ifadesine büründü. Ses tonu daha iyiydi. Gözünün altını ince parmaklarıyla sildi.

“Kısacası seni bu evden kimse atamaz. Ve sen de gidemezsin. Dışarıda hastalık kol geziyor, küçük hanım ve ben kimseye evindeki misafire virüs kaptırmış dedirtmem.”

Otoriter hali çaktırmasa da güldürmüştü. Sanki az önce hıçkırarak ağlayan o değildi. Kabullenmiş gibi başımı salladım.

“O nerede peki?” dedim.

“Serkan’ı soruyorsan odasına zar zor gönderdim. Yok, onunla işim olmaz deyip Mert ve Deren’i soruyorsan salonunda oturuyorlar. Bir de Kaan var. O da sen bayıldıktan sonra birkaç kez baktı, gözlerimi üzerine dikince odasına gitti.

Onun yaptığı için de özür dilerim. Kardeşi... O da onun başka bir yarasıydı.”

Konuyu kapatmak ister gibi ayağa kalkıp üstünü düzeltirken, gözüm yukarıdaki avizeye takıldı. Bu benim kırdığım avizeydi. Acaba nasıl yapılmıştı? Benim nereye baktığımı anladığında kaşlarını yalandan çattı.

“Yaptırmak hiç de kolay olmadı, küçük hanım.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım. Sultan Hanım odadan çıkarken kendimi tutamayıp sordum.

“Ya diğer oğlunuz? Barbaros Karavan?”

Sorduğum soruyla kapının önüne çakıldı. Kapı kolundaki eli titremeye başlarken yavaşça bana döndü ve gözlerime daha önce hiç bakmadığı kadar soğuk şekilde baktı.

“Bazılarının yarası olduğu kadar bazılarının da sınırı vardır. Ve o sınırlar bu evde konuşulmaz, Ela Aydemir. Bunun başında da Barbaros Karavan gelir.”

Bütün sıcak tavrı iki saniyede buz tutmuştu. Aramızdaki samimiyete kocaman bir duvar ördü. Saygıyla kafamı salladım. “Anladım.”

Sultan Hanım çıktıktan sonra pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Dışarı çıkmış bahçenin ortasında duruyordu. Yağmur durmuş, gökyüzü yavaştan kararmaya başlamıştı. Daha fazla odada durmaktan vazgeçip salona indim. Deren beni gördüğü gibi, “Ela! İyisin!” diyerek sarıldı. “En azından virüs kapmamışım, iyi tarafından bakın,” dedim gülerek.

“Senin o yağmurda dışarıda ne işin vardı, Ela?”

Mert’in şüphe duyduğu soruya karşılık yalan süzgecimden uygun bir yalan arıyordum. “Meditasyon yapıyordum.”

“Meditasyon?” Mert inanmayan gözlerle sorarken, destek ister gibi Deren’e baktım. “Ya var ya işte, Mert! Birisine nasıl mesaj attırırım? Nasıl beni düşünür falan? Hatta bir kadın vardı O güzel anlatıyordu. Öyle bir şey işte!”

Benim ve Mert'in söyledikleriyle ağızımız açık kalırken bir daha Deren'den yalan için destek istememem gerektiğini öğrenmiştim. Daha fazla konuşmaması için öksürüp bana bakmasını sağladım.

Mert, gözlerimin içine bakarak, "Ela bir şey mi saklıyorsun?" dedi.

"Ayy! Canım istedi gittim bütün yağmuru yiyip geldim. Ne kadar da büyüttünüz ya?"

Bir anda sesimi yükselttiğim için kimse ağızını açmadı. Fevriyelik çoğu zaman kazandırır. Yemek saati geldiğinde herkes masaya geçmişti. Ben, Serkan'la karşılıklı oturmuştum. Deren ile Mert yan yana oturmuştu. Serkan'ın yanına da Kaan oturmuştu. Kafamı kaldırmadan önümdeki yemeğe bakıyordum. Ana yemeğe geçebilmeyi başarmıştım ama midem almıyordu. Aklım sabah olanlardaydı. Bayıldığımda gördüğüm şeyler, beni ikna eden o adam... Nereden girmişti yine eskiler aklıma?

"Artık evden mi çalışacaksın, Ela?"

"Virüsten dolayı maalesef işlerim durakladı. Bundan sonraki süreçte bakacağım. Vakalar gelecek ama daha sonra ilgileneceğiz."

Sultan Hanım aldığı cevaptan sonra yemeğine devam etti.

"Peki, peşinde olduğunuz kişiler? Onları da mı ertelediniz Ela Hanım?"

Serkan'ın sorusuyla elimdeki kaşık tabağa düşmüştü. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Yan taraftaki çatalı salataya batırıp ağızıma götürürken konuştum. "Toprağa adam verdiğimiz vakalarda virüs değil, kıyamet çıksa bizi durduramaz Serkan Bey." Çatalı ağızıma götürdüm.

Korkusuz bakışlarıma karşılık dudağını yukarı kıvrıp helal olsun dercesine kafasını salladı. Sandalyemi geri çekip ayağa kalktım. Gözlerim hâlâ Serkan'daydı. "Size afiyet olsun."

Sultan Hanım anlayışla başını sallarken merdiveni çıkıp odaya girdim. Hemen uyumak istiyordum. Her insanda olduğu gibi uykuya, hayallere dalmak istedim. Ama olmadı. Biraz doğrulup pencereden dışarı bakmaya başladım. Dışarıda iki şey vardı; biri kim için ışık saçtığını bilmeyen sokak lambası, diğeri herkesin boş diye tekmelediği çöp konteyneri.

Deren, yatağından korkuyla doğrulurken kötü bir rüya görmüştü. Saate baktığında sabah olduğunu fark etti. İçinde garip bir his vardı. Kendini farklı hissediyordu. Gördüğü rüyadan olabilirdi. Ne gördüğünü hatırlamıyordu ama kötü hissetmişti. Pencereyi açıp soğuk havanın içeriye girmesine izin verdi. Tuvalete gitmek için koridora çıkınca karşı odadaki Mert'in de uyanık olduğunu gördü.

“Günaydın.” Gülümsedi.

“Günaydın.” Mert de aynı şekilde ona gülümsedi. Mert bir şey söyleyecekken kapı çalması konuşmasını böldü. Deren aşağı bakarken Mert, “Sen gir, ben kapıya bakayım,” diyerek merdivenden indi. Ortalıkta kimse olmadığını görünce kapıyı açtı. Ve okkalı bir küfür savurdu. İkili kapının önünde karşılıklı birbirine bakarken merdivenden aşağı doğru inen Deren, “Mert kim gelmiş?” diye seslendi. Mert soruya cevap veremedi. Deren, kapının önünde dikilen kızıl saçlı adamı gördü. Sinirle dişlerini sıktı.

Mert, “Allah'ın belası gelmiş,” diye tısladı.

Deren zorlukla, “Ko-Koray...” dedi.

Koray imalı bakışlarıyla, “İşinizi yarıda mı kestim?” dediğinde Mert sinirle soludu. “Ne biçim konuşuyorsun lan sen?”

“Konuşuyorum lan, ne olacak?”

“Durun!” Deren duvara sinmişti.

Mert destek verircesine omzuna dokundu. “Tamam, bir şey yapmıyorum. Sakinim,” dedi sinirle.

Koray davet edilmeyi beklemeden içeri daldı. “Seninle daha sonra illa görüşeceğiz, sevgilim. Şimdilik iş için geldim. Serkan’la görüşeceğim,” diyerek salona geçti.

Deren korkuyla fısıldadı. “Ya benim için geldiyse? Ya beni ona verirlerse?” Ağlamaya başlamıştı. Mert, onu kendine çekti. Elini yanağına götürüp, gözündeki yaşı sildi. Oldukça nazik davranıyordu. Sarı saçlarını parmaklarıyla okşadı ve kulağına fısıldadı. “Ben senin yanımdayım. Sana bir şey olmasına izin vermem, kimse seni alamaz tamam mı? Ki Serkan abin de seni kimseye vermez.”

Deren, sırtını kolona yaslarken, “Gitmeyeceksin değil mi?” dediğinde aralarında çok az bir mesafe vardı.

“Asla,” dedi. Mert’in cevabıyla kendine çekip sıkıca sarıldı. Bu sarılmadan güç buluyordu. Mert ilk başta kısa çaplı bir şaşkınlık geçirse de o da sıkıca sarıldı. Deren yanıdayken kendisini hep iyi hissediyordu. Hayatının sonuna kadar onu koruma görevi verilse gıkı çıkmadan kabul edebilirdi. Aslında öyle bir görev verilmediği halde o çoktan bunu görev edinmişti. Geri çekildiklerinde Deren’in saçları, Mert’in yüzüne gelirken, gülümseyerek kokusunu içine çekti.

İkisi de geri çekilirken birbirlerine bakıyorlardı. Bir şeyler söylemek istiyor gibiydiler ama söylemeye cesaret edemiyorlardı. O sırada görevli, kahvaltının hazır olduğunu söylediğinde ikisi de koridorda yeni karşılaşmış gibi yaparak kahvaltıya indi. Ela da çoktan uyanmış, pencerenin önündeki çiçekleri izliyordu. Çiçekleri başucundaki sürahiyle sularken nazlatmaktan da geri durmuyordu.

“Oy güzellerim, ne de güzel yaprak açıyorsunuz. Bütün fırtınalara inat, güneşin getirdiği bahar yağmurunu bekleyin olur mu? Solmanızı isteyen mevsimlere inat yeniden açacağınız mevsimlerin yolunu gözleyin. Tamam mı?”

Çiçeklere yaptığı bu motivasyon konuşmasını bozan hizmetli kadın, “Sizin çiçeklerinizin bizim evdekilerden neden daha güzel olduğu belli oldu,” dediğinde Ela dönüp ona gülümsedi.

“Nedenmiş?”

“Çiçeklerle konuşursan açıp, yeşerirlermiş. Siz maşallah konuşmak değil terapi yaptınız.”

Ela tebessümle elini uzattı. “Benim ismim Ela bu arada, apar topar gelince tanışamadık.”

Başında beyaz renkte yazma olan kadın elini uzattı.

“Gülten ben de, efendim.”

Ela, sitemkâr bir bakış attı. Gözlerini kıstı. “Ablacığım ismim Ela, efendim değil. Gözünü seveyim bırakalım şu protokol kurallarını. Ela de, savcı de, kızım de ne istersen de ama efendim falan bünyeme ters benim.” Gülten, Ela’nın dediklerine güldükten sonra konuştu.

“Kahvaltı hazır, Ela kızım. Geç kalma da Sultan Hanım sinirlenmesin.”

“Diğerleri indi mi?”

“Deren ve Mert Bey aşağıda oturuyor. Kaan Bey bugün odasında yiyecekmiş, Serkan Bey de oturma odasında Koray’la toplantı yapıyor.”

Yüzündeki gülüşü silinirken yerini öfkeye bıraktı. Bir an duraksadı.

“Hangi Koray?”

“Deren kızımın evleneceği çocuk işte,” dedi rahatsız olmuş bir sesle.

“O namussuz Koray hani.”

“Odur herhalde. Neyse sen kahvaltıya geç.”

Ela sinirle dudaklarını kemirdi. “Ben kahvaltı yaptıracağım onlara. Gülten abla. Sen merak etme. Alt kata kahvaltı götürdün mü?”

“Yok, orası için daha yeni hazırlıyorum.” Ela’nın suratında manidar bir gülümseme oluştu. Yüzünden intikam planı olduğu belliydi.

“Ben de yardım edeyim. Önce misafirler tabii. Ayıp olmasın,” dedikten sonra üzerine yakası açık bir bluz ve kot pantolon geçirdi ve saçlarını topuz yaptı. Favori halka küpelerini de taktıktan sonra aşağıya indi. Tezgâhın üzerinde hazırlanmış nefis tabakları incelerken yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Birkaç dokunuşla daha nefis olacaktı. Gülten masayı hazırlamaya giderken Ela, son dokunuşlarını tamamladı. Tepsiyi alıp alt kata indi. Kapıyı tıklayıp içeri girdi. Serkan ve Koray, Ela’yı beklemediklerini bakışlarıyla belli ederken Ela güler yüzle çayları servis etti. Ardından yeni kızartılan patatesleri önlerine koydu. Kahvaltılıkları da bıraktıktan sonra suları da yan sehpaye koydu.

Koray, Ela’nın ona hizmet ettiğini gördüğünde büyük bir kibirle sırtıttı. Çaydan büyük bir yudum aldı. Saniyeler sonrasında yüzü buruşmuş midesi bulanmıştı. “Sirke bu!” dedi yüzünü ekşitirken.

Ela kahkaha atmamak için kendini tutarken elini ağzına götürdü. “Sirke mi? Allah Allah! Sirke bütün mikropları öldürüyor ya ondan koyulmuş olmalı,” dedi.

Koray dik bakışlarını Ela’ya kaldırırken önündeki tabaktan bir patates ağzına attı ama gelen tatlı tat midesini bulandırdı. Hafiften öğürdü. Dişlerinin arasından, “Patatesin üzerine tuz diye şeker mi attın, savcı?” diye tıslarken Ela ona bakarak gülümsedi. Serkan, Koray’ın hitap şeklinden rahatsız olmuştu. Ela, elini çenesine dayarken, “Yani ikisi de

benzeyen şeylerdi. Toz gibi olmaları benim suçum değil ki! Üzerine yazsalarmış! Koray suya uzanıp bir yudumda içti. Onda da bir marazlık olduğunu anlayan Serkan, onu durdurmadı. Koray saniyeler içinde ağzından suyu püskürttü. “Limon ve tuz!” diye çığlık attı. Sesi bir an cırtlak çıkmıştı ve bu Ela’yı inanılmaz keyiflendirmişti.

Masanın diğer tarafında oturan Serkan, bu gösteriye artık bir son vermesi gerektiğinin farkındaydı. Kısaca kestirip attı. “Sana bu işle ilgilenmediğimi söylemiştim Koray! Ayrıca bir daha evime gelme! Pis işlerini de yapmak için başka bir ortak bul!”

Bir an için Serkan’ın Koray’la iş yapacağını sanan Ela’nın içi garip şekilde rahatlamıştı. Koray, hiçbir şey söylemeden hışımla yerinden kalkıp odadan çıktı.

Kapı kapandığında Ela önüne dönerken sendeledi, ani bir refleksle Serkan’ın gömleğine yapıştı. Son anda düşmekten kurtulmuştu. Serkan kendini geri çekmeden şüpheli bakışlarla Ela’yı inceliyordu.

Ela, “Ne var?” dedi gergin bir tonla.

“Benim tabağım da aynı şeyler mi var?”

“Tabii ki yok!”

Serkan, geri çekilip masaya oturdu. Şüpheyi önündeki sudan bir yudum aldı. Gayet iyiydi. Gülümsedi. Geriye yaslanıp patatesten ağzına bir tane attı. Tadı güzeldi. Gülümse-di. Keyifle çayından içti. Gülümseyeceği sırada yüz ifadesi bozuldu. Çaktırmamaya çalışıyordu ama yandığı yüzünün kızarmasından belliydi. Yüzü gerildi.

“Biraz kızardın, Karavan. Hayırdır?”

Serkan dudaklarını aralarken eliyle yelliyordu. Masadaki suyun hepsini içti. Yanarken ağzından çıkan tek kelime, “Savcı!” oldu. Ela onun da çayına isot karıştırmıştı.

Serkan sinirle masadan kalkarken Ela fazla ileri gittiğini anlamıştı, hemen kapıya yöneldi. Tam kapının kulpuna tutmuştu ki Serkan, kolundan kendine çekip, kapıyı geri kapattı. Sırtını kapıya yaslayan Ela'nın, burnunun dibinde soluyan Serkan, ellerini kapının iki yanına koyduğunda onu hapis altına almayı başarmıştı. Ela, gözlerini Serkan'ın gözlerinden ayırmadan eliyle kapının kulpunu ararken, Serkan kapıyı kilitledi ve anahtarı pantolonun arka cebine attı.

“Karavan ne yapıyorsun?”

Serkan bir adım daha attı. Kafasını yana yatırdı. “Bilmem ne yapıyorum ben, Ela Aydemir?” Sesinin tınısı farklı çıkmıştı.

Ela gözlerini kırpıştırıp konuştu. “Bırak beni gideyim.”

“Önce kendin denemelisin. Kendin çıkmayı dene.”

“Anahtar cebinde, Karavan.”

Serkan kolunu kapıya yaslarken, Ela'ya eğildi. “Almayı dene Aydemir.”

“Gerçekten denememi ister misin?” dedi cüretkâr bir tonla.

“Gerçekten alacak yürek var mı sende?”

Ela, kısa bir süre masayı inceledi. Daha sonra aklına gelen fikirle hızla eğilip Serkan'ın hapsinden kurtuldu. “O zaman şöyle başlayayım,” derken Serkan'ın kolunu tuttuğu gibi geriye doğru kıvırdı ve onu masaya kadar sürükledi. Masanın üstündeki çatala uzandı.

“Bunu yapmaman gerektiğini söylemiştim,” diye sabırla konuştu, Serkan.

Ela, onu umursamadan çatalı pantolonunun arka cebine sokarken, Serkan bir anda Ela'yı kolundan tuttuğu gibi yere doğru fırlattı. Burnunu çekmişti sinirle. Ela neye uğradığını şaşırırken ayağa kalkmak için doğrulduğunda, Serkan izin vermeden üzerine çıkıp bileklerini tuttu. Keyifli bir ses tonuyla, “Şimdi kim altta?” dedi. Serkan, Ela'nın üzerine biraz daha eğilirken Ela, sert bir tekme atıp onu etkisiz

hale getirdi. Ardından ters çevirdi. Serkan altta acıyla kıvrılırken elini pantolonun cebine soktu ve hızlı bir şekilde anahtarı aldı. Serkan doğrulamadan ayağa kalktı. Kapıyı açtıktan sonra odadan çıkmadan Serkan'a döndü. Gülümseyerek elindeki anahtarı zaferle sallarken, "Bir dahakine istediğimde ver, Karavan. Benim denememe izin verme. Ayrıca balonlarımı hâlâ unutmadım. Bir daha eşyalarım yüzünden beni cezalandırmaya kalkma. Asla altta kalmam," dedi. Tam kapıdan çıkacakken Serkan'ın yerde hareketsiz yattığını gördü. Sırtüstü yere uzanmış tavandaki avizeye bakıyordu.

"Karavan? Sert mi vurdum?"

"Hayatın sert vuruşları arasında senin ki tüy gibi geldi," diye mırıldandı.

"O zaman sorun ne?"

Serkan sıkıntıyla iç çekerken, "Ben de balonları severim ama aynı zamanda nefret ederim. Dün yaptığım şeyi yapmamam gerekiyordu. Sonuçta senin hayalin gerçekleşmedi diye başkasının hayalinin gerçekleşmesini engelleyemezsin," diye suçlu bir ses tonuyla konuştu.

Ela kapıyı geri kapattı. Serkan'ın yanına uzandı, sert zemin belini acıtıcınca doğrulup bağdaş kurdu. "Unutalım bunu," dedi.

Serkan da doğrulup bağdaş kurarken gözlerini Ela'nın, kahverengi gözlerine dikti. İkili sessiz şekilde bakışlarıyla konuştu sanki. Daha sonra doğrulup üst kata çıktıklarında masa hâlâ kuruluydu. Ortada kimse yoktu. İkisi de kahvaltı yapmadığı için masanın bir ucuna Serkan, diğer ucuna da Ela oturdu. Ela'nın aklına alt katta olanlar geldi. Gülümseyerek yanındaki ılınmış çaydan bir yudum aldı. Sonra büyük bir iştahla kahvaltısını etmeye başladı. Bir an başını kaldırıp baktığında, Serkan'ın yumruğunu çenesinin altına koyup onu izlediğini gördü. O an ağzına attığı zeytini yutmakta

zorlandı. Serkan yakalanma hissiyle kafasını tabağına çevirdi. Ela da aynı şeyi yaparken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu.

İkisi de kahvaltıyı sessizce yapıp masadan kalktılar. Serkan kendi odasına doğru giderken Ela mutfığa geçip Gülten'le birlikte bulaşıkları yerleştirmeye başladı. Elindeki tabağı makineye koyarken aklına gelen fikirle gülümsedi.

“Buraya yakın bir kırtasiye var mı, Gülten abla?” Sesi heyecanlıydı.

“İki cadde ötede bir tane var. Neden sordun, canım?”

“Hiç, almam gereken bir şey var da ondan. Ben çıkıyorum soran olursa işi varmış dersin, olur mu?” deyip portmantodan çantasını aldı. “Aman kutudaki maskelerden almayı unutma!” diye ikaz eden Gülten'e başını sallayıp gönülsüzce bir maske alıp taktı.

Yol boyunca aklına geleni düşünüp gülümsedi. Küçük bir çocuğun bayram sevincini taşıyordu içinde... Her şey güzel olacaktı. Başına gelen her kötü şey, iyinin habercisi olmalıydı, kalben öyle olmasını diliyordu. Yolun karşısındaki eski kırtasiyeyi gördüğünde gülümsedi. Sanki havaya süzülen bir balona bakar gibi başını yukarı kaldırdı. Arabaların arasından koşarak karşıya geçip, mavi tabelalı minik dükkâna girdiğinde nefes nefeseydi. Saçları karışmıştı. Karşısında duran kadın onun bu haline gülümsese de maskeden çok belli olmamıştı.

“İyi günler, balon var mı acaba?” dedi heyecanla.

“Tabii. Hangi renk istersiniz hanımefendi?” Hangi rengi seçeceğine karar vermediği için birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Mavi çok güzel olur aslında. Mavi sonuçta...” dedi.

“Helyumlu mu olsun?”

Kafasını iki yana salladı. “Normal olsun.”

Kadın yandaki raftan bir paket alıp Ela'ya uzattı. Ela parayı ödeyip çıkarken kadın arkasından seslendi. "Sizin için şişirmemi ister misiniz?"

Ela arkasını dönmeden elindeki paketteki mavi balonlara baktı. Ardından kadına dönüp, "Teşekkür ederim ama nefesimi bu balonu şişirmek için kullanmak istiyorum. Çünkü bazı insanlar buna değiyor," diyerek dükkândan çıkıp karşı kaldırıma geçti. Ela, hafif bir tempoda koşarak eve gitti. Kapının önüne geldiğinde nefes nefeseydi. Hızla ayakbaılarını çıkarıp, kenara koydu ve maskeyi yüzünden söker gibi çıkarıp ellerini yıkadı. Ardından paketten çıkardığı bir balonu yavaş yavaş şişirdi. Orta büyüklüğe geldiğinde, ucunu bağlayıp hevesle merdivenlerden çıkıp Serkan'ın odasına doğru yöneldi. İçi kıpır kıpırdı. Avuçları terliyordu. Kapı yarı aralıktı ve içeriden sesler geliyordu. Tam yaklaşımadan Serkan'ın sabah odada söylediklerini düşündü. "Ben de balonları severim." Sultan Hanım'ın anlattıklarını düşününce gözleri doldu: "Balonlar Serkan'ın en acıyan yarasıdır."

Artık iyileşecekti. Kendisinin olmasa da başka bir çocuğun yarasını iyileştirecekti. Elinde heyecanla tuttuğu mavi balonu, konuşma bittikten sonra vermek için kapıyı çalmadı ve beklemeye başladı.

"Bu konuyu kapatsak? O geceyi, doğum gününü o aldıklarımı, her şeyi..."

Ela'nın istemeden kulak misafiri olduğu konu ilgisini çekmişti, kulağını kapıya dayadı. Serkan'ın sesi sıkıntılı geliyordu.

"Evet, senin dediklerini yaptım. İlk defa hayatımda birini mutlu etmek istedim ama olmadı. Aldığım çiçek, elbise, pasta hiçbir şey mutlu etmedi."

Kendisinden söz edildiğini anlayan Ela, yine içeri girmeden avucuna oturttuğu balona baktı. Serkan karşı tarafın söyledikleriyle daha da delirdi.

“Kabul et artık, amca! Yanıldın, sever diye söylediğin hiçbir şeyi sevmeydi. Barbaros Karavan’ın ilk defa bir tavsiyesi bir kadında tutmadı. Ela’yı hiç tanıımıyorsun.”

Ela’nın kulağına çalınan isim, avucundaki balonun sıkışmasına sebep oldu. Yüzündeki heyecan parça parça şoka uğrarken, gözleri buğulanmıştı. İnce dudakları titriyordu. Serkan sert bir tonla devam etti.

“Seninle konuştuğumu bile bilmiyor. Hele bir de doğum günü için senden fikir aldığımı bilse... O zaman başlamadan biter.”

Kapının önüne biraz daha sindi. Aklına doğum gününde yaşadıkları geldi. Gözleri kapandı ve dudakları aralandı. O gün yaşananlar kafasına dank etti. Gözlerinden yaşlar süzülürken, dudaklarını buruşturdu.

“Bilmiyorum, amca. Neden o kadar sinirlendi bilmiyorum. Sanki bütün tavsiye ettiklerin ona acı çektiren şeyler gibiydi. Özellikle elbiseyi ve kolyeyi gördüğünde gözlerinin dolduğuna yemin edebilirim,” dedi pişmanlıkla.

Ela, o an her şeyi çözdü... Hayattaki hiçbir şey tesadüf olmadığı gibi bu da değildi. Bu bir intikamdı. İnsanın içine işleyen, yavaş yavaş ama derin acı veren intikamdı. Bu intikam için oynatılan kukla, Serkan Karavan’dı. Kukla olduğunun farkında bile değildi. Hisleri ipte takılı, ipin ucu da Barbaros Karavan’ın parmaklarındaydı. Hangi parmağını oynatırsa ona göre şekil alıyordu, Serkan. Yapılan sürprizlerin arkasında tek isim yatıyordu. Barbaros Karavan... Serkan’ın her şeyini o yönetmişti. Belki hislerini bile o bu tarafa yöneltmişti. Onu en acıtacak şey geçmişinde takılı kaldığı mutluluğuydu çünkü. Ancak böyle yenebilirdi Ela’yı. Çünkü Ela’yı, çok iyi tanıyordu. Yıllar hep yan yana götürmüştü onları. O yüzden buradan çok tecrübeleri vardı ikisinin de. Barbaros Karavan, Ela’yı neyin güçsüz kıldığını, Ela da Barbaros’un neyden güç bulduğunu biliyordu.

“Neyse kapatıyorum,” deyip telefonu kapatan Serkan birkaç saniye kendi kendine konuşmaya başladı. “Ela Aydemir, ben senle...” derken kapının arkasından gelen patlama sesiyle koştu. Kapıyı içeri doğru açtığında gördüğü manzara, gözlerinden yaşlar dökülen Ela’nın, elindeki patlamış balondur. Avuç içleri kızarıktı. Açık kahverengi gözlerinde, berrak bir hayal kırıklığı vardı.

14

BURAK KÖRE

Birine güvenmek nedir? Ama öyle laf olsun diye değil, gerçekten güvenmek, içten güvenmek nedir? Bu sefer yanılmam, üzülmem, bu sefer olmaz demek nedir? Nedir biliyor musunuz? Sizi öldürecek katilinizin eline silahı verip, belki vazgeçer diye beklediğiniz bir kumardır. Ben bir kumar oynadım ve kaybettim. Bunun bedelini de malımla değil, canımla ödedim. O kumar masası benim mezarım oldu. Üç yıl... Tam üç yıl sonra birisine güvenmiştim. Hayatımdaki diğer kişilere bile korkarak güvenirken, ona tam güvenmiştim. Yüzündeki aydınlığa güvenmiştim. Fark etmemiştim o aydınlığın kalbindeki karanlığı. Sırtıma bir bıçak darbesi daha almam demiştim. Ama anlayamadım bunun bir bıçak değil de kalbimin üzerinden geçen tren olduğunu... Bir yerde okumuştum. Kafanın üstünden trenin geçmesindeki hissettiğin acı yüzde onmuş. Yalan. Kalbimin üzerinden geçen treni hiç fark etmemiştim. Ama fark ettiğimde... Sadece kalbimde değil bütün kemiklerimde, bütün sinirlerimde, bütün hücrelerimde hissetmiştim o acıyı. Kalbimdeki bataklık, çiçeklerle süslenmiş bir koruya çevirmeyi beklerken...

Üzerine basıldığı an zehirli bir sarmaşığa dönüşen mayın tarlasına çevrildiğini fark etmiştim. Adım atılamayan bir mayın tarlasıydı. Her adım tehlikeli ve sonsuz acıya davetti. Oysa ne kadar da çok istemiştim, kalbime giren herkesin çiçeklerin kokusuyla büyülenmesini... Olmadı işte. Bataklik gitmişti, onu atlatmışım. Ama şimdi birisini fark ettiği anda bileğinden saracak sarmaşıklarım, ardından acılarımdan oluşan mayın tarlasına havaya uçacaktı. Ben şimdi ayağa nasıl kalkacağım? Yeniden birisinin gözlerine inançla nasıl bakacağım? Gözlerimi, ellerime çevirdim. Kızaran avuçlarım az önce patlayan balondan mıydı? Yoksa nefesimin de o balonda kaybolup gitmesinden miydi? Midemdeki saçma ağrı neredeydi? Bu uyuşukluk hissi de neydi? Parmak ucuma kadar uyuştuğumu hissediyordum. Ayaklarımın ucundan başımın üstüne kadar batan iğnenin hissi neydi? Sabit bakışlarımın altında nasıl depremler oluyordu? Bütün cevaplar, karşımda endişeyle bana bakan Serkan Karavan'ın yüzündeydi. Pişmanlığından kıvranan o yüz ifadesindeydi. "Bana güvendiğin için özür dilerim," diyen gözlerindeydi. Benden saklayamadığı için telaşla titreyen ellerindeydi. Benimle amcası arasında kaldığı için çaresizlikten dişlediği dudaklarında. O an bir kere daha fark ettim. Midemdeki tatlı sancıyı bile özlüyorsam, eskiye dönüyordum. Donuk bakışlarım, vereceğim tepkiden korktuğum için bu kadar sabitti. Sesim, ruhum, duygum, duruşum hiçbir şeyim yoktu. Eksilmiştim duyduklarım karşısında. Gözlerimdeki deprem, hislerimi enkaza çevirmişti. Ve Serkan bu enkazın altında kalan cecetti.

"Ela. Özür dilerim," diyebilirdi sadece. Pişmanlıkla kısılan gözleri cümlesini destekledi. Bana adım atarken sertçe elimi kaldırdım. Dudaklarım aralıktı. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Neden şaşıırıyordum ki? İlk defa değildi,

güvendiğim kişi tarafından hayal kırıklığına uğrayışım. Kuruyan boğazımı yırtarak seslendim. Sesim ikimizi de üşütecek kadar soğuktu.

“Be-Ben özür dilerim. Özür dilerim. Sana güvendiğim için özür dilerim,” dedim.

Yaklaşmak için öne doğru adım attığımda, geriledim. Kelimeler benim dilime dolaşırken, onun boğazına urgan diye geçirilmek için hazırlanıyorlardı.

“Sana gülümsediğim her kas, seslenmek için yorduğum her ses teli, hatta görmek için açıp kapattığım gözkapaklarımdan bile özür dilerim.” Cılız çıkan sesim iyice tükenmişti. Ona doğru bir adım attım. Bacaklarım her an direnişini kaybedecek gibiydi ama umursamamıştım. Elimdeki patlamış balonu ona doğru uzattım. Gözlerinin en derinine baktım ve kalan son sesimi kullandım. “Ama en çok da... Değer sandığım balona nefesimi üflediğim için. Sana verilecek balonda benim nefesim olduğu için.” Gözümden dökülen yaşları yeni fark etmiştim.

Serkan, “Ela beni bir kere dinle. Lütfen,” diye seslenirken koluma dokunduğu anda gözlerime oturan öfkeyle bağırdım.

“Dokunma bana!”

Korkuyla elini geri çekti. Sesimdeki fırtınadan mı, bakışlarımın zelzelesinden mi korktu? Anlayamadım sadece ilk defa benden korktuğunu gördüm. Serkan Karavan bir şeyden korktu. Ellerimi yumruk yapmamla tırnaklarım avuçlarıma geçti.

“Sakın bana dokunma! Bana bakma bile! Gözlerimdeki şefkati de tenimdeki hissi de hak etmiyorsun sen!”

İşaretparmağımı ona doğru sallarken, omuzlarından var gücümle ittim. Öfkem kollarıma güç vermişti. Serkan, odanın içine savruldu.

“Sen bana yakın olmayı bile hak etmiyorsun. Sen sevgi kırıntısını bile...” Toparlanıp, kolumdan tutup odaya çekti. Ve kapıyı kapattı. Kolumu kıracak kadar sıkı tutuyordu. Ama ne ben, bunun acısını hissediyordum ne de o çaresizliğinden sığıdığı kolumu hissediyordu. İkimiz de öfkeyle birbirimize bakıyorduk.

“Bir kere olsun beni dinle! Bir kere! Ben sen mutlu ol diye...” Hışımla göğsünden ittim. O geriye doğru sendelerken, ben yandaki masanın üstünden elime aldığım küçük mumu ona doğru fırlattım. Hiçbir yere kıpırdamadı. Mumun koluna gelmesine izin verdi.

“Bana dokunma! Bana bakma!” diye inledim.

Sinirle soludu. “Yeter Ela, yeter! Ben sana değer verdiğim için yaptım o şeyleri, sana zarar vermek için değil!”

Sinirle kahkaha attım. Saç diplerimi çekiştirirken zorla nefes verdim. Bana yaklaşan Serkan’ın göğsüne, işaretparmağımı dayadım.

“Bana mı? Bana! Sen ve bana değer vermek, öyle mi? Sen mi? Sen!” Aşağılar gibi baktım.

“Ben sana anlayamadığın kadar değer veriyorum, Ela!”

Elimin tersiyle sertçe burnumu sildim. “Verme ya! Verme! Bu nasıl değer vermek? Nasıl önemsemek bu? Ben sana değer veriyorum diyen herkesin, kalbimi tuzla buz etmesine dayanamıyorum artık! Anladın mı? Dayanmıyorum!” diye bağırırken kalbimin üzerine vurdum. Durmasını istedim. Ama durmadı. Masadan aldığım kitabı da fırlattım.

“Sana zarar vermek istesem beni kim durdurabilirdi? Sence hediye alarak mı seni üzerdim? Ben senin iyiliğin için olanlardan sonra sana bir şey demedim bile! Senin mutlu olman için o hediyeleri aldım,” diye hırladı.

Yan taraftaki masayı devirirken bir çığlık daha attım. “Düşünme! Benim iyiliğimi düşünmek sana mı kaldı?

Benim yüzümdeki gülümsemeden sana ne? Benim mutlu olmam seni ne ilgilendirir? Niye?”

Serkan, beklemediğim bir anda beni kollarımdan tutup duvara doğru sertçe itti. Sert bakan gözleri, gözlerimdeydi. Sinirden dolan gözlerini sertçe kırptı. Bedenini bana yasladı ve gözlerime ilk defa hiç görmediğim şekilde baktı. Gözleri dudağıma kaydıkdan sonra altdudağını yaladı. Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Teninin sıcaklığı bedenimin buzunu eritiyordu. Gözlerine biraz daha baksam sanki kül olacaktım.

“Çünkü ben seni...”

Ben tepki veremiyorken onun elleri kollarıma gitti. Elleri buza çevrildi. Vücudumun her bir zerresine tesir etmişti. Yüzüme eğildi. Dudağıımı büzmüş, gözümünden akan yaşlarımı bile silmeden ona bakıyordum.

“Ben seni... Önemsiyorum! Lanet olsun! Anla işte!” diye hışımla bağırarak uzaklaştı.

Hissizliğim yerini kızgın sulara bırakmıştı. “Allah senin belanı versin!” dedim ve yere devrilen masaya bütün gücümle tekmeyi geçirdim. Son gücümü de tüketmiştim. O da benim gibi bağırdı.

“Bekliyorum! Ben de bunu bekliyorum. Ama vermiyor! Tamam mı? Her gün dua ediyorum ama vermiyor!”

Öyle bir bağırmıştı ki dizlerimdeki gücü almıştı. Daha fazla dayanamayıp yere çöktüm. Sessizce iç çekmeye başladım. Nefes almak saniyeler geçtikçe zorlaşıyordu.

“Neden? Neden?” diye çatlamış sesimle kendi kendime sordum. Gözlerim yanarken Serkan’a çevirdiğimde hareketsiz şekilde bana bakıyordu. Hızla ayağa kalktım. Yavaş kalkmaya çalışsam yığılırdım biliyorum. Yumruk yaptığım ellerimi Serkan’ın göğüs kafesine geçirdim. Var olan gücümle bağırdım.

“Eserinle gurur duy! Duy! Bak! Eserine bak! Beni ne hale getirdiğine bak!”

Kaç kere vurdum bilmiyorum. Ama sadece durdu. Yorgun gözleri kahverenginden, siyaha dönerken benim darbe-lerime sessiz kaldı. İstese tek hamlede beni yere sererdi. Tek yumruk gelmezdi. Ama o sessiz kaldı. Diyetini ödedi. Ya da ödediğini zannediordu. Ama bilmiyordu. Değil göğsüne vururken hareketsiz durması, Serkan’ı bir çatıdan atacak ol-salar ve orada öylece hareketsiz dursa, yine diyetini ödeye-mezdi. Biten sesim ve dizlerimle yere yığılmıştım. Dudağı-mı buruşturmuş, kalbimdeki acıyı derinlemesine hissetmeye başlamıştım. Ellerimle kendimi gösterdim. Titreyen dudak-larımın arasından son iki cümle çıkmıştı.

“Bak! Ela Aydemir’in nasıl tükendiğine bak, Barbaros Karavan’ın yeğeni!”

Cümlelerimle mahvolurken ona hep söylediğim gibi sa-dece, soyadını söylemediğimi fark etti. Elini yüzüne götürüp durdu. Belki de ben olmasaydım ağlayacaktı. Ama o Serkan Karavan’dı... Barbaros Karavan’ın yeğeni... Asla düşmez, asla boyun eğmez, duygularını belli etmez. Sadece bir kere belli etmişti. Onda da buna pişman olmuştu. 17 Mart’ta duy-gularını açmış ve belki de sonsuza dek kapatmıştı. Buna da amcası karar vermişti, onun haberi olmadan...

“Neden tükendin bu kadar? Neden anlatsana Ela?” diye soran Serkan’ın bakışlarında gerçek bir merak vardı. Alt ta-rafı amcasından fikir istemişti. Bunda ne vardı?

Dudaklarım zorla hareket edip, “Çünkü o...” derken oda-ya giren kişiyle sustum.

“Bu gürültü ne? Ne oluyor lan burada?”

Yıkılışımı bir kişi daha görmüştü. Barbaros Karavan’ın beni kuklasıyla bitirişini bir kişi daha görmüştü. Omzumda bir el hissettiğimde kafamı çevirdim. Kaan, omuzlarımdan

tutarak beni kaldırmaya çalışıyordu. Kolumdan tutmamasının nedenini, kolumdaki morluğu gördüğümde fark etmiştim. Serkan Karavan, ruhumda bıraktıkları yetmezmiş gibi bedenime de iz bırakmıştı.

Kaan, karşımda dağılmış gözüken Serkan'a doğru, "Kız benle, sen de buraları topla. Bir de kendini tabii," deyip son bir güçle beni kaldırdığı gibi odadan çıkardı. Ses bile çıkaramadım. Saniyeler sonra koridordaki başka bir odaya girdiğimizde, bu odanın kendi odası olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Çok özenli ve şık bir odaydı ama benim bunları inceleyecek mecalim yoktu. Dağılmıştım. Başımı havaya kaldırıp, avizeye bakarken sandalyede döndüğüm için dengemi kaybedip yere düştüm. Kaan, bir şey olduğunu zannedip endişeyle yanıma eğildi. Elimi kaldırıp umursamaz bir tavırla, "Gerek yok. Ben her zaman yerdeyim. Her zaman," diye mırıldandım.

Yüzünü buruştururken, "Bu melankolik hallerin insanın bileklerine ketçap sıktırır yemin ederim Taş İşçiliği," diye takıldı. "Kafanı dağıtacak bir şeyler ister misin?" diyerek mini bara yöneldi.

"Mermi var mı?"

Gözlerini devirip iki bira çıkardı dolaptan. Birini bana uzattı. "İyi gelir. Bok gibi bir sabah olmuş belli ki. Çivi çivi-yi söker." Elindeki birayı alıp kucağıma koydum.

"Nasıl açacağız bunu? Açacak yok mu gizli zulanda?"

Kendi birasını masaya koydu ve elimdeki birayı aldı. "Orası kolay," dedikten sonra cebinden çıkardığı çakmakla, önce benim sonra da kendi birasının kapağını açtı.

"Havalı bir hareketmiş."

Biradan bir yudum alıp yüzümü buruşturdum.

O ise dediğime gülümseyip birasını kafaya dikti. "Ne seni bu kadar mahveden şey?" diye bira şişesiyle beni işaret etti.

Şişenin üzerindeki etiketi, tımaklarımla kazırken dudığım bir-iki saniyeliğine yukarı kıvrıldı. “Herkesi mahveden bir şey yok mu sanki bu hayatta?”

Aklına bir şey gelmiş gibi biraz daha içti. “Gözlerinin içinde derin bir acı var, Taş İşçiliği. Herkese güçlü dururken içerlerde bir yerde yıkılan bir sen var.”

Bu sefer ben şişeyi kafama diktim. Gözümden kayan yaş, dizime düştü. “Hayatta senin için güçlü duracak kimse olmayınca, yıkılsan da güçlü durmak zorundasın. Çünkü bilirsin, düşersen yine tek kalkarsın. Yıkılırsan kimse toparlamaz. Bir süre olduğun yerde kalır, daha sonra kendin toparlarsın,” dedim, sesime bulaşan acıyla.

“Hepimizin harcında yanlış malzeme var demek ki... Bu kadar çok yıkıldığımıza göre,” diye şişesini benimkine vurdu. Dediğine güldüm. Yüzündeki morluk gözüme çarptığında, yüzüm buruştu. Dün sabah olanlar, ona söylediklerim aklıma geldi. “Dün için özür dilerim. Yanlıştı. Ayrıca söylediklerimden sonra beni odana almanı beklemiyordum,” dediğimde alayla sırtıttı. “Cidden özür dilerim. Hem saat hem söylediklerim için ben sandım ki...”

“Sandın ki zengin babasının parasıyla aldığı saati önemseyen bir züppe. Değil mi?”

Lacivert gözlerini benimkilere çevirdiğinde gözlerimi kaçırdım. Haklıydı. Tam olarak öyle düşünmüştüm. Unutmamam gereken bir şey vardı. Önyargı, gözün üzerine çekilmiş bir perdedir.

Sözlerine devam etti. “Hayat kadınları da dışarıdan bakılınca dertsiz tasasızdır ama içindeki kendine besledikleri hisleri, neden orada olduklarını için kendine duydukları nefreti ve uğraştığı dertleri bilemezsin, Taş İşçiliği.”

Verdiği örnek daha da canımı yakmıştı. Pişmanlığımı gösteren bir ifadeyle kafamı salladım. “Neden buradasın? Ailenin yanında değil de neden burada yaşıyorsun?”

Sorduğu soru içimi cız etmişti. Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Başım öndeydi.

“Yanlış bir soru oldu sanırım. Sonuçta ölmüş de olabilirler,” diye mırıldandığında göğsüme batan keskin acıyla inledim.

“Yaşıyorlar! Benimle bu yerkürenin üstünde bir yerdeler. Yakın gibiler ama çok uzaktalar! Fakat yaşıyorlar.” Ölme ihtimallerine katlanamamıştım. O yüzden bu kadar büyük bir tepki vermiştim. Kaan da bunu anlamış bir şey dememişti. Dolaptan kendine yeni bir bira aldı. Yanında da çikolata getirmişti. Paketi açıp bana uzattı.

“Biraz da endorfin ama değil mi?”

“Ne?”

“Endorfin işte kızım, mutluluk hormonu.”

Daha fazla dayanamayarak güldüm. “Serotonin o. Serotonin. Endorfin morfin gibi. Depresyon, bunalım gibi şeylere iyi geliyor. Ağrıların iyileşmesini sağlayan hormon,” diye yaptığım bilgilendirmeye dudağı kıvrıldı.

“Asıl mutluluk o işte! Sadece güldürüyor diye mutluluk hormonu mu denirmiş! Peh!” Eline öksürüp önemli bir şey söyleyecek gibi duruşunu dikleştirdi.

“Sizi saçma sapan güldüren serotonin için, ağrınızı psikolojinizi düzelten endorfini üzdünüz uzmanlar!” diye hayıflandı.

Üzüldüğü konuya bakınca gülümsedim.

“Hadi al da ye şundan. Bu en iyisi, Belçika çikolatası.”

Gözucuyla uzattığı çikolataya baktım. Bir ısırık aldım ama beğenmedim. “Çikolatalı gofret var mı?”

Bana uzaylıymışım gibi bakarken gözleri irice açıldı. “Yurtdışından getirilmiş saf kakaolu, karamelli çikolatayı değil de sıradan bir gofreti mi istiyorsun yani? Vizyonsuz bir fakirsin,” diye iğneleyici bir şekilde bakarken başımı salladım.

Bu sefer o kahkaha attı. “Hayatımda ne zaman normal bir insan olacak Rabbim? Salih’e söyleyeyim de alsın bekle.”

Elini cebine uzattığı sırada onu durdurdum. Salih, Serkan’ın korumasıydı. Bunu istemiyordum. Gözlerimden bunu anlamış gibi beni yatıştırmaya çalıştı.

“Salih sadece Serkan’ın değil, bu evin de korumasıdır. Sıkıntı yapma.”

Telefonu açıp Salih’e birkaç sipariş verdi. Çok geçmeden Salih, yukarı geldiğinde elindeki poşette bir sürü çikolata vardı.

Kaan telefonda oyalanırken, “Eyvallah Salih. Ela Hanım’a ver onları,” dedi. Salih odanın köşesinde oturan beni yeni fark ettiğinde bir an duraksadı.

“Buyurun Savcı Hanım,” dedi imalı bir sesle. “Serkan Bey’e iletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?” dedi.

“Yok,” dedim kızgınlıkla. Bu soruyu sormak, üstüne vazife değildi. Poşetteki çikolatalardan birisini açıp ağzıma attım. Ev sessizdi. Kaan karamelli çikolata paketini emerken, “Sultancığım, bir yakınına geçmiş olsuna gitti. Senin yanındaki çocuk ve Deren de üstlerini giyip dışarı çıktılar. Aralarından da su sızıyor. Yakında elti olursunuz Deren’le herhalde,” diye takıldı.

Kaan’ın, dalgaya aldığı konuya gülemedim.

“Neden öyle dedin ki şimdi?”

“Bugün Koray geldiğinde birilerinin nasıl sinirlendiğini gördüm. Deren’in üzerine nasıl titrediğini de.”

Sırtımı duvara yaslarken, kollarımı gövdemde birleştirdim. “Koray zorla Deren’i istiyor. Mert de onu koruyor. Bir kadını korumak, onu özgürleştirmek ne zamandan beri kötü bir şey olmuş? Koray, Deren’i kafese tutsak edecekti bir kuş misali,” diye homurdandım.

Kaan, söylediklerimi dinlerken gülümseyerek gözlerime baktı.

“Koray, Deren’i kafese koymak istiyor. Mert de Deren’i kafesten dışarı çıkarsa da pencerenin önüne konmasına izin vermiyor.”

“Bu ne demek?”

“Biri kuşu her şeyden uzaklaştırmaya çalışıp bir kafeste ölüme terk ederken diğeri kuşu kendine bağımlı edip pencerenin kenarına gitmesini, özgür kalmasını önlüyor. Ama bilmiyor ki çok acı çekecek.”

Kaşlarım havalandı. “Acı çekmesinin sebebi ne olacak?” Dudaklarından saniyelik bir gülümseme geçti.

“Aşk... Acıların en büyüğü olan aşk,” diye sayıkladı. Bu odada fazla kalmıştım. Kendimi daha iyi hissediyordum, bu yüzden artık gitmenin zamanıydı. Ayağa kalktım.

Alayla bana bakarken, “Doğrular ağır mı geldi, Taş İşçiliği? Hemen ayaklandın?” diye atıldı.

“Onca şeye rağmen misafir olarak odana davet ettin. Ne demişler misafirliğin kisası makbuldür. Hem belki benden başka, toparlaman gereken kişiler vardır.”

Yüzünü buruşturdu. Kafasını iki yana salladı. “Serkan’a elimi bile sürmem. Salih halleder onu. Merak etme.”

Kaşlarımı çattım. “Onu neden merak edeyim ki! Sultan Hanım gelip onu bu halde görürse üzülür sadece. Bu kadar. Bu arada saatini buldun mu?” dediğimde kafasını salladı.

“Kolumdan yatağın kenarına düşmüş, bir ara Mert’ten özür dilemem gerek,” dedi.

Odadan gülererek çıkarken köşeyi dönmeden arkama baktım. “Kuşun sonu ne olacak peki?” diye gizlediğim merakla sorduğum soruya ensesini kaşıdı.

“Bağımlı olduğumuz her şey, bizden bir şeyler götürerek bir gün biter. Ama o her şey bittiğinde eksik kalırız.”

Tebessüm edip odama yöneldim. Kendimi yatağa bıraktığımda kafamda hâlâ Mert ve Deren vardı. Deren’i ilk

getirdiğim gün geldi aklıma. Mert'le karşılaşmaları... Daha sonra çok iyi anlaşmaları. İkisinin de hep birbirlerinin arkasında olması. Bunlar normal şeylerdi. Taşınırken Deren'in ayağının kayması ve düşerken Mert'in onu tutması aklıma geldi. O anda gözleri çok değişik bakıyordu ikisinin de. Ardından Koray'ın, Mert'e vururken Deren'in çırpınışları geldi. Gözlerimi kırptıttım. Saçma kuruntular yapıyordum yine! Mert ve Deren asla olamayacak ikiliydi. Gözlerimi kapattım. Biraz uyusam her şey geçecekti sanki.

"Ben geldim!"

"Gel bakalım, hoş geldin."

"Hoş bulduk. Çok yorgunum, baba, bugün iki sınava girdim. Hemen yatacağım."

"Hakan amcan aradı, Ela."

"Öyle mi? Hakan amca kimdi?"

"Zeliha'nın babası var ya işte kızım."

"Güzel."

Odaya girecekken babası, Ela'ya seslendi. "Zeliha'yı istemeye geliyorlarmış haftaya."

Ela duyduğu habere şoke olmuştu. Zeliha, on yedi yaşındaydı.

"Üniversiteye gidecek daha, ne istemesi?" diye şaşırان Ela'nın tepkisine, babasının kaşları havalandı.

"Ne üniversitesi! Kız yirmisine girecek neredeyse!"

Ela'nın yavaştan gözleri seğiriyordu.

"Eee? Baba?"

"Bizim orada bir laf vardır. On sekizinde hâlâ evlenmemişsen, kız kurusu olursun, derler."

Hayal kırıklığına uğramıştı duydukları karşısında, inanamıyormuş gibi gözleri kısıldı. Kendisinin de on sekiz yaşında olduğu dank etti kafasına. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yani sen diyorsun ki on sekiz yaşına giren her kız evlenmeli. Öyle mi?”

Babası, “Bizde kızlar on sekizinde evlenir, yirmisinde beğini kucağına alır,” diye böbürlendi.

Daha fazla dayanamadı ve ellerini sertçe masaya vurdu. Babasının şaşkın bakışlarıyla ilk defa karşılaşılıyordu.

“Kusura bakma baba ama benim daha eğitimimi tamamlamadan, sırf el âlem sussun diye evlenmeye niyetim yok! Varsın kız kurusu diye düşünsünler.”

Odasına doğru ilerlerken kapının önünde geriye döndü. “Eğer sen de kızım kız kurusu olmuş diye düşünüyorsan, benden umut kesip başka bir kızın olmasını istiyorsan bilin ki kendi hayatımı mahvetmeyeceğim gibi kardeşimin de hayatını mahvetmenize izin vermem!”

Sertçe kapattı kapıyı.

Boynumdan sızan tere uyandım. Her rüya gördüğümde, geçmişim kâbusa dönen gerçeklerimle karşılıyordu beni. Dizlerimi kendime çektim ve birkaç dakika boşluğa bakarak durdum. Boğazımın kuruduğunu hissettiğimde başucumdaki suyun bittiğini fark ettim. İhtiyacım olan şeyler, ihtiyacım yokken hep orada oluyorken ne zaman lazım olsalar, orada değillerdi. Yavaş adımlarla odadan çıktım. Mutfağın önüne geldiğimde ışığın açık olduğunu gördüm. Serkan, arkası kapıya dönük şekilde oturuyordu. İçeri girip girmek arasında kalmıştım. Serkan, camın önünde oturmuş bir

eliyle telefonunu ritmik şekilde çevirirken, diğer elinde de sigarasından derin bir nefes çekti. Ne zaman sigaraya başlamıştı? Bana neydi ki bundan! Arkamı dönüp odaya gitmeye yeltendim.

“Camdan yansıman görünüyor, savcı. Beni izlemeyi bırak da suyunu al.”

Camın önünde oturuyordu doğru! Ayrıca onu izlemiyordum ki!

“Suyumu içip gideceğim. Kalmaya niyetim yok,” dedim buzdolabının kapağını açarken.

“Sigara ikram etseydim?” deyip parmaklarının arasında ki dalı yukarı doğru kaldırdı. Dalga mı geçiyordu? Bugün olanları unutmaması için ileri derecede Alzheimer olması gerekiyordu. Dolabın kapağını sinirle geri kapattım.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sabah ağzıma geleni söyleyip odandan çıkıyorum. Sen gecenin bir saatinde bana sigara mı ikram ediyorsun?”

Enseme yapışan saçlarımı arkaya attım. Elinde çevirdiği telefonu durdurdu. Kenara koyup sigarasından bir nefes aldı ve havaya üfledi. “Dostluklar sigarayla başlar üniversitede, bilir misin?”

Gözlerimi devirirken samimiyetsiz şekilde gülümsedim. “Dost mu olmak istiyorsun benimle?”

Koyu kahverengi gözlerini yerden kaldırıp, bana çevirdiğinde üzerimdeki siyah saten pijamayı inceledi. Gözleri, üstten iki düğme açtığım yakama takıldığında, “Daha fazlası...” diye boğuk şekilde mırıldandı. Ardından bir nefes daha çekti.

Hiçbir şey söylemeden dolaptan su alıp elimdeki bardağa doldurdum. Bir nefeste içtim. Serinlemenin verdiği rahatlıkla Serkan’ın yanına gittim.

“Bana bir dal sigara verir misin?”

“İçiyor musun? Hem de benim verdiğim sigarayı?”

Sadece gülümseyip kafamı salladım. Paketinden bir sigara uzattı. Sigarayı alırken, hızlı şekilde yanındaki Zippo’yu aldım. Sigaranın ucunu yakıp içime çekmeden içtim. Bir-iki sefer bunu yaptım. Serkan gözleri kısılmış, dudağı kıvrılmış şekilde beni izliyordu. Beklemediği bir hareket yapıp, yüzüne doğru eğildim ve sigarayı küllüğe bastırıp söndürdüm. Yüz ifadesi değişirken gözlerinin içine baktım.

“Sen bana bir sigara ikram ettin. Ama sigaranın ucunu yakamadın. Bu dostluktu. Çünkü dostluklar sigara vermekle başlar,” dedim. Biraz daha eğildim yüzüne doğru. O hâlâ aynı şekilde dururken sahte bir gülümseme daha yerleştirdim suratıma. “Ama ben sigaramı senin küllüğünde söndürdüm. Benim geldiğim yerde bunu hakaret olarak sayıyorlar. Yani Serkan Karavan, bana milyon tane sigara ver. Ben yine senin karşında, senin masandaki küllükte, senin gözlerine nefretle bakarak sigaramı söndüreceğim. Bu asla değişmeyecek!”

Ellerimi masadan kaldırıp ondan uzaklaştım, cevap vermesine izin vermeden odaya girdim. Uyumam gerekiyordu. Çünkü uyursam geçerdi.

Sabah çalan telefonla ekrandaki özel numarayı görünce yatakta dikleşip cevap verdim.

“Buyurun?”

Birkaç saniye ses gelmediği için kapatıyordum ki duyduğum sesle boğazım kurudu. “Kızım?” Telefon ellerimden kayarken gözümünden bir damla yatağa düştü. Titreyen ellerime rağmen telefonu düştüğü yerden alıp kulağıma götürdüm.

“Barbaros Karavan,” diye tısladım.

“Bu kadar küslük yetmez mi, kızım?” dediğinde dişlerimi kırılırcasına sıktım.

“Bana kızım deme! Bana kızım deme! Seni... Yakalayacağım,” diye bağırdım.

“Beni yakalasan bile tutamazsın çünkü ben suçsuzum. Burak’ı ben öldürmedim,” dediğinde duyduğum isim bütün devrelerime bağlı olan kabloyu koparmaya yetmişti. Damarlarımdan birine, derin bir kesik atıldı.

“Onun adını ağzına alma! Onun adını ağzına alma!”

“Yine görüşeceğiz, kızım. Eskiden olduğu gibi yine görüşeceğiz,” derken sesinde kabul etmek istemediğim bir özlem vardı. Onu duyanlar bir baba kızın konuşmasını dinlediğini sanabilirdi. Ama ben gerçeği biliyordum. Elimle yorganın ucunu sıkarken sinirle gürledim.

“Şerefsiz! Hayır!” diye çığlık atarken kendimi kaybetmiştim. Sabahın kaçıydı, neredeydim, ne yapıyordum algılamayı yitirmiştim. Yumruk olan avuçlarım yatağı döverken, onu yumrukluyordum sanki. Burak vurulduktan sonra kendimi yumrukluyordum, geçmişimi yumrukluyordum. Kesilen damarımın kanaması geçmişe sıçramıştı. Şoka girmiş gibi titriyordum. Acı acı inliyordum. İç çekerken nefes verişim zorlandı. Bütün gücümle haykırdım.

“Hayır! Şerefsiz! Allah’ın belası!”

Sanki karşımdaydı ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ellerimi yukarı kaldırdım. Ondan kaçmak için tüm gücümle bağırdım. Çığlıklarım odanın içinde yankılanırken, odanın kapısı sertçe açıldığında içeri Mert ve Deren savruldu. Mert koşarak yanıma eğilirken bedenimi zapt etmeye çalışıyordu. Ellerinin altında debelenen vücudum ona hiç de yardımcı olmuyordu. Deren de Mert’e destek vermeye çalışırken kendimi yataktan aşağı yere bıraktım. Avucuma doladığım yorganla yere yapıştığımda sanki canım çok yanmış gibi daha güçlü bağırdım. Dizlerimin üstüne çökerken omuzlarım

sarsılıyordu. Bir ölüm haberi almış gibiydim. Gerçi yıllar önce o ölüm haberini gözünün önünde almamış mıydım?

Geçmişim çok kan kaybetmişti. Yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtulamamıştı. Ya peki geleceğim? Mert en sonunda sırtımı göğsüne yaslarken, yapış yapış olan saçlarımı yavaşça okşadı. Yumruk olan avuçlarımı açmam için diretirken ruhu çekilmiş ölü gözlerle duvara bakıyordum. İzlenildiğimi hissettiğimde bakışlarım kapıya doğru döndü. Kaan'ın kapının pervazında dikildiğini, yanında da Sultan Hanım'm olduğunu gördüm. Belli etmemeye çalışsa da endişeli gözüküyordu. Gözlerim yanarken onu gördüm. İkisinin arkasında duran içeriği keskin bakışlarla izleyen Serkan'ı gördüm. Kollarımdaki güç kendini kaybederken, gözlerim baygınlaştı. Dirayetimi kaybettim. Ve gözlerimin bulanıklaşmasına izin verdim. Üç yıl önce bayılmak nedir bilmeyen ben, o geceden sonra bayılmanın vücut bulmuş haliydim. Kafam yumuşak bir yere gelirken, son duyduğum şeyler telaşlı çığlıklardı.

15

ADALETİN İZİNDE

Elimdeki kahveden bir yudum alıp, önümde duran fotoğrafa daha dikkatli baktım.

Saçlarım belime kadar uzanıyordu. Gözlerim pırıl pırıldı. Sanki mutluluk serpilmişti fotoğrafa. Üzerimdeki pembe askılı elbise, boynumda ise kolye vardı. Kiraz çiçekli kolyemdi.

Fotoğraf, elimdeki çiçek buketini yukarı kaldırmış, havaya zıplarken çekilmişti. Suratımda otuz iki diş bir gülümseme vardı.

Dudaklarımdan bir titreme geçti. Yan taraftaki aynaya döndüm. Gözaltılarım fazla uyuyamadığım için morarmıştı. Yüzüm pütür pütürdü. Burnumun üstünde siyah noktalar vardı. Omzuma düşen saç tellerime baktım. Uçları kırıktı ve her yere dökülüyorlardı.

Masadan kalkıp vücuduma baktım. Dengesiz kilo verdiğim için kemiklerim aynadan belli oluyordu. Sandalyeye oturup gözlerime odaklandım. İçlerinde mutluluğa dair kıvrıntı dahi yoktu. Feri sönmüştü. Değil parlamak, gözbebeklerim kaybolmuştu. Kollarıma baktım. Hafif kılları çıkmıştı.

Üzerinde çizikler vardı. Kâbuslarımdan dolayı her hafta birkaç çizik olurdu.

Ne olmuştu peki bana? Ne zaman olmuştu?

Tekrar fotoğrafa döndüm. Tam bir ay sonra olmuştu. Fotoğraf çekildikten bir ay sonra gözlerimin pırıltısı, vücudumun dinçliği, yüzümün güzelliği ve ruhumun mutluluğunu yitirmiştım.

Bir ay sonra Burak öldürülmüş, benim ruhum da onunla birlikte gömülmüştü.

Bir ay sonra onsuz geçen dördüncü yıl olacaktı.

Dört koca yıl.

Barbaros Karavan'ın aradığı günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Geçirdiğim krizden dolayı herkesi korkutmuştum.

Mart ayının son haftaları herkes bir şeyler yapmaya çalıştı. Mert, gelen telefonun izini sürmeye çalışıyordu. Ama hiçbir iz bulamadı. Deren her gün tansiyonumu ölçüp bana yemek yedirmeye çalışıyordu. Kaan arada yanıma gelip, çikolata getiriyordu. O haftanın sonunda çikolatanın yanında bira da getirmişti. Çok azıcık içerim derken bütün şişeyi bitirmiştım ve sarhoş olmuşum.

Nisan ayında biraz daha toparlamıştım. Salona çıkıyor herkese saçma sapan gülümsüyor, içeri odama geri dönüyordum. Bir kere tam uyuyakalacakken Serkan'ın odama geldiğini gördüm. O benim uyuduğumu sanıyordu ama ben ne yapacağını merak ediyordum.

Koridoru gözleriyle kontrol edip kimsenin olmadığını görünce bana doğru yaklaştı. Nefesini biraz daha hissederken yüzüme doğru eğildiğini hissetmiştim. Bir an o şekilde durdu. Neden durmuştu acaba? Saçlarımda hissettiğim parmakları anlamama yardımcı olmuştu. O kadar narin okşuyordu ki saçlarımı, parmak uçları kırılabilirdi.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim, Ela Aydemir. Hem seni koruyamadığım hem de koruyamadığım gibi zarar verdiğim için. Affet.”

Elleri saçlarımdan uzaklaşmıştı. Yavaş yavaş nefesi de uzaklaştığında gözlerimi araladım. Gitmişti. O gece Serkan’ı düşünüp uyuyakalmıştım.

Diğer günlerden birinde yoğun bir çalışma temposunun ardından boynumu ve sırtımı zar zor oynatırken, resmen acıdan inliyordum. Serkan kapıyı tıkladığında sessizce ona döndüm. Cevapsız yanıtlarla yanıma gelip çekinerek bana sokaktaki çocukları aramamız gerektiğini, role devam etmemizi söylemişti. Yorgun gözlerimle onaylamıştım. Kamera açılıp, çocukları gördüğümde çok sevinmiş bir nebze de olsa mutlu olmuştum. Serkan’ın omzuna kafamı yaslayıp onların konuşmasını dinledim.

“Yenge, sen neden konuşmuyorsun? Bir şey mi oldu?” Kızıl saçlı çocuğun sorduğu soruya kendimden bağımsız saçma bir cevap vermiştim. Doğru dürüst yemek yiyemediğim için aldığım serum takviyesi ve kullandığım ilaçlar aşırı derecede kafa yapmıştı.

“Abiniz çok güzel konuşuyor, onu dinliyorum.” Serkan ve çocuklar aynı şaşkınlıkla bana bakarken ben de onlara bakıyordum. Söylediğim şeyin farkına vardığım gibi Serkan’a pişman gözlerle bakıp bir şeyler yapması için boynumu eğmiştim. O ise hiç beklemediğim bir şey yapıp, burnumdan makas almış, çocuklara dönmüştü.

“O kadar diyorum bilmediğin çayları içme diye dinlemiyor beni.” Ben ona deli gibi bakıyorken o kendine çekip sağ omzumdan öpmüştü.

Kalbimin hızı huzurumu bozarken kafamı iki yana salladım.

Ela kendine gel! Barbaros Karavan’ın yeğeni o!

“Yengenizin uykusu var çocuklar, daha sonra sizinle konuşuruz. Kendinize iyi bakın.” Telefon kapandıktan sonra kendimi yatağa bırakmışım.

“Biraz uyu. Teşekkürler kırmadığın için.”

“Karavan?”

“Efendim?”

“Omzumdan...” Omzumdan değil de kırgınlığımdan öpmüştü sanki.

“Omuzundan ne?”

Kendine gel, Ela. “Omzumdan aşağıya bir ağrı var benim. Deren’i çağırır mısın biraz ovsun.”

“Ben yaparım.” Gözlerim açılmıştı.

“Hayır hayır! Deren gelsin.” Ellerimle onu geri çevirirken kaşlarını çattı.

“Herkesin işi var Ela. Ben yaparım,” deyip ceketine uzandı. Gözlerim açılırken üzerinden attığı siyah ceketini yanıma düştü. Cevap vermemi beklemeden arkama geçti. Yatağın ucunda ben, arkamda ise o oturuyordu. Derin bir nefes aldım.

Eli, öptüğü sağ omzuma gitti. Yumuşak hareketlerle sağ omzumu ovuyordu. Parmak uçları yavaşça sırtımda gezinirken dokunduğu her yer yanıyordu. Rahat olamamıştı ki biraz daha yaklaştı. Enseme değen nefesi dik durmamı zorlaştırdı. Daha sonra sol omzuma geçip aynı şekilde masaja devam etti.

“Bir ara hamama gidip iyice kulunçlarını ovdursan iyi olur,” diye mırıldandı.

“Hiç gitmedim. Gitmeyi de düşünmüyorum.”

“Her kadın bir gün hamama gider.” Yüzümü buruşturdum.

“Atasözü mü bu şimdi? Ne?” Güldüğünü hissettim verdiği nefesten.

“Bilmiyor musun gerçekten? Evlenme çağında gelin adayları kızlar hamama gider.”

“Niye?”

“Damat adayı gençlerin anneleri kızların vücudunu ince-ler, bir kusuru var mı, diye.” Gözlerimi devirdim.

“O ne demek ya? Miss Turkey’de miyiz? Adamı seviyo-rum diye onun annesinin ve ayaklı dedikoducu akrabaları-nın ortasında vücudumu teşhir mi ettireceğim?” Omzumu biraz daha sıkarken inledim.

“Çok vücudumu görmek istiyorsa kendisi de bana gös-tersin, ayrıca hamama değil denize götürsün. Şuraya bak ya! Adama göstermediğim yerlerin açılışını annesi yapacak. Gel de küfretme.”

Hışım la kendine çevirirken ağzımı sıkıca kapattı. Bekle-mediğim için bir yutkunma geçti boğazımdan. Gözlerindeki anlamsız siniri anlayamamıştım. Ağzıma elini sıkıca bastır-dı. Elini tersçe ittim.

“Ne yapıyorsun sen ya?”

“Saçma sapan konuşup sinirimi bozuyorsun, savcı!” Gözlerimi gözlerine diktim.

“Benim düşüncem senin sinirini bozuyorsa, benimle ko-nuşma. Ben düşüncemi saklamayacağım!”

“Hamam gayet geleneksel bir şeydir! Kadınlar eğlenir, şarkı söyler, orada yemek yerler. Herkes herkesle daha iyi kaynaşır. Sosyalleşme alanıdır.”

“Sorunun bu işte senin!” Sinirlendiği belli oluyordu. Yü-züme doğru eğilip sordu.

“Neymiş benim sorunum?”

“Sence neden öğrenciler, bir öğretmenin anlatımını daha iyi bulur? Diğerleri öğretmen değil mi? “

Afallamıştı. “Konunun bununla ne alakası var şimdi?” diye hışım la çıkıştı.

Dudaklarım kıvrılırken, “Ne oldu? Cevap mı bulama-dın?” diye sordum.

“Çünkü herkese hitap eden biri vardır.”

“İşte sorunun da bu. Bana hamamda insanlar eğlenir, şarkı söyler deseydin, bu şekilde düşünmezdim. Ama sen bana kaynana, gelinin vücut hatlarına bakar, dedin! Bu da hitap etmiyor! Şimdi dışarı çıkabilirsin, masaj için teşekkür ederim.”

Serkan verdiğim cevaba, elini ısırarak sinirle bir tepki verdikten sonra sinirli gözleriyle bana bakıp odadan çıktı.

O günden sonra uzun süre görmemiştik birbirimizi. Ben odadan çıkmamıştım, o ise eve gelmemişti.

Salih’in telefon konuşmalarını dinlediğim kadarıyla karanlık işler çeviriyordu.

Mayıs ayında bayağı toparlamıştım. Deren Covid olunca doktorlar bizim ve Deren’in evde karantinada kalmasını istedi. Durumu kötü değildi ama ben ve Serkan hariç herkes Deren ölecekmiş gibi davranıyordu.

“En sevdiğin yemeği yaptım sana, kuzum benim.” Gülten abla, ağlamaklı sesiyle Deren’in önüne yaptığı sarmaları koydu.

“Gülten abla biraz abartmadın mı acaba? Kız iki gündür karantinada ve bu senin yaptığın üçüncü tencere.”

“Öyle deme be, Elacığım. Yesin kuzum. Ay, ben mutfağa gidiyorum!” Gülten abla daha fazla devam edememiş, iç çekerek mutfağa doğru koşturmuştu.

“Merak etme, kuzuciğim. Senin için harika bir müzik listesi hazırladım. Al dinle.” Kaan sevecen bir şekilde telefonu Deren’e uzatırken Deren, ilk şarkıya tıkladı.

Kaan!

Kolunu çimdikleyip gözlerimi büyüttüm. O ise gülmeye çalışıyordu.

“Listenin ismi Ölüm de Var mı?”

Kaan daha fazla duramayıp gülmeye başlarken ben sabit gözlerimle ona bakıyordum.

“Tamam tamam. Şu listeyi dinle sen.”

Deren, umursamazca omuzlarını kaldırıp indirdikten sonra ikinci şarkıya başladı. Kaan ise elini yumruk yapıp odanın bir o tarafına bir bu tarafına sallanarak çalan şarkıya eşlik etti.

“*Bu akşam ölürüm! Beni kimse tutamaz sen beni tutamazsın, yıldızlar tutamaz!*”⁴ Sesini tizleştirirken sağ omzuna bir tane geçirdim.

“Ah! Acıdı be! Taş İşçiliği doğru söyle! Boş zamanlarında çok mu hamur açıyorsun ellerinle?”

“Kick boks ve tekvandoya gitmiştim.”

“Bakkala ekmek almaya gitmiş gibi ne kadar kolay söylüyor ya!”

Kaan’ın şaşırmasına gülerken Deren konuştu.

“Ne zaman gittin?” Duraksadım. Burnum sızlamıştı bir anda. Gülümsedim.

“Bir ara işte. Boş ver. Bu arada o müzik listesini de hemen sil. Yoksa ölmeden ruhun öldüğünü sanacak,” diye güldüm.

“Deren. Sana bir hediyem var.”

Arkamdan gelen sese döndüğümde Mert, elindeki kutuyla Deren’e doğru bakıyordu. Gözlerinde sadece ikisinin anlayabildiği bir bakışma geçti.

“Bu hastalığı çabuk atlatman için sana bir şey hatırlamak istedim.” Elindeki kadife lacivert kutuyu ona uzattı. Deren’in gözlerinin içi gülerken kutuyu açtı.

“Kelebek... Kelebekli bir bileklik.”

Elinde mavi kelebekli bir bileklik tutuyordu. Kelebeğin kanatlarını kaldırınca yazı yazılacak bir yer çıkıyordu. Mert’e baktı. Kafasını aşağı yukarı kaldırıp dişlerini göstermeden gülümsedi. Değişik bakıyorlardı birbirlerine. Dost gibi, arkadaş gibi ya da kardeş gibi değil de... Değişik.

4 Murat Kekilli, *Bu Akşam Ölürüm*, 1999.

“Bu kelebek kozadan çoktan çıktı, hemen ölmeye niyeti yok.”

“Olmasın da.”

Mert ve Deren bizim önümüzde bakışırken Kaan da bana bakıp ikisini gösteriyordu. Yüzündeki sırtış sinirimi bozdu.

“Hadi artık fazla durmayın kızın yanında da bir de sizinle uğraşmayalım.”

“Ela, sen de çık hasta olursun.” Deren’in söylediği şeye gülümsedim. Yattığı yatağa oturup elimi elinin üstüne koydum. O sırada kapının önüne Serkan geldi.

“Değen insanlar için kendimi harcayabilirim,” dedim. Deren’e söylediklerimi, Serkan da duymuş birkaç saniye beni izleyip bir şey söylemeden odadan çıkmıştı.

Deren hastalığı kısa zamanda atlatmıştı. Fakat bu sefer aynı evin içinde başka şanslı(!) birisini bulmuştu. Bu dünyadaki en şanslı kişi olan beni!

Ateşim olduğunda önemsemeyip kimseye söylemediğim, öksürüklerime bahane bulduğum için aşırı yorgunluk ve baş ağrım olduğunda herkes bir şeylere uyanmıştı. Ben ise bitkin şekilde yatağa uzanmıştım. Bir süre sonra hastaneye götürülmüş ve doktorların testleri sonucunda hasta olduğumu öğrenmiştim. Direncim olmadığı için bir tık daha ağır geçiyordu. Evde tedavi görmeye başlamıştım. İlk 14 gün karantinada kalmıştım.

O sırada yanıma fazla gelen yoktu.

Deren, daha yeni atlatmıştı. Kaan çok korkuyordu. Sultan Hanım yaşlıydı. Gülten abla ve Mert çift maske takarak geliyorlardı. Tabii bir de Serkan. O abartmış, koruyucu tulum da giymişti.

“Gelebilir miyim?”

“Senin ne işin var burada, Karavan?”

“Nasılsın diye bakmaya geldim. İyi misin?” Gülümsemek için zor tutuyordum kendimi. Serkan içinde bulunduğu kıyafetin içinde komik duruyordu ama benim için giymiş ve gelmişti.

“Ben... Teşekkür ederim,” dedim mesafeli sesimle.

“İyi misin?” Yüzümde oluşan saçma tebessümle kafamı salladım.

“Şimdi gidiyorum, daha sonra yine geleceğim.”

Mayıs ayı, benim kilo verdiğim ilaç aldığım ve yalnız kaldığım bir ay olmuştu. Üç yıl öncesinden bir farkı yoktu yani. Haziranda ise iyice ayaklanmıştım. Eskisi gibi değildim. Sağlıklı ve dinçtim. Gelen soruşturmalar ve işlere odaklanmıştım.

Sokağa çıktığım ilk gündü. Güneşi görünce istemsizce gözlerimi kırptırdım. Denizin güzelliğine baktım. Biraz daha yürüdüm. Önümdeki ağaçlı yoldan geçtim. Önüme gelen çöplerle dökülen yaprakların görüntüsü gölgelenmişti.

Derin bir nefes alıp yürümeye devam ettim. Biraz daha dolaştıktan sonra eve dönerken gördüğüm sokak hayvanları için yapılan karton evlerin parçalandığını gördüm.

“Doğanın anasını bellediniz şimdi sıra onun torunlarına mı sıra geldi!”

“Duyduğum en yaratıcı küfür, savcım!”

Arkamdan gelen sesle yerimden sıçrarken önüme gelen Yalçın’la başparmağımı damağıma bastırdım.

“Komiser! Canımı virüs almadı sen alacaktın neredeyse! Hayırdır sen de mi takibe başladın?” dediğimde güldü.

“Rica ederim, savcım. Ben sadece doğayı koruma adı altındaki yaptığınız eleştiriyi savunduğumu belirtmek istedim.” Sorumu es geçmişti.

“Sanırım kimse bu kadar yaratıcı küfretmez. Neyse. Senin ne işin var burada? GPS falan mı taktın bana?”

Soruma sesli bir kahkaha attı. Onu ilk defa bu kadar neşeli görüyordum.

“Sana geliyordum. Uzun zamandır yoktun, birileri meydanı boş bulmuş,” dedi.

Özgüvenle gülümseyip bir adım attım. “Meydan her zaman boştur. Fakat hiçbir zaman kimsesiz kalmaz. En azından ben bırakmam.”

Gururla bakıp gülümsedi. “Çok yakında en fazla bir aya yakın güzel şeyler olacak, Ela. Adalet, seni kaldığın yerden devam etmen için çağırabilir. Hazır ol.”

Zaten şu anda da çalışıyordum. Fakat onun söz ettiği özel davalardı. Gerçekten tehlikede ve zorda hissettiğiniz davalar...

Önüme gelen saçımı arkaya savururken, “Ben bir savcı olmasam bile yaşadığım süre boyunca adalet dağıtmak için yaşayacağım. Dert etme,” dedim.

“Etmiyorum. Görüşürüz,” diyerek uzaklaştı.

Eve giderken bütün yol boyunca yeni görevin ne olacağını merak ettim. Her zaman bir sürü görev vardı. Ama bir tanesi en büyüktü.

Haziran ayı boyunca elimdeki davalarla ilgilenmişim. Adli tatile girmeden temmuzu harika şekilde geçirmem gerekiyordu. Bir aya kalmadan gelecek göreve odaklanabilmem için kafam boş olmalıydı.

Ama yine bir şeyler ters gitti. Yine bir şeyler olmadı. Yine yıkıldım ve bu yıkılışımı aynadan ben izledim. İki gün önceydi.

1 Temmuz.

Telefonum çaldı. Yine özel numaraydı. Yine bedenime gelen titremeyeyle yatağın ucuna oturdum. Dolan gözlerim ve yine yıkılan bedenim aynada kendini gösterdi. Krem rengi duvarın önündeki siyah ayna her zaman görmem gerektiğini

gösteriyordu. Yavaşça telefonu kulağıma götürdüm. Nefesimi tutup sesin gelmesini bekledim.

“Ela Aydemir.”

Bu onun sesiydi.

Sesi kulaklarıma değdiğinde beynimin içinde zonkladı. Bu hayatıma yapışan kara lekenin, Barbaros Karavan’ın sesiydi.

“Karavan.” Sesimin titremesine rağmen düz bir sesle cevap vermiştim.

“Kızım,” dediğinde elimi sıkabildiğim kadar yumruk yaptım. Tırnaklarım avuç içime batıyordu.

“Hâlâ kızım diyor ya! Ben senin kızın değilim.”

Bir an duraksadı.

“Yalnızca doğurmakla ana olunmadığı gibi bakmakla da baba olunmaz biliyorsun. Uçmayı da öğretmeli, baba dediğin evladına. Kuş misali uçmayı.”

Bu konuda haklılığı midemi bulandırıyordu. Haykırmak istiyordum ama tek ses bile çıkaramıyordum.

“Sen minnet duygusunu iliklerine kadar yaşayan bir kızsın, Ela Aydemir. Minnet duymayı ne olursa olsun unutmazsın.”

“Yeter artık, sus.” Bir an durdu. Saniyeler boyunca sessizliğini dinledim. Ardından önce nefesi daha sonra ise cümlesi karıştı kulaklarıma.

“Şunu asla unutma, Ela Aydemir. Hayatındaki her insan sana bir şey verir ama verdiği gibi, hayatından da bir şey alır.”

Haklıydı. Hayatıma giren her insan bana bir şey vermişti ama bir şeyler de almıştı. Barbaros Karavan ise hayatımda bana her şeyi vermiş... Tek bir şeyi almıştı. Ruhumu.

Telefon kapanmış, ben de odanın içine çökmüş, ruhum çekilmiş halde ağlıyordum. Odamın önünden geçen Serkan

sesleri duymuş olmalı ki kapıyı tıklamadan içeri girmiş, yerde yıkılan benim yanıma çökmüştü.

“Ela! Ela ne oldu?”

Telaşlı yüzüne kafamı kaldırıp baktığımda bir robot kadar mekanik hareket etmiştim.

“O aradı.” Bilinçsizce dudaklarımdan dökülen kelimelere lanet ettim.

“Aylar önce arayan numara mı?” Kimseye Barbaros Karavan olduğunu söylememiştim. Serkan çenemi kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. Koyu kahverengi gözleri merakla vereceğim cevabı bekliyordu.

“Kim o? Ela o kim?”

Kendimi geri iterken ayaklarımı kendime çektim. Gözlerim yere sabitlendi. Rahatsız etmemeye dikkat ederek bir elini dizime koydu.

“Söyle bana! Hadi lütfen!”

Ses çıkarmamıştım.

“Bana söylemediğin ne var, savcı? Bu kadar seni yıkan ne var? Ne oldu? Neden benden nefret ediyorsun? Neden amcamla konuştuğumu duyduğun günden beri bana uzaksın? Ya Allah kahretsin seni bu hale getiren şey ne?”

Odada gürleyen sesi beni korkutmuştu. Ama tek bir mimik bile oynatmadım. Gözlerine bakıp aramıza kalın bir duvar koyduğumu haykıracak sesimle ona döndüm.

“Dışarı çık Serkan! Seni ilgilendirmez,” dedim.

“El...”

“Çık dedim!” Ayağa kalkıp Serkan’ı kollarından kaldırdım. İteleyerek odadan çıkardım. Daha sonra kapının üstündeki anahtarı iki kez çevirdim.

O hiçbir şey bilmemeliydi!

Serkan bilmemeliydi.

Kendimi yatağa bıraktım ve içimde kalan gözyaşlarımın bir kısmını daha yastığıma bıraktım.

İçim soğudu mu?

Hayır.

İntikamımı aldım mı?

Hayır.

Giden geri geldi mi?

Hayır.

Tek iyi gelen şey gözümün temizlenmesiydi. Her gözyaşında gözlerim daha da temizlendi.

Aynada kendime biraz daha baktım. Telefonum çaldı. Arayan kişi Yalçın'dı.

“Yalçın?”

Sesi umut doluydu. Heyecanlıydı. “Beklediğimiz o an geldi. Adalet dağıtmaya bekleniyorsun, Ela Aydemir,” dedi gururla.

Bugün alabileceğim en güzel haberdi bu.

“Ben dünden hazırım. Geliyorum.”

Aylar önce o telefonu açtığım an geçmiş, bir karabasan gibi üzerime çullanmış, nefes çıkarmamı bile önleyecek hale getirmişti. Kimse nasıl bu kadar kötü olduğumu anlamamıştı, her gün telefonda konuştuğum Meryem ve sessiz gözleriyle beni izleyen Mert'ten başka anlayan yoktu. Şimdi ayağa kalkıp karabasanı def etme vaktiydi. Bu sefer adaleti sağlayıp huzur içinde devam edecektim.

16

BUDANAN İNSAN

Topuklu ayakkabılarımı şu koridordan tıkırdatarak yürümeyeli ne kadar zaman olmuştu? Omuzlarıma dökülen düz saçlarım, siyah gömleğim ve vazgeçilmez siyah pantolonumla koridorda özgüvenle yürüyordum. Selam verenlere iki parmağımı başıma değdirerek karşılık verirken odama yaklaştıkça burayı ne kadar özlediğimi fark ediyordum.

“Yalvarırım size! Aylardır tehdit ediliyorum! Ne demek soruşturma başlatılacak bir kanıt yok!”

Adımlarım, odamın kapısında duraksadı. Koridordun sonundaki odadan gelen seslerin gürültüsüne bakılırsa bir sıkıntı olduğu belliydi. Hızla diğer tarafa yürüdüm. Hiçbir zaman yıldızımızın barışmadığı meslektaşım Filiz’e, kadının biri yalvarıyordu. Orta boyda, kızıl saçlı kadının elleri titrerken Filiz masasında umursamaz gözlerle ona bakıyordu.

“Hanımefendi, size yapılan herhangi bir şey yok. Bu süreçte soruşturma başlatamam!”

Onun hissiz ifadeleriyle karşısındaki kadın acıdan tükenirken hışımla odaya girdim.

“Ben başlatırım!”

Yine haddim olmadan bir şeye kalkışmışım. Yine... Savcı değil de avukat olsaydım daha iyiydi. Filiz beni gördüğünde sinirle gözleri büyüdü ve oturuşunu dikleştirdi. Kadın, bana dolu gözleriyle dönüp bakarken sevecen şekilde elimi uzatıp kendimi tanıttım.

“Merhabalar ben Savcı Ela Aydemir. Konu nedir acaba?”

Filiz’in gergin sesi, “Biz hallettik meseleyi! Karışmana gerek yoktu,” dediğinde sinir bozucu şekilde gülümsedim.

“Dışarıdan öyle gözüküyor, Filiz Savcım.”

Gözlerindeki kızgınlığın farkındaydım. Tekrar yanımdaki kadına dönüp dışarıda beklemesini söyledim ve ardından sertçe kapıyı kapattım.

“Bir anda ortaya çıkıp benim davacıyı alamazsın!” diye diklenen Filiz’e sinirle gözlerimi kıstım. Sinirlenmemek için derin bir nefes verdim.

“Öncelikle ses tonumuzu biraz düşürelim.”

Filiz bunun üzerine sesini daha da yükseltti. “O kadın benim davacımdı. Bana geldi. Ama sen yine kahraman gibi ortaya çıkıp elimden aldın! Bu sefer buna izin vermeyeceğim!”

Hiçbir şey demeden onu izlediğim için, kırmızı topuklularının üstüne kalkıp parmağını bana doğrulttu. İşte şimdi sinirlenmişim. “Sen bir kahraman değilsin ve olamayacaksın da! Anladın mı beni, Ela? Beni gerçekten zorluyordu. Bundan haberi var mıydı? O an ona nasıl baktıysam, yavaşça gözlerini kaçırdı. Gözlerim bana doğrulttuğu parmağına odaklandı. Sertçe ittim.

“Ben kahramanlık peşinde değilim. Senin soruşturmanı elinden almak istemediğim gibi,” dedim tane tane.

“Ama aldın! O kadının kafasına girdin ve onu benden çal...”

Ellerimi sertçe masaya dayadım. Sakinleşmek için derin derin nefes alıp veriyordum. “O senin elinden kaçmış bir müşteri değil! O bir insan! Yardım isteyen, ölmekten korkan bir insan! Sen ona mağazaya ya da kafeye gelen müşteri gözüyle bakamazsın! O gözlerini oyarım! Sen ölmekten korkan bir insanla, sırada bekleyen bir müşteriyi aynı kefeye de koyamazsın! Yapamazsın!”

Filiz, çekinir gözlerle bana bakarken bir-iki saniyede eski itici haline büründü.

“Git! Bir kadını daha kurtar! Bir kadını daha ölmekten ve acı çekmekten kurtar!”

Sinirle odadan çıkarken duyduğum cümleyle içimden bir şeyler koptu.

“Ne de olsa hiçbir zaman kendini kurtaramayacaksın hayatından! Git de başkasını kurtar en azından. İçin soğur biraz.”

Bir şey söyleyecektim ama ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bütün hayatımı ezbere bilir gibi ortaya attığı laf, üzerime sıçramıştı. Sadece... Beni hiç tanımayan birisi bile beni nasıl darmaduman edeceğini iyi biliyordu. Herkes bu kadar çabuk beni yıkarken, ben daha ne kadar toparlanabilirdim?

Odadan çıktığımda karşımdaki kızıl saçlı kadın bana döndü. Benim içimden ağlamak gelirken gözlerimin içine bu kadar umutlu bakan bir insanın önünde bunu yapamayacağımın farkındaydım! Bu durumlarda olduğu gibi poker yüzümü takındım.

“Filiz Hanım’la ne kadar ilerlediniz bilmiyorum. Fakat hemen bir soruşturma açmalıyız. Merak etmeyin, peşini bırakmayacağım. Gerekirse hapis cezası ya da para cezası, o da olmadı uzaklaştırma aldırmaya çalışacağım.”

“Başlayamadık ki ilerleyelim. Kızım, bu kadar kötü bir dünyada, bu kadar erken annesiz kalmasın, başka bir şey istemiyorum, Savcı Hanım.”

Bir annenin hayatında düşünebileceği en acı şeyi düşünüyordu. Kızından önce ölürse kızının hayatta tek kalması... Başına gelebilecek felaketleri... Omzuna destek olarak elimi koydum. Gözlerim hafiften dolmuştu ama umutla gülümseyebilmişim. Kadın için gerekli işlemleri yapıp evine gönderdim. Daha sonra uzun süredir yetişemediğim belgeleri ve konuşmam gereken kişilerle görüştim. Uzun süre sonra ilk günüm bu şekilde geçmişti. İşlerim bittiğinde odamı kilitleyip dışarı doğru yürüdüm.

“Savcım!”

Yalçın’a gülümsedim.

“Buyurun, komiser?”

“Adliye seni konuşuyor yine,” diye takıldığında yüzüm düştü.

“Ne konuda?”

Filiz Savcı’yla tartışmamız yine gündem olmuştu anlaşılan.

“Filiz Hanım’la bir kavgaya girmişsiniz, saç saça baş başa,”

Kahkaha attım. Verdiğim tepkiye şaşırان Yalçın’ı görünce daha büyük kahkaha attım. “Sen de buna inandın, öyle mi? Evet ya. Ben Filiz’e bir sağ kroşe vurdum. Sonra aldım saçlarını elime doladım. O da yetmedi gözüne bir yumruk çaktım!” Yumruk atar gibi yaparken dengemi kaybedip düşüyordum ki Yalçın son anda belimden çekip beni tuttu. Ben geri çekilirken gözlerimi izliyordu. Mavi gözleri çok bulanıktı. Yalçın’ın tepkileri çok çabuk ölçülüyordu. Ama şu anda hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gözleri bir an yüzümde gezindi. Daha sonra dudaklarına içten bir tebessüm oturdu.

“Aman dikkat et, savcım, sen bana lazımsın.”

Bana derken? Nasıl baktıysam gözleri büyüdü ve açıklamada bulundu.

“Bize yani hem bana hem diğerlerine... Herkese lazımsınız.”

“Sağ ol, Yalçın.”

El sallayıp Adliye’den çıktım ve yoldan geçen taksiyi durdurup bindim. Arkada bana el sallarken yine içten gülümseyen Yalçın Kara vardı. Karavanların evinin önünde indiğimde, kahkaha sesleri bahçeye taşıyordu. Salonun ortasındaki siyah ikili koltukta Serkan oturuyordu. Yanında da... Bu kimdi? Ortama benim geldiğimi kimse fark etmemişti.

“Ben geldim.” Serkan ve saçlı ombreli kadın ağız ağıza gülerken beni fark etmediler bile. Yanlarına kadar gelince genç kadın gülümseyerek selam verdi.

Serkan oturduğu yerde doğrulurken beni, “Evrım, Ela Aydemir’le tanıştırayım seni. Pandemi sürecinde bizim evde kalıyor, kendisi savcı,” diye tanıttı.

Karşımdaki kadın, duydukları karşısında etkilenmiş gibi yaptı. “Yaa, ne güzel. Çok gizemli bir meslek,” diye karşılık verdi.

“Evet ya, aşırı gizemli meslek. Her gün ölen insanlar, onları incığına cıncığına kadar incelemek. Gizem dediğin budur!” diye mırıldandım. Dalga geçtiğimi anlamayarak gülümsedi. Serkan’m, “Ela, Evrım bugünden itibaren benimle çalışacak. Sık sık evde karşılaşacaksınız bu durumda,” diye yaptığı açıklamaya omuz silktim.

“Bu beni çok ilgilendiren bir konu değil, sonuçta bu evde misafirim,” dedikten sonra bir şey demesine fırsat vermeden merdivene yöneldim.

“Taş İşçiliği! İşte neler yaptın bakalım bugün?” Ben çıkmadan, Kaan merdivenden indi ve okuldan gelen çocuğuna

soru soran anne edasıyla konuşmaya başladı. Bu haline gülümseyip saçlarını karıştırdım. Onunla aramız yakın zamanda çok iyileşmişti. Salondan gelen kızgın sesle ikimiz de o tarafa döndük.

“Kaan burada iş konuşuyoruz! Sohbetinizi başka yerde yapın.”

Kaan onun sözlerini umursamadı bile. Keyifle salona ilerlerken elleri belindeydi. Yüzünde laubali bir ifadeyle, “İşi zor,” dedi. “Öldüreceğin ya da işkence edeceğin insanların listesi uzun olduğu için sıraya sokması zor olacak.”

Serkan’ın yüzü sinirden seğirirken Kaan, çok eğleniyordu. Kaşlarını imayla kaldırıp, “Bunu zamanında kendi kardeşini öldüren adam mı söylüyor?” dedi.

Ne? Kaan’ın yüzündeki ifade bir anda buharlaşıp havaya karıştı. Gözlerinin mavisi katrana bulaştı. Öyle derin ve yüksek nefesler alıp veriyordu ki kalbi duracak sandım. İçinde bir yer acımişti. Hem de çok acımişti. Ben kolundan tutup yukarı çıkaramadan son hızla salona girdi ve koltukta oturan Serkan’ın üzerine atladı.

“Seni öldürürüm!” Öyle bir gürlemişti ki Evrim, odanın bir ucuna sinmiş, korkuyla onları izliyordu. Kaan, Serkan’ın yakasından tutmuş öldürecek gibi bakarken, Serkan sanki koltuğa uzanmış gibi rahat görünüyordu. Öylece ifadesiz bir yüzle Kaan’a bakıyordu.

“Hadi yap. Öldür beni Kaan. Hadi durma.”

Ses tonu o kadar kışkırtıcıydı ki! Kaan’ın kolundaki damarları görebiliyordum. Serkan, ellerini iki yana açıp bağırdı.

“Hadi! Öldür beni!” Kaan sinirle soluyarak Serkan’ı koltuğa geri itti. Elini saçlarının arasından geçirdi koparırcasına. Daha fazla dayanamayıp bağırdı. Sinirle evden çıkıp kapıyı yüzümüze vurdu. Serkan hâlâ aynı ifadesizliğiyle orada duruyordu. Ama gözlerinden saniyelik bir hüzn

geçti. Daha fazla duramadan yanına ilerledim. Sitem dolu sesimle, “Neden?” diye sordum.

Umursamaz bir tonla. “Ne nedeni?” dedi.

“Neden herkesi bu kadar kırmak zorundasın? Neden insanları mutlu etmeyi değil de üzmeyi tercih ediyorsun?”

Bu soruyu kendim için mi, Kaan için mi sormuştum? Kırışan gömleğini düzeltirken, “Ağaçlar budanır, savcı. Daha iyi meyve versinler, daha dinç olup daha verimli yetişsinler diye budanırlar,” dedi.

Gözlerim kısıılırken, “Ağaçların zayıf ve dirençsiz dalları kesilir, Karavan. Bütün güzel dallarını kesip en kötü olanlarını bırakmazsın. Budamak kötü olandan kurtarmak demektir. Kötü olana, itmek değil. Sen bence bunu bir düşün,” dedim sertçe.

Cevap vermesine izin vermeden, odaya girip yatağımın içine girdim. Aşağıda dedikleri neydi? Kaan, ailesinden birisini mi öldürmüştü? Nasıl olmuştu? Bugün olanları düşünüp dururken yorgun düştüm, uyuyakalmışım. Yemek yemek bile aklıma gelmemişti.

Sabah duyduğum kavga sesleriyle yataktan çıkmak için hamle yaptım. Fakat eski bir Ela Aydemir geleneği, uzun süre sonra yine ayağım battaniyeye dolanmış yeri boylamıştım. Aşağı indiğimde dünkü ikiliyi görmüştüm. İnsanları budadığını düşünen Serkan ve mutluluğu alınıp, acısıyla kimsesiz bırakılan Kaan.

“Bu sandalyede her zaman ben otururum!” diye bağırdı Kaan.

“Ama şimdi o oturacak,” diye Evrim’i gösterdi, Serkan. Önündeki reçelden ekmeğine sürdü. Bu kadın birden neden eve yerleşmiş gibi her an Serkan’ın yanındaydı? Bana ne! Kaan, eve geldiği günden beri aynı sandalyede oturuyordu. Sultan Hanım hep baştaydı zaten. Masanın diğer başında

Serkan vardı. Ben genellikle Sultan Hanım'ın olduğu taraftaki ilk sandalyeye otururdum. Yanıma Mert, onun yanına da Deren otururdu. Karşımızda da Serkan ve Kaan olurdu. Tek fark bugün masada Sultan Hanım yoktu. Kaan sandalyeyi sertçe yere vurdu.

“Burada ben oturacağım o değil!”

“Hayır, sen bir yandaki sandalyede oturacaksın.”

Öfkesi gittikçe şiddetleniyordu. Serkan da aynı şekildeydi. Kaan'ın bakışlarına karşılık masaya yumruğunu geçireceği sırada yumruğunu tuttum. Serkan'ın gözleri bana döndü. Kısa bir an bakışları yumuşamıştı. Ben de karşılık vererek tebessüm ettim. Benim tebessümüme mutlu olmuş olacak ki gözlerinden minik bir parıltı geçti. Gülümsemem onun hoşuna gitmişti. Ama bilmediği bir şey vardı. Gülümsemem ona değildi. Kafamı Kaan'a çevirip, gülümsemeye devam ettim.

“Kaan bugün kahvaltıyı dışarıda yapmak ister misin?”

Kaan başta olmak üzere masadaki herkes şaşırmıştı.

“Olur. Gidelim.”

Masaya doğru döndüğümde onun gözlerini gördüm. Nefret mi? Hayır. Sevgi mi hayır! Bir şeyin acısı vardı sadece gözlerinde. Kocaman yutkunuşunun altında neler yatıyordu. Çenesini sağa sola oynatırken, hislerini tam olarak çözemiyordum. Deren ve Mert'in garip bakışlarını fark ettiğimde her şeyin yolunda olduğunu gösterir şekilde başımı salladım.

“İsteyen bize katılabilir.”

Serkan bir şey demeden eline çatalı alıp yeşil zeytine batırdı. Kaşları çatık şekilde bir anda oyun oynarken küsen çocukları çağırıştırmıştı bana. Kimseden ses gelmeyince üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Üstüme beyaz bluzumu giydim. Altına ise kot pantolon seçmiştim.

“Bunu giysene!” Kaan’ın sesiyle irkilip dolap kapağına kolumu vursam da sadece içimden söylenip ona döndüm. Elinde bir etek vardı. Kısa, mini etek. Elimdeki kot pantolonu gösterdim. “Taş İşçiliği! Sana verdiğim unvanı hiç hak etmiyorsun vallahi! Ne güzel etek işte. Giysene.”

Alt tarafı etek, ne olacak ki? Hadi Ela...

“Ben kot giymek istiyorum, sağ ol.”

Küçük çocuklar gibi dudak büzüp odadan çıktı Kaan, üstümü giyinip biraz da makyaj yapıp aşağıya indim. Portmantoya geldiğimde topuklu ayakkabılarıma baktım. Aman! Spor ayakkabı dünyanın en güzel şeyi, boş ver topukluyu! Alt rafta duran mor ayakkabılarımı alıp ayağıma geçirdim.

“Biz çıkıyoruz size afiyet olsun,” diye yineledim. Serkan, Kaan’a dönüp imayla, “Sana da afiyet olsun. Dünkü halinden eser yok ne de olsa. Acın çabuk geçmiş,” diyerek iğnelediğinde Kaan’ın mavi gözleri yeniden alevlenirken hışımla evden çıktı. Evin önündeki mavi arabanın kapısını hoyratça açıp içine girerken, ben onun tam tersine arabaya yavaşça bindim.

“Kemerini tak!” Ses tonu ölüm yolculuğuna çıkıyoruz gibiydi. Gözlerindeki keskin öfke, arabanın içine kadar yayılıyordu. Gazı öyle bir köklemişti ki kendimi uçakta gibi hissettim.

“Kaan biraz yavaş mı olsan acaba?”

Benim söylediklerimi duymuyor gibi öfkeyle elini direksiyona geçirdi.

“Senden nefret ediyorum mafya bozuntusu!”

“Kaan çok hızlı gitmiyor muyuz sence de?” diye bir kere daha seslendiğimde büyük bir manevra yaptı ve cama doğru sendeledim.

“Mutluluğumun Azrail’i! Nefret ediyorum sizden Karavanlar!”

Yaptığı betimlemeye gözlerimi pörtletirken bir yandan da olabildiğince elimle kemerimi sıkmıştım.

“Kendisi mutluluğun ne olduğunu bilmediği için, ona kimse hissettirmedeği için başkasında o duyguyu görmeye bile katlanamıyor!” Gözleri bir ormanı küle dönüştürecek şekilde yangın yeriye.

“Kaan kendine gel! Oldu bitti işte! Dışardayız!”

Anaç tavrımdan uzaklaşıp, sert halime büründüğümde onu biraz sakinleştirebileceğimi düşünmüştüm. Fakat sesi-min sert tonu sinirinin üzerinde tepinmişti. Elini direksiyona geçirip sinirle soludu. “Nefret ediyorum ondan! Ondan da amcasından da!”

Barbaros Karavan... Pollyanna’nın bile nefretini kazana-cak bir adamdı. Kaan’a dönüp onu kim sever ki diye bağır-mak istedim ama bu onu daha da hiddetlendirirdi. Usulca gözlerim ona dönerken, “Neden nefret ediyorsun ondan?” dedim. Merakımı kalbimin derinliklerine gömmeye çalış-sam da içimdeki acı, dışarı vurmıştu.

“Her şeyi mahvetti! Her şeyi mahvetti! Her şeyi!” Kendi-ni kaybetmiş şekilde yolda süratle giderken karşımıza bir tır çıktığında ağızımdan fırlayan çığlığa mani olamadım.

“Kaan!” Direksiyonu çevirip hızlı bir U dönüşü yaparken lastiklerin cayır cayır yandığını hissettim. Saniyeler içinde araba boş yolun ortasında fren yaptı. Tır şoförü birkaç küfür savurup yoluna devam ederken, arabayı kenara çektiği gibi korkuyla arabanın kapısını açtım ama inmedim. Göğsüm bir balon gibi şişmişti.

“Ölüyorduk! Farkında mısın?” diye hiddetle bağırdığım-da ses duvarını aşmış olabilirdim. Tepki almak için Kaan’a baktığımda ölüm kadar donuk gözlerle yola baktığını gör-düm. Bir yerini vurmuş olabilir miydi?

“Kaan! Bir yerine bir şey mi oldu? Kaan iyi misin?”

Kafasını mı çarpmıştı yoksa? Elimle yüzünü bana çevirdiğimde gözünden dökülen yaşlar kalbimi acıttı.

“Ölüyordun... Benim yüzümden ölüyordun,” diye sayıkladı. Emniyet kemeri takılı olmayan oydu. Ama benim ölmemden korkuyordu. Titriyordu. Tek laf etmiyordu. Sadece gözünden dökülen yaşlar vardı. Güven verircesine koluna dokundum.

“Kaan iyiyiz ölmedik. Ölebilirdik ama ölmedik.”

“Ölebilirdin,” dedi yine kendi kendine konuşarak. Saniyeler sonrasında bir robot edasıyla kendi kapısını açıp aşağı indi. Kaputun önünde diz çöktü. Duyamadığım bir şeyler sayıkladı. Daha fazla dayanamayıp arabadan indim ve yanma eğildim.

“Geçti Kaan. Bak buradayım.”

Bir şeyler söylemek için yutkundum. Cümleleri toplamak için kendisiyle mücadele veriyordu. “Yıllar sonra... İlk defa birisine değer verdim. Onu da... Öldürüyordum. Neden yaşıyorum ben?”

Ben de onun gibi nemli betona kendimi bıraktım.

“Şişşt, geçti Kaan. Ben buradayım. Sakin ol geçti.”

“Kardeşimi öldürdüm. Seni de...” Sözlerine devam etmeden ağzından bir hıçkırık kaçtı. Acısına acı katılmıştı. Gözlerine kan oturmuştu. Omzuma koyduğu kafası, hıçkırıklarla sarsılırken bedeni küçük bir çocuğun kâbusundan uyandığındaki korkuyla bitkin düşmüştü. Ellerim saçlarına gitti. Terden dalgalanmış saçlarına. Orada ne kadar kaldık bilmiyorum ama Kaan’ın hiçbir zaman züppe, baba parası yiyen biri olmadığına bir kere daha ikna olmuşum.

Meryem, tabaktaki mısırdan ağızına atmadan, “Demek ağladı ha?” dedi.

“N’olur Meri, bana erkekler ağlamaz klişesi yapma.”

Gözlerini büyüttü ve başparmağını kendine doğrulttu.

“Ben mi? Ulan ben o klişeyi çıkarını bulup yerle bir etmek istiyorum, sen bana ne diyorsun?”

Dediğine gülümseyip kolamdan bir yudum aldım. “Demek istediğim onun tarzındaki erkekler, kızların yanında ağlamaz. Ondan şaşırdım.”

Gözlerimin önünde Kaan belirdi birden. Çocukça hareketleri, bana bira uzatırken masum gülüşü... Temizliği ve titizliği. Bugün kalkanlarını indirip kollarımda dirençsiz ağlayışı içime oturdu.

“Biliyor musun o kaya gibi duruşunun altında, öyle pamuk yumağı biri varmış ki... Ağlamayı bile yakıştırdığım nadir insanlardan oldu,” dedim.

“Hımm, kimmiş o nadir insanlar?”

Meryem’in imayla kısılan gözlerine ölümcül bakışlarımı yolladım.

“Karavan asla onlardan olamaz!” Yalan söylemişim. Serkan’ın gözlerini dolu gördüğümde bir yanım, bir insana ağlamanın bu kadar yakıştığını düşünürken diğer yanım da böyle bir yanakta gözyaşlarının değil, çukurların belirmesi gerektiğini düşünmüştüm.

“Ben Karavan’dan değil, Mert’ten söz edecektim.”

Attığı kahkahayla yan taraftaki yastığı ona fırlattım.

“Sus diyorum sana! Zaten Mert’te de bir mesut tavırlar. Sanki âşık olmuş!”

Yere düşen cam sesiyle sıçradım. Meri ve sakarlıkları... Kahredip elindekileri gösterirken, “Kusura bakma ya, elimden kaydı. Ben şunları içeri götüreyim,” diyen Meryem mutfağa doğru yürüdü.

Bugün Meryem'e sözüm olduğu için deniz kenarındaki bir çay bahçesinde kahvaltı edip kendine geldiğine ikna olunca onun yanından ayrılıp Adliye'ye gitmiştim.

Yeni gelen davaya göz atıp oradaki işlerimi halletmiş daha sonrasında Meryem'e geçmiştim. Her ay en az bir kere birimizde buluşup girişi dedikoduyla, gelişmeyi kahkaha atarak, sonucu da gözyaşlarımızla sonlandırırıldık. Bunu yapmayan yakın arkadaş yoktur diye tahmin ediyordum. Biraz sonra Meryem, elinde çikolatalarla gelip karşımdaki yerini aldı. Meraklı bakışları yüz metreden belli oluyordu. Oflayarak öne doğru eğildim.

“Kaan geçen gün laf attı işte ortaya.”

O da benim gibi aynı konuma gelerek eğildi. Gözleri gözlerimdeydi. “İşte ne bileyim, kuş kafes falan... Deren ile Mert arasındaki yakınlıktan vurdu işte.”

“O kadar yakınlar mı ki?” Sesi bir tık cılızlaşmıştı.

“Yani ne bileyim? Deren, Mert'in yanında kendini güvende hissediyor. Mert de aynı şekilde ona karşı korumacı. Ayy, hele taşındığımız zaman Deren düşerken bir tutmuş bunu. İkisi de göz göze...”

Ben gülerek olayı anlatırken Meryem, sözlerimi havada bıçak gibi kesti.

“Aman, bize ne Ela. Boş ver kapat konuyu.”

Verdiği tepkiye kendisi de ağzı açık kalırken ben buna bir açıklama arıyordum gözlerinde.

Meryem, “Yani kardeşimizin de özelinin dedikodusunu yapmayalım. Karavan erkekleri değil ki sonuçta. Deren de o kadar acının içinde öyle şeyleri düşünmez. Kapatalım konuyu,” dedikten sonra ayağa kalktı. Masayı toplayıp hızlıca mutfığa gitti.

“Ela rahatlamak ister misin?”

“İçeriden pompalı mı getiriyorsun?” Gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. Odaya tekrardan girdiğinde elindeki-
lere bakıp gülümsedim.

“Onun gibi bir şey,” dedi pompalı tüfek benzetmeme laf atarak. “Tekila içmeyeli ne kadar oldu?”

“Bir yıl kadar falan sanırım.” Tepsideki tekila, limon dilimleri ve tuzu siyah yuvarlak masaya koydu. “Başlayalım mı?”

“İş için sıkıntı olmasın, her an haber gelebilir sana.”

“Ben istihbaratçıyım, bebeğim. Her an her yerde ayık olurum,” dediğinde kahkaha attım.

“Herkesin senin satış departmanında çalıştığını sanması, peki?”

Bu sefer o kahkaha attı. Evde yankı yapan kahkahalarımızla kafa bulmaya hazırdım.

“Ne yapalım gizli görevdeydim. Fahri işi batırmasaydı her şeyi çözüyordum!”

“Oraya girmek ancak senin aklına gelebilirdi zaten!”

“Bahtsız bedevinin karşısına çölde kutup ayısı çıkarmış, Ela’m!”

Uzun zamandır atmadığım kahkahayı serbest bıraktım.

“Ya Fahri’nin mağazada uyuşturucu satmasına ne demeli?”

“Sen onu bırak, Meri. Uyuşturucu satılan yerde hiçbir şey anlamadan çalışan benim saflığıma ne demeli?” O da kahkaha attı.

“Ya öyle bir yere mafya babalarının yeni vârisinin gelmesine?”

Serkan’dan söz etmesi dudağımın ucunda anlık bir bükülmeye neden oldu. İçim burkuldu. Bugünkü kız da nereden çıkmıştı birden? Bu zamana kadar ofisten kimse eve gelmezdi, her işini Salih yapıyordu. Neden bu kıza ihtiyaç duymuştu ki? Midemden kalbime tırmanan saçma ağrı baş

göstermişti yine. Ne zaman Serkan Karavan'ın adı bir olayda geçse an kovalar gibi bu ağrı çıkageliyordu. Aklımda oturtamadığım taşlar sürekli ayağıma batıyor, kendi yolumda yürümemi engelliyordu.

“Ela? Bak yine daldın konu o olunca!” Meri'nin hayıflanmasıyla kendime geldim.

“Ne konuda?”

“Serkan Karavan konusunda. Ne zaman o açılrsa elin yavaşça karnına gidiyor, daha sonra ise boşluğa takılıyor gözlerin,” dediğinde suçlulukla yutkundum.

“Hayır ben başka bir şey düş...”

“Bana yalan söyleyemediğini biliyorsun, Ela. Buna kızıyorum.”

“Yalan söylediğim için mi?”

Mahcup bakışlarıma karşılık kafasını iki yana salladı. “Hayır. Yalan söylemeye ihtiyaç duyduğun için. Karavan'a karşı olan hislerini kalbinin en derinine sakladığın için.”

Benim Serkan'a karşı hislerim mi vardı? Serkan Karavan'a? Karanlığıyla aydınlığı kör eden bir mafyaya? En son yaptığı aklım geldi birden. Doğum günümde bana bilmeden de olsa, çektiirdiği azaplar tırmandı ruhuma. Bu olamazdı. Olmamalıydı. Şişeyi kafama dikip boğazımla beraber bütün vücudumun da alev almasına izin verdim. Parmak uçlarım uyuştığında yavaşça masaya geri bıraktım şişeyi.

“Hayır! Böyle bir şey yok!”

“Ela tabii ki bunun olmadığını savunuyor. Ya Savcı Ela Aydemir? Kalbinin ne kadar hasar alıp kırıldığını, gözlerinin ne kadar parladığını, vücudundaki hormonların bu kadar artıp düştüğünü ya da midedeki uçmaya çalışan kelebekleri görmüyor mu?”

Sesindeki haklılık beni deli edercesine belli oluyordu. Bunu inkâr etmeyi beynim kabul ediyordu. Ama bir kısım

vardı uzun zamandır kullanmadığım... İşte orası “belki” diyordu. Üç yıldır bitkisel hayatta olan kalbim, şimdi birden şok dalgalarıyla atmaya, heyecanlanmaya başlamıştı. Ben her şey için çok geç derken hayat, geç diye bir şey yoktur, lafını hayatıma damgalamıştı.

Düşüncelerin denizinde boğulmuşken kulağımı rahatsız eden zil sesiyle kapıya doğru yürüdüm. Karşıma çıkan kişiyle gözlerim kısıldı. Siyah pantolonu, beyaz geniş yakalı tişörtü ve siyah dar ceketle karşımda geceyi kendine hayran bırakan bir havayla duruyordu. Denizin huzur veren o temiz kokusu gibi kokarken gözleri yıldızlar kadar belirsizdi. Ama aynı yıldıza dikkatli baktığında gördüğün ışık gibi onun gözlerinin içine bakınca da bir ışık huzmesi görünüyordu.

“Ela?”

Kadife ses tonuyla tüm vücudum uyuşturulmuş gibi hafiflemeye başlamıştı. Tekilanın etkisi yavaş yavaş bütün kanıma yayılırken gözlerim bulanıklaştı.

“Karavan?” derken sesim bana ait değil gibi çıkmıştı.

“İyi misin?” dediğinde eli belimi kavramış dengede durmamı kolaylaştırmıştı. Fakat üzerinden gelen yoğun deniz kokusu kendimi daha çok kaybetmeme neden oluyordu.

“Sen neden geldin?” derken sesimde gizli bir cilve vardı. Sarhoşken çok kötüydüm. Şapşal bir ifadeyle onu süzdüğümü biliyordum. Dudağımın bir kenarı hafif havalanmıştı.

“Ben... Özür dilemek istedim. Bugün olanlar ve bundan öncekiler için.”

O an kalbimin eridiğini hissettim, düşmemek için kollarına tutundum.

“Asıl Kaan’dan özür dilemen gerek. Onu kırdın.”

Kemikli eli çeneme uzanıp kafamı kaldırdı.

“Ben buradayım Ela. Gömlek düğmelerinde değil,” derken göz göze gelmemek için baktığım gömlek düğmelerini ima etti.

“Neden bu şekilde davrandın?” diye sorduğumda başım dönüyordu.

“Sinirlendim,” dedi hiç lafı dolandırmadan. Ses tonu da değişmişti.

“Neden?” diye sorduğumda bakışlarım bakışlarında kayboluyordu.

“Ben seninle aramı düzeltemeden yerime Kaan’ın geçmesini kabullenmek istemedim,” dedi kırılmış bir sesle.

“Neden?” diye tekrarladığımda kahveleri içime akıp giderken çenemi tutan eli yanağımı kavradı. Avucu sıcacıktı.

“Çünkü...” derken sesi boğuk çıktı. Dudaklarını yalar-ken gözleri dudaklarıma indi. “Seninle aramızdaki mesafeler canımı sıkıyor. Hayatında sana en mesafesiz kişi ben olmak istiyorum,” dediğinde nefeslerimizin birbirine karışacak kadar yakındı.

“Şu an en az mesafeye sahip kişi sensin,” dediğimde gözleri dudaklarımdaydı.

“Aslında hâlâ biraz mesafe var,” dedi. Serkan’ın diğer eli de yanağımı kavradığında söylediği şeyleri artık duyamıyordum. Sadece giderek yaklaştığını fark ediyordum. Alkolün etkisi net şekilde belliydi. Dudaklarımızı buluşturacak-ken gözlerim kapandı ve ayaklarım yerden kesildi.

17

TEHLİKELİ MESAFE

Başımdaki zonklamayla gözlerimi açıp tavana bakarken en son Meryem’de otururken kapının çaldığını hatırladım. Daha sonra hayal meyal Serkan aklıma geldiğinde doğruldum. Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovalarken kendi odamda olduğumu fark ettim. Anlaşılan beni buraya kadar taşımıştı. Uyuşukluğumla zar zor kalkıp, perdeyi açtığımda gökyüzünün tepesine taht kurmuş güneş, gözümü kamaştırmıştı. İlerleyip aynanın önünde durdum. Kötü görünmüyordum. İçten hep kötüydüm ama uzun zaman sonra dış görünüşüm kötü görünmüyordu.

Aklıma teşekkür etmek için Serkan’ın odasına gitmek geldi. Sonuçta beni gecenin o saatinde alıp eve kadar getirmişti. Odanın kapısını açıp aşağıdan ses gelmediğine emin olduktan sonra koridorun sonundaki odaya doğru parmak uçlarımda ilerledim. Güneş yeni doğarken ışıkları koridordaki camdan cılız şekilde eve doluyordu, gözlerimi kısıtım. Derin bir nefes aldıktan sonra arkama bakarak içeri girdim. Evin içi sıcak olduğundan, üstü açık olabilir diye ne olur olmaz gözlerimi elimle kapatmıştım. Ellerimi yavaşça

aralarken ilk dikkatimi çeken şey yerde gördüğüm gömlekti. Pembe saten bir gömlekti. Ellerimi gözlerimden tamamen çekip yatağa döndüğümde, üstü çıplak olan Serkan Karavan'ın belirginleşen karın kasları göz önündeydi. Biraz daha gözlerimi gezdirdiğimde ise... İncecik vücuduna sarılmış askılı geceliğiyle saçları yüzüne dökülen, Evrim'i gördüm. Serkan Karavan'ın iş arkadaşı Evrim'i!

Elim istemsiz olarak ağzıma giderken, buruşan suratımla birlikte yüzümü başka tarafa çevirmiştim. Bu odaya neden girmiştim ki? Neden ona teşekkür etmem gerekiyordu? Alt tarafı eve getirmişti. Onun yerinde kim olsa aynısını yapardı. Yaptıklarını ne çabuk unutmuştum. Aptaldım!

“Ela?”

Serkan Karavan'ın uykulu sesi bana ulaştığında, bir elimi yüzüme kapatıp görmemeye gayret gösterdim.

“Ben... Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Hemen çıkıyorum,” dedikten sonra hınçla kapıya döndüm. Sendele-yerek odadan çıkıp kendi odama doğru koştum. Kapıyı kapattığım gibi sırtımı yasladım. Gözlerim sabit şekilde karşımdaki beyaz duvarı tararken gözümün önünde hâlâ Serkan ve Evrim vardı. Karşımdaki aynaya takıldım. Gözlerim buguluydu ve yüzümün ifadesi mutsuzdu. Kendime hesap sorar gibi aynaya doğru birkaç adım daha attım.

“Ne oluyor sana kızım? Sevgilisi misin, nişanlısı mısın, yoksa karısı mısın? İstediyiyle istediğini yapar, Ela kendine gel!”

Olanları bir kenara bırakıp önce lavaboya oradan da dolabıma yöneldim. Az önce olanlar hiç olmadı diye düşünüp bugüne yeniden başlamak istedim. Gördüğüm siyah askılı el-biseyi üzerime geçirdim. Onun üstüne şifon bir gömlek giyip önünü bağladım. Saçlarımı atkuyruğu yaptım. Hortlak görmüş yüzüme, varla yok arası bir makyaj yapıp odadan çıktım.

Alt kattan sesler geliyordu, aşağıya inip masanın yanına geldim. Herkesin bakışı bana dönmüştü. Yüzümde bir şey mi vardı?

Kısa bir ıslık çaldıktan sonra, “Ben bu kıza boşu boşuna Taş İşçiliği demiyorum ya. Yemin ederim!” diyen Kaan’ın iltifatına masum şekilde gülümserken, gözlerim Serkan’a kaydı fakat hemen toparladım.

“Sağ ol, Kaancığım.” Sonra masadakilere dördüm. “Ben bugün işe biraz erken gideceğim. Size afiyet olsun,” dedim.

“İstersen ben bırakabilirim,” diyen Serkan’a kaşlarımı çattım. “Hayır!” diye verdiğim sert ve kesin cevap herkesin şüpheli bakışlarına sebep olmuştu. Saçımın önüne gelen tutamını arkaya atıp, “Beni Yalçın alacak. O yüzden gerek yok,” dedim.

“Yalçın,” diye tekrar etti Serkan, anlayamadığım bir ses tonuyla.

“Yalçın,” diye tekrarlardım. “Başkomiser olan Yalçın, Serkan Bey.”

“Bey”i bastırarak söylediğimde, gözlerindeki öfkeyi derinlerde hissetmiştim. Mert’e kahvaltıdan sonra gelmesini söyleyip topuklu ayakkabılarımı giyerek evden çıktım.

Evin önünden biraz ilerideki otobüs durağına ilerlediğimde gözlerimi kıstım. İlerideki durakta Yalçın mı, duruyordu ben mi yanlış görüyordum? İnanılmazdı.

“Yalçın!” Sesimin nereden geldiğini bulmaya çalışırken çok komik görünüyordu. Sağına soluna telaşla bakınırken nihayet beni görmüş, yanıma gelmişti.

“Senin ne işin var burada?”

“Benim işim sensin.”

“Ha?”

Yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu ve dediğine şaşırılmış şekilde açıklama yapmaya başladı.

“Yani işim seninle çünkü Kriminal’e gitmemiz gerek.”

“Haber verseydin ya, bana.”

“Şimdi arayacaktım, sekiz olmasını bekledim.”

Yol boyunca ikimiz de sessizliğe teslim olmuştuk. Onun ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben sabah gördüklerimi düşünmemeye çalışıyordum.

Kriminal’in önüne geldiğimizde doğrudan morga indik. Görevli gelip başıyla selam verdi ve ardından örtüyü kaldırdı. Önümde yatan bedeni gördüğümde dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım. Kızıl saçlı kadın... İki gün önce benden, Filiz’den yardım isteyen kadındı. Şimdi ise önümde cansız şekilde yatıyordu. Sessiz, donuk...

Ruhumdan bir şeyler parça parça koparken sendeleyeyen bedenimle son anda Yalçın’a tutunmuştum.

“Savcım, iyi misiniz?”

Dudaklarım aralandı ama birkaç saniye sesim çıkmadı. En sonunda boğuk bir tonla, “Bu o kadın. O kadın bu!” dedikten sonra ellerim ağzıma kapandı. Yalçın’ın gözleri ne dediğimi anlamadığını belli edercesine kısılmıştı. Kendi kendimle konuşur gibi, “Daha dün benden yardım istiyordu. Bugün morgda karşılaşıyorum onunla.”

Yıkılmışım, görevlinin tok sesi aramıza girdi.

“Savcım, maktulün cebinden bir not çıktı bu arada. Buyurun.”

Elinden kâğıdı alıp hızlıca odadan çıktım. Nefes almam gerekiyordu. Nefesimi kaybetmişim. Boğazımı sıvazlarken, dışarıdaki banklardan birine kendimi attım. Daha dün yardım istiyordu. Gözleri imdat diyordu. Çocuğu için imdat diyordu her bir zerresi. Ellerim titrerken kâğıt parçasını açıp okumaya başladım.

Savcı Hanım, Size kızımın annesiz kalmasını istemediğim için adalet istiyorum demiştim. Benim adaletim kızımdı. Dün

akşam vaktinde minik kalbi yaşadığı korkuya dayanamadığı için kalp krizi geçirdi. Kaybettim yavrumu. Doktorlar kalp krizi deyip geçecek ama kızımın kalbine o korkuyu yaşatanın babası olduğunu kimse bilmeyecek. Herkes, melek oldu, diyecek ama kimse bunun psikolojik bir cinayet olduğunu bilmeyecek. Benim adaletim öldü. Bu saatten sonra adaletin sağlanması ya da sağlanmaması giden biriciğimi geri getiremeyecek. Benim de dayanmam için gereken bir şey kalmadı. O adam zaten er ya da geç beni öldürecek. Varsın o yapmadan ben kendim gideyim kızımın yanına.

Savcı Hanım, sizden tek ricam, benim gibi başka anneler de evlatlarını kaybetmesin. İş işten geçmeden adaleti sağlayın. İş işten geçince adalet dillerde kalıyor yalnızca... İnsan hayatına geçirilmiyor. Geciken adalet, adalet değildir. Yardım etmek istediğinizi biliyorum, bunu yüreğimde hissettim ama benim için çok geç.

Nuran

Düşen gözyaşlarıma aldırış etmeden, avucumda kırıstırıp yumruğumun içine sakladım veda mektubunu. Üzerime toprak atılmıştı. Nuran Hanım'ın gireceği o mezara ben de girmiştım. En derin yaram kanıyordu. Akan her damla kan, tabutuma damlıyor daha da kırmızıya bulanıyordu sanki. Gözlerimi kapadım. Kötü bir kâbus olmasını istedim. Bir kadın daha gitmişti, adaletsizliğe dayanamayıp... Biri daha ayrılmıştı yeryüzünden.

“Ela iyi misin?” Acıdan iki büküm olmuş şekilde Yalçın'a döndüm.

“Değilim, Yalçın. Hiç iyi değilim. Sağlayamadım. Yapamadım! Beceremedim. Adaleti sağlayamadım.”

Bir süre ağlamaya devam ettim. Bu acı çok derindi. Dünyadaki her kadın, Nuran gibi olabilirdi. Ve biz insanlar Nuran gibilerine günde kaç defa rastlıyorduk. Görmezlikten

gelip, dikkatimizi yalan hayatlarımıza çeviriyorduk. Yardım çağrılarını duymamak için kulağımızı tıkar gibi önyargıları kalbimize tıkiyorduk. Ne zaman iş işten geçip, birinin canı yanarsa... O zaman ortalığı yerinden oynatıyorduk. Ne çare! İki üç gün gündeme taşıyıp, dördüncü gün rafa kalkıyordu. Adam cezasını bulsaydı bugün Nuran, bana mektuptan ulaşmayacaktı. Odama gelip kahve içerek konuşacaktık, geride kalmış kötü günleri. İlk geldiğinde yasak çıkartıp olayı çözeydik eğer... Nuran, bugün kızına gitmek için dünyaya veda etmeyecekti.

Başımı kaldırıp çaresizce konuştum. Titreyen sesim ne halde olduğumun büyük kanıtıydı. “Bu bir intihar değil, amirim. Bu bir cinayet. Toplumsal bir cinayet bu. Susan, görmezden gelen, önyargılı davranan halkın ve durumu ciddiye bile almayan bizim ortak olarak işlediğimiz bir cinayet! Umarım vicdan mahkemesinde müebbet yemek yerine, bundan sonraki insanları kurtararak kendimize bir af çıkartabiliriz.”

Gözlerimi yere dikmişdim. Her bir zerrem üşüyordu. Bu hayat karşısında ayakları çıplak bir sokak çocuğu kadar üşüyordum. Yalçın’ın omzuma dokunmasıyla irkildim. Gözüm-den bir yaş daha süzölmüştü.

“Gidelim mi? İşleri başkası yapsın bugün.”

Titreyen dudaklarımla onaylayan bir tebessüm yolladım. Bütün yol boyunca düşündüm. Nasıl atlatılır bu acı diye... Bulamadım. Çünkü bazı acılar hiçbir zaman geçmez, aksine daha çok batardı insanın sol yanına. Akşama kadar Adliye’deki odamda önümde ne kadar dosya varsa onlarla ilgilenmeye çalıştım. O adama ceza aldırabilmek için elimden geleni yaptım. Birkaç telefon görüşmesiyle bir yol bulmuştum. Nuran’ın son dileğini de yere getirecektim!

Karavanların evinin önüne geldiğimde, hâlâ olaylar gözümün önünde canlanıyordu. Nuran Hanım, her an

bir yerden çıkacak gibiydi. Taksiden yavaş adımlarla inip, arkama bile bakmadan eve girdim. Kapıyı kapatıp olduğum yere diz çöktüm. Salon boş görünüyordu. Yaşaran gözlerimi hüznle kapattığımda, rimelimin yanağıma yaşla süzüldüğünü hissediyordum. İçim bir harabe gibiydi. Her bir yanı yıkılıyordu. Ve bunu kimse onaramazdı. O harabede bugün bir duvar daha yıkılmıştı. Paramparça olmuştu. Bütün duvarlar döküldüğünde ben de döküleceğim ve bir daha kalkmayacaktım yerimden.

“Savcı?”

Yavaşça aralanan gözlerimi sesin geldiği yere çevirdim.

Serkan Karavan, bana doğru eğilmişti. Endişeli gözleri üzerimdeydi. O an düşündüğüm şey mantıksızdı ama sanırım siyah en çok Karavan’a yakışıyordu. Beni incelemeye devam ettiğinde gözlerimi karşımdaki duvara sabitledim.

“Sana ne oldu? Savcı iyi misin?”

Yavaşça kafamı Serkan’a döndüm. Gözlerindeki endişe bir yanıma değerli hissettirmişti. Daha sonra ise bunu da hak etmediğimi hatırladım.

“O sıfatı hak etmiyorum. O mesleğe layık değilim.”

Kendi kendime konuşuyordum. Serkan neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama o kadar ifadesiz bakıyordum ki anlamakta zorlanıyordu. Önümde diz çöktü, eliyle başımı yukarı kaldırıp ona bakmamı sağladı.

“Serkan... Ben!” Daha fazla bir şey söyleyemeden hıçkırıklarım evin içinde yankılandı. Konuşmamı engelleyerek başımı omzuna gömdü. Omzuna boğuk hıçkırıklarımı bırakırken, omuzlarım sarsılmaya devam ediyordu. Şu an dünyanın en iyi ağrı kesicisi bile Serkan’ın beni kendisine çekip saçlarımı okşamaya kadar acımı dindiremezdi. Nedenini bilmiyorum ama buraya hapsolmak isterdim. Şefkatle beni

saran kollara, saçlarımı koklayan bu adama ve onun huzur veren benliğine sonsuza dek sahip olmak istiyordum. Gözlerimden akan her damla yaş için daha çok sıvazlıyordu sırtımı. Her iç çekişimde saçlarımı okşuyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, eli zarif şekilde yanağıma gitti. Hafifçe okşadı. Biraz daha kendisine çekti. Gözleri dudaklarıma kaydı. Aynı şekilde ben de onun dolgun dudaklarında takılı kalmıştım. Eğildim. Eğildim. Biraz daha eğildim. Dudağına ramak kala kafamı sol omzuna koydum. Birazcık uyusam dünya yerinden oynamazdı değil mi? Neden burada uyumak istiyordum? Buna bir cevabım yoktu. Ama şu anda tek yapmak istediğim, Serkan'ın huzurlu omzunda biraz uyumaktı. Gözlerimi kapattım. Bu huzur vermişti. Biliyordum uyandığımda her şey aklıma gelecek ve ben bu yaptığımdan nefret edecektim.

“Ben geldim!” Evin sıcak havası içimi ısıtırken ceketimi çıkardım.

“Geç otur Ela.”

Babamın sesini duyarken ceketini portmantoya bırakıp gözucuyla içerideki kalabalığa baktım. İçeri girdiğimde basık hava rahatsız etmeye yetmişti. Siyah pullu elbise giyen bir kadın, “Hoş geldin Ela kızım,” derken başımla selamladım.

“Hoş geldiniz. Babacığım misafirler kim?” dedim içimdeki rahatsızlık hissiyle. Ortamdaki insanlar beni süzüp aralarında fısıldaşırken bir şeyler döndüğünü hissetmiştim.

Babam parmağıyla kanepeye dizilmiş insanları gösterirken, “Bunlar Fadime teyzenler. Ortadaki uzun boylu, yakışıklı genç de onların oğlu. Hayırlı bir iş için buradalar,” diye neşeyle konuştu.

Babam hiç bu kadar mutlu olmazdı? Neden mutluydu ki? Hayırlı iş? İçimden aklıma gelen şey olmaması için dua ediyordum. Bütün bunlar da neydi? Konuyu değiştirmek için sevecen bir sesle babama döndüm. Hâlâ oturmamış, salonun girişinde içeriyle dışarının ortasında duruyordum.

“Baba iki hafta sonra üniversite tercihlerimi yapacağım.” İçimde hâlâ bir umut vardı. Belki eğitim durumumu öğrenirlerse gurur duyup bu işten vazgeçerlerdi. Az önceki kadın ayıplarmış şekilde, “Kızınız üniversiteye mi gidecek?” diye iğneleyici gözleriyle bana baktığında, damarlarım geriliyordu.

“Ne okuması, Fadime Hanım! Yuvasını kuracak benim kızım. Bugün sondu,” dedi.

Dudaklarım aralanırken gözlerim sızlamıştı. Ne demek son gün? Ne demek yuva kurmak? Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Benim hayallerim, umutlarım, hedeflerim vardı. O sırada koridorun sonunda mutfaktan çıkan annemi gördüm. Annem... Yüzüme o kadar güzel bir tebessüm yerleştirdim ki annemi görünce. Benim annem, kızının bu şekilde evlendirilmesine izin vermezdi. Az önceki hislerim toz olup havaya karışmıştı. Tam ona bir adım atarken, elinde tuttuğu tepsinin içindeki köpüklü kahveleri görünce adımlarım olduğu yerde dondu. Sol göğsüme bir sızı girdi. Bir kere daha anlamıştım annem de beni, yine yürümeye çabaladığım yolda tek başıma bırakmıştı. Gözlerimi içeri çevirdim.

“Maşallah pek de güzel. Tabii üstüne başına biraz çeki düzen varmak gerek.” Boğazına yapışmamak için kendimi zor tuttuğum kadın durmadan bir şeyler söylüyordu. Ben ona ölümcül bakışlarımı yollarken babamın kalkıp kolumu dürtmesiyle kendime geldim. Bana giysiler getirmişlerdi ve babam dahil hepsi onları giymemi istiyordu. Gözlerimle istemediğimi belirtsem de babamın açık kahverengi gözleri

yavaştan kararmaya başladığında, başımı sallayıp odama girdim. Derin nefes alıp verirken, sakinleşmeye çalıştım. Odanın tozpembe duvarları üzerime yıkılırken belki biraz hava bulabilirim diye cama fırladım. Neden anlamak istemiyorlardı? Ben evlenmek istemiyordum! Kendi sevdiğim birisi karşıma çıkıp kendi paramı kazanmadan evlenmek istemiyordum. Odanın içinde volta atarken hayal kırıklığı ve öfkem bir oldu. Madem bu kadar çok istiyorlardı. O halde deneyip görecektik!

Yatağın üzerinde duran kırmızı kutuyu açtığımda sinir kat sayım daha da artmıştı. Babamın her zaman giymemi istediği elbiselerden biri vardı. Elbiseye nefretle baktım. Uzun kollu, bisiklet yakalı, pembe zeminde minik çiçekli bir deseni olan bir elbise... Tozpembe en çok sevdiğim renk olmasına rağmen tiksiniyordum. Zamanında babam biraz daha mutlu olsun, biraz daha beni sevsin diye giydiğim elbisenin neredeyse aynısı olan elbiseye ne kadar nefretle bakabilirsem, o kadar nefretle baktım. Elim çekmecedeki makasa gitti. Son dokunuşlarımı yapmadan önceki haline baktım. Elbisenin sağ altına derin bir kesik attım. Bilekten dize attığım kesik, ünlü bir modacının attığı bir yırtmaç kadar güzel gözüküyordu. Üstümdekileri çıkarıp elbiseyi giydiğimde, birazdan ayıplanacağım sözler kulağımda yankılanıyordu. Aynaya bakıp, yüzümde bir şeylerin eksik kaldığını hissettim. En alt çekmecemden siyah göz kalemimi aldım. Göz rengimi koyulaştıran kalemi fazlasıyla sürdükten sonra, saçlarımı açıp iki yana salladım. Tam odadan çıkarken son bir şeyin eksik kaldığını hissettim. Bu benim ilk başkaldırımdı. Bu sefer bir şeyleri değiştirmek zorundaydım. Birileri değiştirsin diye yardım isteyemezdim. On yaşımdayken beni ağaçtan indiren adam gelip babamı ikna edemezdi. Kendim bir şeyler yapmam lazımdı. Tam odadan çıkarken arkamı döndüm.

Masada duran kırmızı ruju, babam ayıp saydığı için hevesle alıp hiç süremediğim ruju kullanmanın tam sırasıydı.

Aynada kendime baktığımda farklı bir Ela görmüştüm. Bu sefer istediğimi alacaktım. Yaptığım şey doğru muydu? Bilmiyordum. Ama bunu yapmazsam kötü bir yanlışın içine girecektim. Odadan çıkıp salona girmeden, "Ben hazırım!" derken senkronize olarak bana dönen kafalara zevkle baktım. Gözleri bacaklarıma kaydığı an saniyesinde allak bulak olmuşlardı. Kimisinin gözlerinden öfke, kimisinin gözlerinden ise kınama fışkırıyordu. Kaynanam olacak kadın suspus olmuştu. Az önce bülbül gibi şakıyan sesinden eser yoktu. Delikanlı ise bana dünyanın en rezil insanıymışım gibi bakıyordu. Diğer insanlar da farklı değildi.

Cesaretimi toplayıp gözlerimi babama çevirdim. Ve gördüm... Babamın gözlerinde ki o utancı... Kınamayı gördüm. Babam bana hayatında ilk defa bu kadar kötü bakıyordu. İlk defa çehresinde doğmamın pişmanlığını taşıyordu. İçimi acıtmış mıydı? Benim içim yanıp kül olalı çok olmuştu. Bunun sebebi ise şu anda benden pişman olan bu adam ve arkasında özür dileyip kendimi küçük düşürmemi bekleyen kadındı.

"Bu hal ne?"

Bir adım atıp pullu elbiseli kadına döndüm.

"Aldığınız elbiseye biraz hareket katmak istedim, Fadime teyzeciğim! Normalde mini giydiğim için, buna çok ısınmadım."

Fadime Hanım, birazdan kalp krizi geçirecek gibi görünürken genç damat adayı, "O ruj ne?" dedi. Sesi nihayet çıkmıştı. Tebessüm edip ona döndüm.

"Pardon isim neydi?" diye kafamı salladım.

Kendinden emin bir şekilde konuştu. "Özgür."

Onu incelerken, “Evleneceğin kadını özgür bırakacak kadar Özgür müsün?” diye sordum. Afallamıştı. Bir şey demesine kalmadan devam ettim. Onaylamaz bir ses çıkardıktan sonra, “Hiç sanmıyorum. İsminin anlamı, bilinmeden verildiği o kadar belli ki. Özgür yalnızca adında geçen bir kelime.”

Bu söylediklerimi cidden ben mi söylüyordum?

“Ela yeter! Hemen üzerindikileri çıkar, yüzündekileri sil ve buraya gel!”

Babam hızla ayağa kalkıp, kolumdan çekiştirirken sertçe kolumu kendime çektim. “Hayır! Çıkarmıyorum!”

Babam, bana gözlerinde ikinci bir şans verdiğini belirten bir bakışla odadan çıkarmaya çalıştığında kolumu daha sert çektim. Bu sefer kazanan ben olacaktım!

“Hayır! Ben buyum! Ben okumak isteyecek, hayallerimin peşinden koşabilecek kadar hırslıyım. Siz ise insanların hayallerini önemsemeyecek kadar cahil ve bencilsiniz!” diye tısladım.

Belki de dayak yiyecek kadar ileri gitmiştim. Ama vücudumda oluşacak birkaç kırık, kalbimdekiler kadar acıtmazdı. Babam hayretler içerisinde kenara geçerken, anneme döndüm. Anne yanımda olmana ihtiyacım var!

Odada yankılanan tokat sesiyle herkesin dudaklarından bir şaşırma nidası fırladı. Kalbime yerleşen sızı, yanağıma da sızarken kulağımı çınlatan ses nefesimin kesilmesine neden oldu. Bu yaşıma kadar bana fiske vurmayan annemin, bütün benliğimi acıtan tokadıydı. Yüzüm yana savrulmuşken, dişlerimi dudağıma geçirdim. Bütün acımla gülümsedim. Gözlerimi odadaki herkeste gezdirdikten sonra annemde durdum. Son defa anneme baktım. Yüzünde az önce yaptığı şeyin pişmanlığı vardı. Annem bana ne bağırdığım ne de karşı çıktığım için tokat atmıştı. Annemin bana tokat atma sebebi, aynaya her baktığında kendinde gördükleriydi.

Kendisine itiraf edemediği hayatıydı. Kimseden duymak istemediği şeyleri, bu hayatta en sevdiğinden duyduğu içindi. Ben o cümleleri onun yüzüne vurmuştum. Ve o bu bildiği gerçekleri kaldıramamıştı. Annemin, küçük korunmaya muhtaç kızı, bugün kendini ilk defa annesine rağmen korumuştur. Annem de biliyordu. O tokadı aslında kendine atmıştı.

Salon sessizliğe gömülürken, ayaklanan misafirlere bakmadan odama girip, yatağın altındaki eski valizimi açtım. Dolabımda ne varsa gelişi güzel içine atıp fermuarını kapatırken, masanın üstünde duran küçüklük fotoğrafımı da çantama attım. Hayatımdan kalan son şey olacaktı bana. Çocukluğumdan kalan son şeydi. Dış kapıya yöneldiğimde, kimse beni durdurmamıştı. Kapının gıcırdayan sesi feryat figan evden gittiğimi haykırırken, kimse cama bile çıkmadı.

Yarım saat kadar yürüdükten sonra, yanımdan geçen arabanın içinden dışarı sızan türküyle biraz ağladım. Elbisenin eteklerini tutup, nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başladım. Özgürlüğe koşuyordum. Hayallerime, hedeflerime, benliğime koşuyordum. Bu saatten sonra ne olacağını bilmiyordum ama umurumda da değildi. İlk defa özgür hissediyordum! Peşimde sürüklediğim valizle nefes nefese koşuyordum ki koca bir şeye çarpıp tam düşerken, son anda belime sarılan ellerle kurtulmuştum. Yere yapışmama ramak kalmıştı! Kafamı yukarı kaldırdığımda kaşlarım şaşkınlıkla yukarı havalandı.

“Sen hangi masaldan kaçtın prenses?”

Ağzım açık, kaşlarım havada karşımdaki yakışıklı çocuğa bakıyordum. Geniş omuzları, kaslı kolları ve uzun boyuyla tam bir prensi andırıyordu. Gökyüzü kadar derin gözlerine takıldım. Mavinin en açık tonuydu. Tuhaf yüz ifademini farkına varmış ki inci gibi parlayan dişleriyle güldü.

“Konuşsana. Yoksa annen yabancılarla konuşma mı dedi?”

“Ben Ela.”

Hâlâ kollarına abandığımı fark edince kendimi toparladım.

“Pardon.”

“Şimdi tanışalım.” Samimi şekilde elini uzatmasına karşılık verdim.

“Merhaba ben Ela.”

Başıyla onaylayıp gülümsedi. “Merhabalar prenses. Ben de Burak.”

“Burak!” diye bağırarak yatakta doğrulduğumda etrafımda dolanan gözlerim, az önceki kişileri aradı. Anıydı! Millet rüyalarında geleceği görürken ben geçmişime saplanmışım. Korktuğum başıma gelmemişti. Sadece eski anılarım, geçmişimdi! Sırtım terden su olmuştu. Derin derin nefes alıp veriyordum.

“Ela’m sen iyi misin?”

Ellerimi yüzüme kapayıp nefes alıp vermeye devam ediyordum. Meryem gelip yatağın kenarına oturdu. Yüzümü kapattığım ellerimi dikkatli şekilde açıp avuçlarının içine aldı.

“Ben senin yanındayım, bir tanem. Anlat ne gördün? Barbaros Karavan’ı mı?”

Kafamı iki yana sallarken, “Burak’ı gördüm Meryem!”

Daha fazla bir şey söylememe gerek kalmadan, başımı ellerinin arasına alıp dizine yatırdı. Bu onun dilinde, “içini dök, ağlayabildiğin kadar ağla,” demekti. Dizinde ne kadar ağladım bilmiyorum ama o kadar iyi gelmişti ki. Her kız

ağladığında annesinin şefkatini yanında bulurken, ben Meryem'in şefkatli ellerini yanımda buluyordum. Bu bana kendimi her şeyden daha iyi hissettiriyordu.

“Sen burada dur! Ben atıştıracak bir şeyler hazırlayayım sana.”

Odadan çıkmadan parmak ucunu öpüp bana gönderdiği öpücüğü elimle havada yakalayıp kalbime götürdüm. Ben yatağa kendimi iyice gömmüşken yan tarafımda duran telefona baktığımda, hâlâ akşam olduğunu gördüm. Demek ki kısa süreliğine uyumuştum. Sırtüstü uzanmıştım ki az sonra kapının önünden duyduğum seslerle koridora fırladım.

“Ya sen nasıl bir yerden çıktın kardeşim? Bu ne görgüsüzlük!”

Kapının pervazına yaslandığımda Meryem bir elini beline atmış, diğer elini de Kaan'a doğru sallarken bağıırıyordu. Kaan, lacivert gözleriyle Meryem'i süzerken, “Bence beni bırakıp, sizin nerden çıktığınıza bakmalıyız hanımefendi. Bu güzellikle normal bir yerden çıkmanız imkânsız!” diye mırıldandı.

Kaan, Meryem'in öfkesinden çok gözlerine hayran kalmış şekilde bakıyordu. Meryem yüzünü buruşturup, “Bu ne saygısızlık,” dediğinde Kaan zevkten dört köşe şekilde gülmüseddi. “Ben asla saygısız değilim. Ona daha çok realist diyelim.”

Kaan ciddileşip Meryem'e birkaç adım daha yaklaştı. Umarım kavga etmezlerdi. “Pardon ama ben karşıma çıkan her güzel kadının peşine düşen biri değilim. Öyle olsaydım, şu anda sizinle konuşmak yerine, içerde Taş İşçiliği'yle farklı şeyler yapardım.”

Meryem celallenenerek, “Sen ne diyorsun?” derken Kaan işaretparmağını onun dudagina götürdü hızlıca.

“Şişt! Aynaya baksaydınız, kendinizin bir taş ya da heykel işçiliği olmadığını, kesinlikle daha ileri bir sanat şaheserinin vücut bulmuş hali olduğunuzu bilirdiniz.”

“Ama be...”

“Şimdi bir-iki saniye hareketsiz durun da üstünüzdeki her emek verilen fırça darbelerini ezberleyebileyim.”

Kapının pervazına yaslanmış meraklı teyzeler gibi kıkırdarak onları izlerken Meryem, bir-iki saniye şoke olmuş şekilde hareketsiz durdu. Kaan ise dediği gibi her zerresini ezberlercesine Meryem’i inceledi. Ardından minnettar bir gülümseme sundu.

“Teşekkür ederim. Ayrıca bu eserde emeği geçen herkese de teşekkür ederim. Şimdi odama geçip bunu resmedeceğim,” dedikten sonra Meryem’i selamlar gibi reverans yapıp koridorun başındaki odasına girdi. Meryem ise afallamış bir şekilde işaretparmağını kendine tutmuş, daha sonra kafasına götürmüş az önceki olanları anlamaya çalışıyordu.

Daha fazla dayanamayıp kıkırdarak öne çıktım. Koridorun başındaki odayı işaret ederek, “O bana güzel bir şey mi dedi?” derken kafasını kaşırken, kıkırdamalarım kahkaha dönüştü.

“Tanıştırayım Karavanların bir diğer üyesi... Kaan Karavan!”

“Şaheser dedi... Tablo muyum ben? Onu mu demek istedi?”

Şişirdiğim yanaklarım sesli bir şekilde patladı. Kahkahalarımı durduramıyordum.

“Gülme. Bak gülme, Ela. Beynim yandı zaten. Ben mutfağa gidiyorum. Sen de benimle gel, şimdi önüme çıkmasın bu manyak!”

Elimi omzuna atıp kendime çektim. Dalga geçerek sesim kalınlaştırıp, “Tabii ki güzeller güzeli şaheserimiz!”

dediğimde Meryem, omzuma bir çimdik atıp sinirle merdivenlerden inmeye başlamıştı. Onun hızına yetişemedim.

“Gel gel, kızma!” diye seslendim.

“Savcı? Uyanmışsın.”

Meryem’i ararken Karavan’a rastlamıştım... Aman ne güzel. Omuzlarımı dikleştirip, “Gördüğün gibi Karavan. İyiyim. Sorduğun için sağ ol. Teşekkür etmek için gelecektim ama yatak odanda önemli bir toplantının falan vardır diye bölmek istemedim,” dedim.

Başını öne eğip birkaç saniye sabit durdu. Daha sonra gözlerini tekrar gözlerime dikti. Yüzüne oturan mahcubiyetle, “Ela, geçen gece çok içmiştim. Evrim de yardım ediyordu. Daha sonrasını gerçekten hatırlamıyorum,” dedi.

“Bana ne! Bana ne! Bana neden açıklama yapıyorsun ki?”

“Ama be...”

“Merak etme Serkan, çocuklara oynadığımız sevgililik oyununa kendimi kaptırmam. Sevgili değiliz sadece öyle yapıyoruz. Bana açıklama yapmana gerek yok. Ben senin hiçbir şeyin değilim.”

Kalbim sinirden hızlanmıştı. Mideme de her zamanki saçma ağrı girmişti. Son sözlerimi etmeden dudaklarımı yaladım. Serkan’ın gözleri bir an oraya kaydı. Daha sonra kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra gözlerime baktı.

“Olabileceğim en yakın mesafe de her zaman bu olacak!” dedim “Her zaman burnunun ucunda, dibinde, düşüncelerinde, hatta uykunda bile... Hep bu mesafede olacağım.”

Kararlı gözlerimden geçen hislerim onu ele geçirmiş gibiydi. Her kelimemde nefesi yüzüme çarpıyordu. Konuşma benim için bitmişti. Yanından ayrılacakken kolumdan tutup sertçe kendine çekti. Neredeyse dudaklarımız birbirine değecekti. Kahverengi gözlerinden ne geçtiğini bilmek

imkânsızdı. Hareketlerini inceleyen biri, karşısındaki kadının dudaklarına yapışmamak için zor duran hovarda bir gence benzetirdi onu.

“Hep bu mesafede mi kalacaksın, savcı? Hiç tavsiye etmem.”

“Neden?” Sesimi zor bulmuştum.

“Çünkü zorlanırım. Özellikle odalarımız seninle aynı kattayken, durmak çok zor olur. Bu bildiğim bir duygu değil. O yüzden dikkat et.”

Kollarımı yavaşça bırakıp merdivenden ağır ağır çıktı. Serkan az önce ne saçmalamıştı? Ve ben neden nefes almayı unutmuştum?

“Ela? Aloo? Orda mısın?”

Kulağıma uğuldayarak çarpan Meryem’in sesiyle irkil-dim. Elini yüzüme doğru sallıyordu. Bir şey demeden odaya çıkıp kendimi yatağa attım. O da elindekilerle gelmiş aya-ğıyla kapıyı arkadan kapatmıştı.

“Ela’m?”

“Hı?”

“Az önceki olanlar neydi?”

“Olan bir şey yok!” diye karşı çıktım.

“Serkan Karavan sana açıklama mı yaptı?”

Meryem’in sesindeki merak istediğini alana kadar dur-mayacak gibiydi.

“Evet. Bana neyse!”

“Vallahi, hiç sana neymiş gibi gelmedi bana ya...”

Yattığım yerden doğrulup gözlerimi kıstım. “Kızım duy-madın mı, bana ne dedim!”

“Dilin öyle derken gözlerin hesap soruyordu ama sen bi-lirsin.”

“Meryem! Ayağa kaldırma beni!” diye çemkirdim.

Meryem yatağın diğer ucuna kendini bırakıp konuşmaya başladı.

“Ay ne var? Aranızda belli bir çekim var yani! Adam seni kendine çektiğinde gözlerine baka baka eridin. O da sen baş kaldırıp, havalı havalı konuştuğunda mest oldu. Hele seni kendine çektiğindeki o ateşli görüntü! Dizi sahnesinde yoktur öyle manzara!” diye coşkuyla yükseldiğinde gözlerimi devirdim. Olayı anlatırken resmen yaşıyordu.

Hiç beklemediğim anda beni kendine çekmişti. Gözleri insanı içine alan bir kara delik gibiydi. Yüzü ne kadar da pürüzsüz ve lekesizdi. Rampa stili saçları, güldüğünde çıkan gamzesi ve dolgun soluk pembe dudakları... düşüncelerimden rahatsız olup hızlıca ayağa kalktım.

“Hayır! Devam etme! Şu camı da aç!” Elimle kendime hava yaparken Meryem’in imalı bakışlarına maruz kalmaya devam ediyordum.

“Bebeğim o sıcaklık değil camı açmakla, komple evin duvarlarını kaldırsak yine geçmez.”

“Meryem bittin kızım sen!” der demez kendini koridora attı. Peşindeydim. Uzun koridoru saniyeler içerisinde bitirmişken, merdivenden inip salona geçtiğimizde Meryem aniden durduğundan hızımı alamayıp ona çarptım.

Gözlerim bugün daha fazla bana ne kadar beklemediğim şey gösterecekti? Mert ve Deren yerde sarmaş dolaştı? Bu evde kimse yok muydu? Otoriterliğin kitabını yazmış Sultan Hanım neredeydi? Deren altta kahkahalarla debelenirken, Mert onun üstündeydi. Beni ve Meryem’i gördüklerinde suçüstü yakalanan yaramaz çocuklar gibi toparlanıp hızlıca ayağa kalktılar.

“Mert, burada neler oluyor?” Sorgulayıcı ses tonumdan dolayı hemen boğazını temizledi.

“Şimdi şöyle oldu, abla. Ben burada oturuyordum sessizce. Deren de kulağımın dibinde kesekâğıdı patlattı.”

Deren ilkokul öğrencisi gibi elini kaldırıp, “Hop hop, ke-sekâğıdını patlatmamın nedeni, kafamda su balonu patlattığı içindi,” diye kendini savunmaya geçti.

“Kafasında su balonu patlatmamın nedeni...”

Ellerimi yukarı kaldırıp, “Yeter! Anladığım kadarıyla ikiniz de bir iş bulamadığınız için birbirinizle uğraşıyorsunuz,” diyerek kısa kestim.

Meryem, “Neyse saat de geç oldu. Ela’m ben artık eve geçeyim,” derken bir anda gözüme çok yorgun görünmüştü. Sesi bu yüzden mi bu kadar mahzun çıkmıştı? Bu kadar ben mi yormuştum onu?

“Kuzum kalsaydın bu akşam.”

“Bizim mesleği biliyorsun. Ne zaman ne olacağı belli olmaz,” diye sessizce söylerken kafamı salladım.

Bizi duyup, “Mesleğin ne ki?” diye soran Deren’in sesiyle Meryem’in, yüzü sinirlendiğini belli edercesine gerildi. Kendini sıkarak gülümsediğini gördüm. “Mesleğim az ve öz insanları ilgilendiren bir meslek Derenciğim. Bu kadarını bilmen yeterli, canım.”

Deren, “Gizemli tavırların sana ayrı bir hava katıyor Meryemciğim,” derken aynı tonlamayı yaptı.

Bu ikilinin arasındaki geçen soğuk savaşa Mert ve ben bir anlam verememiştik. Hiçbir samimiyetleri yokken bu canımlı cicimli hal nereden gelmişti? Sahte tebessümlerin altından, neden keskin kılıçlar çekilmişti? Başımı arkaya çevirdiğimde merdivenin tırabzanına yaslanan Kaan’ı gördüm. Meryem’i incelerken sırtıyordu. Daha sonra Deren’e, sonra tekrar Meryem’e baktığında sol kaşı havalandı. Du-dağının kenarı kıvrıldı. Ve yavaşça kafa salladı. Bakışları, ikilinin arasındaki gereksiz savaşı anlamış gibiydi.

Bu kadar anlaşılacak olan ama benim anlayamadığım ne vardı ki? Odaya çıkıp kendimi yatağa bıraktım. Arkadaşımın

son zamanlarda davranışları çok garipleşmişti. Kabul ediyorum Meryem her zaman garip bir kızdı. Deli dolu, enerjik, hayatı umursamayan, anı yaşayan bir insandı. Ama yaşadığı hayata göre, bence gayet güzel özellikleri vardı. Herkes bir nebze huylarını yaşadığı hayattan almaz mıydı? Baskın yetiştiysen baskın davranırsın, anaç yetiştiysen anaç davranırsın. Meryem, bütün her şeyi kenara bırakıp sıfırdan başlamıştı hayata hayat denilen tırabzansız merdivende, azmi ve isteğiyle yuvarlanacağını bilse bile yine de basamaklara birer birer bastı. Hayata yeni başlangıcından sonra etrafını, giyimini, saçını, bakışını hatta duygularını bile değiştirdi. Kendisi için değil bu dünya için bir şeyler yapmak istediğinin farkına vardı. Çalıştı çabaladı, testlere, sınavlara girdi. Kimi zaman yıld, olduğu yere çöktü. Daha sonra yeniden ayağa kalkıp aynı yerden devam etti. Ve kimseye söylemeden istediği yere ulaştı.

İstihbarata nasıl girdi, ne zaman girdi? Hâlâ bilmiyorum. Mesleğiyle ilgili bilmediklerim, hayatıyla ilgili bilmediklerimden daha çoktur. Mesleğine bu kadar âşık, bu kadar sadık, bu kadar cesur ve güvenilir bir arkadaşım olduğu için onunla gurur duyuyorum.

Her mesleğin zorluğu vardır. Hele de bu devirde en kolay meslek bile en çok ter akıttandır. Öğretmenseniz eğitime derman olursunuz, doktorsanız hastaya derman olursunuz. Anneyseniz evladınıza, kocanıza, yuvanıza derman olursunuz. Ama bir ajansanız ya da bir asker ya da bir polis... Hem eğitime hem çocuğa, bir yuvaya, hastaya hem de ülkeye derman olursunuz. Gecenin bir yarısı gelen bir telefonla, bilmediğiniz bir yolculuğa belki de geri dönmek üzere adım atarsınız. Kendinizi en son plana atarsınız. Kendi hayatınızı, duygularınızı, acınızı yok edersiniz. Sırf bir insana daha bir şey olmasın diye. Sırf düzen bozulmasın diye. Sırf

sevdiklerinize de zarar gelmesin diye. Siz bu kadar emek verirsiniz... Daha sonra biri çıkar sizi eleştirir. Biri çıkar mesleğinize laf atar. Yaptığınız işi küçümser. Ama yine de ağzınızı açıp tek kelime edemezsiniz. Çünkü siz o insanlar yataklarında huzurlu uyusun diye kendinizi unutup sonuna kadar savaşırsınız. Kısacası... Bazı meslekler vardır soğuk, açlık ya da uykusuzluk bilmez, tanımaz. O yüzden o insanlarla ne kadar gurur duysanız azdır. Ben yıllar önce o sandalyede, kitap okuduğunu gördüğüm Meryem'le de yıllar sonra göreve giderken son kez görüşeceğimiz ihtimalini bilip de söylemeyen ama gözleri dolan Meryem'le de gurur duyuyordum.

18

YARIM KALMAYA MAHKÛM RUH

Fark etmeden kendime alışkanlık haline getirdiğim gibi terasa çıkıp gökyüzünü seyretmeye dalmıştım yine. Yıldızların ihtişamlı görüntüsü... Dolunayın siyah ve beyazından oluşan o dengesiz grisine kapılmıştım. Bana kendimi yansıtıyordu. Düşüncelerimi, duygularımı andırıyordu. Uzun zamandır bunu yapıyordum. Gece olup yeryüzüne sessizlik ağlarını ördüğünde inimden çıkıp gökyüzüyle telepatik bir sohbet ediyordum. Gökyüzü anlıyor muydu acaba beni? Ya da o da herkes gibi anladığını mı zannediyordu?

“Diğer yanını doldurabilir miyim?”

Duyduğum sesle dudaklarımda saniyelik bir tebessüm oluştu. İnce şekilde, yanına oturabilir miyim, demekti bu. Diğer yanı doldurmak... Böyle bir şey mümkün müydü? Her insanın bir yanını dolduracak diğer yarısı vardı. Ya benimki? Yıllar önce o sokakta yere düşmüş, ardından ellerimin arasından kayıp gitmemiş miydi? Duruşumu dikleştirdim. Mesafeli bir sesle, “Yanıma gelebilirsin,” dediğimde az

önce süsleyerek kurduğu cümleden pişman olmuş bir yüz ifadesiyle yanıma geldi. Profilimi dikkatle incelerken, kollarını terasın demir korkuluğuna yasladı ve öne eğildi.

“Neyin var? Bir haftadır seni izliyorum. Geceleri hep terasa çıkıyorsun. Saatlerce gökyüzüne bakıp duruyorsun. Bazen gözlerinden yaşlar dökülüyor bazen ise anlık tebesümeler oluşuyor yüzünde,” dediğinde birkaç saniye sessiz kaldım.

“Dedektifliğe mi başladın, Karavan?” diye takıldığımda dudağı yukarı kıvrıldı. “Belki, sayende...”

Söylediği cümle ikimizi de güldürmeye yetmişti. “Gündüzleri güneş, ışık saçarak bulutların güzelliğini görmemi engelliyor. Gece olunca çıplak gözle bakabiliyorsun en azından.”

“O zaman da karanlık çökmüyor mu üstlerine?” diye sorduğunda iç çektim.

“Hayat işte... Asla istediğini tam olarak elde edemezsin. Gündüz güneşten, gece karanlıktan göremezsin. Ama en azından geceleri yıldızlar ve ay, göğün üzerine serpilmiş bulutları biraz aydınlatır. Ne fazla ne az, yeterli şekilde aydınlatırlar.”

“Bazı insanlar da bulut gibi.” Demek istediğini anlamamıştım.

“Nasıl yani?”

“Kimisi o kadar çok ışık saçar ki bakamazsın ama zaman geçtikçe bir bakarsın ki karanlığa bürünmüş... Yani gündüzleri yakar diye korktuğun kişiden, gece karanlığında kaybolursun diye korkarsın.”

Gözlerimi kıstım. Serkan’a döndüğümde yıldızları izliyordu. “Bir şeyi istiyorsan ya güneşte yanacak ya da karanlıkta kaybolacaksın, Karavan. Her istediğinin bir karşılığı vardır.”

Gözleri gözlerime döndü. Ayın cılız ışığı, yüzünün bir tarafını aydınlatmaya yetmişti. Yüzünde mahzun bir ifade vardı. Bir anda duruşu dikleştirdi ve bana doğru bir adım atıp hafifçe konuştu.

“Biliyor musun, savcı? Ben güneşte kavrulmaya da karanlığa gömülmeye de razıyım. Yeter ki karşılık alabileyim.”

Cümleyi söylerken ki ses tonu o kadar yalındı ki. Uzun süre sonra Serkan’ın sesi huzurlu gelmişti. Neredeyse iki haftadır yan yana bile gelmemiştik. O geceleri yoktu, ben sabahları. Dediğini kafamda tarttıktan sonra hafif eğildim.

“Bazen karşılık gelmeyecek şeyleri kabul etmek gerekir, Karavan.”

Bir şey demesini beklemeden yanından geçtim fakat terasın kapısından çıkamadan beni kendine çekti. Sıcak nefesiyle ensemden aşağı fısıldadı.

“Belki de insanın karşılık vermeyi kabul etmesi gerekir, savcı. İyi geceler.”

Kolumu gitmem için bıraktığında cevap vermeden odama çıktım. Kalbim kanat çırpın bir kuş misali hareketliydi. Elim sol tarafıma koyup nabzımın yüksekliğini hissettim. Karnıma giren saçma ağrıya yatağa uzandım. Sesi kulağıma değdiğinde bütün bedenim ürpermişti. Ne konuştuk biz az önce? Daha fazla bir şey düşünmeden gözlerimi kapattım.

“Ela, gerçekten bunlarla mı geleceksin?”

“Ne var. Gayet hoş bir eşofman ve sporcu atleti. En rahat ve iyi iki parça.”

Deren, bir kere daha elindeki yastığı ağzına basıp ofladı. Sabah kahvaltısında Sultan Hanım’ın ortaya attığı tatil fikriyle ne olduğunu anlamadan kendimi valiz hazırlarken

bulmuştum. Uzun zamandır evden hiçbirimizin dışarı çıkmaması, art arda gelen hastalıklar ve hep beraber yaşamamıza rağmen hiç iletişim içinde olmamamızdan dolayı bu tatili organize etmişti. Ve reddetmek gibi bir seçeneğimiz yoktu. Fakat Deren yarım saattir, kıyafetlerimin hepsinin siyah ve ağırlıklı olarak eşofman takımı olmasından ve şortumun olmamasından yakınıyordu.

“Ela itiraz istemiyorum alışverişe çıkıyoruz.”

“Deren itiraz ediyorum. AVM’ye gidip virüs alışverişi yapmaya hiç niyetim yok.”

Gülümseyerek elindeki telefonu gösterdi. “AVM’ye gitmiyorsak o bize gelir. *Online* alışveriş yaparsınız biz de.”

“Kargo bir haftaya anca getirir, Derenciğim, o da şansımız varsa.”

“Ben anlamam ya, o zaman hep gittiğimiz mağazaya gidiyoruz. Kesinlikle benim favorim olana! Evet evet!”

İkinci bir reddediş hakkım olmadı, kabul etmek zorunda kalmıştım. Başa gelen çekilir misali Deren’i onaylayıp alışveriş için hazırlandım.

“Dışarı 30 derece, siyah giymek zorunda mısın, Elacığım?”

“Hadi çıkalım artık.”

Umursamazlığımı görünce mecburen evden çıktık. Dış kapıya inmiştim ki Deren yan tarafta bekleyen Salih’e seslendi: “Salih, bizi alışverişe götürür müsün?” Salih’le yıldızımız barışmamıştı bir türlü. Birbirimize soğuk bir selam verdik, ben arkaya geçip kapıyı kapattım. Biraz sonra Deren de arabaya binmişti ama gözleri telefondaydı. Otuz iki dış telefona gülümserken, bu kadar komik olanın ne olduğunu anlamak için, ona doğru eğildiğimde telefonu kendine saklayıp bana gülümsemekle yetindi.

“Neler saklıyorsun, Deren? Kiminle konuşuyorsun?”

Şüpheyle sorduğum soru onu tatlı bir telaşa sokmuştu. Üstünkörü, “Bir arkadaşla,” diye geçiştirdi. Yalan söylediği o kadar çok belliydi ki! Biraz daha üstüne düşsem, dayanamayıp her şeyi anlatacaktı ama çok da umurumda değildi. Daha fazla bir şey sormadan sola doğru kayıp, camdan dışarıyı izlemeye başladım.

Gökyüzünde salınan bembeyaz bulutlar, ülkenin eski hale gelmesiyle yine egzoz dumanından griye boyanmıştı. Bir kavanozun içine dünyayı sığdırmak bu kadar mı zordu? Felaket ve kirden uzak bir kavanozun içinde duran dünya... Kulağa hoş geliyordu.

“Geldik Ela.”

Dünyanın haline ne zaman dalsam yol iki saniyede bitiyordu sanki. Arabadan indiğimde durduğumuz mağazanın çok şık vitrini dikkatimi çekti. Kapıdaki korumalardan aşırı lükse sahip bir yer olduğu çok net anlaşılıyordu.

“Hoş geldiniz efendim,” dedikten sonra dereceyle ateşimizi ölçtü. Deren içinde nasıl bir alışveriş açlığı yaşıyorsa, koşturarak elbiselerin olduğu kısma gitti. Alışverişi bu kadar nasıl seviyordu?

“Hadi Ela, bunu dene çok yakışacak.”

Bilmem kaçınıcı kez Deren’e o şortu giymeyeceğimi söylüyordum. “Deren senin üstünde harika durur eminim,” diye yönlendirmeye çalıştım.

“O zaman bunu dene.” Elindeki siyah mayoya baktım. Üstünde düz çizgiler vardı. Hoş duruyordu. Deneyeceğim sırada etiketini gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. 5.100 TL.

“Bir mayo bu kadar pahalı olabilir mi?” diye söylendim.

“Ela bir sorun mu var?”

“Evet var!” dedim mayoyu gösterip sorunu belli edercesine.

“Yırtık mıymış?” diye dudak büzen Deren’e döndüm.

“Parası yırtık parası! 5.000 liraya mayo mu olur ya?”

Deren anladığını belli edercesine gülümsedi. “Sorun değil, Ela. Ben sana hediye etmek istiyorum.”

“Derenciğim, iki-üç parça daha şey alırsam, hediye değil servet bağışlamış oluyorsun.”

“Ama Ela?” diye nazlanan bal saçlı kıza olumsuz anlamda elimi salladım.

“İki dakika daha kalırsam, maaşımın bir kısmını buraya yatırmak zorunda kalacağım. Çıkalım.”

Hiçbir şey dinlemeden hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüm. Kaputa dayanmış oyalanan Salih’e seslenip aceleyle elimi salladım.

“Salih, Beni Beşiktaş Pasajı’na götürür müsün?”

Yerinden kımıldamadan, “Deren Hanım talimat vermeden kalkmam.”

Sinirden ne yapacağımı düşünürken aklıma gelen fikirle bir anda yola çıktım. Ellerimi iki yana açıp diğer taraftan gelen arabanın önüne geçtim. Araba beni görüp yavaşlarken Salih önce ne yaptığımı anlamaya çalıştı. Arladıktan sonra hızlıca bileğimden tutup, kenara çekti. Araba panikle fren yaptı. Salih, şoförün yanına gidip devam etmesini söyledi. Burnundan solurken bana döndü.

“Sahil yolundan mı gidelim, Savcı Hanım?”

“Denizi izlerken gitmek iyi olur.” Salih’in gözlerinin içine zaferle bakarak arabanın kapısını açtım ve keyifle oturdum.

“Ela! Neredesin sen? Seni arıyorum iki saattir koca mağazanın içinde,” diyen Deren, kendisini arabaya attı. “Nereye gidiyoruz şimdi?”

Gözlerimden geçen ışıltıyla gülümsedim. “Beşiktaş’a!”

Aradığım yeri bulmuştum. İşte benim yapabileceğim türde bir alışveriş! Oysa Deren şaşkındı.

“Ela bu nasıl 40 lira ya, kumaşı adi olmasın?” Elimin gittiği her kıyafete bir kusur bulan Deren’e, yine açıklama yapıyordum. “Bebeğim, bunlar ihraç fazlası. Senin o mağazadakilerden daha aşağı değil. Ben her zaman buradan alıyorum. Emin ol hâlâ duruyor kıyafetlerim.”

Maaşım yüksek olabilirdi. İlla üç dört sıfırlı alışverişler yapmama gerek yoktu.

Deren her baktığına bir kusur buluyordu, arada beğendiklerini de kasaya bırakıyordu. Ela... Sabret az kaldı... “Deren ciğim, istersen alma canım. Şuradakilere bakalım mı?”

Deren ikna olmuş, başka kıyafetlere doğru yönelmiştik. Ben de kendime beyaz güpürlü bir elbise bulmuştum.

“Pardon bunun M’si var...” Sorum havada kesildi.

“Baba!”

Deren’in haykırdığı kelime, bacaklarımın kitlenmesine neden oldu. O koşarak mağazadan çıkarken ben de peşinden gittim. Pasajın ortasında durmuş, dolu gözlerle etrafa bakıyordu. Gözleriyle bir şeyleri arıyordu.

“Deren iyi misin?” diye boğuk bir sesle sordum.

“Babam! Ela, babamı gördüm!”

Gözlerim kısılırken az kalsın sendeleyecektim. Baba mı? Kurduğu cümle kulağımda yankılandı birkaç kez. Deren’in babası... Barbaros Karavan... Hayatımı, aşkımı, hayallerimi çalan adam. Onu nasıl görebilirdi ki? Barbaros Karavan kayıptı. Ben bile bulamamıştım onu. Deren nasıl görebilirdi? Sakin ol, Ela. Yanlış görmüştür. Benzetmiştir.

“Deren yanlış görmüş olabilir misin, tatlım?” Kendimi mi Deren’i mi kandırmaya mı çalışıyordum?

“Eminim oydu, Ela!” diye inleyen Deren’in dedikleriyle başıma giren şiddetli ağrıyla duraksadım.

Yüzümde ne gördüyse telaşla kolumu tutup, “Sen iyi misin?” dedi.

“Eve dönsek iyi olur. Tansiyonum düştü herhalde.” Deren kasaya yönelip aldıklarını öderken Yalçın’a bir kısa mesaj attım. “Barbaros Karavan Beşiktaş civarında olabilir. Onu bulmak için bir şey yapmalıyız.”

Yol boyunca titreyen ellerimi poşetlerin altında gizledim. Eve döndüğümüzde kimseye bir şey söylemeden odaya çıkıp kapıyı kilitledim. Ellerim hâlâ titriyordu. Damarımdaki kan titriyordu. Meryem’i aradım. İkinci çalışta açıldığını duyduğumda dehşetle bağırdım.

“Meryem o burada! Meryem! Burada o!”

“Ela’m kim burada?”

Titreyerek söylediğim isim bir kere daha tüylerimi ürpertmişti. “Barbaros Karavan...”

Telefonun ucundan bir süre ses gelmemesi, Meryem’in de bu cevabı duymayı beklemediğinin kanıtıydı. “Oraya geliyorum.”

“Lütfen...”

“Aklım almıyor ya? Nasıl burada olabilir?”

Ben yatağa çaresiz şekilde çökmüşken Meryem, odada stresli şekilde volta atıyordu.

“Bulmuş işte bir yolunu gelmenin. Nasıl yakalayacağız biz bu herifi?” diye çıkıştım.

“Nereden aldık bu adamı hayatımıza ya! Kim soktuysa!”

Söylediği şeye burnumun direği sızlamıştı. “Öyle deme,” diye inlediğimde gözlerimdeki acıyı görünce yanıma gelip sarıldı. Sakinleştirici ses tonuyla konuştu.

“Ben öyle söylemek istemedim, Ela’m. Özür dilerim.”

Beynim uyuşuyordu. Kulağıma sesler geliyordu. Her şeyin başladığı o günün sesleri.

“Demek evden kaçtın, prenses?”

Kafamı çekinerek salladım. Elbisemin yırtmacını diğer elimle kapatmaya çalışırken, yakalanmıştım.

“Hep böyle mi giyinirsin?” Gözlerimi inkâr eder gibi bü-yüttüm.

“Hayır. Sadece... Ben yani...”

“Türkçe en kötü dersin olmalı, prenses.”

“Hiç de bile! Benim derslerimin hepsi 100.”

Gökyüzü gözleri ve güzel saçlarına rağmen, beni sinirlendirmeyi başarmıştı. Kollarımı kavuşturup somurttum. İnci dişleri kendini göstermişti. Saçlarımı karıştırıp güldü.

“Tamam tamam bozulma hemen.”

“Burak?”

Duyduğum tok sesle nedense irkilmiştim. Hemen ayağa kalktım. Buradan gitmeliydim.

“Ooo, patron gelmiş! Bu prenses... Masalın birinden dünyaya düşmüş.”

Adam, Burak'ın bana gülümseyerek söylediklerini dikkatle dinliyordu. Gözlerim adama döndüğünde, çınar kadar dik duran bir omurgası ve otoritesini koruduğunu belli eden bakışları vardı. Beni incelerken kaşlarını olabildiğince havaya kaldırmıştı. Biraz sonra bir şey hatırlamış gibi elini yeni çıkan sakallarına götürdü. Mavi gözleri beni derinden inceliyordu. Giyimi şıktı. Üzerinde simsiyah bir gömlekle altında bej rengi keten bir pantolon vardı. Koluna ise siyah kalın kayışlı bir saat takmıştı. Gür saçları Yeşilçam oyuncularını anımsatıyordu. Karşıma geçip, keskin bakışlarını gözlerime çıkardı. Soğuk bir tebessümle elini uzattı.

“Merhaba küçük kız.”

“Merhaba efendim.”

Adamın elini sıkığımda, sanki daha önce tanıdığım birisinin elini sıkıyormuş gibi hissettim. Kendimi tanıtma ihtiyacında bulundum. “Ben Ela.”

“Ağaca çıkıp ağlayan küçük kız. Yanlış hatırlamıyorum değil mi?” dediğinde sesinin neden tanıdık geldiğini anladım. Buldum! Bu oydu! Beni yıllar önce o ağaçtan indiren adamdı.

“Memnun oldum küçük kız. Ben de Barbaros Karavan!” Gülüşünün altında gizli bir duvar vardı sanki. Ama bunu önemsemeyip gülümseyerek başımla selam verdim. Her insanın kendi içinde sakladığı şeyler vardı. En fazla ne olabilirdi ki?

“Ela? Ela?”

Gözlerim yavaşça aralandı, Meryem karşımdaydı.

“En fazla ne olabilirdi ki diye düşünürken bütün hayatımın ellerimin arasından gideceğini bilemedim.”

“Anlayamadığım, neden oraya gittiği, Ela’m?”

“Meryem... Ben... Ben çok güçlü olacağım. Ve onu yakalayacağım,” diye doğruldum.

“Tabii ki bir tanem. Sen zaten çok güçlüsün. Daha güçlü olup o katili içeri tıkacaksın.”

Gözlerimin yaşını silip sarıldı yine en anaç haliyle. Meryem bana verilen bir armağandı bu dünyada. Odayı sessizlik boğduğunda etrafa göz atıp turuncu saç tutamını işaretparmağına dolamaya başlayan Meryem, “Mert hiç uğramıyor odaya. Hayırdır, yasaklı bölge mi oldu burası?” diye sitem barındıran bir sesle sordu.

“Bilmem, işleri vardır. Tatilde yan yana olacağız zaten. Keşke sen de olabilsen.”

Saçlarımı okşayıp burnuma dokundu. “Bunun için nelemi vermezdim ama yarın özel bir görev var. Başka zamana diyelim, olur mu?”

Başımı sallayıp geriye yaslandım. O sırada salondan yukarı taşan müzik sesiyle ikimiz de merakla aşağı indik. Yok artık! Lütfen Sultan Hanım evde olmasın. Odadaki deri koltuklar geriye çekilmiş, salonun ortası boşaltılmıştı. Ses cihazı ise masadaki dizüstü bilgisayara bağlanmıştı. Çalan parça tangoydu. İnsanı dinlendiren ve mutlu eden bir tınısı vardı. Hafif bir parçaydı. Mert’in ağzında kırmızı bir gül varken karşısındaki kırmızı elbiseyle cüretkâr görünen Deren’i belinden tutup dans ederek yere eğmesi garip gelmişti. Hem de çok garip! Bizi gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açılan Mert, Deren’i kaldırıp kendi etrafında bir tur döndürdü ve dans sona erdi.

Gözlerimle, “Eh be Mert!” diye baktığıma yemin edebildim.

“Ben kalkayım, saat geç oldu.”

“Neler oluyor burada?” Soğuk sesiyle aramıza teşrif etmişti, Karavan. Tabii bu aralar yanından eksik etmediği iş arkadaşını da getirmişti.

“Sanat, Karavan... Dans deniyor, bir şey ifade ediyor mu sana?”

Kulağı, benim söylediklerim es geçip dans eden ikiliye döndü.

“Bu hal ne Deren? Ne bu haliniz?” Gittikçe artan sinirini çenesinin gerilmesinden anlayabiliyordum.

Mert’le birbirine girmeden olaya dahil olup, “Sadece dans ediyorlar, Karavan,” dedim.

Bu işin daha da büyüyeceğini anlayıp doğru odama çıktım. Kapıyı kapatıp yatağa oturacağım sırada Serkan, sert şekilde odaya girdi.

Çattığım kaşlarımla onu işaret ederken, “Ne yapıyorsun sen, nasıl böyle dalıyorsun odama?” dediğimde aynı tınıyla sordu.

“Asıl sen ne yapıyorsun, savcı? Beni niye bu kadar zorluyorsun?” diye tısladı.

Alayla, “Zorluk mu çekiyorsun? Çağır asistanını, O seni rahatlatır,” dediğimde sinirle dişlerini dudağına geçirdi. Üzerime doğru hızlı şekilde yürürken bir noktada durur diye beklemiştim. Fakat o hızını kesmedi. O yaklaştıkça ben geri geri gidiyordum. En sonunda sırtımın duvara çarpmasıyla durduk. Gözleri durgundu. Ne dalgalı bir denizin hırçınlığını ne hoş bir melodinin tatlı notasını andırıyordu. Saatlerdir boş kalmış bir durak kadar durgun ve sessizdi.

“Sen neden bu kadar takıldın?”

Kollarını duvara yasladığı için arasında sıkışmışım. “Pardon?” Sesimi bilerek yükseltmişim.

“Her gördüğün yerde niye laf sokuyorsun? Bir yaran mı var, yoksa gocunduğun bir şey?”

Sinirle konuşurken sesim titredi. “Yaram mı? Benim mi? Hatırlatmak istemem ama ben yara almıyorum. Yara oluyorum, Karavan. Bunun örneğini çoğu yerde gördük diye hatırlıyorum.”

Sözlerimden sonra gözleri hayal kırıklığıyla kısıldı. Yavaşça geriye çekildi. Yutkundu. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkmadan önce soğuk bir şekilde konuştu.

“Erken yat. Yarın saat yedide çıkacağız.”

Odadan çıkarken kapıyı yavaş kapattığı halde yüzüme çarpmış gibi hissediyordum. Üstümü değiştirip kendimi yatağa attım.

“Hadi çocuklar, arabaya.” Sultan Hanım uzun süredir bıraktığı otoriter koltuğuna muhteşem şekilde dönmüştü. Üzerindeki çiçekli elbise ve kafasındaki hasır şapkayla ne kadar ciddiye alamasak da yine de dediğini yapıp arabaya doluştuk. Mert, Deren ve Sultan Hanım bir arabaya binmiş, ben, Kaan ve Serkan ise başka bir arabaya binmiştik. Mertler bizi takip ediyordu. Gideceğimiz yer hakkında kimse bir şey söylememiş, ben de sormamıştım. Yolculuğun en güzel yanı kulaklıklarını takıp, müziğin ritmine kendini bırakmaktı. Müzik çoğu insanın dediği gibi ruhun gıdasını beslediği kadar, ruhun belasını da çağırıyordu. Bir şarkıdaki söz sizi yıllar öncesine götürüp, sizi mahvedebilir. Ama başka bir şarkının dizesiyle tozpembe hayallere dalabilirdiniz. Ben hangisini mi tercih edecektim? Ruhum hayallerden yıllar önce arınmış, bir daha bulaşmamak adına uzaklaşmıştı.

Şimdi gerçeklere çakılmam gerekiyordu, betona batarcasına. Ben kimdim? Buralara nasıl gelebilmişim? Kim ya da kimler sayesinde gelmişim? Üç yıl önce bana birisi Barbaros Karavan’ın ailesiyle tatile çıkacaksın, hem de isteyerek ön koltuğa, zevkle geçip, müzik dinleyerek gideceksin deseydi sanırım sinirden kahkahalar atardım. Hayat, büyük konuştuğum her şeyin büyük lokmasını yedirmişti.

Kalbimin derinlerinde, bitkisel hayattan çıkmaya çalışan bir Ela vardı. Parmağını oynatarak, ben buradayım, der gibi yaşam belirtisi veren Ela. Ve o hareket eden parmağı görmezden gelen başka bir Ela daha vardı derinlerde... Hangisi kazanacaktı? Yaşama dönmeye çaba sarf eden Ela mı? Bir köşede her şeyin bitip tükenmesini bekleyen Ela mı?

Etrafın aydınlanmasıyla düşüncelerimden kopmuştum. Serkan arabanın üstünü açınca güneş bütün yüzüme tesir ederken, arasında ılık esen rüzgârla elimi dışarı sarkıtıp gözlerimi kapattım. Omuzlarıma bıraktığım kahverengi

saçlarım geriye savruluyordu. En sevdiğim şarkılardan biri çalarken Karavan, kulaklığımın tekini çekti.

“Ne dinliyorsan biz de dinleyelim. Daha bayağı yol var.”

“Sana gelmez bu ya. Sen şuradan ağır abi müzikleri falan bul.”

Eline müzik bulsun diye telefonu verdiğimde, bana öyle bir bakış attı ki duraklattığım şarkıyı yeniden açıp arabaya bağladım.

“Sesi ver.”

Emir kipiyle beni sinir etmek için konuştuğunu bildiğimden, takmıyor gibi sesi biraz daha açtım.

“*Hayatımdan çok memnunum. Aşk bitti aşk aptallıktı,*”⁵ diye bağırان Kaan, hangi ara uyanıp pandalı yastığına sarılırken şarkıya eşlik etmişti anlayamamıştım.

“*Bir de sigarayı bıraksam, kimse tutamaz beni artık!*” Ben de arka koltuktaki Kaan’a eşlik edercesine söylemiştim. İkimiz de yavaşça yerimizde kıpırdanarak düşük ritimde dans ediyorduk. “*Küçük şeyler sevindirir ruhumu, hayal bile edemezdim ben bunu!*” Serkan da şarkıya eşlik etmişti? Kafamı çevirdiğimde direksiyona parmaklarını vurarak ritim tutuyordu ve keyfi yerindeydi.

Ondan beklemediğimi yansıtan bir gülüşle nakarat kısmına girdim. Benimle birlikte Kaan ve Serkan da eşlik etmişti. “*Daha mutlu olamam!*” Sanki samimi bir arkadaş grubunun içerisindeymiş gibi kafamı sallarken, kolumu havaya kaldırıp bağırarak söylüyordum. Daha fazlasını yapıp ayağa kalkmış ve yüzüme gelen rüzgârla birlikte kafamı çıkarmıştım gökyüzüne. Altımda bej rengi pantolonum olduğu için çok rahattım. Sarhoş gibi oradan oraya sallanırken, uzun süre sonra ilk defa bu kadar eğlendiğimi hissediyordum. Arka arabadan Mert, oturmam için kornaya basarken umursamaz şekilde elimi salladım.

5 Mor ve Ötesi, *Daha Mutlu Olamam*, Gül Kendine, 2001.

Yol uzadıkça yorgunluk çöküyordu. Kaan'a dönüp baktığımda hiçbir şey olmamış gibi uyumaya devam ettiğini gördüm. Ben de kafamı cama yaslayıp biraz uyumaya karar verdim. Bir-iki saat sonra tatil yapacağımız yere gelmiştik. Kumsal, ayağımızın altına halı gibi dokunmuştu. Onun ilerisinde berrak şekilde dalgalanan deniz harika bir manzara sergiliyordu. Bu kadar güzel bir hava ve görüntüye rağmen etrafta insanlardan bir iz yoktu. Kafamı biraz daha ileri bakmak için kaldırıncı iki katlı bir ev gördüm. Ev buradayım dercesine kendini gösteriyordu. Dışarıdan sadece ön tarafta dört penceresi olan evin kapısı eski ama şirin görünüyordu. Verandasında beyaz sehpa ve etrafında rahat sandalyeler vardı.

Sultan Hanım, kapıyı açıp içeriye girdiğimizde kısa bir holden sonra, salona giriş yaptık. Salonun ortasında, kare biçiminde büyük bir yemek masası duruyordu. Etrafında aynı ağaçtan sandalyeler konulmuştu. Pencerenin önüne dizilmiş çiçeklerin kokusu eve yayılmıştı. Biraz daha ilerleyince siyah L koltuk çıkıyordu karşımıza. Onun yanında ise sallanan bir sandalye daha vardı. Salon aşırı genişti. İçinde siyah beyaz düzenlenmiş bir Amerikan mutfak vardı. Dışarıya açılan kapının önüne gidip bir kere daha denizin mükemmel görüntüsüne baktım.

Üst katı görmek için meraklanıyordum.

“Yukarıda üç oda var bu arada.”

“Nasıl kalacağız, babaanne?”

Sultan Hanım kafasındaki gözlüğü çıkarıp saçlarını düzeltirken, “Serkan ve Mert aynı odada uyuyorsunuz. Kızlar diğer odada, Kaan da koridorun sonundaki odada kalacak. Ben de buradaki bir arkadaşşıma gideceğim,” diye sözünü bitirdi.

“Babaanne, ben Mert’le aynı odada nasıl kalabilirim acaba?”

Serkan'ın sakın çıkan sesinin altında bir öfke olduğuna emindim. Keyifleniyordum!

“Asıl ben bu buzdolabıyla aynı odada kalmam, Sultan Hanım. Rica ediyorum şu dışarıya iki battaniye atın, ben orada yatarım.”

Mert'in bakışları küçük köpek yavrusu gibiydi. Serkan ise somurtarak masaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sultan Hanım ikisine de bakıp gülümsedi. Daha sonra ise kollarını arkasında bağladı. “Siz bilirsiniz. O zaman siz otelde kalın. Ben zaten arkadaşım da kalacağım. Kızlar da evde kalsın. Yapayalnız,” diye eklediğinde aklına gelen hinlikle gülümsedi. “Belki ilerleyen saatlerde arkadaş bulup eve davet ederler.”

Serkan ve Mert duyduklarıyla hemen kafalarını Sultan Hanım'a çevirdi. Gözlerindeki telaş duygusu, birazdan su koyuverceklerini belli ediyordu.

“Ne arkadaşı babaanne? Buraya sosyalleşmeye mi geldik biz? Ayrıca virüs falan bulaşır bir şey olur.” Göğsü inip kalan Serkan'ın kaşları da havalanmıştı.

“Doğru! Buzdolabı arkadaş çok doğru söylüyor! Neler görüyoruz haberlerde ya! Kızları alıp kaçırıyorlar! Öldürüp atıyorlar kenara!” Mert dudaklarını kemirirken, Serkan'a destek vermişti. Bu olmuş muydu gerçekten? Günahını vermeyecek Mert, Serkan'a destek mi vermişti?

“Mert, ben bir savcıyım. O vakalardan her gün görüyorum. Fakat biliyorsun ki dövüş sporlarına da gayet hâkimim. Buna gerek kalmaz.”

“Eee, ne diyorsunuz çocuklar? Kalıyor musunuz? Gidiyor musunuz?” Serkan ve Mert aynı anda, “Kalıyoruz!” diye cevap verdiler. Deren ve ben, birbirimize bakıp kıkırdadık. Herkes odasına çekilmiş valizini açıyordu. Ben ise odadaki pufa kendimi bırakmış, sırt çantamdan kitabımı almış

okumaya başlamıştım. Daha sonra deniz eşliğinde güneşlenerek okuma fikri harika geldiğinden üstümü değiştirdim.

“Ela? Nereye?”

“Deniz eşliğinde kitap okumaya.”

“Bebğim rahat bir şeyler giyseydin?”

Üstümde beyaz kemik rengi askılı bluz vardı. Altında giydiğim mor çiçekli uzun eteğim, diz altına kadar gelen yırtmacıyla güzel görünüyordu.

“Eee, ben rahatım zaten.”

“Nesi rahat bunun, bir şort giy, ne bileyim bir büstiyer geçir üstüne.”

Kıyafet konusu... Sonu olmayan kuyumdu. Yıllar önce o kuyuya bırakılmıştım. Kimse el uzatmayınca kuyuda kalmaya uyum sağlamış, o günden sonra el uzatanlara taş fırlatmıştım. Şimdi aynı eli sürekli Deren uzatmaya çalışıyordu fakat ona atacağım taşı kendime fırlatmayı, neden bu halde olduğumu hatırlatmayı unutmuyordum.

“Bu halimden memnunum. Çıktım ben.” Kalbim hayatımda bir kere daha kırılmıştı. Evden çıkarken kendime baktığım aynada kalbi kırık o kız çocuğunu görmüştüm. Oysa ne güzel uzun zamandır çıkmıyordu yoluma. Yürürken içimdekileri haykırıyordum sahilin her bir kenarına. Denizin temiz havasına inat, benim içimdeki tozlu duygular boğazımı yakıyordu. Sahildeki mutlu insanların arasında birazdan yaşaracak gözlerimle yürüyen ben de vardım. Bu aynı okulun popüler kızının doğum günü partisinde, herkes eğlenirken, köşede sadece öylesine çağrılmış silik kızın, buruk şekilde onları izlemesi gibiydi. İçinde çağrılmanın verdiği mutluluk varken yüzünde dışlanmanın verdiği hüznle oturuyordu. O kız çocuğu bendim.

Cennet gibi bir yere gelmiştim. Ama içimde her gün biraz daha harlanan cehennemi taşıyordum. Farklıydım. İnsanlar

farklı olduğu için mutluluk duyup, gıpta ediyordu kendile-riyle. Ben ise nefret ediyordum farklı olmaktan... Beyaz ve siyahın arasındaki gri olmaktan... Herkes aynı şeyden mutluluk duyarken, benim hüznün dolmamdan... Özel günlerin büyüüne kapılan onca insanın içinde, kâbuslarımı hatırlamaktan... İnsanların niyetini anlayacak kadar zeki olmaktan... Nefret ediyordum! Her kadının sevdiği renkten nefret etmekten, nefret ediyordum!

Ne olmak isterdim, peki? Herkesin buluş çağında yaptığı taşkınlıkları tatmak isterdim. İnsanların benimle gurur duyduğu kıyafetleri almayı değil de içinde gururlandığım kıyafetleri almak isterdim. Reyonlarda kendini parçalayarak bir kıyafet daha aldırان o çocuğun şımarıklığından isterdim. Ailemin bana bulacağı eşi beklemek değil, her bahar âşık olan kızların hovarda gönüllerinden isterdim. Sabahları okula gitmemek için bahane uydurup azar işitmek isterdim. Okula gitmek için gözyaşı dökmek değil, okulu kırmak için plan yapmak isterdim. Bütün bunlar olsaydı ne olacaktı peki? Başım göğе mi erecekti? Bana madalya mı verilecekti? Aksine bunlar olsa ne kadar bencil olduğumu söylenmez miydi? Aslında benim istediğim tam da buydu! Bir kere de olsa! Bencil olmaktı. Kötü olmaktı. Gamsız olmaktı! Özgürlük, mutluluk, huzur... Bunlar değildi istediğim. Kötülüktü. Ne kadar iyi de olsan, kötü de olsan insanlar seni eleştirecek bir şey buluyor zaten. Kötülük, iyiliğе bulaşınca ortaya kötülük çıkıyordu hayatımda. İyilik, iyilikle harmanlanınca iyilik oluyordu. Kötülük, kötülükle karışınca da gariptir ki iyi bir şeyler meydana geliyordu. Yani kötünün, kötüsü iyidir. İyinin, kötüsü kötüdür. İyinin iyisi iyidir. Kötünün içindeki iyi ne oluyordu peki? Bu problem nasıl çözülüyordu?

“Gelebilir miyim?”

Üstündeki siyah gömleğin üzerinde pembe çiçek desenleriyle yüzümde aniden çiçek açtıran bir Serkan Karavan.

“Gel.”

Yavaşça yanıma oturdu.

“Gömlek yakışmış.” Yaptığım yorumu beklemiyor gibi bana baktı. Daha sonra dudağı yukarı kıvrıldı. “Teşekkür ederim. Abartılı bulursun sanmıştım, ondan iki defa çıkarıp tekrar giydim.” Benim için üstünü mü değiştirmişti?

“Yani öyle ama... İnsanları kıyafetine bakarak yargılayan insanları, yargıladıkları insanın bilgisine laf atamayacak kadar cahil ilan ediyorum.”

“Bir insanla iletişime geçmeden önce ilk dış görünüşüne bakarız ama. Böylece bize göre olup olmadığını anlarız.”

Söylediği metafora katılıyordum. Ama eksikti. “Bu doğru. Bir kitap alırken bile ilk kapağına bakar insan. Ama sadece ilk adım önemli değildir. Arka kapağında mutlaka o kitapla ilgili bir yazı vardır, kitabı anlatan. Aynı insanın dış görünüşe baktıktan sonra hal ve tavırlarından çıkarılan karakteri gibi,” dedikten sonra gözlerimi denize çevirdim.

“Bazı insanlardan çıkmıyor,” diye içli şekilde söylediği bu cümlenin ucu bana dokunuyordu.

Dudağımda buruk bir tebessüm yayılırken, “Kendine kilit koymuş insanı açamazsın. Hele de anahtarını nereye sakladığını kendi unutan bir insanı,” diye mırıldandım.

“Pandora’nın kutusu bile zamanı gelince açılmıştır. Bence o kadar da zor değil,” derken kahverengi gözlerini umutla bana çevirdiğini hissettim.

“Pandora’nın kutusu açıldığında her tarafa kötülük saçılmış. Ondan asırlardır konu olmuş dillere... Benim kilidim açıldığında içinden bir avuç kuruyup gitmiş hayalim ve eskimiş mutluluk kırıntılarım çıkacak.”

Yavaşça elini, elimin üzerine koydu. Gözlerimi ona çevirdim.

“Bırak çıksın işte. Ne güzel. Mutluluk ve hayallerini görürsün.”

Elinin sıcaklığı içimi ısıtırken cümlenin devamı yanlış olmuş gibi sesini temizleyip, “Görürüm,” dedi.

“Yarım kalmak her şeyden daha kötüdür,” dedim boğazıma dizilen hıçkırıklarımla.

“Tamamlanması imkânsız mı?” Gözlerini benden kaçırırken çekinerek sormuştu. Elimi elinin üstünden çektiğimde bedenim ürperirken buz kestim.

“Bazı hikâyeler tamamlanmaz. Çünkü başrolleri ölmüştür. Nasıl bir filme başka başrol geldiğinde istenmediği gibi... Kalbim de başka bir başrolü kabul edemez.”

Yaptığım açıklamayla geri çekildi. Hiçbir şey yapmadan dakikalarca denize baktı. Onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar durgun görmüştüm. Serkan her zaman hiddetliydi. En durgun zamanında bile içinde bir yerde bir fırtına vardı. Ama şu anda teneşirde arınmayı bekleyen bir ölüden farkı yoktu. Sinirlendiğinde dişlediği dudakları sarkmıştı. Öfkeyle kalkan sol kaşı, tek bir hareket göstermiyordu. Ellerini geçirdiği saçları, alnına kadar gelmişti neredeyse. Ne hissediyordu anlamak çok zordu. Kahverengi gözleri her zaman karanlığa bürünürdü. Ama şu anda denizin mavisinde boğulan, bir denizkestaneydi. Hissettiklerini bilmek için neler vermezdim ki...

Söylediğim cümlelerin en çok hangisi incitmişti onu? Hangisi kırmıştı o taştan gururunu? Bir-iki saniye sonra kıpırdandı. Yutkunma ihtiyacında bulundu. Kafasını yavaşça kaldırdı.

“Başrolün ile birleştirsem seni? Tamamlanır mı bir şeyler?”

Kahkaha attım. Koca boş bir kahkaha. Acıyla atılan bir kahkaha.

“Ahirete, ‘Bir arkadaşı alıp çıkacağım,’ deyip girecek kadar gücün yok, Karavan,” deyince içi burkuldu. Gözleri kısıldı. Sanki ağlamamak için eliyle burun kemerini sıktı. Muhtemelen sızlamıştı.

“Öldü mü? Yani neden?”

Sahte gülümsememi koydum ortaya. Çünkü biliyordum gülmezsem, hıçkırarak ağlayacaktım.

“Aldılar. Bir akşam aniden onu benden aldılar,” dediğim-de sesimin titremesine engel olamamıştım.

Sustu. Hiçbir şey diyemedi. “Ama onu benden alandan ben de özgürlüğünü alacağım! Ne olursa olsun. Maviye hasret bırakacağım hepsini,” diye soluduğumda içimdeki nefret titremeye başlayan dizime yansımıştı. Oturduğumuz bankta öne doğru eğilip derin bir nefes aldım. Serkan bir elini sırtıma koyup destek verirken tereddütle, “İstersen yardım edebilirim,” dedi.

Samimiyetle bana bunu soran Serkan’ın yüzüne kocaman bir kahkaha daha patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. O kadar hiçbir şeyden haberi yoktu ki! Masum yanıydı bu hikâyenin... Nasıl yardım isterdim ondan. Nasıl diyebilirdim? Amcanın özgürlüğünü söküp alacağım. İyi bildiğin amcan yüzünden her şeyimi kaybettim. Şimdi bedelini ona ödeteceğim, diye?

“Adalet ve kanunla her şeyi yapabilirim.” Ve bir yalan daha... Adalet ve kanunla her şey yapılsaydı her hafta kurban edilen kadınların raporunu hazırlamazdım. Her gün ayrı bir cinayete bakmazdım. Her zaman yol kenarından geçerken mendil satan küçük çocuklardan, gözüm dolu mendil almazdım. Adalet sadece sözlükte bir kelimeydi uzun zamandır. Ve belki bir gün... O kelime de yitip gidecekti!

“Tuvalete gitmem gerek. Ne tarafta?”

Serkan, ilerdeki yolu tarif etti. Yüzmeye gideceğini söyleyip denize yönelmişti. Kendime gelmek için o giderken ben de ilerlemeye başladım. Geri döndüğümde iyi olmam gerekiyordu. Kimse beni düşünmek zorunda değildi. Serkan da düşünmek zorunda değildi. Tuvaletten dönerken denizin içinde gördüklerimle ağzım açık kaldı. Gördüğüm manzara öpüşmelerine ramak kalan bir çiftin birbirine tutkuyla bakan gözleriydi.

19

SATIR BAŞINDAKİ CANAVAR SERKAN'IN GÖZÜNDEN

Yol boyunca yürümek, yetmezse koşmak istiyorum. İçimdeki yersiz acı ancak bu şekilde diner diye düşünüyorum. Daha sonra ise kafama dank ediyor... Kilometrelerce koşsam bile kalbim soğumayacak ve bu acı asla geçmeyecek. Yaşım otuz ikiye az var fakat yüküm yetmiş hissettiriyor. Hayatımın içindeki farklı kişiliklerim kendi kişiliğime ağır geliyor. Hayatımda ilk defa midem yanıyor. Ellerim terliyor, bacaklarım titriyor ben fark etmeden... Yıllardır duygularımın üstüne görünmez bir çarşaf örtülmüştü. Şimdi ise haberim olmadan kaldırılmış gibi. Geriye tozla kaplı duygularım kaldı. Herkesin o dışarıdan gördüğü güçlü, yakışıklı, otoriter, kaya kadar sert, kalbi buz tutmuş Serkan Karavan değilim ben. Benim de sol tarafımda kan pompalayan bir oyuk var. Benim de ellerimle düşmesin diye tuttuğum

kayanın altında kırgınlıklarım var. Parmağımın ucunu hareket ettiremeyecek kadar güçsüz olduğum zamanlar var. Ben de insanım, öyle değil mi? Erkeğim diye ağlayamam mı? Sürekli kendimi işe vermem mi gerekiyor? Zamanı gelince ki (benim belirlemediğim zaman) gelince bir kadınla evlenip çocuklar yapıp, onların hepsine bakıp gece gündüz çalışmam mı gerekiyor? Duygularımı hiçe saymam mı gerekiyor? Neden bana bu yaşma kadar bunlar öğretildi? Neden en yakınımıdakiler gibi en uzağımdakiler bile aynı cümleleri sarf etti? Babam öldükten sonra çocukluğumu yaşayamadan belime silah, elime ruhsat verildi? Hayat, kaybolan oyuncagımın peşine düşmeden, intikamın peşine düşürdü beni. Tam duygularım çarşafın altında eskimiş, atılacak kadar kötü duruma gelmişken... Aydınlığı gördüm. Çarşaf kalktığında gözümü kamaştıran o aydınlığı... Eskimiş duygularımın verdiği tepkileri hissettim. Buna bir çift göz sebep oldu. Bir çift kahverengi göz. Bakınca her hissi uyandırabilecek o gözler. Kalemle çizilmiş muazzam dudaklar, dans ediyor-muşçasına hareketlenen uzun saçlar, her şeyi yapabileceğine ikna eden topuk sesi ve insanın içine huzur eken, dünyaya yetecek kadar aydınlık veren o gülümseyiş... Ela Aydemir... Bakışlarıyla adam öldürecek kadar korkutucu, yine aynı bakışlarıyla insanı kendi evinde hissettirecek kadar da sakinleştirici etkiye sahip olan bir kadın.

Ela Aydemir nasıl anlatılabilir? Bilmiyorum. Anlatmak isterdim. Ama üstüne kitaplar yazılsa, filmler çekilse, gazetelere haber diye verilse bile yaşanmadan anlaşılmayacak bir kadın. Ama birisinin daha yaşayıp, onu anlamasını istemeyecek kadar da kıskanç bir adamdım. Ya birisine de evi gibi hissettirir ve –gibisi atılırsa kenara– ya kalbine birisini alır ve artık evi gibi hissettirmesine gerek kalmadan, direkt kalbinin evinde misafir ederse onu... Aslında bunu da is-

terdim. Eğer gülümseyecekse kendi içimde bunu da kabul ederdim.

Ama az önce güzel dudaklarından bundan daha kötü bir şey duymuştum. Bir daha kalbini kimseye açmayacağını dile getirmişti. O kederli gözleri o kadar umutsuzdu ki! Parlamiyordu bile. Bu bir onaydı dedikleri için. Benim içimi bu denli acıtan onu beni sayamadığım kadar reddetmesi değil, evrendeki bütün erkekleri reddetmesiydi. Beni bir daha kimseye aşkla bakamayacak olması yaraladı. Çok isterdim onun gözlerindeki aşk kıvılcımlarını görmek. Oysa o kendini kilitlemiş ve kimsenin açmaması için rica ediyordu.

Bir an sevdiği adamı ondan kim aldıysa, onu öldürmek istedim. Çünkü gördüm. O konu açılınca gözlerindeki pırıltı gitti. Yerini şiddetli alevler aldı. Gözlerindeki intikam alma isteğini gördüm. Bir an kendimi gördüm o intikam tutkusunda. Ve aklıma yazdım. Ela'yı kim bu kadar üzdüyse ben de onu üzecektim. Oturduğum bankta onu bekliyordum. Bana birazdan geleceğini söylemiş fakat hâlâ gelmemişti.

Bugün yine farklı bir yanını fark etmiştim. Denize giderken şort giymedi. Deren ısrar edince de gözlerini kaçırdı. Aylardır bizim evde kalıyordu. Fakat hiçbir zaman kısa bir kıyafetle görmemiştim onu. Benden rahatsız mı oluyordu acaba? Onu rahatsız mı ediyordum? Doğum gününde de mini elbiseyi bütün gün çekiştirip durmuştu. İlk karşılaştığımızda da istediğim kıyafetler kısa diye giymemişti. Ben miydin sorun?

“Serkan biraz şu tarafa yürüyelim mi?” Ne zaman geldiğini anlamadığım için sıçradım. Kendime gelince ise yeni fark ettim. İsmimle mi hitap etti bana? Saçma şekilde de gülümsüyordu.

“Savcı, iyi misin?”

“Evet, evet, hadi şu tarafa doğru gidelim.”

Beni banktan kaldırıp koluma girmişti. Koluma girdi! Yolda kafasını mı çarptı?

“Sana bir şey mi oldu?”

Gözlerini kaçırırken, ona uymayan bir tavırla gülümsüyordu.

“Hayır, iyiyim. Sadece biraz dolaşmak istedim. Sen istemiyor musun yoksa?”

Anlamadığım şekilde en sevimli halini takınıyordu şu an. Burnuna parmağımla vurmamak için zor tutuyordum kendimi. Hem de dişlerini göstererek gülüyordu. Umarım dışarıdan normal duruyorumdur. İlerideki çardağa yaklaştığımızda denizden uzaklaştığımızı fark etmiştim. Ela hemen oturup soluklandı. Ben de yanına oturmuştum. Kaşlarını kaldırdı. Ve gerçek Ela, sahalara döndü.

“Karavan, karşıya geçsene hava zaten sıcak.”

Pes dercesine gözlerimi ona diktim. “İki saniye. Yalnızca iki saniye normal davransan ölürsün değil mi?” İç çekerek karşısına oturdum.

“Sormayı unuttum da. Asistanın nerede, Karavan? Onu da buraya getirseydin.”

Sanki senin için bir anlam taşıyor da iş arkadaşım! Sinirle ağzımdan, “Evrin’i dün kovdum,” diye soludum. “Evrin, amcamın işlerini takip etmek için aldığım biriydi. Fakat işten başka her şeyle ilgilenmeye çalıştı. Özellikle kimseyi almadığım sınırlarımla...”

Ela’nın açık kahverengi gözleri büyüdü. Anlayamadığım bir duygu geçti. Dudağı yukarı kıvrıldı. Gözlerini gözlerimden çekip başka yere odaklandı. O an küçük bir gülümsemesini yakaladım. Gözlerimi bir saniyeliğine kapattım. Ve derin derin çektim kokusunu. En azından parfümünü ezberleyebilirim, istediğim anda huzur bulurdum. Gözlerimi açtığımda siniri geçmiş o da beni izliyordu. Dudaklarını

sıkılmış, kararlılıkla onu bırakmamı bekliyordu. Sinirden ateşi mi çıkmıştı? Vücudu aşırı sıcaktı.

“Şu yatak ve Evrim muhabbetini kapatalım mı? Hem ben soruyor muyum sana yanındaki kılkuyruk nerede diye?”

“Kılkuyruk?”

Kimden söz ettiğimi nasıl anlamazdı?

“Şu içine düşen var ya! Yalçın mıdır, ne haltsa,” diye hırladım. Onu sakinleştiremeden kendim sinirlenmişim.

“O benim iş arkadaşım!” diye yükseldi birden.

“Evrin de benim iş arkadaşım.”

Yaptığım açıklamaya gülerken, “Ben Yalçın ile yatağa girmiyorum!” diye bağırdı. Derin bir nefes alıp, sinirle soludu. Büyük ihtimalle sesim hâlâ kulağında yankılanıyordu. Ben bir şey yapmaz diye beklerken, sert bir tekme atarak beni etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. Çok canım yanmıştı.

“Neydi bu şimdi?” Sesim zor çıkmıştı.

“Bir daha bana çirkin bir şey iddia edersen daha büyüğünü yersin!” İşaret parmağını bana doğru sinirle sallarken bu haline yalnızca gülümsedim. O bunu daha da sinirlendirirken bir tekme daha atmaya hazırlanmıştı. Ama duyduğu sesle durdu.

“Ela’m?”

Duyduğumuz sese döndüğümüzde, karşıdan gelen orta boylu, açık kahverengi saçlı bir kadın, Ela’yı tanıyormuş gibi bize doğru geliyordu. Beline kadar uzanan düz saçları ve rengârenk mini elbisesiyle insanın gözüne çarpıyordu. Ben hariç... Güneş gözlüğünü çıkarıp gülümsediğinde, onun Meryem olduğunu anlamıştım. İyi de burada olduğumuzu nereden biliyordu?

“Meryem!” İnanamadığı her halinden belli olan Ela da şaşırılmıştı. Özlemle birbirlerine sarıldıktan sonra bakışarak bir iletişime geçmişlerdi. Ela’nın gözünde ne kadar merak

varsa aynısı, Meryem'de de vardı. Ayrıldıklarında arkadaşının yeni imajını inceleyen Ela, gözlerini olabildiğince kısmıştı.

“Karavan, senin işin yok muydu?” diye gözümün içine baktı.

İma ettiğini daha sonradan anlamıştım. Hafiften gülümseyip söz aldım. “Tabii ya. Benim gitmem gerekiyordu. İş beklemez. Siz muhabbet edin, ben buralardayım.” Saçma şekilde içim içimi yiyerek yanlarından uzaklaştım.

ELA'NIN GÖZÜNDEN

Dakikalardır tek bir kelime etmeden gözlerimizi birbirimize dikmiş bakıyorduk. Ben yumruğumu kolumun altına koyup masaya dayamışken Meryem ise saçındaki bukleye oynuyordu. İkimizin de aklından ne tilkiler geçiyor, kimse bilmiyordu.

“Ela'm?” dedi şüpheli bir tonda.

Başımı ne var dercesine salladığımda, jest ve mimikleriyle, “Ne oluyor?” diye sordu.

Bir tık geri çekilmişken aklıma gelen konuyla ben de göz kırpıp onun gibi, “Asıl sana ne oluyor?” sorusunu yönelttim. “Az önceki o manzara neydi öyle? Karavan ağzının içine on kala durmuş, sen de istemem yan cebime koy durumları?”

Kaşlarımı olabildiğince kaldırıp ayıplar gibi Meryem'e baktım. “Utan şu dediklerinden utan. Asıl sen bu kahverengi saçlarının hesabını ver? Ayrıca senin nereden haberin oldu burada kaldığımızdan? Çip mi taktın bana?” Gizli bir şey olduğunu hatırlayıp, sağa sola bakındı, başını bana yaklaştırdı.

“Gizli görevdeyim. Bu yeni imaj da onun için. Ama ben de beğendim. Uzun süre böyle takılırım herhalde.”

Biraz daha masada oturup olanlardan konuştuktan sonra ev için yola koyulmuştuk. Yarına kadar boş olduğu için bu gece geç gidecekti kaldığı otele. Eve geldiğimizde kimseyi göremediğimiz için benim kalacağım odaya geçip kapıyı kapattık. Meryem kendini pufa bırakırken ben de yatağın ortasına kurulmuştum. Bir şeyler ima eder gibi gülümsedi.

“Eee, anlat bakalım, neler oluyor?”

“Olan bir şey yok ya kavga ediyorduk, ondan o şekilde gördün sen bizi.”

“Ela... Onu demiyorum.” Gözlerinde başka bir şey vardı. Puftan kalkıp yanıma oturdu. Ve derin bir şekilde bana baktı. Bir anlam arıyordu sanki. Gözlerimi kaçırıp, kendimi geri çektim.

“Neyi diyorsun ki?”

Sevinçle ellerimi tuttu. Ellerimin sıcak olduğunu o anda fark etmiştim. “Gözlerin değişik bakıyor Ela Aydemir.”

Kaçırmam bir işe yaramamıştı. “Hiçbir şey yok,” diyerek kestirip attım.

“Seni tanıyorum Ela’m. Ayrıca kalbinde ufak tefek kıpırtıların sesi buraya kadar geliyor.”

Yüzünde bu halimden zevk alır gibi bir ifade vardı.

“Kalbimde işkence edilen kelebeklerin, yardım çağrısıdır o.”

Yüzümü cama dönüp dışarıyı izlemeye başladım. Konudan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Denize bakıp biraz uzaklaşıyorum diye düşünmüştüm ama az ilerideki şezlongda güneşlenen Serkan, bu isteğimi gölgelemişti. Çok etkileyici görünüyordu.

“Güzel kaslar değil mi?”

Meryem nereye baktığımı anlamıştı, utançla yan taraftaki yastığa yüzümü gömdüm.

“Karavan’ın olduğu yere melül mahzun baktığına göre demek ki bir şeyler varmış. Son kez soruyorum. Bana anlatmak istediğin bir şeyler var mı?”

Yavaşça başımı yastıktan kaldırıp gözlerine baktım.

“Bilmiyorum Meryem. Sadece midemde saçma bir ağrı var. Bir de saçma bir his var. Sanki...” Anlatamıyordum içimdekileri. Daha kendime bile anlatamamıştım.

“Sanki ne?” dedi ağzımdaki baklayı çıkarmamı ister gibi.

“Şu Evrim mesela. Gıcık oluyorum ona. Bir de... Geçenlerde Karavan’ı onunla aynı yatakta gördüm.” Duraksadım. Gözümün önüne o an gelmişti. Küçük bir iç çektim. Tuhaf hissetmiştim yine.

“Ne hissettin o an?” derken sesi yavaştan nabzımı yokluyordu.

“Bilmem. Hiçbir şey!” Öfkelenmişim. Hem de ortada bir şey yokken.

İstediği cevabı almış gibi gülümsedi. “Neden gözlerin doldu o zaman?”

Karşımdaki beyaz çerçeveli boy aynasına döndüm. Gözlerim dolmuştu. İyi de neden gözlerim dolmuştu? “Öyle doldu işte birden!” Ben yataktan fırlayacakken elimi destek verircesine sıktı. Anlatmamı sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Bu sefer de dudaklarımı büküp dizlerimi kendime çektim.

“Bilmiyorum ya! Bilmiyorum! Görmeyeyim diye dua ettiğim adamı, mumla arar oldum! Hele o sarışın. Ne hakla aynı yatakta olur ya? Ne hakla! Hiçbir şey yokmuş gibi gamzelerini göstere göstere gülüyor bir de! Hele o gözleri... Kara deliğe kapılıyor gibi hissediyor insan. Kendini bakmaktan alıkoyamıyor. Büyüye kapılır gibi...”

Meryem neredeyse çığlık atarcasına, “Ela, sen âşık olmuşsun! Âşık!” dediğinde yerimden sıçradım. Ellerini çekmiş oturduğu yerde parmaklarını şıklatarak oyun havası oynuyordu. Ben ise cümlelerin anlamına dalmıştım. Âşık olmak? Benim sözlüğümden yıllar önce çıkmış bir fiildi. Şimdi yeniden mi eklenecekti hayat sözlüğümün sayfalarına? Asla! Ben bir kere sevmiştim. Ve öyle ölecektim! Meryem’i durdurup ellerini sıkıca tuttum. Gözlerimde net bir kararlılık vardı. Ümitlenmesine izin vermemeliydim. Sesim vücuduma nazaran soğuk çıktı.

“Hayır! Aşk falan yok. Ben âşık olmam! Olamam. Bir kere oldum zaten.” Son cümle zor çıkmıştı dilimin ucundan. Hafiften elim titremişti. Tuttuğum yastığın altına gizlemiştim.

“Ela... Üç yıl oldu o öleli... Tam üç yıl.”

“Yakında da dört olacak, ne olmuş yani?” dedim umursamazca. Meryem şefkatle, “Ölenle ölemezsin,” dedi.

“Ruhum ölebilir ama.” Sağ gözümünden bir damla yaş düşmüştü dizime. Yutkundum.

Yeniden dener gibi, “Senin ruhun yastaydı. Şu anda bu yası bitirmek için çırpınıyor. Ve sen bunu görmezden geliyorsun.” Durumumu açıklamaya çalıştı. Meryem’in gerçekleri yüzüme vurması soğuk düş etkisi yaratırken en büyük kötülüğü kendime yaptığımın bir kere daha farkına vardım. Ama bunu değiştiremezdim. Böyle gelmiş, böyle gidecekti. Kötü bir ruha sahiptim ve onunla gömülecektim. Bir yanılsa kapılır gibi omuzlarımı silktim. Gözlerimi uyanır gibi kırpıştırıp kafamı salladım.

“Benim kafam karışık. Yani benim kafam çok karışık ya!”

“Üç yıl sonra ilk defa birisinin gözlerinin içine bakınca yanakların kızarıyor. Karnına ağırlar giriyor. Ve gözlerinin içi parlıyor.”

Meryem bile bendeki bu halleri fark etmişti. Ben nasıl hâlâ bilemiyordum? Belki de Meryem yanlış düşünüyordu. Uzun zamandır kamımda saçma bir ağrı vardı. Nedenini bulamıyordum. Vücut ısım yükseliyordu. Kalbim çırpınan bir balık gibi canlanıyordu. Sanki bir kuştum ve arada bir avucun içinde sıkılıp bırakılıyordum.

“Ben bunu yapamam. Burak... Ben ona bunu yapamam,” dedim boğulan sesimle.

Sıkıntıyla iç çekti. Ilımlı halini yavaşça yitiriyordu. “Öldü Ela. Ölmeden önce senden bir sürü şey götürdü zaten. Öldükten sonra da buna devam mı edecek?”

Ani çıkışına sessiz kalamadım. “O benden hiçbir şey götürmedi,” diye bağırdım ağlayarak.

Sinirle ayağa kalktı. Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Sinirden gözleri seğiriyordu adeta.

“Almadı öyle mi? Hayallerini, gençliğini, çevreni almadı demek, öyle mi?” Öfkeyle soludu. Anladığım kadarıyla sonunda anlaşılamayacağımız bir kavganın ortasına sürükleniyorduk. “Aşk fedakârlıktır, Meryem!”

“Aşk kendini feda etmek değildir, Ela!”

“Ben kendimi feda etmedim!” Daha da yükselttim sesimi. Belki daha iyi anlardı beni.

“Sen onun için her şeyini feda ettin!” diye yükseltti sesini.

“Ben onu seviyordum! O da beni!” Odanın sesinde yankılanmıştı sesim. Alayla gülüp göz devirdiğinde kalbim kırıldı ama konuşmasına devam etmesini izledim. “Ona şüphe yoktu zaten. Sen onu sevmemiş olsaydın, bu kadar kendinden vazgeçmezdin,” dediğinde hışımla ayağa kalktım. Ayağımı yere öyle sert vurmuştum ki! Yerin sallandığını hissettim.

“Ben bir şeyden vazgeçmedim!” Bastırarak söylediğim cümleye histerik bir kahkaha attı. Kendini sakinleştirmek istercesine altdudağını ısırdı.

“Vazgeçmedin? Mesleğinden vazgeçtin! Kişiliğinden vazgeçtin! Yetmedi, arkadaşlarından bile vazgeçtin! Neredeyse benden de vazgeçecektin! Ve vazgeçmedim diyorsun, öyle mi?”

Uzun süredir kanamayan yaralarımı tatlı tatlı kaşımış, daha sonra bir hamleyle parçalamıştı. Sessiz kaldım sadece. Gözlerim buğulanırken, Meryem devam etti.

“Söylesene Ela? Sen savcı mı olacaktın? Sen bu meslek için mi gece gündüz çalıştın? Ben söyleyeyim! Hayır! Sen bir piyanonun notalarına hayat vermek istiyordun! Ya da kendi acılarını yansıttığın bir resim sergisi açmak istiyordun!” diye gürlediğinde kendimden sakladığım gerçeklerim bir bir su yüzüne çıkıyordu.

“Sus lütfen...” Kendimin bile zor duyacağı bir şekilde yalvardım.

“Bunlar olmadı mı? Sorun değil. Ela pes etmez ki! O zaman içinden taze poğaça kokan, şekerli kokusuyla insanları büyüleyecek pastaları sunacağın bir pastane açmak istiyordun!”

“Meryem... Lütfen.” Hayatımın en ağır sözlerini dinliyordum. Nedeni ise gerçekleştirmek için peşinden kilometrelerce koştuğum hayallerimi, bir çırpıda öldürdüğüm içindi.

“Ama gittin savcı oldun! Neden? Çünkü sevdiğin adam böyle uygun gördü değil mi? Hem işlerinde yardım ederdin hem de öyle çok ortada dolanman gereken bir meslek değil! Senin işin ölümler, bir de davacılar! İşine geldi değil mi Burak Köre’nin?”

Hiddetle elini aynanın kenarına vurdu. Olduğu yerde düşecek gibi sallandı ayna. Tıpkı benim duygularımın uçurum kenarında sallanması gibi. “Söylesene başkaları için adaleti sağlarken kendine de o adaletten bir dilim ayırdın mı?”

Bütün dilimleri etrafımdakilere vermiştim. Meryem yılların birikimini döker gibi konuşmasını sürdürdü. “Aşk, sevdiğini cam fanusun içine almak değil! Ona tabu direktmek de değil! Ya da sevdiğinin güvende olduğuna inansın diye onu kısıtlamak değil!”

Bardağı taşıran son damlaydı. “Yeter! Yeter anladın mı?” Başımdaki şiddetli ağrı daha da yükselmişti. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki... Sinirle göğsüme vururken ellerim istemsiz hareket ediyordu.

“Kimse! Benim aşkıma laf atamaz! Kimse benim hayatıma burnunu sokamaz! Kimse benim sevdiğim adamı yargılayamaz! O ölürken benim yanımda son nefesini verdi! Anlıyor musun?” Kollarından tutup ellerimi gösterdim. Titreyen ellerimi. “Bu ellerle toprağa koydum. Kendi ruhumu da o toprağa gömdüm! Şimdi kimse karşıma geçip beni ve onu yargılayamaz! Anladın mı beni?” Meryem, ıssız gözlerle bana bakarken ben iç çekmeye dönüşen ağlamamla onu kollarından sarsıyordum. Sinirime engel olamadım ve deliye dönmüş şekilde omuzlarından ittim. Vücudumu öyle bir acı ele geçirmişti ki bir an yere yığılacağımı zannettim. O duvara çarparken, canının acıdığını gözlerinden anlasam bile ağzını açmamıştı. Buruk bir şekilde bana bakıyordu sadece.

“Hem! Hem sen aşktan ne anlarsın ki! Sen aşk yaşadın mı da bana hesap soruyorsun?” diye soluduğumda saniyesinde kurduğum cümleden utandım! Meryem bana sadece baktı. Gözleri doldu. Dudağının kenarında buruk bir tebesüm oluştu. Derin bir nefes aldı. Onu ittiğim duvardan tutundu destek alırcasına. Yutkunmaya çalıştı gözlerini yere dikerken... Ama bunu yapacak bir güç bulamamıştı. Aklına bir şey gelir gibi oldu ve gülümsedi. O sırada gözünden düşen yaş elinin tersiyle sildi. Hayattaki tek dostumu kırmış,

parçalara bölmüş şimdi karşısına geçip, kendi parçalarını kendi tamamlayabilecek mi, diye bakıyordum. Ne zaman bu kadar acımasız olmuştum ben? Boğazını temizleyip yanımdan geçerek yatağa elini uzattı. Çantasını alelacele koluna takarken ağzını açıp bir şeyler söyleyecek gibi oldu. Ama daha sonra yine kapattı. Kapının kulpuna eli yönelmişken, birden bana döndü. Gözlerindeki kırgınlığı tarif etmem mümkün bile değildi.

“Haklısın. Ben aşkı bilmiyorum. Ben kavuşamamayı biliyorum, Ela Aydemir,” dediğinde aramızdaki resmiyet canımı yaktı. “Sen bir gün ölünce, sevdiğine kavuşup aşkına devam edebilirsin ama ben iki dünyada da kavuşamayacağım için, ömrüm boyunca kavuşamamak kelimesini ve yaşattıklarını bileceğim,” diyerek sözlerini bitirdi. Hiçbir şey söyleyemedim. Neden kavuşamayasın, bile diyemedim. Çünkü bu soruyu bile bilmeyi hak etmiyordum. Meryem kapıyı açtığı anda ise sol kaşını yukarıya kaldırmış, kollarını birleştirmiş, keskin bakışlarını üzerimizde gezdiren Kaan Karavan’ı gördük.

Kaan yine aynı şekilde bakıyordu. Önce bana, daha sonra Meryem’e sabitledi bakışlarını. Yine aynı bakışlar vardı. Bir şeyler biliyor gibi bakıyordu. Meryem daha fazla dayanamayıp, omzunu Kaan’ın omzuna sürterek odadan çıktı. Kaan ise gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Olduğu yerde beni incelerken ona aldırmayıp yatağın yanına çöktüm. Başımdaki ağrı yine bütün vücuduma işlemişti. Ellerimle ovalamaya çalışırken bir yandan da dolmaya hazırlanan gözlerimi sıkı sıkı kapatmıştım. Ağlamak istemiyordum. Eğer ağlarsam susmazdım. Sıkıntıyla nefesimi verdim.

“Ağlayacaksan ağla, Ela.” İsmimi sevdiğim insanlardan duyunca kötü hissediyordum. Ve bu bugün ikinci defa oluyordu. Büyük bir iç daha çektim. Kafamı iki yana salladım.

“Ağlarsam nasıl duracağımı bilmiyorum, Kaan.” Sırtımı bazaya yaslamış, iç çekerek Kaan’a bakıyordum. Olduğu yerden kıpırdamadan cevap veriyordu.

“Gözyaşların ne zaman rahatladığını anlar. Sen ağla Ela.” İsmimi bir kere daha duymamla yüzüm buruşmuş, dakikalardır gözümde bekletilen damlalar birer birer dökülmeye başlamıştı.

“Taş İşçiliği’ne ne oldu?”

Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki! Küçük çocuklar gibiydim şu an. Daha fazla dayanamayıp yanıma çöktü. “Ah be, Taş İşçiliği!” diye benim hatalı olduğumu belli eden bir ses tonuyla konuşurken, diğer yandan da beni omzuna yaslamış ağlayıp rahatlamam için zemin hazırlamıştı. Orada ne kadar ağladım, Kaan’ın yeni yıkanmış ve ütülenmiş tişörtünü avuç içlerimle sıkarak acımı ne kadar bağırarak yaşadım, iç çekişlerim ne zaman büyük hıçkırıklara dönüşüp sarsılarak gözyaşı dökmeme neden oldu bilmiyordum ama... Uzun zamandır yıllardır tanıdığım kardeşim dediğim Mert’in, kollarını sarıp sakinleştirmesinin iyi gelmesini beklerken onun yerinde daha iki-üç aydır tanıdığım, bira içmek dışında neredeyse bir şey yapmadığım bir adam vardı. Ve bu bana çok iyi gelmişti.

Uyandığımda yüksekte olduğumu fark ettim. Kaan beni yatağa mı bırakmıştı? Burnuma dolan deniz kokusuyla tebessüm ettim. Onu uyandırmak için yan döndüğümde donakaldım. Kaan yerine Serkan’ın yanımda yatmasından mı, yoksa Serkan’ın uyurken, yüzündeki memnuniyet ifadesinden mi, bilmiyordum. Biraz geriye gidip bacaklarımı kendime çektim. Ellerimi başımın altına sıkıştırdım. Bu manzarayı izlemeye hakkım yoktu. Ama izlemek istiyordum. Denizden çıktığı, dalgalı saçları ve ıslak beyaz tişörtünden görünen kaslarından belliydi. Kirpikleri sık ve uzundu.

Kıvırmak için bir şeye gerek yoktu. Sakalları yeni çıkmaya başlamıştı. Batan güneşin ışıkları yüzüne vurmuş bu manzarayı daha güzel kılmıştı.

“Ela?”

Arkamızdan gelen sesle kendimi geri attım.

“Ahh! Belim!”

Deren’in sesiyle korkup geri gitmiştim. Fakat çekyatın daha gerisi yermiş!

“Ne oldu?” Serkan düştüğümde verdiğim tepkiyle yataktan aşağı bakmış, yere yapışan beni görünce de endişelenmişti. “Ben geriye gidiyordum da. Yani düştüm öyle.”

Serkan’ın uzattığı elinden tutup kalkarken elinin sıcaklığı içimi ısıttı.

“Yemek hazır sizi bekliyoruz.”

Deren’in soğuk sesi aramıza girmişti. Serkan’ın elini bırakıp ona döndüm. Ve gülümsedim.

“Tek başına mı hazırladın yemeği?” Sorumu anlamamış şekilde baktı.

Mert, odaya girip, “Ela? Ne yapıyorsunuz orada?” diye sordu.

“Uyuyorduk, Mert.”

“Neden senin odanda ve birlikte uyuyorsunuz ki? Yakınlaşmak için mi?”

Odamdaki dörtlünün arasındaki iki kişi laf ebeliğindeydi. Deren hiçbir şey anlamıyordu. Serkan benim imalardan sıkıldığımı zannediordu. Mert ise, Serkan’ı sevmediği için laf atıyordu.

“Yakınlaşmayız Mert. Sonuçta denizde değiliz değil mi? Su bizi sürükleyip kucak kucağa getiremez!” dedim. Bugün denizde Mert ve Deren’i öpüşecek kadar yakın gördüğüm için bu kadar sert konuşuyordum. Yüzümdeki ifadeden Mert ve Deren ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı. Deren

gözlerini yere dikerken, küçük küçük dudaklarını ısırıyordu. Mert yutkundu. Onları gördüğümü anlamıştı. Odada hiçbir şey anlamayan tek kişi Serkan'dı. Ve hiçbir zaman anlamamasını isteyeceğim kişiydi.

“Neyse artık yemeğe geçelim.”

Gülümseyerek odadan çıktım. Yemekte kimse konuşmamıştı. Sultan Hanım yoktu. Kaan, tabağındaki yemekle oynayarak bir şeyler düşünüyordu. Serkan ciddi şekilde tabaktaki et parçasını bıçağıyla kestikten sonra ağzına attı. Deren ve Mert sessizce yemeklerini yiyor, arada göz göze gelince bakışlarını kaçınıyorlardı. Ben ise dakikalardır elimde tuttuğum bardaktan su yudumlarırken Meryem'i düşünüyordum. Kalbini çok kırmıştım.

Yemekten sonra herkes odaya çekilmişken salonda Serkan ve ben kalmıştık. Elindeki tabletten dosyalara bakıyor, bir şeyler not alıyordu. Ben ise döndüğümde alacağım davalara göz atıyordum. Yazacağım raporlar vardı. Kapı çalındı. Serkan yerinden kıpırdamadan oturunca oflayarak ben kalkmıştım. Açınca kimseyi görmemişim ama kapıyı kapatırken gözüm yerdeki çiçeklere takıldı. Pembe çiçekler... Kiraz çiçeğiymiş. Şüpheli gözlerle etrafa baktım. Ama hava karardığı için bir şey görememişim. Elimde tuttuğum çiçek buketiyle yavaş adımlar atarak eve girdim.

“Onlar ne?” diye merakla soran Serkan'a kaşlarımı çattım.

“Sen mi gönderdin yine?”

Tırmanmakta olan sinirim, Serkan'ın habersiz bakışlarıyla korkuya dönüşüyordu.

“Ben sana çiçek göndermedim de... O çiçekler kimden geldi, Ela?”

Allak bullak olmuşum. Yavaştan dolan gözlerim pembe buketin içinde beyaz bir not görmüştü. Derin bir nefes aldım. Göğsüm havaya kalkıp inerken biraz daha sakinleşebildim.

Notu yavaşça açıp alt alta yazılan iki satırı okudum. Okudum. Ve not elimden yere düştü. “SENİ KURTARAN ADAMI UNUTTUN MU KIZIM?” O buradaydı. Gelmişti. Burnumun dibine kadar gelmişti.

“Ela bu kim? Ela cevap ver? Kim bu adam? Kendine gel.”

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Sırtımın terlediğini hissetmiştim. Nefes almakta zorluk çekiyordum. Sanki boğazım karıncalanıyordu. Vücudum titriyordu. Sanki sıtmaya yakalanmış gibiydim. Yüksek sesle nefes alıp verirken Serkan daha da çok endişelenmişti. Kollarımdan sarstı.

“Ela, notu yazan kim?”

Kimdi? Nasıl diyebilirdim ki. Solgun dudaklarımdan arasından tek laf çıkabildi. “Canavarım!”

20

KATİLLE GÖZ GÖZE

“Ben geldim! Aşkım bak! Tamı tamına 450 puan almışım!” Ela sevinçle odaya girdiği gibi karşısındaki adama sarıldı. Kollarını boynuna o kadar sıkı dolamıştı ki! Adam kendini hafifçe geriye çekti.

“Sınav sonuçları çıktı mı?”

Ela, odanın içinde kendi etrafında dönerek dans ederken, çılgılık attı. “Evet! Harika bir puan değil mi, aşkım?” Sevgilisinin yanına koşup, dudaklarını dudaklarıyla birleştirmek için kendine çektiğinde adam düşünceli bir tavırla Ela’dan kurtuldu. Cam kenarında duran masanın sandalyesine kendini bıraktı.

“Ne düşünüyorsun peki?” diye dalgın şekilde sevdiği kadına sorusunu yöneltti.

Ela, şirin bir halde çenesine ve yanağına baş ve işaret-parmaklarını dayayarak düşünceli bir tavır takındı.

“Hımm. Bu puanı es geçip, yetenek sınavlarına başvurup Akademi’ye mi girsem? Ressam olabilirim ya da Gastronomi okuyup pastacı mı olsam? Kendi bestelerimi yapacağımı konservatuar da olabilir,” diye coşkuyla kendi etrafında bir

kere daha döndü. O mutluluktan kanatlanıp havalara uçarken Burak da, o kanatları yere indirecek kadar düşünceliydi.

“Hukuk Fakültesi'ne ne dersin? Savcı olsan?” Beklemediği bir şeydi. Ela gözlerini kısıp, “Anlamadım?” dediğinde Burak aklına bir fikir gelmiş gibi sandalyesinde bir tur döndü ve hızlıca ayağa kalktı.

“Savcı. Senin gibi gözü pek, başarılı, adaletli bir insana yakışacak tek meslek diyebiliriz.”

Ela hayatı boyunca düşünse savcı olmak isteyeceği aklına gelmezdi. Bu fikre sıcak bakmadığını kollarını sevgilisinin boynuna dolayıp belli edercesine konuştu. “Ben daha hafif bir şeyler düşünmüştüm, hayatım. Ne bileyim sanat, müzik böyle şeyler.”

Burak burun kıvırdı. “Hadi ama Ela. Bütün ömrün boyunca piyano çalıp şarkı mı söyleyeceksin? Hadi diyelim söyledin. Herkes peşinde falan koşacak. Sokaktan geçerken herkes bakacak. Düşüncesi bile kötü.”

Bu düşünce Ela'nın kalbinden küçük bir ses getirmişti. Kalbinden gelen kırılmanın sesiydi. Hayalini kurduğu işi yaparken, her sürecinde onun yanında olmasını istediği sevgilisini düşündü. Fark ettirmese de gözlerine bir miktar kırgınlık bulaşmıştı.

“Ama Burak ben... Yani bunlar benim hayalimdi.”

Burak, Ela'yı ürkütmemek için kollarını ona sardı. “Benim bu hayattaki en büyük hayalim sensin aşkım. Bizi bir düşünsene! Sen başarılı bir savcı olmuştun. Ben ise beni öldürmek isteyenleri sana teslim ediyorum. Herkese adalet dağıtıyorsun. Bir düşün.”

Cümlesinin sonunda gülse de ölüm kelimesi tüylerini diken etmeye yetmişti Ela'nın. Kendini geriye çekti. Belli belirsiz uzaklara daldı. Tercih zamanına kadar bu konuyu açmaması gerektiğini hissetmişti, tercih zamanı geldiğinde ise

hissettiği gibi bu konudan dolayı Burak 'la kavga etmişlerdi.

“Ya anlamıyorum. Herkes istediği mesleği yapsa dünya daha güzel bir yer olmaz mı?” diye başını ellerini arasına aldı, Ela.

“Ela, önü açık meslekler değil bunlar, ayrıca sapığı var, ruh hastası var. O kadar adamın önünde şarkı mı söyleyeceksin? Ya da resimlerini herkes mi görecektir?”

Ela, elindeki kalemi sinirle çeviren Burak 'a inanamıyordu. Oturduğu koltuktan kalkıp hışımla, sandalyede oturan Burak 'a ilerledi.

“Şaka mısın sen ya? İş iştir! Ayrıca ne var yani o kadar erkeğin içinde şarkı söylüyorsam? Şarkı söylemek suç mu?”

İkisinin de sinirleri gittikçe geriliyordu. Bu tartışmada belli ki mavi kablo da kırmızı kablo da kesilse sonunda büyük bir patlama olacaktı.

“Tanımadığımız, etmediğimiz adamlar hangi hakla seni dinleyebilir? Peşine adam takıp beni katil etmek mi amacın?” Sesini tehditkâr bir şekilde yükseltmesi Ela'nın hoşuna hiç gitmemişti. Kendi hayatıyla ilgili ilk defa Burak 'ın ağzından böyle sözler duyuyordu.

“Burak ben...”

“İyi düşün, Ela. Beni, bizi kırıp geleceği bile olmayan hayallerine koşmak mı, benimle zemini sapasağlam yeni bir hayat kurmak mı?”

Bu sorunun altında ezilmişti. Ne tepki vereceğini bilemeden gözlerini kaçırdı. Hangi cevabı verirse versin içinde bir burukluk oluşacaktı. Hiçbir şey demeden odadan çıkıp üst kata kendi odasına girdi. Kapıyı kapatıp dizlerinin üstüne çöktü. Gözü, tozpembeye boyanmış duvarına ve duvarda sevdiği adamla asılı fotoğrafına takıldı. Ondan da sıkılıp odanın köşesindeki iki kapaklı beyaz dolaba odaklandı. Yerdeki siyah halıyı inceledi. Odası bu kadardı. Kendi evinde

kocaman bir odada mutsuzluğuyla yaşayacağına, göz kadar odasına mutluluklarını sığdırmayı yeğlerdi. Geceye kadar orada durdu. Odayı defalarca inceledi. Yetmedi üstündeki pembe renk uzun elbiseyi inceledi. Bronzlaşmış tenine çok güzel işlemişti. Biraz daha düşünce denizinde dolandı. Ve fırtına çıkmadan bir karar verdi. En sonunda, hayatının sonuna kadar yaşayacağı adamlarla yeni bir hayat kurmak istediğini fark etti. Onsuz, istediği meslek de hayat da önemli değildi. Fakat o saatten sonra tek yapacağı şey hayallerini teker teker silmek, başkasının istediği hayatı ise hayal bilmektir.

Tam Burak'a fikrini söylemiş, her şey güzele dönmüş ve dudakları birbirini bulacakken Ela'nın görüş alanına turuncu saçlı, güzel bir kadın girdi. Çok tanıdıktı. Ela biraz daha dikkatli bakınca bunun Meryem olduğunu fark etti. Meryem her şeyi biliyor gibi bağırdı.

"Söylesene Ela? Sen savcı mı olacaktın? Sen bu meslek için mi gece gündüz çalıştın?"

Kocaman sis dumanlarının arasından ona bağırarak söylediği şeyler, bir kere daha çınliyordu kulağında. Gözleri seğirirken o da bağırdı. "Ben öyle bir şey yapmadım!" Ses daha da yakından geldi Ela'nın bu cevabına. Meryem gittikçe dumanların arasında kayboldu. En son izini kaybetti. Ela ise sesini duyurmaya çalışarak arkadaşına sesleniyordu.

"Meryem!"

Boğazı kurumuş şekilde gözlerini irkilerek açtığında yatakta olduğunu gördü. Yine rüya görmüştü. Daha doğrusu geçmişini görmüştü. Herkes rüya görürdü, Ela gerçekleri... Günlerdir aynı sahne tekrar ediyordu uykularında!

Bacaklarını kendine çekip olduğu yerde yavaşça sallanmaya başladı. Ruhunu kaplayan acı hissini bir kere daha tatmıştı. Tatil bitmiş, eve dönmüş, aradan haftalar geçmiş ama hâlâ Meryem'den en ufak bir haber bile alamamıştı. Son olanları bile paylaşmamıştı. Belki de artık paylaşacağı bir arkadaşı kalmamıştı. Gözlerini karşıdaki duvara dikti. Bordo duvarın üstünde küçük boyutta fotoğraflar vardı. Bunlardan birisi Mert ile Ela'nın çektiği bir fotoğraf, biri Ela'nın en çok sevdiği kitaptan bir alıntı, diğeri ise Meryem'le anlık çekilen bir fotoğraftı. İki arkadaşın da gözlerinin içi gülüyordu. Karşılıklı birbirlerine bakarken aniden tebessümleri resmedilmişti. Ela'nın saçları omuz hizasındaydı. Alnını kapatan kâkülüyle çok şirin görünüyordu. Meryem'in ise Ela'dan bir karış daha uzun olan kestane rengi saçları dalgalanıyordu. Ela bir şey anlatırcasına elleri göğüs hizasındayken Meryem gülümseyerek onu izliyordu.

Yerleştiği bu eve biraz daha uyum sağlayabilmek için duvarı resimlerle kaplamıştı.

“Nasıl tanıştınız?”

Duyduğu sesle yerinden sıçradı. Serkan'ın sakın gözlerini görünce gevşedi birden. Kapının pervazından Ela'yı izleyen Serkan, gözleriyle izin istiyordu Ela'dan. Ela eliyle yatağın diğer tarafına bir-iki defa yavaşça vurdu. Dilsiz iletişimlerinde bunun anlamı izin vermektir. Serkan son kez koridora bir göz atıp kimse olmadığını görünce yavaşça odaya girdi. Kapıyı kapattı ve duvara yaslandı. Gözlerini yere dikmiş halıyı inceliyordu. Ela ise gözlerini Serkan'a dikmiş yanına gelmesini bekliyordu. Birkaç saniye daha bu şekilde kaldıktan sonra konuştu.

“Gelsene.”

Odaya girdiğinden beri ilk defa gözlerini Ela'ya yöneltti. Ne yapacağını bilmez şekilde başının arkasını kaşıdı.

Algılayamadığı bir heyecan yaşıyordu kendi içinde. Derin bir nefes aldı. Yatağın uç kısmına ilisince Ela, “Karavan, yatağın ucuna niye oturuyorsun ki? Düşmek için mi?” diyerek gülümsedi. Bunun üzerine yatakta kendini kaydırarak ortasına doğru geldi.

“O günden sonra garip davranıyorsun. Normalde Meryem yanına gelirdi. O da uzun zamandır gelmedi. Bir şey mi oldu?”

O gün dediğı notun geldiğı gündü. Meryem ise dediğı gibi haftalardır yoktu. Ela, yaptığı hatayı tekrar hatırlayıp, derin bir nefes aldı. “En yakın arkadaşını kırdığında gönlünü nasıl alırsın?”

Ortaya attığı soruya bir cevap alamadı. Serkan göz ucuy-la bakarken, gülümsedi. Yutkunma ihtiyacı hissetti.

“Bilmem. Hiç olmadı ki.”

Omuzları düştü. Serkan’a çaktırmadan bakmaya çalışı-yordu. Sorduğı soru için kendini suçladı.

“Neyse boş ver.”

Bir hışımla kalkarken Serkan’ın kolundan çekmesiyle Serkan’ın üstüne düştü... Saçları onun yüzüne savrulurken Serkan, fark ettirmeden onun kokusunu içine çekti. Nefesle-ri birbirine karıştı.

“Ben kalkayım.”

Ela’nın duyduğu cümleyle gözleri büyüdü.

“Hı?”

Serkan az önce çıkan cılız sesi için kendine küfür eder-ken boğazını temizledi.

“Ben ayağı kalkayım. Terasta seni bekleyeyim, konuşa-lım biraz.”

Serkan kalkmak için Ela’nın kenara kaymasını beklerken Ela donakalmıştı sanki. Uzun süre sonra bu kadar yakın bul-duğı bu çehreyi ezberlemek istercesine gözünü bir an bile

kırpmıyordu. Gökyüzü karanlığa bürünmüş olsa da Ela'nın kahverengi gözleri, geceye güneş gibi armağan edilmişti. Serkan, Ela'yı incelerken gözleri dudaklarında takılı kaldı. Solgun dudakları suya muhtaç bir çiçeği andırıyordu. Doğal halindeyken dudakları çok cansızdı. İstemedен en son ne zaman öpüldüğünü düşündü o dudakların. Ona göre Ela, kocaman bir gül bahçesinde çok dikenli olduğu için dokunulmayan, bunun sonucunda da solan bir çiçektir. Bir daha açar mıydı yeniden? Bilinmiyordu.

“Ben... Hâlâ üstündeyim!”

Ela olduğu durumu yeni fark etmiş gibi yatağın yan tarafına kendini bıraktı. Serkan hızla ayağa kalktı. “Ben terastayım,” dedikten sonra kurtulmak ister gibi kapıyı açıp odadan çıktı.

Ela ise onun ardından birkaç saniye duraksadı. Karşıdaki aynaya baktı. Gece olduğuna rağmen kendisini görebiliyordu. İlk dikkatini çeken şey, gözlerinin dolduğu için parlamasıydı. Daha sonra gördüğü ise... Dudağının kenarındaki gerilmeydi. Kendini zorla sıktığı, saklamaya çalıştığı, kendine itiraf edemediği gülümsemesiydi. Sanki kendini bıraksa dünyanın en kötü şeyini yapmış gibi hissedecekti. Daha fazla dayanamayan mimikleri gevşedi. Ve gülümsemesi ortaya çıktı. Hâlâ aynada kendisine bakıyordu. Yavaşça derin nefes almaya başladı. Gözlerinin içine anlamsız bir öfke yerleşti. Dudaklarını yukarı doğru büktü. Bacakları yataktan aşağı sarkıyordu. Gözlerini aynadaki kendisinden ayırmadan, sağ elini kocaman yumruk yaptı. Titreyen yumruğunu havaya kaldırdı ve sertçe dizine geçirdi. Acıyla gözlerini sıktı. Daha sonra aynısını sol dizine de uyguladı. Bu hareketi iki-üç defa uygulayarak dizlerine vurdu. Her vurduğunda, daha da öfkeleniyordu. En sonunda yorulmuş şekilde durdu. Omuzları

düşmüş, nefes nefese kalmıştı. Göz ucuyla aynadan kendine baktı. Kendi kendine fısıldadı.

“Bir daha hissetmek yok! Asla... Hissetmek yok!”

Hiçbir şey olmamış gibi gözlerini silip ayağa kalktı. Kendinden emin bir şekilde terasa çıktı. Serkan, terasın korkuluğuna yaslanmış, bahçeyi izliyordu. Sırtı ona dönüktü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, düşünceli duruyordu.

Küçük adımlar atarak geldiğini belli etti, Ela. Serkan onu gördüğünde geriye çekilip sandalyelerden birisine oturdu. Ahşap sandalyeyi kendisine çektiğinde mermerde çıkardığı ses dişlerini kamaştırmıştı. Ela’ya da oturması için gözleriyle işaret etti. İkisi de karşılıklı oturmuş, gözlerini birbirine dikmiş, diğerinin konuşmasını bekliyordu.

Ela bu bekleyiştten sıkılıp, “Beni buraya neden çağırdın?” dedi.

Serkan, arkaya yaslandı. Elini çenesinin altına yerleştirdi düşünür gibi tavır takındı. “Bil bakalım... Seni buraya neden çağırdım? Yaklaşık bir aydır ruh gibi olduğun için olabilir mi?”

“Ruh gibi oluşumun sana ne zararı var?”

Serkan sinirlenmemek için gözlerini bir saniyeliğine kapattı. Ve devam etti.

“Bana değil, kendine zararın var,” dedi sert bir tonla.

“Benim hayatım boyunca kendime zararım oldu. Ve oluyor. Bu sana nasıl bir zarar sağlıyor?” Umursamadan konuşmasıyla sinirlendi, hışımla ayağa kalkıp korkuluğa ellerini koydu. Gerilmişti. Dayanamayıp Ela’ya döndü.

“Hiç anlamıyorsun değil mi? Gerçekten kafan almıyor? Bir de zekiyim diye geçinirsin!” Gittikçe yükselen sesiyle Ela da sandalyesini geri çekip ayağa kalktı.

“Ne diyorsun sen be? Manyak mısın?”

“Evet! Manyağım! Ama senin gibi duygusuz bir akıllıdan çok daha iyiyim!”

Ela duyduklarına daha da sinirlenmişti. “Bana bak! Laflarına dikkat et. Mafya babası falan demem şarjörü boşaltırım üstüne!”

“Boşalt! Bir vurmadığın kalmıştı zaten! Bir tane de mermi sık tam olsun!”

“Serkan, derdin ne senin? Şaka yapıyorum.”

“Derdimi mi öğrenmek istiyorsun?” Sesi naif olduğuna rağmen etkileyici çıkmıştı. Gözlerini bir an bile kaçırmadan Ela’nın gözlerine odaklanmıştı. Ela bu kadar yakın oldukları için karnına giren ağrı ve ritmi yükselen kalbiyle tek söz etmeden Serkan’a bakıyordu.

“Evet. Bilmek istiyorum.” Serkan kafasını biraz daha Ela’nın yüzüne eğdi. “Benim derdim sensin. Dermanım olduğun gibi.”

Gözleri dolan Ela, yutkundu. “Nasıl yani?”

Serkan uzun bir süre gözlerine bakıp sustu. Gözlerinden anlamasını ister gibi bakıyordu. Öyle derin bakıyordu ki... Ela bu derinlikte boğulmaktan korktu. Bir süre daha baktıktan sonra pes edip gözlerini yere dikti. “Dertsin işte,” diye yakındı. “Amcama giden yol senden geçiyor. Aylardır takip ettirmek zorunda kalıyorum. Sürekli işlerime hayatıma engel oluyorsun. İnatçısının burnunun dikine giden diktatörün tekisin!” diye bağırdığında Ela’nın kaşları havalanırken hırsıyla elleri beline gitti.

Serkan’ın sesi düşerken mırıldanır gibi, “Aynı şekilde dermansın. Çünkü...”

Kahverengi saçlarını sinirle arkaya atarken hınçla, “Çünkü?” diye soludu.

Hareleri koyulaşan Serkan usulca, “Çünkü aramızda Deren’e ilk zeytin dalını uzatan sendin. Babaannemin uzun

zaman sonra bu kadar gülmesine sen sebep oldun. Kaan'ı bile sevimli bir hale getirdin. Hayatımın içine bir anda girip hem hayatımı karıştırıp hem rayına sokmayı nasıl becerebiliyorsun, Ela Aydemir?"

Ela yutkunma ihtiyacı hissederken gözlerini dışarı çevirdi. Sokağın kenarında duran sokak lambasının konteynerin üzerine yaydığı sarı ışığı izledi. İkilinin arasında kısa bir sessizlik oluştu. Ela küçük ve yavaş adımlarla gidip sandalyeye oturdu.

Serkan, "Meryem'le nasıl tanıştın?" diye sordu.

Ela, beklemediğini belli ederek kafasını Serkan'a çevirdi. Serkan'ın gözlerindeki güven verici duyguyu gördüğünde bakışlarını masanın üstünde, kenetlenmiş ellerine yöneltti. Birkaç saniye daha sessiz durduktan sonra içini dökmek istercesine anlatmaya başladı.

"Üzgün olduğumda ya da kırgın ya da öfkeli... İki yere giderim. Biri senin de tanık olduğun dövüş salonu, öbürü kokusu, cümleleri ve sakinliğiyle insanı mutlu eden kütüphane," dedi ve yine uzaklara daldı.

"Ses çıkaramadığın bir yerde nasıl huzurlu olabilirsiniz ki?"

Ela, işaretparmağıyla kafasına dokundu. "Burayı susturuyorsun ki. Dilin sessiz diye düşüncelerini de sessize almıyorsun."

"İçindekileri dışarıya dökmeden huzurlu olmanın bir yanı da mı varmış?"

Ela, Serkan'ın alayla sorduğu cümleye gülümsedi. "Kim fikrini söylediği için huzur bulmuş ki? İnsanlar düşüncelerini karşıya aktarınca, yaftalarlar ya da kendi düşüncelerini savunurlar. En azından ben hep bunu gördüm."

Başını eğip sustu. Daha sonra gülümseyerek konuşmaya devam etti. Serkan ayakta durmaktan yorulup sandalyeye

ters şekilde otururken öne yaslandı. Ela anlatmaya devam etti. “Bu yüzden ben hep içsesimle konuşurum. Kütüphaneye gidince ise kitaplarla. Öfkemin alevini, kitaplar kovalarca su dökerek söndürür. Kalp kırgınlığımı merhem sürüp ovalar kitaplar. Çiviyle sabitlenmiş dudağımdaki hareketsizlik, bir satırla sökülüp atılır ve yerine gülümseme oturur.”

“Güzelmış. Yani böyle hissetmek... Güzel olmalı.”

Ela elini, Serkan’ın elinin üstüne koydu. Bu bir destektir. Serkan, belli etmese de şaşırmıştı. Ela’ya baktığında gözlerinin içinin güldüğünü fark etti.

“Kitap okumayı seven her insanda bu canlanır. Sen de seviyorsun. Biliyorum. Sadece iç sesini sessize almışsın. Duymamak için kendini ne kadar çok işe güce versen de başaramamış, en sonunda sessize almışsın. Ama ne olursa olsun, kimseye bir şey anlatamadığında kendi kendine konuşacak bir iç sesin olsun.”

Gözleri merhametle bakıyordu. Hafif tebessüm vardı dudaklarında. Yine aralarına suskunluk girmişti. İkisi de birbirlerine bakmamaya çalışıyorlardı.

“Bir gün yine bir şeye kırılmışım. Her zamanki gittiğim kütüphanede kendimi buldum. Daha girişinden bile huzur doluyorum. Nostaljik bir kütüphane. Masaları... Sütunlara dayanmış yüksek tavanlı... Zemindeki motifli mozaikler.”

Bir an o zamana gitmiş gibi kolunu çenesinin altına dayayıp tebessüm etti. Eski halini çok hatırlayamıyor olsa da şu anda öyleydi. Ağır ceviz masaları, sessizliği ve düzeniyle harika bir yerdi.

“Ben böyle oturuyorum masada. Yine bir kitap almışım. Okurken dalmışım uzaklara. Omzuma bir el dokundu. Kafamı bir çevirdim. Orta boylu, upuzun saçları olan, mini etekli ve gömlekli bir kız. Gözlerinin içi gülüyor. Hayatın bütün güzelliklerini orada barındırıyor sanki. İnce ve zarif sesiyle bana seslendi.”

Ela, olayı anlatırken, bir an Meryem’le ilk konuştuğu o ana gitti. “Alçak bir sesle, ‘Pardon, yanınıza oturabilir miyim?’ diye sordu. Yanımdaki masanın boş olduğunu yeni fark etmiştim. Ona gülümseyerek, ‘Tabii oturabilirsiniz,’ dedim. Arada göz ucuyla birbirimizi süzüyorduk. İlk soru ondan geldi, adımı sordu, ben de ona sordum. ‘Meryem.’ O an anlamamıştık ama bu tanışma yıllanacak dostluğumuzun başlangıcıydı. Sonra ikimizde okuduğumuz kitaplardan, dinlediğimiz müziklerden, hatta hayatımızdan bahsettik. Şansımıza o gün çok sakindi kütüphane. Akşam çıkışa kadar oturup sohbet ettik. İlk bir saatte numaralarımızı birbirimize vermiştik bile. Üçüncü saatte adreslerimizi almıştık. Akşam çıkarken ise...” Ela o gün ki mutlulukla elini ağzına kapatıp kıkırdadı.

Serkan merakla, “Akşam ne oldu?” dediğinde Ela kafasını yana yatırdı ve “Çıkarken, ‘Bu hafta sonu bizde kalmalısın!’ demişti,” derken yine güldü. Bu sefer öyle bir gülmüştü ki... Gözlerinden yaş geldi.

“Öyle işte. Tanıdığım da lisedeydim. O günden sonra da hiç bırakmadık birbirimizi. Yani öyleydi.”

Ela aklına bir şey gelmiş gibi başını önüne eğdi. Serkan, öne doğru eğilirken öğüt verir gibi konuştu. “Sana bir şey söyleyeyim mi, savcı? Birinin kalbine sert bir kayayla toslasan bile eğer senin üzgün olduğunu bilip yanına geliyorsa o gerçek dostundur. Ama ayağına batan ilk çakıl taşında seni suçlayıp başka yolu tercih ediyorsa o sadece sözde dosttur.”

Ela, bu söze daha da duygulanmıştı. Kafasını yan tarafa çevirip iç çekerek ağlamaya başladı. Destek verme sırası Serkan’daydı. Elini elinin üstüne koyup gülümsedi. Uzun süredir çukurunda gömülü olan gamzesi ortaya çıktı.

“Meryem’in kalbine bir kaya çarpmış... Biraz sarsılmış haliyle. Etkisi geçip seni üzgün gördüğünde o halin ona kırk

kaya kadar ağır geleceği için seni affedecektir. Merak etme.” Cümlenin sonunda Serkan’ın elinin üstünde Ela’nın eli yer alıyordu. Destekler eşitlenmiş, birleşmişti.

Genç kadın, turuncu saçlarını sağ tarafına atarken, siyah geceliğinin eteklerini kapatarak oturdu. Serkan, Meryem’in bakarken en son kahverengi saçlı olduğunu hatırlıyordu. Meryem sonunda konuşmasını ister gibi arkaya yaslanıp Serkan’ı işaret etti.

“Sabahın köründe evime gelecek ne oldu? Evimi nereden buldun bir kere?”

Serkan, sol işaretparmağını kaldırıp duvardaki saati gösterdi. “Birincisi saat 15.30, ikincisi Ela’yı bu eve bıraktığımı unuttun mu?”

“Oha, o kadar uyumuş muyum ben ya? Neyse... İlk sorumu cevaplamadın?”

Serkan, koltukta dikleşip öne doğru eğildi. Bacaklarını aralamış, gövdesini öne eğip parmaklarını kenetlemişti. Meryem de önemli bir şey olduğunu düşünerek öne eğilmiş, gözlerini kısmıştı.

“Arkadaşın... Ela.” Meryem’in sağ kaşı havaya kalktı. Geriye çekilip söze başladı.

“Boşuna gelmişsin Karavan.”

Serkan hemen, “Bak önce bir dinle,” diye savunmaya geçerken sesi toktu.

Meryem elini kaldırıp, “Karavan,” derken Serkan ısrara devam etti.

“Ne kadar kötü olduğunu bir görse...”

“Serkan dinle...”

İkisi de birbirlerinin sözünü tamamlamaya fırsat vermiyordu.

“Dinlemek istemiyorsun, biliyorum ama...”

Meryem gittikçe sinirleniyor, dişlerini sıkarak gülümsüyordu.

“Serkan bir sus, ben...”

Serkan ise konuşmasına fırsat vermeden üsteliyordu. “Bak rica ediyorum. Yoksa...”

Daha fazla dayanamayan Meryem, bir hışımla ayağa kalktı. Kınayan bir ses tonuyla, “Yoksa ne? Ya sen nasıl mafya olabildin? Bu zekâyla nasıl olabildin sen? Bir sus ya! Bir sus! Sabahtan beri, ‘Boşuna gelmişsin. Ben akşama Ela’yı buraya çağıracağım,’ diyeceğim, bir susmadın be!” diye avaz avaz bağırdığında Serkan olduğu yerde kalakaldı. Ardından duyduğu şeyle dudakları yukarı kıvrıldı. Daha sonra dişlerini göstererek gülümsedi. Rahatlamış gibi kendini geriye bıraktı. Bacak üstüne atıp derin bir nefes alırken Meryem, onun bu haline ağzı açık kaldı. İnanamıyor gibi gülümseyerek, “Sen buraya bunun için mi geldin yani? Sadece Ela için?” dediğinde bu soru Serkan’ı utandırmış, gülümsemesini yok etmişti.

Boğazını temizleyip konuşurken duruşunu düzeltti. “Evet. Çünkü benim evimde kalıyor. Onun mahkeme duvarı suratını görünce içim daralıyor. Huysuz olunca hiç çekilmiyor.” Gözlerini kaçırarak yaptığı bu konuşmaya Meryem elini cam sehpaye sertçe vurarak nokta koymuştu. Sert tepkisi, Serkan’ı şaşırtmış fakat anlamadığı şekilde de mutlu etmişti.

“Bak Serkan, ben seni severim. Ne kadar üzerine çöküp, seni boğacak gibi baksam da severim. Bazı insanların ruhu kötülükle doludur. Senin ruhuna ise kötülük ufak bir leke gibi yapışmış. İyiliğin üstüne gelen kötülük lekesi...” Biraz

sonra söyleyeceklerini kafasında toparlayıp konuşmaya devam etti. “Ela’yı sevdiğini yüz metreden anlayacak kadar zekiyim.” Serkan inkâr edecek gibi oldu fakat Meryem elini kaldırdı. “İkna ederken gözlerini kaçıracağını bilecek kadar da seni tanıyorum. O yüzden böyle bir hataya düşüp kendini rezil etme. Ela’yı önemsiyorsun. Onun iyiliğini düşünüyorsun. Eskiden birkaç defa üzsen de şu anda üzmemek için her şeyini veriyorsun.” Koltukta kendini kaydırıp Serkan’a yaklaştı. “Ne zaman bu kadar âşık oldun? Orasını senin gibi ben de anlamadım ama ruhundaki lekeden kardeşime tattırırsan, onun da içine kötülük bulaştırırsan...”

Meryem gözleriyle karşıdaki kitaplığın çekmecesini gösterdi. “Şu çekmeceyi görüyor musun? İkinci çekmece. Eğer Ela’yı üzersen, o çekmecedeki beylik silahımı alır, şarjörü üzerine boşaltırım. Bunu mesleğimi, özgürlüğümü kaybedecek olsam bile yaparım,” dediğinde sesinde hiç duymadığı bir ton vardı.

Meryem’in gözündeki kararlılık, Serkan’ı daha da gururlandırmıştı. Mesleğini biliyordu. Fakat hiçbir zaman ondan bunu –dolaylı da olsa– duymamıştı. Meryem derin bir nefesi sıkıntıyla üflerken, “Bak Serkan. Belki bu dediklerimden sonra benden nefret edeceksin. Ama Ela benim arkadaşım, can dostum, ailem. Her şeyim. Herkes onunla beni iş arkadaşı sanıyor ama bizimkisi ömür arkadaşlığı gibi. Dert arkadaşlığı... Farklı bir şey. Ben bugüne kadar bu konuşmayı iki kişiye yaptım. Birincisi bu sözlerimden sonra büyüklenip ne hakla böyle şeyler dediğimi sorguladı. Ela’yla arama girdi. Sorun değil. Ela mutlu olsun, önemli değil. Belki sen de aynı şekilde düşüneceksin! Ama dediğim onu gibi üzme yeter!” dedi.

“Ela ile senin arana girersem Ela çok üzülür. Ayrıca bu konuşmadan dolayı seni Ela’nın en iyi dostu sayabilirim. Neden aranızı açayım ki?”

Meryem bir şey anımsar gibi gülümsedi. “Kıskançlık Karavan. Kumar gibidir, asla bitmez. Artarak çoğalır. Ve bedeller ödetir. Daha sonrasında ise bağımlı olur çıkarsın. Ela en çok bu yüzden üzüldü.”

Serkan her şeyi bildiğini belli edercesine, “Evet. Sevgilisi ölmüş,” dediğinde Meryem kafasını ikiye salladı. “Eksik biliyorsun. Ela sadece sevgilisi ölünce üzülmedi. Hayattayken de üzüldü. Sadece bunu kendine de bize de itiraf etmedi.”

Serkan duydukları karşısında bir şey söyleyememiş sadece dinlemekle yetinmişti. Hafiften kaşları çatılırken çenesi gerilmişti. “Peki neden?” En sonunda aklındaki soruyu sormuştu.

“Çünkü onun sevgilisi kumar bağımlısıydı. Hem de ne kumarıydı biliyor musun?” Serkan’ın sorgular gözlerini görünce acı acı gülümsedi Meryem. “Kıskançlık kumarı. Kıskançlık batağına düşen bir bağımlıydı o. Ve zamanla arttıkça, bedel ödemeye başladı. Önce aralarındaki saygıyı, daha sonra ise sevdiği gerçek Ela’yı kaybetti. En son da canını,” derken sesi sona doğru kısıldı.

“Ama Ela onu seviyor.”

“Ela onu seviyor. Ama o, ilk gördüğü Ela’yı değil. Zamanla değiştirdiği, kendine kapattığı, adını aşkla doldurup sevdıyla şişirip kısıtladığı Ela’yı seviyor. Yani seviyordu. Ela ise kendini bir köşeye bırakıp onun istediği Ela oldu. Kendine bile itiraf etmedi. Bize bile anlatmadı. Ne kadar üzüldüğünü, kırıldığını kimseye anlatmadı.” Meryem o günleri yaşarkenki acısını derinden hissetmişti.

Serkan düşünceli şekilde, “Ben ne diyeceğimi... Neden kendine bunu... Neden soruyorsam. Cevap belli,” dediğinde Meryem dostça gülümsedi.

“Kusura bakma. Tehditkâr şekilde konuşmak yerine, güzel methiyeler düzüp Ela’yı üzmemeni isteyebilirdim ama...

Bizde böyle!” Ortamı yumuşatıp konuyu kapatmak için bir kahkaha attı Meryem. Serkan da ona katıldı.

“Hiç öyle işlerin adamı değilimdir. Ben artık kalkayım.” Serkan kapıya doğru yönelmiş arkasından Meryem de onu takip etmişti. Kapıyı açıp arabaya doğru yürürken duyduğu sesle arkasını döndü.

“Karavan! Ela’yı sevmekten vazgeçme! O da sana karşı boş değil!”

Meryem, bir şey demesine fırsat vermeden kapıyı kapatmıştı. Kendini göstermeden camın önüne gidip Serkan’ı izlemeye başladı. Serkan ise dudağı yukarı kıvrılmış şekilde açılmış araba kapısının önünde duruyordu. Yüzündeki komik ifade Meryem’i güldürmüştü. “Mafyanın önünde ceket iliklediği adama bak! Bizim kız ne hale getirmiş! Şapşal bu çocuk ya! Tam Ela’ya göre!”

Serkan ise kendine gelip arabaya binmiş, yol boyunca duyduğu cümleyi düşünmüştü. “O da sana karşı boş değil!”

“Savcım ne yapacağız şimdi? Adam burnunun dibine girip not bırakacak kadar yakın sana!”

Yalçın, odanın ortasında bir o tarafa bir bu tarafa yürürken Ela bir anda notu açtığı o ana gitti. Elindeki beyaz kâğıtla şoka uğramışken Serkan yüzünün ifadesinden kötü bir şeyler olduğunu anlamış sorular sormaya başlamıştı. Onu terslemiş. Kendisini odaya atmış, ağlarken uyuyakalmıştı.

“Ela?”

Yalçın’ın koluna dokunmasıyla kendine gelmiş, düşünmeye başlamıştı.

“Önce telefon aramaları yaptı. Daha sonra beni takip etti. En sonunda da bana not gönderdi. Sıradaki adım...” Aklına

gelenin başına gelme ihtimalini düşünürken damla damla terliyordu.

“Sıradaki adım ne?” Boynunda birikmiş teri elinin tersiyle silerken bakışları donuklaştı.

“Eninde sonunda karşıma çıkacak. Ama ne zaman bilmiyorum.”

Sonraki adımı beklemek zorundaydılar. Ela, aramalara devam etmeleri için talimat verdikten sonra Emniyet Müdürlüğü’nden çıktı. Tatilden geldiğinden beri boş günü yok denecek kadar azdı. Her sabah bir soruşturmanın dosyası düşüyordu önüne. Bazın adalet kazanıyor bazen de mağlup oluyordu. Adaletin içinde olup, bu kadar adaletsizlik olduğunu bilmek yüreğini yaralıyordu. Keşke dünya bir terazinin üstüne koyulsa ve iki yanına da eşit şekilde iyilik ve kötülük bırakılsaydı... Belki bir taraf ağır gelmez, bu kadar acı çekilmezdi.

Eve geldiğinde bir an önce kendisini odasına atmak istiyordu. Telaşla merdivenden tırmanmaya başlayınca bir şeye çarparak dengesini kaybetti. Serkan’dı çarptığı... Neyse ki onu tutmuştu.

“Merdivenden çıkmayı bilmiyor musun sen?”

Serkan’ın belinde olan elini sertçe itip, “Bana dokunmak için an mı kolluyorsun sen!” diye çıkıştı. Serkan çapkın bir edayla geriye çekilirken göz kırparak, “Bu soruya nasıl yanıt vermemi istersin, Aydemir?”

Tam bir şey söyleyecekken, Sultan Hanım’ın sesiyle gözlerini kapattı Serkan, onu çağıran babaannesinin yanına gitmek için aşağı indi. Ela odasına geçmek için önüne döndüğünde basamağa düşmüş cüzdanı fark etti. Cüzdanı yerden aldı, merakını yenemeyerek içini açtı. İçinde Serkan’ın bir fotoğrafı vardı. Saçları tıraş edilmiş, yüzü sakalsızdı bir fotoğraftı. Diğer cebi açtığında ise kimliğini gördü Cüzdanı

kapatırken gözüne ilişen tarihle dudakları aralandı. Doğum tarihi 02.09.1989, Ertesi gün Serkan'ın doğum günüydü! Ertesi gün onun doğum günüydü!

“Cüzdanımı bulmuşsun.” Serkan'ın sesini duyduğu gibi cüzdanı kapatıp ona uzattı. Yanından geçip odasına gitti. O ise yarınki partinin ayrıntılarını öğrenmek için mutfığa geçti. Evin kıymetli torununa elbette bir parti yapılırdı. Onlara neden söylenmemişti ki! Gülten ablanın yanına gitti.

“Gülten abla! Yarının özel bir anlamı var mı?”

Gülten ablanın onu görünce aydınlanan yüzü duyduğu soruyla soldu. Bu tepkiyi vermesini beklemiyordu. Yandaki sandalyeye oturup bir bardak su doldurdu. Hüzünlü gözleri Ela'ya döndü. Tam bir şey diyecekken elini göğsüne bastırıp acı çekiyor gibi elindeki bardaktan su içti.

“Var. Serkan Bey'in... Babasının ölüm yıldönümü,” dedikten sonra elini ağzına kapattı.

Serkan'ın babası, Serkan'ın doğum gününde mi intihar etmişti? Sultan Hanım'la konuştuğu gün aklına gelmişti. Annesi öldükten bir ay sonra babası da annesinin mezarının başında... Demek ağustos ayında da annesi ölmüştü. Geçen ay Serkan'ın ortalıklarda olmayışını başka şeylere yormuştu. Sebebinin bu olduğunu anladığında içinde bir burukluk hissetti O yüzden doğum gününden söz etmemişti. Aynı gün bir yaprak solarken, diğeri açmıştı demek ki... Kalbinin ortasına kocaman bir taş oturmuştu. Yerinden kıpırdayamadı. Serkan Karavan yıllar önce babasının son gününü kalbine kazımış, kendi doğduğu günü ise hayatından silip atmıştı. Küçük bir çocuk nasıl dayanabilmişti bu acıya?

Tek söz etmeden sarsak adımlarla odasına gitti. Bir an Serkan'ın babasını geri getirmek istedi. Kimse olmasa da yanında babasının olmasını istedi. Pastanın üzerinde rengârenk mumlar olsun. Ve dilek dilemeye ihtiyaç duymadan o

mumları üflesin istedi. Çünkü babası olduğu için dileğe bile ihtiyacı olmasın istedi. Düşünceleri onu boğarken kapının tıklatılmasıyla, hızla toparlandı, kapı yavaşça aralandı. İçeriye upuzun turuncu saçlar girdi.

Yataktan öyle hızlı kalkıp Meryem'e sarılmıştı ki! Dünyanın en iyi yataktan, kapının yanına gitme rekoru olabilirdi.

“Hoş geldin!” dedi titreyen sesiyle. Duyguları birbirine düğümlenmiş gibiydi.

“Gözlerin kızarık. Ne oldu? Serkan mı? Gidip döveyim mi?”

Meryem öfkeyle kapıya yönelirken kolundan tutup yatağa oturttu.

“Yarın Serkan’ın doğum günü...” Cümleyi söylerken bile içi titremişti.

“Eee, ne güzel işte. Partiler herkes.”

Başını iki yana salladı.

“Bir şey olmuş. Ne oldu?” Ne olduğunu kavramaya çalışıyordu. Ona sıkıca sarılıp ağlamaya başladı.

“Meryem! Yarın onun doğum günü! Ama o doğum gününü bile söylemiyor. Hatırlamak bile istemiyor! Çünkü...”

Burnunun ucu sızlarken yüzünü elleriyle sakladı. Meryem sakinleşmesi için fırsat verirken saçlarını okşadı.

“Çünkü babası Serkan’ın doğum gününde... Kendini öldürmüştü!”

Meryem, sessiz bir, “Ne?” diyerek tepki verdi. Hâlâ Ela’nın saçlarını okşamaya devam ediyordu.

“Doğum gününde babası ölen biri, nasıl doğum günü yapsın ki?”

Ela’nın aklına Serkan’ın ona hazırladığı doğum günü sürprizi gelmişti. Doğum gününü kutlamayan, büyük ihtimalle nefret eden Serkan Karavan, onun için doğum günü hazırlamıştı! Ancak her şey berbat olmuş, o gün ikisinin

içinde de derin yaralar açmıştı. Daha da sesli ağlamaya başladı. Meryem artık onu sakinleştirmeye çalışmaktan yorulmuş, başını omzundan kaldırmış, gözlerinin içine bakıyordu.

“Ela’m bir sakinleş. Benim bir fikrim var,” derken kahverengi gözleri ışıldadı. Aklına gelen şeyle gülümserken, “Milat ister misin?” diye sordu. Kızaran gözleri anlamayarak baksa da başını salladı. Anlattıklarıyla gözlerinin içi gülümüş, bir yanı umutla dolmuştu.

Yaptıkları plan dahilinde yataktan kalkıp Salih’i bulmak için aşağı kata indiler. Yine salonda kimse yoktu. Bahçede olduğunu tahmin edip bahçeye çıktılar. Bahçenin her yanı dökülmüş yapraklarla doluydu.

Salih, az ileride sigarasını yakmaya çalışıyordu. Ela, o yakmadan sigarayı elinden çekip yere savurdu. Bir an hidetlenip dönmüş, Ela’yı görünce yukarıya bakıp sabır dilemişti.

“Salih sana ihtiyacım var.”

Duyduğu cümleyle yarım ağız gülerek ona döndü. Daha sonra Meryem’e bakıp konuştu.

“Ajan Hanım, kayda geçer misiniz? Savcı Hanım benden yardım istediğine göre kıyamet bu cuma kopacak.”

Ela gözlerini devirip konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

“Sen benim mesleğimi nereden biliyorsun lan?” diye hışımla çıkışan Meryem’e sakince baktı.

“Bilmediğimiz şeyler, biz bilmek istemediğimiz için gizli kalıyor, Ajan Hanım,” dedikten yeni bir sigara çıkardı. Meryem, karşısındaki korumaya dik dik bakarken Ela araya girdi.

“Serkan için... Yani. Doğ...”

“Dur! Yerin kulağı vardır Ela’m kulağına fısılda,” diye tavsiye veren Meryem’in dediği aşırı mantıklıydı. Ela,

Salih'in kulağına anlatırken adamın kimi zaman kaşı havalanıyor kimi zaman yüzü düşünceli bir hal alıyordu. En sonunda her şeyi anlatmış, zor da olsa onay almıştı.

“Yarın akşam 7-8 gibi. Anlaştık!”

Salih'i arkamızda bırakmış eve girecekken korkulukların ardından karşı yolun ilerisinde gördükleri manzara dikkatlerini çekti. Genç bir çift hararetli bir şekilde öpüşüyordu. Dikkatle baktıklarında Karavanlar'ın malikânesinin az ilerisindeki çiftin Deren'le, Mert olduğunu gördüler.

“Meryem! Bunlar Deren ve Mert değil mi?” diye sordu, Ela. Meryem sakın bir tonla cevap verdi. “Ta kendileri.”

Ela büyük bir şaşkınlıkla onları izlerken, Meryem tınaklarını avucuna geçiriyordu. İstemedi mi yapıyordu bunu? Ela'nın onu izlediğini fark etmiş gibi bir adım gerileyip konuştu.

“Neyse sen şey yap. Ben de gidip şey yapayım. Haber verirsin bana. Güle güle!”

Sesi ağlamaklı mı gelmişti son kelimedede? Meryem rüzgâr gibi geçip giderken Ela'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden evin çıkışına yöneldi. Deren ve Mert'in kimseyi görececek hali yoktu.

Meryem uzun süredir garip duruyordu. Eve her geldiğinde bir nedenden dolayı birden kaçıyordu. Ve garip bir tesadüf ki ne zaman Mert ve Deren'i görse... Gidiyordu! O ana dek nasıl anlamadığı için kendine kızdı. Meryem, Mert'e âşıktı! Can dostu, Mert'e âşıktı. Ve Ela bunu yeni anlıyordu. Meryem'in göz göre göre ne kadar acı çektiğini, nasıl anlamamıştı?

“Savcı? Beni تنها bir yerde katledip ormana mı atacaksın? Bu yüzden mi gözlerimi bağladın?”

Serkan’ın esprisine kıkırdadım.

“Karavan, Karavan... Hiç zeki değilsin. Onu yapacak olsam arabayı, sağ koluna neden kullandırtayım?” diyerek Salih’e baktığımda gözlerini devirdi.

“İşkillenmemem için işte! Ondan yolun yarısında kurtulacak ve beni tek öldüreceksin.”

Bu söylediğine Salih de sessiz şekilde güldü. “Şişşt! Uslu bir çocuk ol. Yoksa harbiden öldürürüm.”

Küçük çocuklar gibi oflayıp kollarını kavuşturdu. Serkan’ı sabah yalvar yakar evden çıkarmış, gözlerini de bağlamayı kabul ettirmiştım. Tabii ki kolay olmadı. Yol boyunca kimse konuşmadı. Tekerlekler yavaşladığında geldiğimizi anlayıp yavaşça kıpırdanmaya başladı. Salih yavaşça kapımızı açtı. Serkan’ın eli göz bandına giderken elini tuttum. “Hayır! Daha değil.” Görmese de gözüm, elime doğru kaydı. Elimi çekip arabadan indim. Daha sonra Serkan’ı indirdim. Koluna girmiş yürürken yüzünde bundan memnun olmuş bir ifade vardı. Biraz daha yürüdükten sonra Salih’in işaret ettiği yeri gördüğümde yavaşça durdum. Sıkılmış yüz ifadesiyle, “Ee, gözlerimi açacak mısınız artık?” diye ısrar etti.

“Daha değil!”

Bu sefer Salih de ne olduğunu anlamadı. Üstümdeki uzun beyaz trençkotun düğmelerini yavaşça çözerken Salih, refleksle gözlerini kapattı ve kafasını yan tarafa çevirdi. Serkan sertçe “Daha bu şekilde ne kadar duracağım?” derken huysuzlanan patronuna utana sıkıla cevap verdi, Salih. “Abi ne oluyor, ben de anlamadım ama sen bakma! Ben de bakmıyorum.” Salih’in dediğine kıkırdarken son düğmeleri açıyordum. Ve bitmişti. Salih gördüğü şeye ilkten anlam

veremese de sanki sonradan hatırlamış gibi gülümsedi. İlk defa tam anlamıyla gülümsedi. Hem de bana karşı... Deddiği gibi bu cuma kıyamet kopacaktı.

Bir şey demeden Serkan'ın gözündeki bezi çözdü. Gözleri açılan Serkan ilk benimle karşılaştı. Gözlerini kıstı. Daha sonra iki saniyeliğine yanağındaki gamze çıktı. Eli kafasına gitti. Kaşırken gözleri hâlâ bende idi. Konuşmak için ağzını açtığında gülümsüyor, yeniden kapatıyordu. Üzerimi işaret ederken, "Sen! Pembe elbiseyi giymişsin. Sana doğum gününde aldığım elbise..." diye kekeledi. O geceden sonra o elbiseyi bir daha giymeyeceğimi sanıyordu. Düne kadar ben de öyle sanıyordum.

Ama... Serkan Karavan'ın bir milada ihtiyacı vardı. Yeniden doğmaya ihtiyacı vardı. Saf duygularla bezenmiş bu yerde, temiz insanlarla, mutlu şekilde bir milada ihtiyacı vardı. Bu hayatta en çok o bunu hak ediyordu. O beni inceleyen önünden çekildim. Ve ikinci şoku da böyle yaşamış oldu. Olduğu yerde sendelerken arkadaki büyük ağaca tutundu. Kemikli eli titremeye başladı. Diğer elini ise yumruk yapmış, güç almaya çalışır gibi sıkıkça sıkıyordu. Yumruğunu ağzına götürdü. Dudaklarını gömmek istercesine bastırdı. Omuzları sarsıldığında, ağlamasına hazır olmadığımı bir kere daha fark ettim. Daha fazla kendini tutamayıp dizlerinin üstüne çöktü. Ve yüksek bir nida dudaklarından çıktı.

"Baba!"

Tüylerim ürpermiş, kanım çekilmişti. Dolan gözlerimi kırpmamaya çalışsam da yararı olmuyordu. Bu haline ilk dayanamayan Salih oldu. Titreyen sesiyle arabayı park edeceğini söyleyip uzaklaştı yanımdan. Serkan, ayaklarımın ucuna çökmüş "Baba!" diye haykırırken, ben yutkunmaya çalışarak ayakta kalmaya çalışıyordum. Serkan'ı bu dünyada belki de annesinden sonra en sevdiği insanın yanına

getirmiştım. Babasının mezarının başına... Mezarın önünde avuçlarımda tuttuğum küçük pasta, yanında duran hediye paketi...

Bileğime bağlı mavi balonlar...

Ve biz...

Serkan'ın haline daha fazla dayanamayıp koluna dokundum. Hüzünlü bakışları beni bulunca içim bir defa daha burkuldu. Umutlu gözlerle kalkması için baktım. İlkten yapacak gibi oldu ama ikincisinde o gücü bulamadığında yanına çöküp onunla birlikte önümüzdeki mezarı incelemeye başladım.

Kendini biraz daha iyi hissettiğini düşündüğüm an konuşmaya başladım.

“Dün seninle çarpıştığımızda kimliğini gördüm. Sonra Meryem’le apar topar bir şeyler hazırladık. Salih’e de anlattım. Sabah kalkıp elbiseyi almak için Meryem’e geçtim. Sonra akşama doğru bunları aldım. Pastayı çok sevmiyor-muşsun. O yüzden küçük aldım.”

Anlattıklarına kızmış mıydı? Bu yüzden mi cevap vermiyordu. Konuşmaya devam ettim.

“Ama senin de doğum günü kutlamaya hakkın var. Kimse bunu hatırlamamıştı. Onları suçlayamam tabii ama... Senin de suçun yoktu ki.”

Gözünden bir damla daha düştü.

“Kutlayacaktım fakat önce bir milada ihtiyacın vardı. Yeniden doğmana ihtiyaç vardı. Babanla doğum gününü kutlamaya ihtiyacın vardı. Mutlu olmana ve kendini önemsemene, ne bileyim! Serkan... Senin doğum gününü yaşaman lazımdı!”

Sonunda dayanamayıp tuttuğum gözyaşlarımı bıraktım.

“Ela...” İçi titrerken gamzesini çıkardı. “İyi ki varsın,” dedi.

“Doğum günün kutlu olsun Serkan sen de iyi ki varsın,” derken heyecandan sesim titredi.

Saniyeler birbirini kovalarken biz birbirimize yaşlı gözlerle bakıyorduk.

“Hadi pastayı keselim.”

Kutuyu açıp pastayı kesmek için bıçak aradığımda yanıma almadığımızı fark ettim. Ben bir şey demeden Serkan kafasını sola yatırıp gamzelerini belli ederek gülümsedi.

“Lüzum yok. Ben pastayı çatala yerim. Yani eskiden öyle yerdim.”

Yanına sokulup pastayı kucağıma aldım. Bir çatalı ona uzattım. Pastadan bir parça aldığında yüzü acıdı. Canı acır gibi oldu. Telaşla ona döndüm.

“Ne oldu? Beğenmedin mi?”

Serkan bana cevap vermeden elindeki çataldaki pasta parçasını havaya kaldırdı. Gözleri mezardaydı.

“Bak baba... En sevdiğin. Çilekli...” Yumruk yaptığım avucumu dudaklarıma bastırırken arkaya yaslandım. Serkan’ın sanki çocukluğuna geri dönmüş halleri bir yandan sevindirirken, bir yandan da mahvediyordu. Göz ucuyla ona baktığımda titreyerek pastasını yiyordu. Ses dahi vermedim. Bu yaşayamadığı, içine gömdüğü çocukluğunu kendi içinde yaşamaya hakkı vardı. Bu yüzden buradaydık.

“Hediyeni görmek ister misin?”

Çocuk hali geri geldi, gözlerinin içinin güldüğünü hissettim. Kafa sallandığında çantamdaki şeyi çıkardım. Ona uzatıp tepkisini bekledim.

“Balon...” dedi sessizce.

Mutluluktan ağlaması canımı yaksa da mutlu olduğunu anlamıştım. Aldığım mavi balonun üstündeki isminin baş harfine bakıyordu. Paketin içine elimi daldırıp derinlerdeki hediyeyi o almadan, ben aldım. “Bak bu balon patlamaz

sonuçta camın içinde... Üstünde bir sürü kar tanesi var. Hem müzik de çalıyor. Mutlu olursun.”

Elimdeki mavi kar küresine hayranlıkla bakıyordu. Kürenin içinde mavi-beyaz bir uçan balon vardı. Hiç patlamayacak, elinden uçmayacak bir balon...

Paketteki son şeyi de çıkardım. Elimdeki kitapları ona uzattım. “Bana ‘Zihnindeki fikirleri susturarak nasıl huzura erebilirsin?’ diye sormuştun. Okurken zihnini serbest bıraktığında anlayacaksın,” dediğimde en üstteki kitaba baktı.

“Uğultulu Tepeler.”

“Seveceksin. Zor bir aşkı anlatıyor. İmkânsız,” dediğimde ilgiyle başını sallarken kahverengi gözleri bende idi.

“Severim,” diye mırıldandı. Diğer iki kitaba da baktıktan sonra ayağa kalktı. Kolumdan çekip beni de ayağa kaldırdı. Pastayı zor kurtarıp kenara bırakabilmişim. Bakışları derinlik kazanmaya başlarken birden çekip sarıldı. Öyle bir bastırmıştı ki beni kendine. Birazdan göğüs kafesine bile girebilirdim. Bu kadar kuvvetli sarılmasına rağmen... O kadar naif kolları vardı ki!

Ve omuzları hafiften sallanırken ağladığını yeni fark ediyordum. Gözlerim büyürken yanımda güvende hissettiğini anladığımda kocaman gülümsedim. Gözlerinin dolduğunu gören bile sınırlı sayıda insan varken o benim yanımda ağlıyordu. Küçük bir çocuk gibi... Kendini bırakmıştı. Sanki pamuklara sarılmışım. Öyle ne kadar durduğumuzu saymadığım saniyelerden sonra, kollarını açıp beni biraz kendinden uzaklaştırdı. Aramızda çok mesafe yoktu. Birimiz adım atsa burunlarımız birbirine değerd i. Gözleri kızarıktı ama toparlamış görünüyordu.

Boğuk bir sesle, “Savcı,” derken zorlandığını hissediyordum. Dudaklarını yaladıktan sonra, “Mezarlıkta olmasak kendimi tutamayıp o güzel dudaklarından öperdim. Sonu ne

olursa olsun,” dediğinde dudaklarımı kıpırdatamadım. Gerçekten öper miydi? Peki, öpmesini istiyor muydum? Bugün çok yakışıklı olmamış mıydı? Kırmızı kravat siyah gömleğin üstüne çok hoş durmuş! Hayır Ela! Hoş durmamış! Sus! Dudağımı emerken sanki bütün mezarlık bizi dinliyormuş gibi sessizce, “Eğer mezarlıkta olmasaydık belki karşılık verirdim. Sonu ne olursa olsun,” dediğimde aklım başımda değildi.

Serkan uzun kirpiklerinin altından yüzümü incelerken bir eli yanağımı kavrayacağı an arkamızdan gelen sesin mezarlıkta yankılanmasıyla o tarafa döndük. Ve o her şey durdu. Ciğerlerimdeki hava nefesime taşarken vücudum baştan aşağı uyuştı. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu sanki. Serkan’ın kollarındayken kafamı arkaya çeviren ben, Serkan’ın gördüğü kişiyle ellerini bedenimden çekmesi... Gördüğüm sıfatla içime koca bir alev topunun düşmesi... Bir kere daha dünyam başıma yıkılmıştı. Kâbus görüyordum. Kesinlikle kâbustu bu. Yoksa canavarımı nasıl görebilirdim ki? Sesini duyamazdım... Bu kadar titremezdim. Bu onun sesi olamazdı! Tok sesi kulaklarımdan uzun süre atamayacağım bir ses tonuyla, “Oğlum!” dedi.

Barbaros Karavan, hapse tıklılmasının üzerinden aylar geçtikten sonra karşımdaydı.

21

CANAVAR

Duyduğum ses, gördüğüm acı manzara...

Boşluğuma giren sert sancı. Güzel günlerimin silindiği gibi yüzümden de silinen, içten gülümsemem...

Hepsi önüme serilmişti.

Damarımdaki kan şırıngayla çekilip, yerne acı enjekte edilirken boğazımdaki yumru öyle büyüdü ki öksürme ihtiyacı hissettim. Ayaklarım beni bırakıp gitti. Ne ileriye ne geriye tek bir adım atabiliyordum.

Kilitlenmişim.

Boğazıma yapışan geçmişimin şiddetinden, nefessizlikten ölür gibi öksürdüm. Geçmişim boğazıma bir kere daha yapışmıştı. Öyle bir sıkıyordu ki... Sanki üstüme karabasan çökmüştü. Kolumu kaldıramıyor, ayaklarımı kıpırdatamıyor, gözümü bile kırpamıyordum. En kötüsü ise bağırıyorum, sesim kısılincaya kadar çığlık atamıyordum.

Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Düşünce yetimi kaybetmişim. Biraz daha bu şekilde dursam kendimi de kaybedecektim o sonsuz geçmişte.

Çenem yağmurlu soğuk bir havada sokakta kalan bir çocuğun soğuktan titrediği gibi zangır zangır titriyordu. Karanımdaki ağrı daha çok batıyordu. Bu Serkan'ı gördüğümde midemdeki kelebeklerin uçuşmasından olan naif ağrı değildi. Bu daha çok gece yatarken yatağınızın altından ayağınızı tutacak bir canavarı düşündüğünüzde oluşan o sert ağrıydı.

Her masalda bir canavar ya da kötü kalpli biri vardı değil mi? Başında her şey güzel olan masal, daha sonralarda canavarın ortaya çıkmasıyla ürkütücü bir hal alıyordu. Peki, masalın sonunda ne olurdu? Kötüler kaybeder, iyiler kazanırdı. Pamuk Prenses'teki kötü kalpli cadı, cezasını çekerdi. Kırmızı Başlıklı Kız kurtulur, kurt yakalanırdı. Külkedisi ayakkabıyı giyer, bütün eziyetler sona ererdi. Canavarlar kaybeder, periler kazanırdı.

Ya gerçekte?

Gerçekte de böyle mi oluyordu? Prenses, prensini mi beklemeliydi kurtulmak için? Kendi hiç mi bir şey yapamıyordu? Bütün başkarakterler birine mi ihtiyaç duyuyordu kurtulmak için? Kimse canavarını kendi yenemiyor muydu?

Ya da kimse yalnızlığını göğüsleyip, kaybetmeyi göze alamıyor muydu?

Şimdi ben ne yapacaktım? Canavarımı yenebilmek için ne yapacaktım? Kimsesiz ve yalnızdım. Kocaman gezegende tek başımaydım.

Canavarım tam karşımda duruyor, gülümsüyor, bana elini uzatıyordu. Benim sevdiğim adamın katili... Her şeyimi benden alan o katil... Bana pis ellerini uzatıyordu sıkmam için.

Gözüm, yanı başımızda duran Serkan'a kaydı.

Gözleri...

Lanet olsun! Mutluydu. O katilin yanında mutluydu! Uzun zaman sonra o kadar mutluydu ki! Yalan bildiği

adamın yanında gerçekten mutluydu. Gerçekle, nasıl mutluluğunu yitirebilirdim ki?

Gözlerim bana uzatılan ele odaklandı. Kalın parmaklı, nasırlı avuçlara sahip olan o ellere... Elimi uzatacakken vücudum buna dayanamadı. Başım döndü ve sendeledim. Mezara tutundum.

Tutunabileceğim tek gerçek olan şeye ölüme sarıldım.

Tereddütle, “İyi misin kızım?” derken koluma dokundu. O kirli elleriyle bana dokundu. Daralıyordum. Nefes alamayacak kadar kötüydüm. Kolumu kızgın demire değmiş gibi acıyla kendime çektim.

“Dokunma bana!”

Sesim bütün mezarlıkta yankılanmıştı. Dudaklarım aralandı. Gözlerim seğiriyordu ona bakarken. Zar zor iki kelime çıkabilmişti ağzımdan. Öyle şiddetli bağırıyordum ki bütün ölümler rahatsız oldu sanki.

Sanki bir uğultu yükseldi mezarlığın içinden.

Bu tepkiyi neden verdiğimi bildiğine rağmen, bilmiyormuşçasına yüzüne takındığı ifadeyle yeniden uzandı. “Düşmemen için yardım edeyim dedim, kızım.”

Son kelimesi içimi titretti. Daha fazla dayanamıyordum! Sakinleşmek için başka yere bakarken, gözüme çarpan siyah şeye odaklandım. Serkan’ın belindeki silah...

Bir saniye yüzümü ona, canavarıma çevirdim. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Hayatımı mahvetmemişçesine gülümseyen çehresine baktım. Bana gerçekten sevgiyle bakıyordu. Buna nasıl cüret edebiliyordu?

Kulağıma Burak’ın son sözleri dolduğunda kafamın içindeki seslere yetişemiyordum. Ellerimi kulaklarıma bastırdım sesleri dindirmek için ama daha fazla uğuldamaya başladılar. Gözüm yeniden silaha döndü. Ardından canavarıma...

Sonrasını düşünmedim. Artık düşünmek yoktu!

Ben masaldaki prenses değildim. Avcıydım.

Derin bir nefesle, Serkan'ın belindeki silahı tek hamleyle çekip karşımdakine doğrulttum. Serkan'ın gözleri şokla elim kayarken, seğiren yüz hatlarını fark edebiliyordum. Ne yaptığımı anlamak için gözleri kısık halde bakıyordu.

Gözlerimi kaçırıp canavarıma döndüm. Silahı doğrulttuğum noktaya baktım. Tam kalbini hedef almıştım.

Bunu bekliyormuş gibi gözlerini bana sabitledi. Yüzümdeki nefrete şaşırmamıştı bile. Yaptığından pişmanlık duymadığını belirtmek istercesine, kafasını ve omuzlarını dikleştirdi. Daha çok nefretimi kazandı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp silahı tam kalbine yasladım. O metal soğukluğu hissetmesi bile anlamlandıramadığım bir haz veriyordu.

“Ela, n'apıyorsun?” Serkan'ın sesindeki endişe midemi bulandırdı.

“Ela, amcam o benim! İndir silahı!” Sesi sertti.

O konuştukça ellerim titriyordu. Mesleğimi yaptığım zamandan beri ilk defa elim bu kadar titriyordu. Canavarım istese silahı çevik bir hareketle alıp beni etkisiz hale getirebilirdi. Ama o çaresizliğimi sessizce izlemekle yetindi.

“Sen bir katilsin!” diye tısladım.

Kimle konuşuyordum? Serkan'ın amcasıyla mı? Hapishaneden kaçan herhangi bir suçluyla mı? Sevdiğimi benden alan mafya lideriyle mi? Yoksa baştan beri hayatımı mahveden canavarımla mı?

“Ela, sen savcısın, kendine gel!” diye bağırdı.

Savcıydım ben...

Savcı.

Adaleti sağlamam gerekiyordu. Ve şu anda sağlayacaktım. Elimdeki silahın tutuşunu düzelttim. Gözlerime kararlılığımı yerleştirdim sıkıca kapattım. Elim tetiğe gitti.

“Hayır!”

Bileğime saplanan ellerle silahın yönü havaya döndü. Parmağım tetiğe bastı. Mermi havaya isabet etti. Çıkan sesle tabanca, ellerimden kayıp yere düştü.

Ayakta tutmaya çalıştığım bedenim yere çöktü. Nefesim tükendi. Ellerimi yere koyup derin nefes almaya çalışıyordum. Dudaklarım kapalıydı. Birbirine bastırdığım dudaklarımın arasından bir inleme koptu.

Ağaçların dallarından sekip yeniden benim kalbime düşen inlemeyle ağızımdan dökülen acı. Mağlup olmuş gibi iki dizimin üstündeyken boğuk nefeslerimle kazananı bir kere daha ilan etmiştim.

Sesim mezarlıktan taşı.

Serkan, bir anda bu hale bürünmeme anlam veremedi bakıyordu. O ise her şeyi anlıyor gibiydi. Gözlerim ona takılınca öfkeyle inledim. Bağırmadım. Çığlık atmadım. Yalnızca inledim.

Ama daha fazla şey ifade ediyordu. Bazen yaşadığınız acıya sesiniz bile çıkmazdı. Benim sesim kesildi. Nefesim kesildi. Ruhum bitti...

Serkan, yanıma yaklaşacağı anda ayağa kalktım. Arkama bakmadan koşarak uzaklaştım onlardan. Arkamdan bağırırsa da durmadım. Mezarlıktan çıktığım an daha fazla koştum. Geçmeliydi. Ruhumdaki acı geçmeliydi. Elim göğsüme hızla vururken nefes almaya çalışıyordum.

Ne kadar zaman koştum, bilmiyorum. En son ayaklarımın uyuşmasıyla kendimi kaldırıma attım. Boynumdan akan ter elbiseme doğru ilerliyordu. Damlayan ter yüzünden elbisemin çiçekleri acıyla soldu. Sanki yine griye döndü. Acılarımın belirsiz rengine döndü.

Kendimi toplamam lazımdı. En azından dağılacağım yere kadar kendimi toplamam lazımdı. Koştum. Ayakkabı daha çok vurdu ayağıma. Bacaklarım acıdan uyuştı.

Parmaklarımın arasındaki ıslaklığı hissettim. Kanın ıslak hissiyatı midemi bulandırdı.

Yine de durmadım. Nefesim kesilecekti belki ama acım durduğumda daha da artardı, biliyordum. Ayaklarım beni her zaman ki yere götürdü. Her zaman ağladığım kucağa.

Bana yuva olan eve... Önüme çıkan taksinin önüne atlayıp ezilmek umurumda olmadan yolu tarif ettim. Geldiğimde derin bir nefes aldım. Güçlü durabileceğimi sanmıştım ama bükülen dudagımla bir kere daha güçsüzlüğü kabul ettim. İki defa tıklattım kapıyı. En azından bu sefer ayakta kalabiliydim. Yıkılmamalıydım. İçerden ayak sesleri geldiğinde duruşumu dikleştirmeye çalıştım. Kapı yavaşça açılırken yine yelkenlerim suya düştü. Kendimi yere bıraktım.

“Ela!” dedi, Meryem, daha beni görmeden kapıma hep aynı insanın yıkıldığını ezbere bilir gibi...

Her yıkımında, toplamadan önceki endişe yayılmıştı suratına. Daha sonra yere düşmeden kollarımın altından tutup yere hafif bir iniş yapmamı sağladı. Bir yerimde bir şey var mı, diye gözleriyle telaşlı şekilde inceledi. Gözlerini gözlerime çıkardı.

“Ela ne oldu?”

Sarsılan omuzlarımın arkasından elimi sol tarafıma koydum. “Burası acıdı,” dedim boğuk sesimle.

Devamını sormadı. Başımı omzuna yasladı. Acımı bil-mese de o da benim gibi yaşadı.

Kapının önünde dakikalarca hıçkırarak ağladım. O ise sessizce gözyaşlarını benim üzülmemeye feda etti. Ben ağladım, o sustu. Ben çığlık attım, o fısıldadı. Ben tükendim, o yetmeye çalıştı.

Yavaştan koluma girip bir ceset gibi beni salona taşıdı, kanepeye yatırdı. Kafamı geriye yasladım. Düşünme yetim geri gelmişti.

Gözüme o an geliyor, parça parça pay ediyordu kendini. Barbaros Karavan bana elini uzatıyordu.

Onun şokunu atlatamadan başka bir sahne gösteriyordu kendini. Silah doğrultuyordum.

Birisine zarar gelmesin diye silahının emniyetini iki üç defa kontrol eden ben... Birisine silah doğrultuyordum.

Son görüntü belirdi gözümde. Kaçıyordum ondan. Arkama bakmadan kaçıyordum. Onu tutuklamadan, adalete teslim etmeden kaçıyordum.

Başımı kaldırdım. Yenilginin verdiği öfke sarmalıyordu. Göğsüm yavaşça kalkıp iniyordu. Gittikçe hızlanmaya başlarken gözlerim görüşünü kaybediyordu.

“Ela? İyi misin?”

“Canavar,” diye fısıldadım sanki duyup gelecekmiş gibi. Gözleri büyürken silik bir küfür dudaklarından kaçtı.

Kulağımdaki çınlama beynimi sararken saçlarımı çekiştiriyordum.

Bütün sesler birbirine karıştı.

Önce Burak’a gelen kurşun sesi... Ardından Barbaros Karavan’a aylar önce takılan metal kelepçe sesi ve bugünkü, “Kızım” dediği o ses... Hepsi kafamın içinde bir tempo tutturmuş beni deliye çevirirken kapıdan gelen sesle kafamı oraya çevirdim.

Kırılacak gibi vurulan kapıya koşan Meryem gittikçe telaşlanırken benim gözümün önünden Burak gitmiyordu.

Dudakları aşağı sarkarken, “Alamadın intikamımı, prenses,” dedi. Alamadım! Beceremedim! Canavarı kafeste tutamadım!

“Nerede o?” diye bağırان Serkan’ın öfke dolu sesi bedenimde sona eren titremeyi yeniden devreye sokmuştu.

“Savcı!” diye gürleyerek salona girdi. Arkasında duran Kaan her an Serkan’ın yanlış bir hamlesinde üzerine

çullanacak gibi dururken Serkan'ın koyulaşan hareleri bendeydi.

“Kafese geri girecek,” derken Serkan'a değil Burak'a söylüyordum.

“Ne diyorsun Ela?” diyen Serkan'ın ne dediğini anlamadan aramızda duran Burak'ın hayaletine döndüm.

Sağlam deliriyordum!

“Canavar kafese geri girecek!” diye haykırdığımda herkes tereddütle olduğu yerde kaldı.

İçimde bir şeytan peyda olmuş, sanki beynimin içine sızmıştı.

Zihnim ondayken gözüm Meryem'in kitaplığındaki çekmeceye kaydı.

Odadaki hava çekilirken hışımla çekmeceye uzandım. Ve elim gördüğüm silahı kavradı.

Canavar kafese girmezse mezara girecek!

Şeytan bunu söylemişti!

Meryem'in dudaklarından kopan, “Ela!” çığlığıyla herkes ne yaptığımı o an fark etti.

Silahı ne kendime ne onlara doğrultmadan sabit şekilde elimde tutuyordum. Ağırlığını bünyem kaldırmıyordu. Gözlerim net görmüyordu bile.

“Ela! İndir silahı,” diyen Serkan'ın sesinde öfke olsa da endişe saklıydı.

Burak yeniden aramıza katıldı ve mavi gözlerindeki keskinlikle, “Ya kafese ya mezara!” diye bağırdığında korkuyla geri adım attım.

Seneler önceki halime geri mi dönüyordum?

Burada beş kişi olduğumuzu söylesem beni hastaneye yatırırlardı. Değil mi?

“Canavar ya kafese ya mezara!” diye çığlık atarak girişe doğru yönelip evden çıkmaya kalkıştığımda Meryem

önüme atılacakken Kaan kollarından yakalayıp kendine çekmişti. Arkamdan adımı sayıklarken kulpu kavradığım an belime sarılan sıkı kollarla dengemi kaybettim. Ardından ayaklarım yerden kesildi.

“Bırak beni!” diye bağırdığımda kapıyı açmamı engellemek için beni geri çeken Serkan’ı boşta kalan bacaklarımla tekmelemeye kalkıştım.

Öfkeyle homurdandığında beni kendine bastırırken ellerimle gövdesine vurmaya çalışıyordum. Bu halimden etkilenmiyor gibi Meryem’e, “Kapının yanındaki oda ne odası?” diye bağırdığında, “Benim odam!” diye cevap veren Meryem’in endişeli sesi kalbimi kırdı.

Benim için bu kadar endişelenmesi iyi değildi.

“Bir süre oradayız,” diyerek beni bir paket gibi kollarıyla kaldırıp odaya soktu.

“Bırak beni.”

Odaya girdiğimiz gibi itilmemle sırtım duvarla buluştu. Serkan, ben hareket edemedim kollarımı başımda birleştirip duvara yasladı.

“Buradan sakınleşmeden çıkmak yok.”

“Bırak beni, Karavan!” diye püskürdüğümde yüzüme eğilip çok az bir mesafeden tehlikeli ses tonuyla devam etti.

“Yerinde olsam direnmezdim. Emin ol, kötü yanımı görmek istemezsin, Ela,” diye fısıldadığında ensemden aşağı inen bir sıcaklık bedenimi esir aldı.

Kollarımı başımın üstüne birleştirip ağırlığını üstüme vermişken sessizce yerimde durdum. Sakin durduğumu gördüğünde, “İşte böyle,” deyip geri çekildi.

Elleri cebinde kaşı havada beni incelerken sessizce odadan çıkmayı bekliyordum.

“Mezarlıktaki o halin neydi?” dediğinde sessizliğimi sürdürmeye devam ettim.

Anlatamazdım! Mazi kan doluyken ona da bulaştıramazdım.

“Cevap ver, savcı!” diye hırladığında ona doğru bir adım attım.

“Mafya kişiliğinle mi sorguluyorsun beni?” dediğimde sesimdeki hırçınlığa karşı üst dişlerini yalayıp bir adım da o attı. Yüzüme doğru eğilirken, “İstersen başka kişiliklerimi kullanarak sorgulayabilirim. Ama fazla dayanabilir misin bilmem,” dediğinde sesindeki cüretkârlık içimi yaktı. Sessiz kaldığımda benden uzaklaşıp yan taraftaki yatağın ucuna oturdu.

“Cevap ver bugünkü halin neydi?”

“O bir suçlu! Dışarıda olmaması gerek!” derken dişlerimi sıktım.

“Günde yüzlercesini görüyorsun. Amcamı görünce neden bu kadar hınç doldun, savcı?” dediğinde sesindeki şüphe midemi kasti.

“Çünkü o bir mafya babası! Sadece katil değil, kaçakçı! Ve bana elini uzattı! Bir suçlunun bana dokumasına izin vermem!” diye bağırdığımda sözlerim odada yankılandı.

Serkan’ın kahverengi gözleri küçülürken sanki sözlerim onaymış gibi yüzü asıldı.

Geri çekilip kapıyı açtığında benden önce çıktığında kapının önünde duran Meryem ve Kaan, merak içinde bekliyorlardı.

Meryem derin bir nefes verirken, “Şükür birbirinizi öldürmemişsiniz!” dediğinde göz devirdim.

Odadan çıkmak için adım attığımda Serkan’ın içeri girip yeniden kapıyı kapatmasıyla gözlerim büyüdü.

“Ya açsana şu kapıyı! İyiyim dedim!”

Omuz silkip burnunu çekerken tok sesiyle, “Tadım kaçtı! Doğum günüm daha bitmedi. Ve sen her şeyi mahvettiğin için çıkıyoruz.”

Elimden sıkıca tutarak beni sürüklercesine dışarı çıkardı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diyen Meryem’e, “Alın şunu başımdan!” diye bağırdım.

Karavan’ın elimi bırakmaya hiç niyeti yoktu. Meryem’e, “Bu kolun sahibi bir süre benimle kalacak,” dedi otoriter tonla. Sesindeki tını tehdit gibi değil aksine davet eder gibi çıkmıştı.

“Ben hiçbir yere gelmiyorum Karavan.”

“Gelir misin, diye sormuyorum, Aydemir!” derken oldukça kararlıydı.

“Meryem bir şey yapsana!” Bana doğru adım atarken Kaan’ın kulağına fısıldamasıyla geri çekildi.

“Ya bırak beni! Seni dava ederim! Bak yemin ederim yaparım bunu! Ya Karavan! Bırak beni!”

“He edeceksen et! Adliye’ye kahve içmeye gelirim!”

Hadsiz! Boşta kalan elimle koluna vurdum.

Serkan dediklerimi umursamadan diğer eliyle cebinden arabanın anahtarını çıkarıp kilidini açtı. Arka kapıyı açarken bize doğru yaklaşan Salih’e anahtarı attı.

“Salih, arabayı sen kullan, biz de arkada bu hanımefendiyle gideceğimiz yere kadar uslu uslu oturacağız.”

“Hiçbir kuvvet beni bu arabaya bindiremez! Bu yaptığın resmen suç! Adam kaçırmadan kaç yıl yersin sen biliyor musun?” Arabaya binmemek için tepinirken Serkan sıkıldığını belli edercesine kolumu serbest bıraktı.

“Sence ilk defa mı adam kaçıyorum, güzelim? Mesleğimi unuttun sanırım? Bu işte tecrübeliyim. Direnme de bin.”

Ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yerden kesildi. Serkan Karavan, beni kucağına almıştı.

“Ne yapıyorsun sen ya? Bırak beni!” Bana cevap vermeden beni arabaya bindirdikten sonra o da bindi.

“Bu sefer bırakmayacağım,” dedi, anlamadığım bir hisle. Öfkeli olmasına rağmen sesi fazla etkileyiciydi. Bakışları davetkârdı. Benim yerimde başka bir kadın olsa asla karşı koyamazdı.

Serkan Karavan’ın kendine ait bir cazibesi vardı. İnsan onun yanında kendini güvende hissediyor, mutlu oluyordu. Gözlerine bakınca kendini gören herkes büyüleniyordu.

Benden başka herkes bu etkiye kapılırdı. Ama ben ne zaman kapılacak olsam, masalın ortasında canavarın çıkıp geleceğini ve benim onu yenecek bir gücüm olmadığını biliyordum. Çünkü bazı masallarda canavarlar kazanırdı.

Benim masalımda onun kazanacağı baştan yazılmıştı.

22

İMKÂNSIZIN AŞKI

Saatlerdir, camın ardından yaprakların dallardan düşerkenki ahengini izliyordum. Hafif rüzgârla sarsılıp kendini yere bırakan yapraklar tatlı bir mutluluk veriyordu. Kimisi sarıya çalarken, kimisi hafiften turunculaşmaya başlamıştı. Sonbahar hep en sevdiğim mevsim olmuştu bu hayatta. Ne kış kadar sert geçer, insanın içini titretirdi. Ne yaz kadar sıcak olur, insanın içini bunaltırdı. Sonbahar insanın ruhunu okşayan bir ılıkliktaydı. İçinde bir şeyler çığ olduğunda omzuna ceketini aldıktan sonra, kulaklığını takıp müziği son ses açıp, sokaklarda durmadan yürüyebildiğin bir mevsimdi. Ayakların altında ezilen yaprakların hışırtısını duyup tatlı bir sevince eriştiğin zamandı. Geceleri balkona çıkarken hafif bir şal alıp, yıldızların seyrine dalacağın bir mevsimdi. Ara sıra hafifçe eser saçlarını okşarcasına hareketlendirirdi. Etrafı kahve ve turuncu tonları kaplardı. Ömür boyu sonbaharda kalabilirdim. Cemal Süreya'nın, "*Sonbahar sanattır, diğerleri mevsim,*" dizesi düştü aklıma. Farkına varmadan gülümsemişim.

“Ne oldu, duruldun, hatta gülümsemeye başladın? Yarım saat önce eli silahlı psikopatın tekiydin,” diye takılan Serkan’a suratımı buruşturdum.

“Psikolojim bozuldu orada!”

“He, şu an çok normal yani? Pardon en son ne zaman psikolojin iyi oldu?”

“Seni o mağazada görmeden hemen önceydi!” diye çıkıştıgımda yüzünü sıvazladı.

“Hımm, demek psikolojini bozacak kadar yakışıklı ve çekiciyim.”

Buna yanıt vermek zordu, evet çok yakışıklı ve çekiciydi. Söylesem bir dert, söylemesem başka bir dert. Sadece alaycı bir gülümseme belirdi yüzümde. Bu bile onun kızdırmaya yetmişti.

“Nereye gidiyoruz biz? Kaçırdın beni tamam da ne bir şey sordun ne bir şey söyledin! Acıktım ben.”

“Haklısın, hata bende. Salih’e seslendi. “Salih, yakınlar-da yemek yiyecek bir yer var mı?”

“Şurada Tekirdağ köftecisi var. Girelim mi?”

Benim bir şey söylememe fırsat vermeden, “Salih, tamam, gidelim,” dedi.

Tabelasında led ışığın bütün her yeri aydınlattığı restoranın önüne geldiğimizde arabadan indik. Burnumuza mis gibi köfte kokusu gelmişti. Kokuyla birlikte gelen seslerle arkama döndüğümde restoranın az ilerisinde bir grup insanın horon oynadığını gördüm. İç Anadolu’dan olmamıza rağmen Karadeniz havalarını çok severdim. Küçükken git-tiğim her düğünde oyun havası oynardım. Bu sefer de oynasam olur muydu acaba? Ayıp kaçır mıydı? Ne olur ki? Herkes oynuyordu.

Salih arabayı parka çekiyordu, Serkan ise indiği gibi restorana doğru ilerliyordu. İlerdeki kalabalığa yaklaşmaya

başladım. Kim bilir en son ne zaman oynamıştım? Gittiğim düğünlerden birinde miydi? Yoksa bir sokak başında, çalan çalgıcıların önünde mi? Ya da evde can sıkıntısıyla otururken, bir anda ayağa kalkıp delirdiğim bir pazar gününde mi? Bütün bunları düşünürken bir yandan da ayaklarımı topluluğun bulunduğu tarafa yönlendiriyordum. Ya ayak uyduramazsam? Düşüncelerin içinde boğulurken, yanlarına geldiğimi fark ettim. Beni ilk fark eden yeşil kazaklı, kızıl saçlı hafif tombul teyze olmuştu. Çekindiğimi anlayıp kolumdan tuttuğu gibi oluşturdıkları halkanın ortasına çekti. Ne yapacağımı bilmeden onlara bakarken, kadın yanıma gelip serçe parmağımı tuttu. Kemençeci yöresel kıyafetlerini giymişti. Müzik durmuştu. Kadın, adama başlaması için işaret verirken, yanımıza diğer insanlar da dizildi. Daha sonra gelen sesle uzun zamandır paslanmış vücudum ve duygularım yavaş yavaş gün yüzüne çıktı. Düz yüz ifadem, gittikçe pembeleşmiş gülümsemekten yorulan yanaklara dönüşmüştü.

Serkan, arkasına bakmadan restorana girmiş, üst kattaki deniz manzaralı masaya oturmuştu bile. Oturduğundan beri içini kaplayan bir his vardı. Sanki bir şeyler eksikti. Masanın karşısındaki sandalyeyi gördü. Ela! Ela neredeydi? İçeri girerken hemen arkasındaydı. Şimdi nereye kaybolmuştu? İçindeki telaşı gizleyerek yanından geçen bir garsonun kolunu tutup durdurdu.

“Buyurun efendim?”

“Yanımda bir hanımefendi vardı. Uzun saçlı, pembe renkli bir elbise giyiyor. Gördün mü onu?”

“Siz yalnız geldiniz, efendim.”

“Nasıl olur?” derken Salih telaşla yanına geldi. “Hemen gelmeniz gerekiyor.”

Serkan, Salih’in sesini duyduğu gibi hışımla olduğu yerden kalktı. Ses tonundan kötü bir şey olduğunu fark etti. Hemen Ela’yı bulmalıydı. Yoksa kaçırılmış mıydı? Ona göz kulak olamadığı için kendisine hınçlandı. Göğsü dalgalanan bir deniz gibi yükselip iniyordu.

“Ne oldu Salih? Nerede?”

“Orada.”

Salih, işaretparmağıyla karşı tarafı gösterdi. Korkarak bakışlarını oraya döndüren Serkan, gördükleri karşısında gözlerini kapattı. Bir süre gözlerini açmadı. Göğsü yavaş bir iniş yaparak dindi.

“Salih?”

“Buyur abi?”

“Bunun için mi benim yüreğimi ağzıma getirdin? Bu muydu? Bu muydu lan! Bu yüz ifadesini edinecek kadar önemli olan şey bu muydu?” diye payladı onu.

“Abi, sinirlenirsin diye gelip söylemek istedim.”

Serkan’ın dudağı yukarı kıvrıldı. Sinirle gülümsedi. Nefesini düzene sokabilmişti. “Kızmak mı? Ela’ya mı? Hem de eğlendiği için?”

Uzun uzun inceledi Ela’yı.

“Gözleri Salih... Gözlerinin içi parlıyor. Bütün dünyaya ışık yayacak kadar parlıyor. Her ayak vuruşunda, her omuz oynatışında kendisiyle barışıyor. Kendini seviyor. Saatlerce bunu izleyebilirim işte,” dedi keyifle. Derin bir iç çekerken cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarına yerleştirirken devam etti.

Serkan hayretler içerisinde Ela’yı izliyordu. Sırtını yan taraftaki duvara yaslamıştı. Salih’in yanında ilk defa Ela’yla ilgili düşüncelerini söylüyordu. Sigarasını tutuştururken

gönlü de Ela'yla tutuştu. Gittikçe Ela'ya hayran oluyordu. Sabaha kadar, Ela'yı izleyebilirdi. Küçük bir çocuğun ilk bayramlığını aldığındaki o masum sevinç vardı yüzünde.

“Abi, sen abayı yakmışsın.”

“Yaktım ya! Hepimiz yanmıyor muyuz şu dünyada? Yanıyorsam şu ışık dolu gözler, ahenkle dans eden dünyanın en özel kadını için yanayım.”

Kemençe susmuştu. Serkan da horona ara verildiğini anlayınca duruşunu dikleştirdi. Sigarayı yere attı. Boğazını temizleyip sertçe konuştu.

“Bu dediklerimi duymadın. Bilmiyorsun. Ve bir daha açmayacaksın. Şunu da unutma! Asla Ela'nın yüzündeki mutluluğu soldurmam. Oynaması, bağırması, gülmesi içmesi hiçbir şeyi değiştirmez. Sen bu zamana kadar benim eğlendiği için birisine kızdığımı gördün mü?”

Salih sessizce kafasını iki yana salladı. Kaşları biçimsizce oynuyordu duyduğu sözlerle.

“Abi, gerçekten bunlar senin düşüncelerin mi?” Serkan da hayret ediyordu kendine. Ama bunları düşünüyordu. Kim bilir belki de hep böyle düşünceleri vardı. Ama karanlık hayatının altına süpürülmüştü düşünceleri. Oraya saklanmıştı.

“Düşünceler yön değiştirebilir, Salih. Yeter ki yanlış yöne ilerlemesin.”

“Abi sen şair falan mı oldun? Ya da filozof?”

Serkan daha fazla dayanamayarak gözlerini devirdi. Salih'i kolundan ittirdi.

“Salih, Allah aşkına git bir şeyler ye. Bak lütfen. Aklını başına toplayıp gel.”

Salih bir şey söylemeden içeri girerken Ela, oyunun bitmesiyle horon başı teyzeyle vedalaştı, onlardan ayrılıp restorana ilerlerken Serkan'la göz göze geldi. Adımları hafiften zorlandı. Boğazına bir şey takılır gibi yutkundu. Serkan'ın yanına geldiğinde az önceki yüz ifadesi silinmişti.

“Karavan?” Sesi çekingendi.

“Savcı?”

“Ne yapıyorsun burada?”

“Hiç. Az önce güzel bir gösteri vardı karşıda. Onları izliyordum. Ne güzel oynuyorlardı bir görsen...”

İç çekerek Ela’yı baştan aşağı süzdü. Bazen kendisini tutmakta çok zorlandığını hissetti.

Ela, “Kızdın mı? Yani oynadığım için?” derken Serkan’ın bir anda bakışları değişti.

“Ela, ben bu kadar kötü bir insan mıyım?”

Cevap alamadığında daha sinirle, “Ben neden mutlu bir insanı üzme isteyeyim?” dediğinde sözler ağzından zorla çıkıyordu.

Ela, “Serkan, ben...” derken Serkan sözünü tamamlamasına izin vermedi.

“Karanlık işlerin içindeyim diye ruhum da mı karanlık olmalı? Yüzümdeki sert ifade, kalbime de mi yansımali? Bir insan özgürce oynuyor diye ayağına mı sıkacağım ben ya!” diye öfkeleni. “Biliyor musun sen kendinle çok çelişen bir insansın, savcı! Herkese çiçek dağıtıp, bana gelince mermi savuruyorsun. Herkese eşitlik diyorsun, bana gelince bir tık eksik bırakıyorsun! Herkese adalet arıyorsun ama beni adaletsizliğe sürüklüyorsun!”

“Doğru değil bunlar!” Ela, söylediği cümleye kendisi bile zor ikna olmuştu.

“Hayır! Doğru olan bu!” diye bağırdı Serkan. Sakin bir gülüşle, “Ya hayatımdaki herkes önyargıyla yaklaştı bana. Herkes hislerimi biliyor gibi, beni tanıyor gibi düşüncesini, fikrini belirtti,” dedi. Sırtını duvara yasladı güç bulabilmek için. Alnını sıvazlarken içini dökmeye devam etti. “Sonra... Sonra sen geldin. Her şeyinle farklıydın, hayatımın içine girdin! Dünyan başkaydı. Düşüncelerin başkaydı. Bakışın farklıydı. Ya yürüyüşün bile başkaydı!”

Ela, gözünden düşen yaşla birlikte iç çekti.

“Kimseye ön yargıyla yaklaşmadın biliyor musun Ela? Bir gece aniden sokakta bulduğun kuzenime, sana ilk başta sert davranan babaanneme, kilometrelerce uzaktan gelen Kaan’a... Az önce horon oynadığın şu insanlara bile!”

Ela, kafasını yere eğip yumruk yaptığı elini, dudağına bastırmıştı. Hıçkırıklara boğularak ağlamamak için kendince bulduğu bir yöntemdi. Yumruk yaptığı eli dudağının üstüne baskı yaparken bir yandan da kendini sıkıyordu.

“Beni de biri anlayacak diye o kadar mutlu olmuştum ki! Ben de birine kendimi anlatabilirim diye... O kadar mutluydum ki. Sen farklıydın çünkü...” diye gürledi Serkan.

Sesinde haksızlığa uğradığını belli eden bir öfke vardı.

“Serkan...”

Ela’nın dudaklarından yalnızca Serkan’ın ismi çıkabilmişti. Sesinde bol pişmanlık yatıyordu. Serkan gözleri boşluğa bakarken, “Belki diyeceksin. ‘Bu sorduğum soruda alınacak ne vardı?’ diye. Niye biliyor musun? Sen, herkese önyargıyla bakmamaya çalışırken, bana bir kere bile yargısız bakmayı denemedin!”

Bu söz, Ela’nın kalbine bıçak gibi saplandı. “Serkan lütfen sus!” diye haykırdı. Bahçeyi sadece ikisinin sesi dolduruyordu. Ela, gözlerini Serkan’ın yüzüne kaldırdığında, gökte asılı duran ay ışığının yanaklarına yansayıp gözünden düşen yaşları fark etti. Ağlıyordu. Belli etmemeye çalışarak ağlıyordu. Ela bu sahneyi gördükten sonra daha fazla dayanamadı ve başını göğsüne gömdü. İçindeki çocuk masanın altına saklanmış ya da kendisini dolaba kilitlemiş, haykırarak ağlıyordu. Aynı Ela’nın küçükken yaptığı gibi...

“Herkes ne nedenini soruyorsun bir şey olduğunda. Bana ise sonucunu söyleyip gidiyorsun. Yalan mı, Ela?”

Sustu. Karşısındaki adamın da susmasını istedi ama o devam etti.

“Doğum gününde, amcamdan tavsiye aldığımı öğrendiğinde bana sormadın, ‘Niye bunu yaptın?’ diye. Balonunu almak istediğimde sormadın, ‘Neyi hatırladın da almak istiyorsun?’ diye! Uyuşturucu operasyonunda beni Şeref’le karşı karşıya gördüğünde sormadın, ‘Senin burada ne işin var?’ diye.”

O an dünyadan yok olmak istedi Ela. Savrulup gitmek istedi küçük bir toz bulutu gibi.

Serkan içinde biriken bütün acıları soluk almaksızın sıralıyordu. “Yalçın denilen komiser bir balon aldı sana, dünyanın en mutlu insanı oldun ya!”

Acı çeker gibi söylemişti bu cümleyi. “Bana teşekkür bile etmedin. Kuru bir teşekkürü çok gördün,” dedi.

Ela kızarmış gözleri yere çakılıken, elbisesinin eteklerini sıkarak dinliyordu.

Ah, Serkan! Her şeyden habersiz, yanı başındaki amcasının ne kadar kötü olduğunu bilmeden yaşayıp gidiyordu. Ela’ya bu kadar güzel davranırken onun, bu kadar kötü olmasına anlam veremiyor, kendini suçluyordu. Ama bilmiyordu Ela’nın içinde verdiği savaşta ne kadar yara aldığını... Serkan dayandığı duvardan doğruldu. Kafasını yana döndürüp gözünden düşen son yaşı sertçe sildi. Burnunu çekti. Ela’nın yanından hızla geçti.

“Sen restorana git bir şeyler ye. Ben aç değilim,” diyerek arabanın ön koltuğuna geçti. Serkan’ın arabaya bindiğini gören Salih direksiyona geçmişti bile.

Ela’da yemek yiyecek tat kalmamıştı. Serkan’ın uzun süredir içinde biriken volkan, Ela için mutlu olurken genç kadının ona, “Kızdın mı?” diye sormasıyla patlamıştı. Ela arabanın arka koltuğuna geçti, uzun ve sessiz bir yolculuk oldu.

Onlardan bir haber alamayan Meryem ile Kaan, evde sessiz bir bekleyiş içindeydi. Sessizliği bölen Kaan oldu.

“Bu kadar endişelenme. Ela iyidir,” dedi güven veren bir sesle.

Meraktan dudağını kemiren Meryem, Kaan’a döndü. “Endişelenmiyorum. İyiyim ben,” dedi. Arkadaşını o halde gördüğü için kafası bozuktu. Lacivert gözlerini kisan adam imalı şekilde kafasını salladı.

“Tabii canım, o kadar merak etmiyorsun, endişelenmiyorsun ki dudağını kanatacaksın birazdan.”

Meryem gözlerini devirip ayağa kalktı. Odada volta atmaya başlamıştı yavaş adımlarla. Ela’nın başında bir sürü olay varken Mert neredeydi? Normalde her şeyi ilk duyan Mert, son zamanlarda olanları duymuyordu bile. Daha önemli işleri vardı artık. Ama ne olursa olsun Ela için ilk o gelmeliydi. İçindeki filizlenen öfkeyi daha fazla beslemeyip, Kaan’la konuşmaya çalışarak kafasını boşaltabileceğini düşündü.

“Eee, sen neler yapıyorsun?”

Kaan sessizce oturduğu koltuktan kalktı. Meryem’in üzerine doğru yürümeye başladı. Kaan yaklaştıkça, Meryem anlamadığı şekilde geriye adım atıyordu. Neden üstüne geldiğini bile soramıyordu gözündeki bakışlardan. O an sırtı duvara yaslandığında küçük bir sıçrama yaşadı. Arkasını döndüğünde pencere kenarındaki kolon olduğunu fark etti ve rahatladı. Fakat önüne dönünce aynı şekilde bütün bedenini ürperme duygusu esir aldı.

“Ne oluyor?” diye sordu karşısındaki adama. Tanımadığı bir yabancıyla bu kadar yakın mesafede durmazdı.

“Benimle konuşmuş olmak için konuşma. Aklındaki kişiyi ara,” dedi Kaan. Düz bir tınıda söylemişti. Meryem savunma yapar gibi bir adım öne çıktı. Kaan da buna karşılık geriye bir adım attı.

“Aklımda Ela var ama şimdi aramak uygun düşmeyebilir.”

Kaan hafif sırtıp devam ederken inanmadığını belirterek, “O zaman diğerini ara,” dedi.

Meryem’in yavaştan kaşları çatıldı. “Hangi diğeri?”

İki adım atıp turuncu saçlı kadının burnunun dibine geldi.

“Aklında olan diğerk kişiyi... Ben bilmem.”

Uzaklaşıp karşıdaki koltuğa oturdu. Bacak üstüne atıp onu incelemeye başladı. Meryem afallamıştı. Gözlerini odadaki her şeye gezdirmeye başladı. Ortadaki sehpaye, karşısında duran televizyona, duvardaki saate... Daha sonra satın sesine odaklandı. Tik tak. Tik tak. Yelkovanla akrebin birbirinden uzak olduğu bir zaman dilimindeydiler. Aynı Mert ve Meryem’in birbirinden uzak olduğu hayat diliminde olduğu gibiydi. Sivri bakışları Kaan’ı hedef aldı. Hızla yanına ilerleyip önünde durdu.

“Ne ima ediyorsun sen? Açık konuş!”

Karşısındaki kadının gittikçe sinirlendiğini fark eden Kaan, onun aksine gayet sakin ve keyifliydi.

“Sen niye bu kadar sinirleniyorsun?”

“Sinirlenmiyorum! Sadece dolambaçlı lafları bir çöz!”

“Alnındaki damar öyle demiyor.” Meryem kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seviyorsun onu değil mi?” diye sorduğunda hırçın dalgalarla çalkalanan gözleri durgunlaştı birden. Vücut ısısının yükseldiğini hissediyordu. Kolları iki yanına düştü.

Kaan devam etti. “Mert’i seviyorsun. Hem de uzun zamandır seviyorsun.”

Meryem sırrını anlayan birisini bulduğu için saçma bir mutluluk yaşadı içinde. O kadar uzun zamandır tutuyordu ki bu duyguları içinde. O bile bilmiyordu ne kadar zamandır bu halde olduğunu.

“Ama o senin bu duygularının farkında bile değil.”

Yine kimseye itiraf edemediği bir gerçeği başkasının ağzından duymuştu. Ve bu daha çok acıtmıştı. Darmadağın olmuştu. Kaan koltuktan kalkıp Meryem’le aynı hizaya gelmek için eğildi. Mavi gözlerini kısıp dudaklarını öne doğru uzattı.

“Sen nesin biliyor musun? Ünlü bir müzayedede sergilenen tablosun. O kadar değerli ve güzelsin ki... Sana bakınca hissettirdiklerin, o kadar zarif ki...”

Meryem, bir anlam veremediği bu sözleri dinlerken Kaan’a bakıyordu. Aklından, ne diyor bu deli, diye geçiyordu.

“Ama seni, evinin en güzel duvarına asacak ve duygularının toz tutmamasını sağlayacak birisini tercih etmek yerine, ambalajın bile açılmadan bir kenara atılıp zamanla pas tutacağın bir odada çürümeyi tercih ediyorsun. Kimin kalbinin odasında yer alacağını iyi düşün,” dedi.

Meryem, duyduklarından dolayı kafası çorba olmuş halde dururken Kaan, koltuğun üstünden ceketini alıp evden çıktı.

Gözlerini kısıp Kaan’ın arkasından baktı. “Güzel bir şey mi dedi o bana?” diye mırıldandı.

İnsan kendi girdabını oluşturabilir miydi? Ya da kendi hayatına aldığı insanlar, girdabı olabilir miydi? Ben kendim girdaptım. Dünyada kendime en büyük engel bendim. Hayallerime, sevdiğime de engeldim bir kere. Duygularıma engeldim. Ben engelin kendisiydim. Daha sonra bunu kırmak için hayatıma insanlar aldım. Onlar benim mutluluğa giden çözümüm olacaktı. Ama her şey daha kötü oldu. Başka bir girdap daha yarattım kendime. Kurtuluşum benim çıkmaz

sokağım olmuştu. Etrafım hayatıma aldığım insanların hissettirdikleri girdaplarla dolup taşmıştı. Yıllarca bunlarla yaşadım. Bütün hepsi kendi içinde dönüp dolaşıyordu. Kimse kendi girdabını kırıp bu çukurdan çıkamıyordu.

Bıktım. Bunaldım. Ve bir şey yaptım. Kimsenin cesaret edemediği bir şey yaptım. Girdabımı kara delikle evrimleştirdim. Artık kendimin engeli değil, başkalarının engeliydim. Kimsenin kaçamadığı, derinime hapsediği bir karartıydım ben. Zaman akıyordu. Kimse yaklaşamıyordu bana. Yaklaşanlar da kendime çekerim, yok ederim diye korkuyordu benden. Bu korku bana acı verdiği kadar güç de veriyordu. Ben böyle iyiydim.

Ama bir gün bir şey oldu. Biri çıktı karşıma... Yanımda olmasını isteyip, aynı zamanda olmamasını istediğim birisiydi. O kadar güzel ve zarifti ki... Son istediğim şeydi benim derinimde hapsolması. Fakat çoktan bana doğru ilerliyordu. Ne yapacaktım? Onu da diğerleri gibi yok mu edecektim? Yoksa benden uzak durması için elimden gelen her şeyi yapacak mıydım? Nereden bilebilirdim ki bir zamanlar her şeyin bitmesi için kara deliğe dönüşen benim, şimdi kara delik olduğum için kendime lanet edeceğimi... Nereden bilebilirdim ki bir zamanlar Barbaros Karavan'ı yok etmek için kendimi bitiren benim, Serkan Karavan'ı gördüğüm zaman çoktan kül olan bana lanet okuyacağıma... Ya da bir Karavan'ın beni bitirip, diğer Karavan'ın beni yeniden başlangıca götürebileceğini...

Kara deliği arzulayan adamdı o... Kara deliğe sürüklenen karanlıktı. Siyah duvarın üstünde asılı olan, gümüş rengi saate baktım. Kaç saattir fiziğe karşı gelecek tezimi düşüncelerimle istila ediyordum? Önümdeki bardağa çıplak elle dokunabildiğime göre uzun süredir, tozlandığı için griye çalan koltukta oturuyordum.

Bir-iki saat olmuştu bu eve gireli. İki katlı, bahçe içinde bir evdi. Bugün olanlara rağmen beni yine buraya getirmişti. Ben, kapısı açık olan ilk odaya girip bu odanın salon olduğunu görmüş, istifimi bozmadan beyaz koltuğa geçmiştim. Daha sonra Salih, siyah eşofman altı ve beyaz bir bluzla gelmiş, giyinmem için kapıyı kapatıp gitmişti. Rahatlamıştım. Yarım saat sonra kupayla dumanı üstünde çay getirince mutlu olmuşum. Fakat çayın üzerinde oluşan halkalarla hipnoz olmuş gibi düşüncelere, girdaplara ve kara deliklere dalmıştım. Sonra aldığım ilk yudumda soğuduğunu anlayınca kupayı elimden bıraktım.

Sıkıntıdan evin içinde turlamaya karar verdim. İlk kattaki odaları hızlıca gezip bunun bir tanesinin mutfak, diğerinin tuvalet ve son odanın da zengin bir kütüphanesi olan bir çalışma odası olduğunu gördüm. Bu beni çok heyecanlandırdı, kitapları karıştırma merakımı yenemedim ama önce ev turumu tamamlamak istedim. Üst kata çıktığımda önüme gelen odanın kapısını açtım. Krem ve siyah dekore edilmiş odanın Serkan'a ait olduğunu düşündüm. Bu düşüncemi yataкта uyuyan Serkan doğrulamıştı. Odadan sessizce çıkıp alt kattaki kütüphaneye gitmem gerekirken saniyeler geçmesine rağmen kapının pervazında dikilmiş hareketsizce bekliyordum. Arkaya bakıp kimsenin olmadığını görünce kapıyı arkamdan kapattım. Yatağa eğilip uyuyan Serkan'ı inceledim. Gözkapaklarının üstündeki damarlar belirginleşmişti. Gözaltıları torbalanmıştı. Saçları alnına dökülmüştü. Dudakları solgun şekilde sarkıyordu. Yüzündeki masumluk yeni doğmuş bir bebeği andırıyordu. Kendime itiraf edemediğimi bilsem de bu halini izlemekten çok keyif almıştım. Kalkıp gitmeden önce yatağın boş olan tarafına ilerledim. Şu anda içeriye birisi girse ne olacağını bile düşünmeden usulca yanına uzandım.

Bana sırtı dönük yatıyordu. Biraz ona doğru eğilip, “Özür dilerim. Sana düşündüklerimi yanlış hissettirdiğim için,” diye fısıldadım. Belki beni duymuyordu ama içimi dökmek için bu bir fırsattı. Bir kere daha eğildim yüzüne. “Kirli sandığın kalbin, karanlık sandığın hayat o kadar temiz ve aydınlık ki... Bunun sebebi sensin. Ama benim canım çok yandı, Karavan. Hem de çok.”

Elimi saçlarına götürmeye yeltendim. Ama bir türlü saçlarına dokunamıyordum. Kendimde o gücü ve hakkı bulamamıştım. Tekrardan elimi başımın altına koydum. “Ben... Sandım ki beni başkalarıyla eğlenirken gördüğünde seni gücendirdim, kızdırdım.”

Cümlemi bitirdiğimde geçmişim tam arkamda duruyordu. Oraya dönmek istemiyordum. Konuşmaya devam ettim. “Ben yani benim sevdiğim, âşık olduğum adam çok eskiden beni oynarken gördüğünde...” Cümleme devam edemedim. Serkan uyusa bile bunu yapmaya cesaretim yoktu. Geçmişimin nefesini ensemden hissediyordum.

Sesim çıkmasın diye elimi ağzıma kapattım ve yavaşça doğruldum. Ne zamandır oynamadığımı bulmuştum. Burak, bir düğünden döndüğümüzde benimle sarhoş bir halde çok ağır konuştuğundan beri oyun havası oynamamıştım.

Tam kalkarken bileğimdeki kuvvetle yatağa çekildim. Saniyeler içerisinde sırtım yumuşak yatakla buluşurken, Serkan’ı da üstümde buldum. Hızla kollarımı önümde birleştirmiş sanki bir düşmanı alt edercesine sıkıca tutuyordu. Ben tedirgin şekilde gözlerimi ondan ayırmazken onun eli yan taraftaki çekmeceye gitti. Gözlerimle gözleri buluşunca yavaşça elini çekmecedan çekti. Büyük ihtimalle beni gerçekten düşmanı zannetmişti. Dostu da sayılmazdım gerçi.

“Savcı?”

Bileklerimi çekip kendime siper etmiş, kirpiklerimin üstünden Serkan'a bakıyordum.

“Ka-Karavan?”

“Altımda ne yapıyorsun?”

“Üstümde ne yapıyorsun?”

Sorduğum soruyu önce anlamamış, daha sonra nerede olduğunu görünce mimikleriyle kendini onaylayıp bana dönmüştü. “Kalbin... Çok hızlı atıyor.” Nefes nefese konuştum. Bir an gözleri kalkıp inen göğsüme takıldı.

“Durmuş olmasını mı dilerdin?” dediğimde göz devirmekle yetindi. Daha sonra kafasını yüzüme eğdi. Biraz daha aramızdaki mesafe kapanmıştı. Ne gerek varsa!

“Çok hızlı atıyor. Çok...” Ses tonundaki ima beni daha çok telaşa sürüklüyordu. Neden lisede çıkma teklifi alan kızlar gibi kalbimi ağzımda hissediyordum, hiçbir fikrim yoktu. Dedğine sessiz kaldıktan sonra bir kılıf uydurdum. “Ağırlığının altında ezileceğim neredeyse! Nefes almam bile mucize! Kalk üstümden!”

Kendi kendine hay hay dedikten sonra haber vermeden senkronize olmuş şekilde alt tarafa geçerken beni de çevirmişti. Bu sefer üstte olan bendim. Neden ben üstteyim? Hem de Serkan'ın üstünde!

“Karavan!” diye çığlık attım sinirle. Rahat bir tavırla elleri belimdeyken, “Üstümden kalk dedin. Daha ne istiyorsun?” dedi.

“Yataktan kalkmak istiyorum!”

Ben yeniden kalkmak için hamle yaptığımda, kapı bir anda gürültüyle açıldı. Salih, elindeki silahı yatakta üst üste duran bize doğrultmuştu. İşte şimdi kafamdan mermi yemeye hazırdım. Gördüğü manzarayla önce ne olduğunu anlamak için Serkan'a bakıp daha sonra beni de üstünde görünce çıkardığı anlamla silahı indirip kafasını yere eğdi.

“Ben öyle bağırma sesi duyunca yardıma ihtiyacınız vardır diye... Neyse ben çıkayım,” dediği gibi kapıyı üstümüze kapattı. Siper ettiğim ellerimi yüzüme kapatıp başımı eğerken Serkan keyifle güldü. Üstünden kalkıp ayağa kalktım.

“Bunda gülecek ne var.”

İmayla kaşlarını havaya kaldırdı. “Hiç... Hâlâ üstündeyim galiba göğsün körük gibi inip çıkıyor. “

Haklıydı, hiçbir şey demeden odadan çıktım. Kitaplığın olduğu odaya doğru koştum ve içeri girip iki kere kilitledim. Arkamı döndüğümde duvara asılı olan yuvarlak aynayı gördüm. Şık bir ahşap çerçevesi vardı. Odaya farklı bir hava katmıştı. Aynayı incelemem bittikten sonra ayna beni incelemeye başlamıştı. Yüzüm kızarmış, boynumdaki damarlar belirginleşmiş, alnım terlemişti. Elimi yavaşça kalbime götürdüğümde bir an kalbim elimde sandım. Boş odada kendimi incelerken nabzımı duyabiliyordum. Kendimi izlemeyi bırakıp, kitapları incelemeye geçtiğimde kütüphanenin rafında bıraktığım telefonumu görüp şükrettikten sonra arananlara girip Meryem’in ismine bastım. Son kavgamızdan sonra rehberde ona verdiğim adı değiştirmiş, kendi adını girmiştin. Normalde “Hemdem’im” diye kayıtlıydı. Anlamı canciğer olmak, çok yakın dost olmaktı.

Telefonu açtığı anda aynı anda bağırdık. “Bir şey oldu!” Yine aynı anda cevap verdik. “Ne oldu?” Bu sefer de aynı anda cevap vermiştik ama yanıtlar farklıydı.

“Serkan!”

“Kaan!”

“Serkan mı?”

“Kaan mı?”

“Tamam önce sen,” diye sıramı verdim Meryem’e. O da iç geçirdikten sonra, “Bana ünlü bir müzayede sergilenen tablosun,” dedi. “O kadar değerli ve güzelsin ki... Sana

bakınca hissettirdiklerin, o kadar zarif ki...” diye devam ederken dünyanın en kötü haberini veriyor gibiydi.

“Eyvah eyvah yakalım sigaraları o zaman!”

Dalga geçtiğim için küçük bir küfür savurup devam etti. “Ama kimin duvarında asılacağına karar ver, dedi. Ya da onun gibi bir şey işte. Neyse benden bir şey çıkmaz boş ver, sana ne oldu Ela?”

Meryem beynimin zorlandığını fark etmiş olacak ki sırayı bana verdi. Kendime olan sinirimle ben de ofladım. “Onun üstündeydim!”

Verdiğim cevabın nasıl anlaşılabileceğini bilmeden söylediğim için Meryem’in şaşırmasıyla kulağımın zarı delinecekti neredeyse.

“Ne!”

Bir şey söylememe fırsat vermeden peşi sıra konuşmaya başladı.

“Kızım, ilk defa seni onun yanına ben gönderdim! İlk defa! Bunu mu bekliyordun adamın üstünde olmak için!”

“Meri...”

“Bırak Allah’ını seversen... Ulan birbirinize silah çekmekten buraya nasıl geldiniz?” Beynim zonkluyordu. Açıklama yapmama fırsat vermeden sürekli söyleniyordu.

“Hayır, tamam Karavan’ı ufaktan sevmiş olabilirim. Adam gibi birisine de benziyor, olabilir. Çok da yakışıklı, aranızda harika bir çekim var. Ama ilk baş başa kalışınızda üstüne mi çıktın adamın?”

“Ay! Meryem, yeter, sus bir Allah aşkına! O çekti beni üstüne. Ben konuşmaya gitmiştim. Ona kendini kötü hissettirdiğim için özür dilemeye yani. Uyuyordu, yanına uzandım.”

“Yanına mı uzandın? Pes.”

“O da beni düşmanı sandı, üstüme çıktı.”

“Dostu da sayılmazsın. Bu arada hani sen üstteydin!”

“Sorun sence hangi pozisyonda olmamız mı, Meri? Ha?”

Meryem sorunun tam olarak ne olduğunu kavrayamamıştı. Aynada kendime bakarken elimi tekrardan kalbime götürdüm. Bir an Serkan’la yaşadıklarım zihnimde canlandı. “*Pardon nesiniz siz, savcı falan mı? Ya da avukat mı?*” “*Ya siz nesiniz? Bir mafya babası mı? Yoksa tetikçi mi?*” Sırıtmıştım. Başka bir an geldi gözümün önüne. “*Arkamda kal!*” “*Hiç sanmıyorum.*” Kıkırdadım istemsizce. Aklıma gelen son cümleyle gözlerim doldu. “*Sen herkese önyargısız hakmaya çalışırken, hana bir kere bile yargısız hakmayı denemedin!*”

Ne kadar süredir bunları tutuyordum içimde... Ne kadar zamandır konuşmuyordum? Telefonun ucundaki ses, kulağıma ulaşınca derin bir nefes aldım. Bir elim hâlâ kalbimdeydi. Sesim hafiften titriyordu. Ağlamamak için kendini sıkan bir çocuğu andırıyordum.

“Meryem... Kalbim çarpıyor. Hem de çok hızlı çarpıyor, durduramıyorum. Acılarımı örtemiyorum nabzımın üstüne. Bakışlarıma tebessüm değişiyor bir anda. Sözlerime iltifat buluyor, uykularıma hayaller doluyor. Öfkemin üstünde yudum yudum damlayan bir sevgi var. Ve gittikçe sevgi gölüne dönüşen damlalarda boğulmak istemiyorum.”

Kendimce açıkladığım konuda kaybolmak üzereydim. Sonunu bilmek istemediğim bir kitap okuyordum. Benim hayatımı konu alan. Başrol bendim. Her okuduğum kitapta özendiğim, hayal edip arkadaşlık ettiğim karakter bendim. Şimdi ne özenebiliyordum bu yaşama ne de hayal edebiliyordum. Kendi karakterimle arkadaş bile olmak istemiyordum. Kocaman kitap sayfalarında kendimi yalnız bırakmak istiyordum.

Her esas kızın karşısına bir de esas oğlan çıkarılırdı kitaplarda... Kaçınılmazdı, biliyordum. İlk başlarda yan

karakter sandığım düşmanım, son bir ayda kabul etmek istemesem de baştan beri esas oğlan olduğunu kabul ettirmişti nabzımın atışlarına. Kitapta yok olup yerimi ona devretmek istiyordum. Ama daha çok sürükleniyordum sayfalarda. Fakat herkes unutuyordu. Ne kadar yan karakter gibi görünse de benden bile esas olan biri daha vardı. Canavarım. Her kitapta sevenleri ayıran kötü karakter burada rolünü bambaşka oynuyordu. Çünkü benim hayatımın sayfalarında sevenler, kavuşmayı aklından bile geçiremiyordu. Canavar bir şey yapmadan geçmişten gelmesiyle, her yeri yakıp kavurmuştu zaten. Sadece kimse bunu fark etmiyordu. Ama daha fazla sayfalarda ismim yalnız geçsin istemiyordum. Kalbimdeki kıpırtılar ismimin yanma başka bir karakter ismi gerektiriyordu. Fakat hayatımın yazarı da çok iyi biliyordu ki benim ismim birisiyle asla yan yana gelemezdi. Ne canavarım ne geçmişim ne de kara deliğe dönüşen ben buna razı gelebilirdik. Tek dileğim bir an önce kitaptaki sayfalardan ismimin silinmesiydi. Birisini daha derinime hapsedip yok etmek istemiyordum.

“Ela’m?”

Başımın zonklamasıyla kütüphanenin yanındaki sarı koltuğa oturdum.

“Efendim?” Sesim güçsüz çıkmıştı. Telefonun diğer tarafından sesi gelen Meryem boğazını temizleyip derin bir nefes aldı.

“Şimdi söyleyeceğim şey için özür dilerim. Ama bana kızma. Kendine de kızma.” Ürktüm daha dediği cümleyi duymadan. Aklımdaki cümle olmasın diye dua ettim.

“Söyle.”

Sesimdeki korkuyu anlamıştı. Bana söylemek istediği gerçekle yavaşça yüzleşti. Ve sesi kulaklarıma nüfuz etti.

“Ela, sen âşık oluyorsun. Sen gittikçe Serkan Karavan’a âşık oluyorsun,” dedi, Meryem’in umut dolu sesi.

İç çektim gözlerim dolmadan önce. Burnumu çekmeye başladım. Kafamı olumsuz anlamda yana sallıyordum. Canım yanıyordu. Benim aşkımı benden alan adamın yeğenine âşık mı oluyordum? Benim hayatımı bitiren adamın ailesinden birinde mi hayat bulacaktım? Hayır! Bu olmamalıydı. Kendi hayatımın kitabındaki sayfalarda idama mahkûm edilsem bile diğer evrene tek bilet almıştım. Ve tek gidecektim. İlk ve tek!

Meryem bir şey söyleyemediğimi anlayınca telefonu kapattı. Telefonu rafa bırakacakken Yalçın'ın aradığını gördüm. Boğazımı temizleyip sesimin düzgün çıkması için dilek dilerken cevap verdim.

“Komiser?”

“Müjdemo istiyorum!” Sesi neşeli geliyordu.

“Ne oldu?”

“An itibariyle Barbaros Karavan tutuklandı!”

Telefon elimden kaydı. Yavaşça gözlerimdeki yaş kurudu. Birkaç saniye etrafı izledim durgun şekilde. Daha sonra omuzlarımı dikleştirip ayağa kalktım. Aynanın önüne geçip kendime baktım. Derin bir nefes aldım. Bütün acılarımı topladım boğazımda, daha sonra bütün acılarımı zehir atar gibi attım verdiğim nefesimle. Kollarımı gövdemde birleştirdim. Tebessüm ettim. Gururla göğsü kabaran bir anneye dönüştüm. İntikamın zaferiydi bu. Hayattan koparılan sevgilim olacak adamın hayattan aniden kopuşunun bedeliydi. Dudağım yukarı kıvrıldı. Vücudumun ürperen tüyleri bile intikamın gururundandı. Uzun zaman sonra bir kere daha seslendim kendime.

“Geçti Ela... Geçti.”

23

PARMAKLIKLARA VEDA

Aylardır geceleri üstümü yorganım değil, vicdanımın ağırlığı örtüyordu. Geceleri hışımla uyanıyor, dizlerimi kendime çekip acımın içimi yakmasına izin veriyordum.

Adalet! Sözde adaletle lanetler yağıdırıyordum.

Burak'ın, mezarda kemikleri sızlarken, benim başımı koyduğum yastık da tabutun tahta parçasından biriydi. Dışarıdan verilen cenazemin salası, içimde hâlâ rahat bir şekilde verilmemişti. O cenaze toprağı verildiğı gün, evleneceğim adamın üstüne kürekle toprak atılırken, ondan geriye isminin yazıldığı tahta parçası kaldığında, kendi omuzlarımda kendi cenazemi toprağı koydum ben. Uzun süredir onunla birlikte toprak altındaydım. Yerin üstünde olsam bile ruhum toprağın altında dolaşıyordu.

Daha sonra bir şeylerin eksik kaldığını gördüm. Benden başka eksik kalan bir şeydi.

Adalet eksikti!

Ruhum tırnaklarıyla yeryüzüne çıkmak için toprağı kazıdı. İlk başta yapamadı. O gücü kendinde bulamadı. Her

zaman ona güç verecek adam şimdi yoktu. Onu elinden tutup ayağa kaldıran adam şimdi tımağını bile değdiremiyor-du ruhuma.

Peki, ben nasıl ayağa kalktım?

Bugüne nasıl geldim?

Acılarımın ağırlığını nasıl sakladım?

Asla kolay olmadı...

Ruhumu bedenime dikişlerle tutturmaya çalıştılar. Önce damarlarımda iğreti bir his hissettim. Her şey iki-üç milimlik iğne ucunun, damarıma girmesiyle başladı. Günün belirli saatinde kollarımda gezinen serum torbalarıyla devam edildi. Elimin üstünü, kollarımı hep deldiler. Hemşireler, gözümün içine iğne canımı yakar diye bakıyordu. Her iğne vurulduğumda ümitle tepki vermemi bekliyorlardı.

Ben ise yere sabit bakıyordum. Kimi zaman gözümü kırpmadan kimi zaman gözümünden dökülen yaşları fark etmeden öylece bomboş bakıyordum. Daha sonra yüzümdeki kemikler sayılmaya başlandı. Bacaklarım kırılacak kadar inceldi. Gözaltılarım metrelerce uzaktan görünüyordu. Tınaklarımın üstlerinde beyaz çizgiler gün geçtikçe çoğalıyordu.

Bazı geceler Burak gelip üstümü örtüyor, daha sonra tam elimi uzatacakken ortadan kayboluyordu. Çıkıyordum hastane odasından. Koridor boyunca onu arıyordum.

Sigara içme saati gelmiş olabilir diye tahmin ediyordum. Hızlı şekilde hastanenin teras katına çıkıyordum. Orada da yoktu. Gözlerimle etrafı ararken, kollarıma sarılan ellerle başımı sevdiğim adamı görmek için çeviriyordum. Ve nöbetçi hemşireyi görüyordum. Sonra gözümdeki fer sönüyordu. Yanağıma gelen renk soluyordu, anlıyordum.

O ölmüştü.

Gitmişti.

Bacaklarım aldığı gücü boşaltırken yere çöküyordum. Sesli şekilde ağlamaya başlıyordum.

İlk ay bu şekilde geçmişti. Geçirdiğim sinir krizleriyle devam etti süreç. Her gece uykudan çılgınlık eşliğinde, istemsiz şekilde kendimi kasıp nefessiz kaldığım zamanlarla doluydu.

Meryem, Hızır gibi imdadıma yetişir, cama çıkarırdı, ben olduğum yerde titrerken. Daha sonra yatağımın yerini değiştirip, başlığı camın yanına çevirdi. Geceleri nefes almakta zorlandığımda hemen camı açar, odayı havalandırırdı.

Hiçbir şey değişmiyordu. Çareyi deri koltuğuna oturduğumda, derin düşüncelere daldığım terapistte buldum. Sor-du, sordu. Ve sordu. Kemik gözlüklerinin arkasından, eli çenesinde söylediklerimi dikkatle dinliyordu. Anlıyor gibi onaylayıcı sesler veriyordu.

Ne büyük yanılgı!

Derdimi dinleyen beni anladığını sanıyordu. İnsanlar kendilerini kandırmaya bayılıyordu. Onlar da biliyorlardı!

Anlıyorum dediklerini asla anlamadıklarını...

Kendini ve karşıdakini teselli etmek için kurdukları bir cümleydi sadece. Her hafta gitmeye başladığım klinik odası da hayatımın bir parçası olmuştu. Terapistim her hafta daha iyi gittiğimi düşünüyordu. Ben ise sona ne kadar yaklaştığımı düşünüyordum.

En acısı da çocukluğuma indiğini düşünen terapistin, benim çocukluğumdan hiç çıkamadığımı bilmemesiydi.

“İyiyim” kelimesi dudaklarımdan çıkan bir refleksti. Herkesi kandırdığım bir silahtı.

Zamanla değişen tek şey, Burak’ın artık geceleri yanıma gelmemesi idi. Doktorun yazdığı ilaçlar, hayallerimi zehirlemişti. Her gece üstümü örten Burak bir gece kapıyı kapattı ve bir daha gelmedi. Silindi hayallerimden...

Artık geceleri uyuyabiliyordum. Bunun için pişmanlık duysam da hiç sıçramadan uyuyordum. Uyandığımda ise Burak'sız uyuduğum için kendimden nefret ediyordum.

Böyle iki ay daha geçti. Daha sonra psikiyatristimin de onayıyla iyileştiğim kanısına varıldı. Ne yani? Mutlu muydum şimdi? Uyuyabiliyorum, konuşabiliyorum ve sağlıklıyım diye iyi mi oluyordum?

İyilik fiziksel olarak ölçülebilen bir şey miydi? İnsanın sağlık durumu onun iyi olduğunu mu gösteriyordu? Peki, iyi diye bir şey var mıydı? Şu an hepimiz iyi miydik? İyi olduğumuzu nasıl anlayabiliyor ve emin oluyorduk?

İyi neydi?

Sokak kedisinin titreyen başını okşamak mıydı? Hasta olan arkadaşına bir tas çorba vermek miydi? En sevdiğin tatlıyı sıra arkadaşınla paylaşmak mıydı?

Ya da daha büyük bir şey miydi?

Kimsesizler yurduna milyonluk bir bağış mıydı mesela? Daha farklı bir şey miydi? İnsanlara vaaz veren bir din adamı olmak mıydı iyilik? Yoksa öğrencilere ders anlatan bir öğretmen miydi? Milli bir değer miydi? Vatan mıydı? Yurt muydu? Kültürel bir şey miydi yoksa? Anne baba mıydı iyi olmak? Yoksa evlat olmak mıydı iyi olmak?

Hangisi bu kavrama aitti?

Bana göre hiçbiri değildi! İyi diye bir şey yoktu.

Çünkü iyi hiçbir zaman tam iyi olmuyordu.

En mutlu anınızı düşünün; tam o anda gözünüz uzaklara dalınca çektiğiniz iç çekişi hissedin. Daha sonra kısa bir an burnunuz sızladığındaki o minik acıyı hayal edin. En son ise kocaman gülümsemeden geriye dudağınızın kenarında kalan kırıntı tebessümünü düşünün.

İşte asla iyi olamayacağımızın kanıtı... Belki sadece ben bu kadar melankolik düşünüyorum.

Sona yaklaştığımın farkına varıyordum. Ama geri adım atıp başlangıca gitmeye ruhum üşeniyordu. Her sabah uyandığımda bu sabah da son olmamış diye ayaklarımı yataktan sarkıtıp başımı ellerimin arasına aldıktan sonra düşünüyordum.

Benim canım yandı. Kavruldu. Daha sonra kül oldu. Geçmişimin rüzgârı da o külleri etrafa savurdu.

Benim uzun zaman sonra bir hayalim vardı. Kenarından, köşesinden tutunarak gökyüzüne çıktığım... Ve bir gün aniden hayalim ellerimden çekip alındı. Tam göğün en yüksek yerinde hayalim kayboldu. Ve sert bir iniş yaptım betonun üzerine. O kadar sertti ki kırılmayan hiçbir yanım kalmamıştı. Kalbim cam gibi tuzla buz olmuştu.

Dördüncü ayın başına geldik. Her zamanki gibi odanın cam kenarına oturmuş dışarıyı süzüyordum. O sırada odanın kapısı çalındı. Aldırış etmeyip dışarıdaki tatlı telaşlı insanları izlemeye devam ettim.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki yarışırken az önce odaya giren kişinin Meryem olmadığını fark ettim.

“Dışarıda bir değişiklik var mı?” diye sordu, Sabri Müdür. O zamanlar çalıştığım amirdi. Beni ilk günden çok sevmiş, asi davranışlarım hoşuna gitmişti.

“Her zamanki yalan hayatlar işte. Yaşayıp gidiyorlar,” dedim gözlerim hâlâ dışarıdaki insanları gözlemlerken.

“Bizim orada işler bayağı karışık ama.” Bakışlarımı karşımda ters oturduğu sandalyeye yönelttim.

“Oradaki hayat da bir gün bitmiyor mu zaten?” dedim hissiz bir şekilde. Daha sonra ekledim. “Belki en mutlu belki en acı gününde. Öyle böyle bütün hayatlar bitiyor bir gün.”

“Bitmedi mi, be kızım?” Yavaşça gözlerimi kaldırdım. Bir damla gözyaşı aktı gözümünden.

“Benden geriye bir şey kalmadı ki biteyim.”

Bir hışımla ayağa kalkıp sandalyeyi geriye itti. Sabri Müdür, beni kolumdan tutup odadan çıkardı. Hiçbir kuvvet uygulamadan ne yapacağına bakıyordum. Meryem bu halimizi gördüğünde müdahale etmek için yeltenmişti ama Sabri Müdür'ün bakışlarıyla geri çekilmek zorunda kaldı.

Salonun ortasındaki aynanın karşısında durdu. Hâlâ yaptığına bir anlam bulamıyordum kafamda. Arkama geçip omuzlarımdan tuttu ve aynaya göre hizaladı beni. Elleri omzumdayken halı silkeler gibi sarstı.

“Bak! Görüyor musun aynadakini? Tanıdın mı?” dedi güçlü bir sesle. Kendime baktım. Kendimle ilgisi olmayan kendime. Gözlerimin altı bir uyuşturucu bağımlısının göz altıyla eşdeğerdi. Vücudum hafif bir rüzgârda uçup gidecek bir tüy gibiydi. Biraz dikkatli bakarsam kemiklerimi sayabilirdim. Saçlarım bakımsız, kırıklarla doluydu.

Tuttuğunu koparan savcı yerine, tutunmaya çalıştığı her yerden kopan bir Ela Aydemir vardı.

“Be-Benim.” Sabri Müdür sinirle bir kere daha sarstı omuzlarımdan.

“Yanlış! Bu sen değilsin! Benim tanıdığım Ela bu değil. Bu güçsüz, acınası kadın değil! Sen bu aynada gördüğün kadın değilsin!” Omuzlarımdan boynuma uzanan ağrıya zar zor ayakta durabiliyordum. Müdür, her omzumu sarstığında beynim küçük bir zelzele yaşıyordu.

“Be—Benim.”

“Hayır! Sen değilsin!” Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki bir anda bütün camlar kırılacak sandım. “Benim bildiğim Ela kekelemez, gözleri dolmaz. Benim bildiğim Ela dik durur, kamburu çıkmaz.”

“Mezara gömdüğüm cenazenin ağırlığından oluştu o kambur, Müdürüm!” Daha fazla tutamadım kendimi.

“Bitti Ela, gömdün. Gömüldün. Şimdi dirilme zamanı...” Sesi sinirliydi ama bir o kadar da destekleyiciydi.

“Siz benden vazgeçin, Müdürüm.”

Cevabım onu daha da sinirlendirmişti. Omuzlarımı bıraktı. Omzumdaki eller çekildiği için bir-iki saniyelik sendeleme yaşadım. Daha sonra toparlanıp evin çıkışına yönelen müdüre baktım. Tam çıkacakken yerinde saydı. Ve geri döndü. Bana baktı. Birazdan söyleyecekleri beni derinlere sürükleyip boğacak cinstendi. Gözündeki o hırslı bakış aklımdan hiç silinmeyecekti.

“Evleneceğin adamın katilleri dışarıda başkalarının evleneceği adamı öldürsün. Sen de hiç dinmeyecek acının yasını çekmeye devam et! Hatta her sevdiği öldürülen mesleği bırakıp hayata küssün!”

Küçük bir çocuğu azarlar gibi davranması canımı yaktı. Dediklerine daha fazla katlanamadım. Sinirle bir adım atacakken dizlerimin bağı çözüldü ve yere kapaklandım. Dudaklarımdan acı bir çığlık döküldü.

“Yeter!” Yanı başıma gelip bana tepeden baktı. Acıyor gibi değil baktıkça derinlerinde bir şeyler yaşıyor gibi bakıyordu.

“Benim sevgilim öldürüldü!” diye bağırdım acıyla. Boğazım acımişti.

“Benim de karım öldürülmüştü! Gözümün önünde! İki çocuğumla beraber!”

Sabri Müdür de aynı şekilde tonladı. Aynı acıyı yaşamıştık. Onun canı daha çok yanmıştı. “Ama ben kalkıp devam ettim. İçim çürüye çürüye, kalbim söküle söküle devam ettim! Canımdan can gitti. Ama ben yeniden dirildim!” Sabri Müdür yanıma çökmüş ağlamamaya çalışırken, titreyen sesiyle anlatmaya devam ediyordu.

“Bir günde ailem yok oldu benim. Hepsini ben gömdüm. Hepsinin üzerine toprak attım! Sonra da onların üstüne toprak attıran şerefsizleri parmaklıkların ardına gömdüm.”

“Gücüm yok, Müdürüm.” Bu sefer umutla tuttu kollarından.

“Hayır var. Ben inanıyorum. Sana bunu yapanları içeri attırabilirsin. Yapabilirsin Ela.”

Yapabilirsin Ela.

Burak için...

İşte o gün yeniden kalktım ayağa.

Şimdi bu kapının önündeysen, Sabri Müdür sayesindeydi. Sabri Müdür, beni Emniyet’e gittiğim zaman iyi karşılayan, seven tek kişiydi. Hep savcı ve polislerin anlamsız şekilde düşman olacaklarını sanırdım. Sabri Müdür ise beni ilk gördüğünden beri hep kızı yerine koymuştu. Niye bana karşı bu şekilde olduğunu sorduğumda ise diğer savcılardan farklı bir özelliğimin olduğunu söylemişti. Bu özelliğimi hiçbir zaman bulamamıştım. Ama beni sevip, kollaması hoşuma gidiyordu.

Kendisinin tayini çıkıp gitmesine rağmen o sözleri o desteği aklımdan bir gün bile gitmemişti. O olmasaydı hiç bitmeyecek yasımı tutarken ölüp gidecektim bir yerlerde.

“Hoş geldiniz, savcım. Barbaros Karavan içeride.”

Koridordan geçen görevliye başımla selam verip derin bir nefes aldım.

Şimdi canavarınla yüzleşme zamanı, Ela. Merak etme o artık sana zarar verecek bir durumda değil. Kilitli bir kafeste o.

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra, en ciddi yüz ifademi takınıp kapının kolunu aşağıya indirdim. Oda loştu, tavandan gelen cılız ışık canavarımın yüzünü aydınlatıyordu. Ellerini sabit bir şekilde masaya uzatıp omuzlarını geriye atmış rahat bir izlenim veriyordu. Saçları iyice kırlaşmıştı. Derin bir nefes daha aldıktan sonra tek kelime etmeden karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Boğazımı temizledim. Ve gözlerinin içine baktım.

Bu benim için o kadar zordu ki... Kırmızı Başlıklı Kız'ın onu yutan kurda son kez bakması gibi... Pamuk Prenses'in gözleri kapanmadan cadıya bakması gibi... Külkedisi'nin saatin 12 olduğunu görmesi gibiydi.

Tek fark onların kurtarıcılarının başkası, benim ise kendim olmamdı.

Yüz hatları yumuşayıp dudakları kıvrılırken, "Seni görmek ne büyük zevk, kızım," dediğinde son kelimesi içimi titretmişti. Tırnaklarımı masanın altından avucuma geçir-miştim. Suratında en ufak bir suçluluk veya pişmanlık izi yoktu. Sanki bu duyguların varlığından habersizdi.

Derin bir nefes alıp nefretle baktım.

"Seni dört duvar arasına sıkıştırmak ne büyük zevk, Barbaros Karavan."

Sadece gülümsemekle yetindi ve bu bile midemi bulan-dırmaya yetti.

"Küçük bir kızken de böyle olmayacak hayallere kapılırdın sen. Özgür olmak, sevmek, güçlü olmak gibi," dediğinde hamle sırası ona geçmişti.

Söyledikleri mideme büyük bir yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Nefesim iki saniyeliğine kesildi. Gözlerim dolmamak için bir yay gibi gerildi. Dudaklarım büküleceği an onları topladım. Ve küçümser gibi gülümsedim.

"Saçın aklaşmadan önce de kendini bir bok sanırdın!"

“Eskiden ağzın bozuk değildi. Değişmişsin.”

Beni bu kadar iyi tanıması sinirimi bozuyordu.

“Her zamanki gibi kötüsün. Doğuştan kötü, değişmemişsin.”

Kafasını masaya yaklaştırıp gülümsedi.

“Seni o ağaçtan aşağı indiren bendim kızım. Unutma,” dedi sanki ben her şeyi unutmuşum o da hatırlatmaya çalışıyor gibi...

Onun gibi masaya eğildim. “Haklısın. Beni o ağaçtan indiren sendin. Ama tekrardan o ağaca çıkarıp kocaman ormanda beni yalnız bırakan da sendin! En sevdiğimi elimden alan da sendin!”

Boynumdaki damarlar gerilmişti hissediyordum.

“Ben, senin sevdiğini elinden al...” Daha fazla konuşmasına dayanamayıp ayağa kalktım. Ellerimi hiddetle masaya vurdum.

“Yeter! Ben o ağacı kestim. O küçük kız öldü! Ne çıktığım ağaçtan inmek için yardım almaya ne birisinden güç dilenmeye ihtiyacım var. Karşında o aciz küçük kız yok! Ela Aydemir var! Savcı Ela Aydemir!” diye gürlediğimde arkamdaki sandalyeyi iterek odadan çıktım. En son duyduğum ses, betonla buluşan sandalyenin sesiydi.

Koridorda nefes nefese yürürken yalpalıyordum. Sol tarafımda batan bir şey varmış gibi acı veriyordu. En sonunda tıkanıp, odanın önüne gelmeden son gayretle duvara tutundum.

“Ela!”

Arkamdan gelen Yalçın kötü olduğumu anlamış ve koluma girerek odama kadar götürmüştü. Daha sonra odadan çıktı ve saniyeler sonra döndü. Elindeki şişeyi babacan bir tavırla uzattı.

“Biraz su iç. Betin benzin atmış.” Benim için telaşlanması kesik kesik aldığım nefeslerin arasında gülüşe dönmüştü.

“İyiyim, komiser. Sadece biraz gerildim. Su için de teşekkür ederim.”

“Senin bugün çiçek açman lazım değil miydi? Aylardır beklediğin haberi aldın sonunda,” dedi.

Yarım yamalak gülümserken, “İyiyim. Heyecanlandım biraz,” diye mırıldandım. İnanmadığını anlamıştım. Ama beni yormamak için kafasını anlamış gibi salladı ve yüzüme bakmaya başladı. Bakışları değişti.

Yüzüm çok mu kötü görünüyordu yoksa? Şüphelendiğimi fark etmiş olacak ki, başını karşı tarafa çevirdi.

“Eee, Barbaros Karavan dosyası kapandı mı?”

“Öyle görünüyor,” dedim umursamaz bir tavırla.

“Yakında da bana yol görünür. Sonuçta bu dosya için gönderilmiştim.” Söyledikleriyle kafamı ona çevirdim. Kaşlarım havalanmıştı.

“Hemen gönderirler mi seni?”

“Merak etme. Hemen kurtulursun.” Espriyle söylediği şey canımı sıkmişti.

“Öyle deme be Yalçın. Güzel anılarımız da vardı. Bir savcı ve polis ilişkisine göre harika bir ikiliydik.”

Bir an gözleri daldı. Yüzünde anlam veremediğim bir gülümseme vardı. Sanki aklına bir şeyler gelmişti.

“Olmaz olur mu, elbette var.”

Birbirimize bakıp gülerken, dışarıdan gelen sesle mutlu kalacağım sürenin maksimum bu kadar olacağını anlamıştım bir kere daha.

Kapıyı açıp başımı koridora uzattığımda karşımda hesap sormaya kalkışan bir Serkan Karavan vardı.

Evdeyken bana gelen telefon, Serkan’a da gelmiş olmalı ki hızlıca hazırlanıp yola koyulmuştu. O benim haberimin olmadığına emin gibiydi. Tek bir davranışım yoktu haberi aldığıma dair. Beni eve bırakmış kendi de üstünü değiştirmek

için odasına geçmişti. Fakat ben ondan önce hazırlanıp çoktan bir taksiye binmiş, Emniyet'e gelmişim.

Geniş omuzları ve dik duruşuyla çok heybetli görünüyordu.

“Siz kim oluyorsunuz da benim amcamı tutukluyorsunuz?” diye bizi azarlamaya kalkışırken, bir adım öne çıkıp onun gibi bağırdım.

“Burası Adliye beyefendi! Laflarınıza dikkat edin!” Beni gördüğünde gözlerindeki sinir ikiye katlanmıştı.

“Savcı!” Sinirle üzerime yürürken araya giren üçüncü kişiyle olduğu yerde kaldı.

“Devletin yerine bağırarak girip, yine aynı şekilde devletin savcısının üzerine yürüyemezsiniz, beyefendi! Aksi takdirde sizi de amcanızın yanına almak zorunda kalabilirim.”

Yalçın'ın uyarısına daha fazla hiddetlenip, onun üzerine de yürümeye kalkışan Serkan'ın kolundan tuttuğum gibi odama ittirdim. Yalçın'a halledeceğimi belli eden bir bakış atıp hızlıca içeri girdim.

“Bırak beni! O komiser bozuntusu görsün bakalım kim kime ne yapıyor?”

Kapıya doğru yürürken omuzlarından ittirip burnunun ucunda durdum. Ne yaptığımı anlamaya çalışan gözlerle beni süzüyordu.

Koyu gözlerinin içine baktım.

“Göster.” Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü, anlamamıştı.

“Hani gösterecekmişsin ya, kimin kime ne yaptığını? Bana göster. Karşımdayım Karavan hadi!”

“Ela...”

Sesindeki tını değişmişti. Sanki sinirli sesine başka bir şey bulaşmıştı.

Ellerimi iki yana açıp meydan okudum.

“Ne Ela? Ne? Kolay değil mi öyle boy göstermek? Emir altında olan insanları azarlamak!” Magandalık işinize geliyor!” diye sesimi yükselttim.

Dedikleriyle gözleri daha da koyulaşırken, “Ben maganda değilim!” diye öfkeyle soludu. Kendimi geri çektim.

“Hayır öylesin! O hastaneleri basıp hemşirelere, doktorlara saldıran hakaret eden insanlardan hiçbir farkın yok! Beklemeye, ertelenmeye, olumsuz cevaplara tahammülün yok! Hayır denmesine bir kabulün yok!”

Söylediklerimin doğruluğunu büyüyen burun deliklerinden anlıyordum. Devam ettim.

“Şimdi savunma da yaparsın. Ben maganda değilim. Mafyayım diye! Ama benim gözümde aynısınız! Mafya sadece magandanın lüks versiyonu! Hepiniz bayılıyorsunuz insanların sizden korkmasına! Saygıdan değil korkudan adınızı önüne unvan konulmasına! İnsanları koruyorum diyerek kendinizi kandırmaya!”

Ona doğru bir adım attım.

Hâlâ sessizliğini koruyordu ama göğsü yükselip iniyordu.

“Şimdi söylüyorum. Ben ne senden emir alan o yalakalarındanım ne de o korkup kendini korumaya çalışan insanlardanım! Devletin savcısıyım! Ne göstereceksen göster! Ne yapıyorsan ya da neyi yapabilecek kapasiten varsa onu yap!”

“Savcı...” diye dişlerini sıktı.

“He yapamıyorsan da çık git odamdan! Kimseye de bir daha gövde gösterisi yapma!”

Gözlerinin içine baktım. Yüzümde tek bir ifade yoktu. Tek bir his yoktu. Biraz daha yüzüme baktıktan sonra kapıya yöneldi. Çıkmadan son cümlesini söyledi.

“Amcamı tekrar hapishaneye koymanıza izin vermeyeceğim!”

Kapıya dönüp hırsıyla baktım.

“Eninde sonunda amcanı o hapishaneye gömeceğim!”

Kapıyı suratıma kapattı.

Birkaç dakika odada kalıp sakinleştikten sonra paltomu sırtıma geçirip, koridora çıktım. Barbaros’un olduğu odaya girdiğimde boş görüp dışarı çıktım. Görevliye nereye götürdüklerini sordum. Avukatı geldiğini ve alt kattaki salonda görüşüldüğünü öğrendiğimde hızla alt kata indim.

Adımlarım alt katın gri koridorlarında hızlanırken her yerde onları arıyordum. Odaya girdiğimde masada oturan başsavcının karşısında Barbaros, Serkan ve avukatının olduğunu gördüm.

“Gel Ela, Seni göremediğim için çağırmadım. Biz de Barbaros Karavan’ın serbest kalmasını konuşuyorduk.”

Gözlerim kısılırken elim hâlâ kapının kulpundaydı.

Serbest kalma!?

“Anlayamadım başsavcım? Serbest kalma derken?”

Başsavcı anlayışla kafa sallarken Barbaros Karavan’a dönüp, “Evet,” dediğinde sinirden güldüm.

“Başsavcım, Barbaros Karavan’ın en az iki senesi daha var!” diye savunmaya geçtiğimde masanın sonunda kucağında çantasını taşıyan avukat konuştu.

“Müvekkilime suçlu diyemezsiniz Ela Hanım. Kendisinin cezası çoktan bitmiştir.” Kaşlarım çatılırken odadaki herkes tek bir saniyede silinmiş de sadece canavarım ve ben kalmış gibi ona döndüm.

“Ne bitmesi ya! Neyden söz ediyorsunuz siz?” Öfkeyle çıkan sesim yükselmişti.

“Ela Savcı, sesini alçalt lütfen. Barbaros Bey’in cezası bitmiştir. Kendisi tahliye oldu.”

Damarlarım sinirden çatlatacak gibiydi. Başım duyduklarımınla zonkluyordu.

“Bakın başsavcım, ne tahliyesi? Suçlu bu adam! Katil bu adam!” Sesim titremiştir, Serkan ve Barbaros Karavan sessizliklerini korurken yüzlerinde ifade yoktu.

“Ela Savcı, Barbaros Bey dün sorguya alındı ve her sorumuza cevap verdi. Bizimle işbirliği yaparak bazı isimler verdi. Cezasını yattı şimdi tahliye olacak. Buradaki işiniz bitti.”

“Bu adam bu odadan çıkmayacak!” Gözlerimdeki kinden karşımdaki avukat ürkmüştü.

“Ela kendine gel.”

“Başsavcım bu adam bu odadan çıkmayacak dedim. Bu adam buradan çıkmayacak!” Parmağımı sinirle karşımdaki canavarıma yönelttim.

“Savcı, çık odadan.” Beni mi kovuyordu? Onu mu koruyordu?

“Ama başsavcım...”

“Çık odadan.”

Gözüme oturan kanla odadan hızla dışarı çıktım. İç çekişlerim hıçkırıklara dönüşmeden temizlik görevlilerinin odasına yönelip içeri girdim.

İnanmak istemiyordum.

Bitemezdi cezası...

Daha cezası vardı.

Kapıya sırtımı yaslayıp dizlerimi kendime çektim.

“*Prenses.*” Duyduğum sesle gözüm odayı taradı. Bu onun sesiydi.

“*Prenses. Alamadın intikamımı...*” Burak’ın sesiydi bu.

“*Başaramadın, Prenses,*” diye çınladı kulaklarımda.

Başımı ellerimin arasına alıp kafamı yavaşça iki yana sallamaya başladım. Susmasını bekliyordum. Ama durmadan aynı şeyleri söylüyordu.

“*Başaramadın.*”

“Sus. Sus! Ne olur sus. Devam etme!” Gözlerimi kapalıyken olduğum yerde sallanmaya devam ediyordum.

“Allah’ım yalvarıyorum sana. Lütfen sussun.”

Burak’ı hayal kırıklığına uğratmıştım. Ben intikamımızı alamamıştım. Saç diplerimden tımak ucuma kadar iğne batıyordu vücudumun her tarafına.

Orada ne kadar kaldım hatırlamıyorum ama içim boşalıncaya kadar ağladım. Acım geçmedi. Hatta deşilip yeniden kanatılmıştı en derin yaram. Ama buna damlayacak bir gözyaşı bile kalmamıştı. Ayakta durabilecek hale geldiğimde odadan çıkıp kendimi dışarıya attım.

Rüzgâr yüzümü yalayıp geçerken, ben içimi biraz daha titretmesine izin verdim. İlk gördüğüm sarı renge elimi kaldırıp taksi olup olmadığına emin olmadan bindim. Neyse ki doğruydum. Son kez bu adresi veriyordum gitmek için. Birazdan bütün eşyalarımı alıp kendi düzenimin olduğu, canavarın erişemeyeceği güvende olacağım bir yere gidecektim.

Anahtarı çevirirken kapı, Gülten abla tarafından açıldı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Nedenini sormaya halim olmadığı için üst kata doğru yöneldim. Odama geçerken, bileğime gömülen parmaklarla geriye döndüm.

Deren’in mavi gözleri öfkeliydi. “Babamdan ne istiyorsun Ela?”

O an Deren’in gözlerinde ilk defa başka bir şey gördüm. Midemin kasılmasını yol açan bir duygu...

Bana karşı ilk defa sorgulayıcı bakıyordu.

“Deren bırak beni.” Bileğimi kurtarıp odaya girdim.

Dolabın içindeki valizi alıp yatağa atarken arkamdan o da gelmişti. Ben kıyafetleri yavaşça valize koyarken bir kere daha bileğimi kavradı.

“Sana bir soru sordum. Ya ne istiyorsun babamdan! Onu içeri arttırmaya çalışmışsın. Niye yaptın bunu?” derken sesinde hayal kırıklığından çok nefret vardı.

Demek ki haber duyulmuştu.

Deren'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Sakin olmalıydım.

Tekrardan bileğimi kurtarıp çekmecedeki eşyalarımı yerleştirmeye başladım. İkinci valizi de kapının arkasından alıp açmıştım.

“Bana cevap ver!”

Kulaklarıma dolan, kırılan bardağın sesiyle gözlerimi kapatıp dudağımı dişledim. Sakin olmam lazımdı. Komodinin üstündeki kar küresine elim gittiğinde ise Deren, benden önce davranıp eline aldı.

Kar küremi eline aldı!

Hayır Deren! O kadar değil! Bunu yapma.

Hırçın, dalgalı mavileriyle benim kahverengi gözlerimi boğarken, elinde tuttuğu kar küresini yüzünü buruşturduğu gibi yere fırlattı. Saniyeler sonrasında kulaklarımda çınlayan cam seslerinin kalbimden gelmesini o kadar çok isterdim ki!

O kar küresini bana Burak almıştı. Sevgililer Günü'nde bana kar küresi almıştı. Sırf ben mutlu olayım diye!

O kar küresini Burak almıştı bana...

İçinde bankta oturan iki âşığın olduğu, kar tanelerinin bulunduğu kar küresi... Onu bana Burak almıştı...

“Cevap ver bana!” diye gürlediğinde gözlerim hâlâ yerdeki cam parçalarında idi.

Deren, bardağın son damlasını çoktan taşıırken gözlerimdeki öfkeyle baktım. Üzerine yürüdüm. Bunu beklemediği belliydi. Temkinli adımlarla geriye gidiyordu.

Buz gibi bir sesle, “Cevap mı bekliyorsun benden?” dedim.

“E-Evet!”

Bu sefer benim parmaklarım onun koluna gömüldü. Sert bir şekilde kollarından tuttum. Canının yandığını biliyordum fakat bu umurumda olan en son şeydi.

Kelimeleri bastırarak, “Çünkü senin baban bir katil,” dediğimde içinin titrediğini gördüm. Susmadan devam ettim. “Anladın mı beni? Senin baban katil! Masum birinin kanını taşıyor ellerinde!” diye haykırdım.

Acıdan kocaman olan gözbebeklerime baktı. Duyduklarıyla şoka girmiş, gözleri dolarken kafasını iki yana sallıyordu. Daha çok sarsarken yüksek sesle, “Katil senin baban! Katil! Duydun mu? Senin baban katil! Katil!” diye geriye ittim.

Bütün dünyaya haykırır gibi bağırıyordum. Herkese duyurmak gibi ister gibiydim Defalarca sayıkladım bu kelimeyi herkesin aklına kazır gibi avazım çıktığı kadar bağırdım.

Ne yaptığımı biliyor muydum?

Hayır.

Yapmak istiyor muydum?

Evet.

Gücüm kalmadığı için yere çökerken ellerim zemini dövüyordu.

“Katil o!” derken sesim cılızlaşmıştı.

Odaya apar topar giren Kaan, kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Deren ise odanın ortasına gözlerinden yaşlar akarak inkâr ediyordu bu söylediklerimi. Odadan sinirle çıktı.

Ben kısılmaya başlayan sesimle sayıklamaya devam ediyordum.

“Ela kendine gel. Kendine gel.”

Ellerim, Kaan’ın gömleğinin yakasına yapışmıştı.

“Katil o Kaan. Katil.”

Yakasındaki ellerimi kurtarıp saçımı okşadı bir ağabey edasıyla. Başımı göğsüne yaslarken fısıldadı usulca.

“Tamam, ben inanıyorum sana. Ama lütfen sakinleş biraz.”

Ben toparlanamadan Deren ikinci bir fırtınayla odaya esti. Hâlâ öfkesini üzerinde taşıyordu. Gözleri onaylamaz şekilde beni süzüyordu.

“Olmadı Ela! Evet, başından beri benim yanımdasın ama beni kurtarman ya da bana destek olman, asla babama iftira atma hakkını sana vermez!” dediğinde alayla güldüm.

İftira?

“Bu zaman kadar yaptığın her şey için teşekkürler,” derken sesi ilk defa bu kadar yabancıydı.

“Şimdi eşyalarını da al, defol git evimden.” İşaretparmagıyla kapıyı gösterdi.

O an bu eve gelmek istemediğimde beni ikna eden kişinin Deren olduğu aklıma geldi. Bu evden kaçıp bana sığınan kişinin Deren olduğunu hatırladım. Şimdi ise “evim” diyordu.

Kaan’ın göğsünden ayrılırken acıyla gülümsedim.

Tek kelime etmeden kıyafetlerimi valize yerleştirdikten sonra ahşap zeminde tekerlekleri sürüklemeye başladım.

“Ben yardım ederim, Ela.”

Kaan’ın yardımıyla kapının önüne kadar getirebilmişim. Minnettar bir bakış attığımda önemi yok der gibi başını salladı.

Kapıyı açmadan son kez evi gözlerimle taradıktan sonra çoğu ev üyesinin evde olmadığını anladım. Gülten ablayla vedalaşıp adım attım.

Kapı açıldığında ise beni ve elimdeki valizi gören kömür gözlü adam birkaç saniye durdu. Ardından dudaklarından, “Abla!” lafı çıktı.

Mert...

Belki şimdi o da beni suçlayacaktı. O da adaletsizliğin hesabını bana kesecekti.

Bir şey demeden önünden geçerek valizi sürüklemeye devam ettim.

Ve duyduğum sesle sokağa adım atmadan yolun ortasında kalakaldım.

Sitem dolu bir sesle, “Beni unuttun!” dedi.

Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Gözümünden düşen yaş benim yanımda olduğu içindi.

Deren sinirle, “Mert, beni bırakacak mısın?” dediğinde Mert, Deren’e döndü.

Kafasını olumsuz anlamda iki yana sallarken, “Kusura bakma Deren ama ben bu eve kiminle geldiğimi unutmadım. Bence sen de seni, bizim eve kimin getirdiğini unutma,” dedi.

Deren’in, bir şey söylemesine izin vermeden, “Eşyalarımı gönderirseniz sevinirim,” dedikten sonra bana doğru ilerledi.

Gözüm yaşlı şekilde sessizce caddeye kadar ikimiz de konuşmadan yürüdük. Yoldan çevirdiğimiz takside de bu durumu sürdürdük. İkimiz de taksiden inip parayı ödedikten sonra ben eve yürürken, Mert olduğu yerde duruyordu.

“Gelsene.”

Küçük bir çocuk gibi gülerek kafasını olumsuz şekilde salladı. Siyah saçlarını elleriyle arkaya doğru tararken, “Ben bakkala gideceğim,” dedi muzır bir ifadeyle. “Ev tamtakırdır şimdi.”

“İyi bakalım,” dediğimde arkamı dönüp, kapıyı açmak için anahtarı cebimden çıkardığımda ise tekrar seslendi. Bugün beni tek mutlu eden soru buydu.

Belki uzun süredir yanımda yoktu ama Mert benim kardeşimdi.

“Gelirken sana ne alayım?”

“Çikolatalı gofret!” dedim çocuk gibi bir edayla.

24

KAÇTIĞIN ŞEYLER

“Ben senden boşanmak istiyorum Cahit! Anlamıyor musun?”

Yine birisinin sesi, Adliye koridorlarından odanın içine doğru süzülüyordu. Sakince sandalyeden kalkıp koridora çıktım. Otuzlu yaşlarında kısa boylu ve zayıf bir kadın ile yine aynı yaşlarda olan uzun yapılı bir adam tartışıyorlardı. Adamın mimikleri gittikçe gerilen bir ipe benzerken kadın, o ipin kopup bitmesini isteyen bir ifadeyle direniyordu. Elini havaya sallarken, “Ne boşanması ya? Bir tane tokat yedin diye insan boşanır mı?” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Kadın, duyduklarına inanamıyor gibi, “Ben sana ne dedim? Eğer bana bir gün vurursan bu ilişki biter demedim mi? Sen de ben asla öyle bir şey yapmam, demedin mi? Bitti bu iş boşanıyoruz!” diye gürledi.

Odamın kapısının önünden çiftin hararetli kavgasını izlerken yan odanın kapısı açıldı. Bu yeni göreve gelen avukat kızdı. Gördüğü manzarayla işinin zor olacağını fark eden kız, karı kocayı sakinleştirmek için aralarına girdi ama nafileydi.

Adam, “Allah’ım ya! Zamana bak! Şu geldiğimiz döneme bak! Bir kadın kocası ona bir tokat attı diye yeri göğü inletiyor!” diye ellerini yukarı kaldırdı. “Benim babam da anneme tokat atmıştır. Annem ne yapsaydı? Gidip boşansa mıydı yani? Susup oturdu evinde. Şimdiki kadınlar iki tokat yese soluğu Adliye’de alıyorlar.”

Verdiği tepkiye, sakince gözlerimi yumdum. “Allah’ım sabrımın sınırı yine sonuna kadar zorlanıyor. Sen yardım et.”

Adamın sözleri, aklıma başkasının sözlerini getirirken burnum sızladı.

Yıllar önce kanepede otururken televizyonda çıkan bir haber için düşüncelerini söyleyen babam zihnimin orta köşesine kuruldu. Televizyondaki haberde kadının, kocası ona vurduğu için suç duyurusunda bulunduğu yazıyordu. Haberin başlığında adamın içeriye alındığı geçmişti. Babam haberi duyduğu gibi küplere binmişti. Kendi kendine söyleniyordu. Öyle bir bağınıyordu ki televizyona karşı, içeride bir sonraki günkü sınavıma çalışırken kitabı defteri bırakıp telaşla salona doğru koşmuştum.

“Şu kanuna bak ya! Eskiden böyle miydi? Anneler çocuğunu terbiye ederdi dayakla! En ufak bir tokatta herkes mahkemelere, polislere koşmazdı. Geldiğimiz hale bak! Kadın gidip kocam bana tokat attı diye mahkemeye veriyor. Her evlilikte olur böyle şeyler!” diye televizyona doğru bağırarak babama gözlerimi kısarak baktım.

“Şiddet mi her evlilikte olur, baba?” Saf merakla sorduğum soruyu çok normalmiş gibi karşıladı.

“Bir ömür beraber geçiriyorsun. Ne olmuş yani bir-iki tokat varsa.”

“Aynı şeyi kadın yapınca neden sorun oluyor?”

Babam hâlâ ne kadar sinirlendiğimi anlamayıp konuşmaya devam etti.

“Kadının görevleri vardır. Karşı gelmemelidir. Kocaya vurmak nedir ya?”

Bardağı taşıran son damlaydı. Gözlerimden ateş çıkıyordu. Sesimin titrememesi için ne kadar özen göstersem de yine de başarılı olamamıştım.

“Sizin göreviniz ne o zaman? Eve ekmek parası getiriyorsunuz diye dilediğiniz gibi davranmak mı?”

Babamın dediklerime kaşları havalandı. Ne kadar gerildiğini görsem de geri adım atmadım.

“Kadının görevi, kadının hizmeti... Görevlerini yerine getirmesi için mi alıyorsunuz siz bu kadınları hayatınıza?”

“Ela! Sözlerine dikkat et!” diye uyardığında birkaç adım daha üzerine gittim.

“Neden? Düşüncene katılmadığım için mi yargılayacaksın beni? Senin gibi, ‘Kadın dediğin kan kusacak kızılıcık şerbeti içtim diyecek,’ demediğim için mi kınayacaksın?”

Bir şey demesine zaman kalmadan gözlerinin içine bakarak bu konu hakkında son defa konuştum.

“Hiçbir kadın kocası diye ondan tokat yemek zorunda değil! Susmak zorunda değil! Kimse dayakla terbiye edilmek zorunda değil. Ve kadınlar sırf adalete başvurduğu için yargılanmak zorunda da değil.”

Babam küçümser bir şekilde gözlerime baktı.

“Seni de göreceğiz,” dedi.

“Eğer bir gün birisini sevdiğimde, bana şiddet uygulandığında adalete başvurmazsam bana da yazıklar olsun.”

17 yaşında her şeyden bunalan, çırpınıp bıkan Ela'nın sözleriydi bunlar. Düşüncelerimden sıyrıldığım sese geri döndüm.

“Cahit anlamıyor musun? Ben sana bir daha güvenemem!”

“Ya saçmalama, Kader! Herkes yaşar bunları. Benim anem de babamdan tokat yedi. Değil mahkemeye vermek akşamına yemeğini hazırlayıp karşısına oturdu.”

Odanın kapısını sertçe kapatırken, “Beyefendi o sizin annenizin çaresizliği,” diye söze karıştım.

Adamın bakışları ok gibi bana döndü. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Benimki ise durgun bir ırmak kadar sakindi. Az önce söylediğim cümleyle zaten dalgalanmıştım.

“Sen kimsin be?” Benim tarafıma doğru yürüyen adamı kollarımı birleştirmiş zevkle bekliyordum.

“O hanımefendi, bizim devletimizin savcısı beyefendi. Kendisi gayet sakin, anlayışlı, nazik ve güzel bir insandır.”

Bakışlarımı, üzerime gelen adamın kolundan tutan Yalçın'a yönelttim.

Kadın, “Ne yapacaksın? Şimdi de Savcı Hanım'ın üstüne mi yürüyeceksin? Ona da mı tokat atacaksın?” dedi kızgınlıkla...

“O biraz zor.” Kadının sorduğu soruya kısık sesle yanıt veren Yalçın'a hayret edercesine gülümsedim.

O sırada genç avukat, ikisini de içeri alıp, bana da mahcup olduğunu belli eden bir ifadeyle bakarak içeri girdi.

Daha ilk zamanlarıydı, çok normaldi bu şekilde olması... Önümde dikilen Yalçın'a, “Gitmemişsin?” diye sordumda, kafasını yana yatırıp omuz silkti.

“Gitmemi mi isterdin?”

Kapının önünden çekilip elimle içeri gösterdim.

“Bir çay içmeye vaktin vardır, diye düşünüyorum komiser.”

“Kendine gelmişsin. Barbaros’tan sonra seni kötü görürüm zannetmiştim.”

Kendimi zorlayıp gülümsedim. Evden ayrılmamın üzerinden aylar geçmişti. O günden sonra Karavanlarla ilgili tek bir laf bile açtırmamıştım. Hiç hayatımda yokmuşlar gibi işime devam etmiştim. Serkan, amcası içeriden çıkmasına rağmen beni takip etmiş, konuşmaya çalışmıştı ama sonuç olumsuzdu.

“İyi olduğumu kim söyledi ki? Benimki sadece zamanı akıtmak.”

Hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Karşıdaki koltuğa oturdu. Birkaç dakika sonra odaya gelen çaycının getirdiği kahveyi yudumladı. Gözleriyle beni süzüyordu. Sanki söylemek istediği bir şeyler vardı da tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Ellerimi iki yana açıp, “Söyle, söyle, içinde kalmasın,” dedim.

Meraklı bakışları, “Ne yapacaksın şimdi?” derken elimdeki fincanı dudaklarıma götürmeden önce pencereden üzerimize yansıyan güneşi izledim.

“Güneşi gördüğüm her gün inatla, adaleti sağlamaya çalışacağım,” dedim.

“Kanıtlayamazsan?” diye sorduğunda, soğukkanlılıkla gülümsedim. Fincanı sehpaye koydum.

“Kanıtlayacağım.”

“Bu olayı uzun süredir araştırıyorum, Ela. Barbaros Karavan’ın adı dosyada yazıyor ama ortada hiçbir kanıt yok.”

“O asla ardında kanıt bırakmaz, Yalçın. Yemeğini yaptıktan sonra mutfağını tertemiz yapan bir aşçı kadar titizdir. Ama unutma ki elim kolum uzun, bir savcıyım ben. Barbaros Karavan’ın da az düşmanı yok. Ağızları çok sıkı değil.”

Aramızda uzun bir sessizlik başladığında işlerine dönmek için izin alıp odadan çıktı. Başımı masaya dayadım. Bazı şeyleri zamana bırakmışım.

Zaman gerçekten bazı şeylerin ilacı mıydı? Yoksa yalnızca uyutuyor muydu bizi? Hani hastalar ilaçlarla uyutulurdu ya, tekrarlayıp tehlikeye yol açmasın diye... Ya zaman da sadece uyutuyorsa bizi? Ya sadece kötüyü erteleyebiliyorsak?

Ertelemek... Ertelenen adalet, ertelenen felaket hatta ertelenen hayat...

Yıllardır kötüyü erteledim. Erteledim, erteledim. Ama sonunda uyutmak için kullandığım zaman bitti. Etkisini kaybetti. Kötülük başıma geldi; korumasız, savunmasız ve kimsesizken...

Barbaros Karavan yine kaçabilmişti. Yine uyutabilmişti. Düşünüyorum da o nereye kadar erteleyebilecek adaleti? En sonunda o da en korunmasız ve yalnız yerde yakalanmayacak mı?

Çıktığından beri hiç görmemiştim onu. O kadar çok gücüm yoktu ki onu dışarıda, bir caddenin kenarında, bir kaldırımın üstünde ya da kapımın önünde görmeye...

Bu süreçte sadece okudum, okudum. Başka karakterlere karışmaya çalıştı ruhum... Önce *Raskolnikov*'un intikam isteğiyle tutuştum. Ruhuma *Virginia Woolf*'un gücünü yükledim. *Sherlock*'un dikkatini yaydım bütün beynime... Ama en sonunda *Küçük Prens*'in hayal kırıklığı kalbime kor gibi düştü.

İlk başta yiyemedim, uyuyamadım. Daha sonra bir gece rüyama Burak geldi. Hesap sordu benden. Benim duygularımı önemsemeden hesap sordu. Gerçi o hep öyle yapardı.

Oysa ben ona hiç hesap sormamıştım. Hayal ettiğim mesleği yapamadığımda, arkadaşımı haksız bulduğunda, beni seçim yapmak zorunda bıraktığında... Hiç hesap sormamıştım.

Daha sonraki gün Deren girdi. Deren'i hep düşümde hayal ederken, o benim kâbusum olmayı tercih etmişti. O ise suçladı beni. Gözlerini kısıp baktı bana. Aynı Koray'a bakar gibi... Uyandığımda çok ağladım, gözlerimin altı morardı. Mert anlayıp üzülmesin diye iki kat kapatıcı sürmüştüm. Belki aptallık olarak algılanabilirdi ama ben, Deren'e söyledikleri için nefret beslemiyordum. Tavrı kırıcıydı.

Barbaros Karavan bir oyun sahneliyordu. Serkan oynatılan bir kuklaydı ama Deren'i o oyunda sergilemeye bile gerek duymamıştı. Olayın en dışında tuttuğu kişiydi. Belki ona olan sevgisinden, belki de onun tutacağı gereksiz yerden. Ama Deren'in bu sahnelen oyunda rolü yoktu.

O hayatında leke olarak Koray'ı tanımıştı. Küçük bir lekeydi Koray. Ve ilk temizlemede çıkmıştı hayatından. Bir şeyi fark etmemişti. Minnacık bir lekeye o kadar çok takılmıştı ki, kocaman pisliği görmemişti bile. Ve bir gün bunu görse bile defalarca temizlese de yine çıkmayacaktı hayatından.

Barbaros Karavan hep orada duracaktı.

Sürekli kaçtım. Gerçeklerle yüzleşip asıl pisliği fark etmesin diye kaçtım. Ama anladım ki Deren, bu yaşına kadar fark etmediği pisliği, bu yaşından sonra da fark etmek istemiyordu. O günden sonra hayatında büyük bir leke olarak beni gören Deren, hayatını batırsa da babasını asla pislikten saymayacaktı. Tek korkum, hayatındaki pisliğin ruhuna bulaşmasına izin vermesiydi. Yoksa bir gün kendisi de başkasının hayatında bir leke olacaktı.

Olaylardan sonra Kaan bir-iki defa eve gelmişti. Mert ve Meryem'den sonra en büyük desteği Kaan vermişti bana. Gerek kötü esprileriyle gerek kutu kutu getirdiği çikolatalarla gerekse hikâye tadında verdiği motive eden konuşmalarla mutlu etmişti.

Soyadı Karavan olup, hayatıma güzel dokunuşu olan bir erkekti.

Bu olaylardan öğrendiğim bir şey varsa buydu.

“Kaçtığım sandığınız şeylere, aslında koşuyorsunuzdur.”

Tıpkı benim canavarımdan kaçtığımı düşünürken kendi mi canavarımın avucunda nefessiz bir şekilde bulmam gibi...

Şimdilik peşini bırakmıştım. İşlerime odaklanacaktım. Artık gizli telefonlar yoktu. Ortaya çıkaracağı bir CD de kalmamıştı. Bana zarar veremezdi. Uzaktan takip edecek, ilk yanlışı da içeriye tıkacaktım.

Hikâyenin sonunda canavarımı kafese tıkacaktım. Bu kendime verdiğim tek sözdü. Artık kimse tutsak değildi. Sahne herkese açıktı. Yeni bir oyun kuruluyordu. Hangimiz ana karakter hangimiz yan karakterdik belli değildi ama belli olan tek şey kötü karakterin kim olduğuydu. Ve bu seferki oyunda iyiler kazanacaktı!

25

SİYAH VE BEYAZ

Umut neydi? Üç çitanın çatılmasından oluşan, makarasını bir sarıp bir çözdüğümüz uçurtma mıydı? Peki, umut nasıl tükenirdi? Şiddetli rüzgârın uçurtmayı, bir ağacın tepesine sürüklemesiyle mi? Ya da makaranın elinizden kayıp göğe yükselmesiyle mi? Ağacın tepesine takılan uçurtma başkasına umut olabilirdi. Ya da göğe yükselen uçurtma özgür olabilirdi.

Ama benim uçurtmamın makarası elimden zorla çekilmişti. Yerini derin sulara bıraktı. Ne özgür kalabildi ne de başkasına umut olabildi. Benim umudum dibe batıp boğuldu. Aynı her kafamı yastığa koyduğum da nefes alamadığım düşüncelerim ve acılarım gibi... Hayatın sahnelediği tiyatrodan, sahnenin ortasında repliğimi unutmuş ve başrolken figürana dönüşmüş bir aktris gibi hissediyordum kendimi.

Etrafımda sayamadığım kadar çok şey oluyordu. Ben ise sadece susup izlemekle yetiniyordum. Arada bir-iki kelime edip daha sonra yeniden sessizliğe bürünüyordum. Verilen rol oydu. Ve buna karşı gelecek gücüm yoktu. Başrolü canavarım almıştı. En başından istediği gibi... Artık oyuncular

belliydi. İsteddiği şeyi yapabilirdi. Doğaçlama oynayabilir ve daha çok acıtabilirdi canımı. Ya da benim söylemek için can attığım o sözleri, benim yüzüme keyifle bakarak söyleyebilirdi.

“Özgürlük” demek istiyordum. Yıllardır hayatın sahnesinin önüne çıkıp, bağrım koparcasına haykıracağım kelimeyi, ona kaptırmıştım. “Umut” demek istiyordum ama gözlerimdeki umut ışığını da dudaklarımdan dökülecek umudu da altın tepside ona sunmuştu hayat. Bana kalan tek kelime “çırpınış” Olmuştu. Kafesin içinde son bir gayretle çırpınan kuş... Göğsümden mideme inen, bulandırıcı bir ağrı vardı. Üzerime yapışan keder, esir alıyordu her bir zerremi.

Uyku, arkasına saklandığım siperliğimdi. Yaşıyor, nefes alıyordum ama sadece zaman geçsin ve bitsin diye. Son durağa gelip de inmeye üşenen yolcunun, başladığı noktaya döndüğünde yaşadığı pişmanlığı yaşıyordum. Bir yanım keşke vazgeçip inseydin derken, öbür yanım gücün yoktu diye kendini teselli etmeye çalışıyordu. Hayat kimseye adil davranmıyordu ama herkese bir şekilde davranıyordu. Bazen bir kapı kapatıp, ardından başka bir kapı açıyordu. Bazen düşürüyor, daha sonra dimdik ayağa kaldırıyordu. Bir tek bana bu toleransı tanımadı. Benim kapılarıma hep kilit vurdu. Başka kapılar buldum, kilitli olmamasını umduğum ama onlar da kilitliydi. Bir baba istedim, arkamı yaslayabileceğim bir dağ olmasını istediğim, anne istedim dizini ağlamaktan eskitebileceğim... Aşk istedim. Karşılığı olmayan uçsuz bucaksız... Özgürlük diledim. Kafesinin kilidi kırılmış bir kuş olmayı. Bütün kapıları kilitliydi benim. Ve sonra buldum. Kilidi olmayan bir kapı buldum. Özgürlüğümü, aşkımı, yaslanıp ağlayacağım dağı buldum sandım.

Fakat kapısı kilitli olmayan tek yer cehennemdi. Şeytan, cehennemin kapısını açık bırakmıştı çünkü bu tuzığa

düşecek kurbanlar vardı. Ben ilk değildim ve son olmayacaktım. Cehennem her şeyinizi kaybedip, tükendiğiniz yerdi. Son diye bildiğiniz yerdi. Oysa her son, bir başlangıçtı.

Ben tükendikten sonra ruhumdaki izlerle çabalamaya devam ettim ve bir kapı daha buldum. Yıllarca tükensem de yeniden doğdum. Doğduğum yer ise cennetti. Benim cennetim. Şimdi canavarımın gelip beni şeytanın yardımıyla cehenneme kaybetmeye göndermesine izin vermeyecektim. Belki dünyada bir ilk olacaktı ama bu sefer figüran sahnenin hakkını verecekti.

“Haftaya yılbaşı...”

Mert, tekli koltukta elindeki telefonu yavaş şekilde çevirirken, gizli bir mahzunlukla konuştu. Masayı hazırlamak için serdiğim örtünün kenarlarını düzelterip sahte bir neşeyle yanına gittim. Koltuğun kolçağına ağırlığımı vermeden oturdum.

“Evi süsleyip, abur cubur stoku yapıp, film mi izlesek? Oyun da oynarız.”

Mutlu olması için yaptığımı biliyordu. Gülümseyip elini elimin üstüne koydu.

“Her sene aynı şey. Aynı süslerle, renklerle, aynı ağacı dekor edip, aynı yemekleri pişirip aynı filmleri izliyoruz. Neden ki?” Beni taklit ediyordu!

Muzır şekilde dudaklarımı büzüp, kolunu çimdikledim.

“Sen beni mi taklit ediyorsun?”

“Öyle yapmıyor muyduk? Sen de benim laflarımı söylüyordun sanıyordum.”

Gülümsedim. Dizine hafifçe vurup sofraya gelmesini söyledim. Yemek tek bir kelime edilmeden geçmişti.

Sofradan kalkarken ellerine sağlık ve afiyet olsun cümleleri diyalogun başı ve sonuydu. Masayı Mert topladı, bulaşıkları birlikte yıkadık. Sonra ikimiz de odalarımıza çekildik.

Saat biraz daha ilerleyince içimdeki anaç tavır kendini gösterdi, kalkıp meyve tabağı hazırladım. Mert'e götürmek için odasına gittiğimde kapısı aralıktı. Yine ne olur olmaz diye kapıyı vuracağım anda kapı aralığından, yatağın üstünde oturduğunu gördüm. Yüzünde sakladığı duyguları, dışarıya vurma çabası vardı. Sanki kendisiyle savaşıyordu. Sağ avucunun içine bir şey koymuştu. Başparmağıyla onu okşuyordu. Bir yandan sevgiyle dolup taşarken, diğer yandan ince bir acı dolanıyordu yüzünde. Elinde tuttuğu bir kolyeydi. Zincire geçirilmiş beyaz bir kelebek. Bu kolyeyi daha önce Deren'in boynunda görmüştüm...

Sessizce odama geçtim. Kendimi yatağa bıraktım. Dizlerimi karnıma çektim. Bir süre öylece kaldım. Gözlerim beyaz çekmeceli dolaba takıldı. Yavaşça doğrulup ayağa kalktım. Küçük adımlarla oraya doğru yöneldim. Son çekmeceyi kendime çektim. Beş silah vardı. Beş silah, beş adam... Sırayla dizilmişti. Hepsinin içi boş ve temizdi. Elim birinci silaha giderken duraksadım. Gözlerim kısıldı, bu silahın sahibi... Babam! Babamındı. Babam silahlardan korkardı ama bir tanıdığından hediye gelmişti. Gri renkli küçük bir tabancaydı. Namlusu ince ve uzundu. Bir-iki saniye daha inceledim. Çok fazla duygu hissettirmemişti bana. Elime almadan ikinci silaha dokundum. Yavaşça çekmecenin önüne dizlerimin üstüne çöktüm. Bu silah her zaman yanımda olmaya çalışan Sabri Müdür'ün silahıydı. Siyah ve orta büyüklükte bir tabancaydı. Namlusu genişti. Kaba bir görünümü vardı. Alışagelmiş şekilde elim yanındaki silaha gitti. Bu silahı ilk aldığım günü hatırladım ve gülümsedim. İsmi dün gibi aklımdaydı. Alfa Combat, yarı otomatik tabancaydı.

Mert’le ilk karşılaşmamızda gözüme kestirip almıştım ondan. Tabancasını bana kaptırdığı andaki surat ifadesini asla unutamıyordum. Daha sonra gördüğüm tabancayla sertçe yutkundum. Sağ gözümünden bir damla yaş akmış, yanağım ıslanmıştı. Ellerim tabancaya doğru gitse de onu alacak gücüm yoktu. Bu gücü topladıktan sonra gri tabancayı bir kere daha gözümle süzdüm. Elime yavaşça alıp incelemeye başladım. Kabzası deri görünümlü kahverengi olan silahın üstünde, her zaman incelediğim motiflere bir kere daha göz gezdirdim. Kabzanın en alt tarafına çiçek motifi verilmişti. İlk bakışta sıradan bir çiçek gibi görülse de dikkatli bakılınca bunun kiraz çiçeği yapraklarına sahip olan bir motif olduğu fark ediliyordu. Sürgüsünde de aynı şey vardı. Elimle motifin üstünü okşadım. Nişanlanacağım adamdan bana geriye kalanlardan biriydi bu silah. Derin bir nefes alıp verdikten sonra silahı çekmeceye geri bıraktım. Gözüm sıranın sonundaki silaha kaydı. Son silahla uzun saniyeler baktım. Hem elime almak istemeyecek kadar itiyor hem de onu avucumda isteyecek kadar heveslendiriyordu beni. Yavaşça kavradım. Anlam veremediğim bir tebessüm dudaklarımda firar etti. İki avucumla tuttuğum silaha manidar bakışlarımı yolluyordum. Sanki elimde tuttuğum, yeni doğmuş bir bebektir. O kadar nazik ve dikkatli bir şekilde tutuyordum ki! Diğer silahlara bu kadar önem vermediğimi fark ettim. Öyle derin bakıyordum ki silaha, elimle onu da okşadığımı çok sonradan fark etmiştim. Bazı eşyalar sizin kulağınıza cümleler fısıldardı. Bu silahın bana fısıldadığı şey:

“Silahımı geri istiyorum, savcı!”

“Koleksiyonuma eklediğim hiçbir parçayı geri vermem Karavan.”

Adını koyamadığım hislerle, silahı çekmeceye koyup kapattım. Ayağa kalkıp odadan çıkarken aklıma takılan bir

detayla olduğum yerde tekledim. Hızlı adımlarla aynı yere ilerledim. Çekmeceyi telaşla kendime çekip, sıradaki son iki silahı, siyah halının üstüne bıraktım. Ve yeni bir icat etmiş bir bilim insanının hayretiyle silahları incelemeye başladım. İlk önce Serkan'ın silahını inceledim. Daha sonra gözlerim, tekrar Burak'ın silahına kaydı. Bir terslik fark etmiştim. Anlayamadığım bir şey vardı. Serkan'ın silahını tekrar elime aldım. Aynı ağırlıkta gelmişti elime ama terslik burada değildi. Gri renkliydi. Bu da bir sorun teşkil etmiyordu. Kabza tarafı yine kahverengiydi ama tasarım bir silah olduğu dışından belliydi zaten. Beni asıl hayrete düşüren, içimi kemiren detay kabzasının üstüne motif olarak konulan çiçek detayıydı. Daha da hayrete düşüren şey, sıradan bir çiçek değil de kiraz çiçeği motifi olmasıydı. Ve sürgüsünde de aynı motif vardı. Burak'ın silahını da elime alıp bakmaya başladım. Neredeyse aynı olduğunu anladım. Burak'ın silahının, Serkan'dan tek farkı kabzasında sadece bir kiraz çiçeği duruyordu ama Serkan'da kiraz çiçeğinin yapraklarının içinde bir silüet bulunuyordu. Sanki çiçeğin içinden bir kadın doğuyordu. Ya da açıyordu. Peki, nasıl bu kadar yakın motifler bu iki adamda yan yana gelmişti? Ya da ben nasıl uzun süredir bunu fark etmemiştim? Artık çözmem gereken bir ipucu daha mı vardı?

Ela, bütün gece yatakta bir o yana bir bu yana dönmüş, silahların arasındaki benzerlikleri düşünmüştü. Nasıl aynı yerden alabilirlerdi ki? Serkan'ın tabancasının motifi neden bir şeyin devamı gibiydi? Bütün gece bu farkı nasıl anlamadığını kendisiyle tartıştı. Oysa bilmiyordu. Ela, çekmece-deki hiçbir silaha bu şekilde yaklaşmamıştı. O çekmecenin

içindeki silahlar güzel şeyler fısıldamıyordu kulağına. Serkan Karavan'ın silahı hariç...

Diğer yanda Mert, telefonundaki gizli kısma şifresi 25 Eylül'ü yazıp ismi BAL olan klasöre girmişti. Bu klasörde Deren'in fotoğrafları yer alıyordu. Şifrede yer alan tarih, Deren ve Mert'in tanıştığı zamanlardı. Mert yavaşça klasörde gezinmeye başladı. İlk görsel, olaylar olmadan önce dışarıda çektiirdikleri bir fotoğraftı. Deren'in başında kırmızı beresiyle sarı saçları daha da ön plandayken, kameraya doğru bakıp gülmüştü. Mert ise tebessüm ederek Deren'e bakıyordu. Üstündeki siyah boğazlı kazakla çok tarz görünüyordu. Klasörün ortalarına giderken gördüğü resimle kocaman bir tebessüm etti. Bu tebessümün içinde burukluk gizliydi. Videodan ekran görüntüsü alınan bir fotoğraf vardı. Dans ettikleri bir gündü bu fotoğraf. Evin içinde bir anda süslenip püslendikleri bir zamandan kalma anıydı. Deren'in üstünde siyah uzun kollu bir elbise vardı. Yakası geniş olan elbisenin içinde, Deren hayran olunacak şekilde dururken, Mert'in de üstündeki siyah gömlek ve ceket, altına giydiği aynı renk pantolonuyla tam bir jön gibi gözüküyordu. Deren, elini Mert'in omzuna koymuş, geriye doğru yatarken, Mert elini Deren'in beline yerleştirmiş, gözlerinin içine bakıyordu. Ve gözleri son fotoğrafta takılı kaldı. İlk fotoğraflarıydı. Deren dudağının kenarındaki yaraya rağmen tebessüm ediyordu. Elini çenesinin altına koymuştu. Mert de gülümseyerek kameraya bakmıştı.

Bir anda telefonun kilit tuşuna bastı. İçine öfkenin tohumu ekildi. Deren'in bu eve geldiğindeki mutlu günleri aklına geldi. Telefonu yatağa bırakıp, eline az ötede duran kolyeyi aldı. Ela, olmasaydı o evde neler çekecekti kim bilir ama o ilk yanlış anlaşılma yargısız infaz yapmış, ipi Ela'nın boğazına geçirmek istemişti. Oysa Ela onun için ne savaşlar vermişti. Deren'in yaptığı davranış, avucunun içindeki

kolyeyi daha çok sıkmasına neden oluyordu. Kolyeye zarar vereceği aklına geldiğinde ışığı kapatıp kafasını yastığa koydu. Uyumalıydı.

Sabah uyandıklarında ikisi de hiçbir şey olmamış gibi güzel bir kahvaltı yaptılar. Mert dışarı çıktı. Ela da onun arkasından hava almak için kendini dışarı attı. Sahil kenarında yürüyordu. Deniz kokusunu içine çekip bütün vücudunda huzurunu hissetti. Hiçbir şeyin huzurunu kaçırmayacağını, düşünürken o anda duyduğu ses bunun aksini gösteriyordu. Bir kız ve erkek kavga ediyordu. Genç kız şarkıcı olmak istediğini söylüyor, karşısındaki genç ona karşı çıkıyordu.

Tartışma uzuyor, genç etraftakilerin duymaması için kızı uyarıyordu.

“Bu nasıl bir düşünce ya?” Aynı konuyu Ela da içinden geçirdi ama daha sonra hayret ettiği duygunun, bir zamanlar içinde olduğunu hatırladı. Bir an sendeledi. Tutunduğu banka kendini bıraktı. Sol göğsünde küçük bir sızı hissetti. Küçük ama etkili bir sızıydı. Geçmişin açtığı yaralardan biri deşilmiş miydi, bilmiyordu ama boğazı düğümlenmişti. Kısa bir an nefes alamadı. Ayağına ağır bir taş bağlanmış, denizin dibine bırakılmıştı.

Gözlerini kapatıp yanağından çenesine doğru yol olan yaşları serbest bıraktı. Denizin kokusunu içine çekmek istedi ama burnu tıkanmıştı. Etrafı süzüyordu. İnsanlar yanından hızla geçip gidiyordu. Buğulu gözlerle biraz daha oturduğu yerde kaldı. Peki, onu bu kadar yıpratın neydi? Göğsünden midesine uzanan bu sancılı ağrı nereden demişti? Cevabı basitti. Bir söz duyar ve geçmişe mihlanırsınız. Öyle bir çakılırsınız ki vücudunuzu hareket ettiremez, gözlerinizi açamaz, tek bir ses çıkaramazsınız. Ağlarsınız ama siz bile fark etmezsiniz. İçiniz yanar ama hissetmezsiniz o kor ateşi. Sadece durursunuz. Put gibi, sabit...

Ela'nın o an kulağına anılar çalındı. Bir kutuya kilitlemek isteyeceği türden anılardı.

“Ama benim hayalim var, Burak.”

“Benim de hayalim var hayatım, sensin.”

“Burak, ben gitar çalacağım. Dans edeceğim. Sanat yapacağım,” dedi umutla.

Kuş kafeste çırpınıyordu ama bilmiyordu, kafese neydi bundan? Burak, yumuşak bir şekilde Ela'nın elini eline aldı. Üstünü okşayıp, hafif bir öpücük kondurup gözlerinin içine baktı.

“Elbette yapabilirsin. Buluruz bir hoca çağırırız eve.”

“Kursa gitsem ne olacak ki? Hem birkaç arkadaş da edirim.”

Burak'ın gözleri söyleyeceği şeyin zorluğuyla etrafı süzdü. “Başka erkeklerin içinde ne gerek var sevgilim? Hocayı çağıralım, burada öğrenirsin. Çalar söylersin bana.”

Ela'nın kahverengi gözleri kısıldı. “Burak ben insanlara ulaşmak, söylemek istiyorum. Anlamak istemiyor musun?”

Burak'ın az önceki sıcak elleri buz tutmuştu Ölüm sessizliğine büründü. Yavaşça ellerini kendine çekti. Ufaktan kaşları çatılmıştı. Düz bir tonda konuştu. “Ela ben... Bunu kaldıramam. Yani başka birisine hem de bir erkeğe şarkı söylemen... Düşünmesi bile insanı çıldırtıyor.”

Ela kalakaldı. Duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Akıl süzgecinden geçiriyordu. Bir yerlerde kendini suçluyordu belki de Burak'ın söylediklerini yanlış anlıyor diye.

“Burak ben bunu hep yapmak istiyordum ama... Hayalimdi, biliyorsun.”

“Ela benim nasıl bir insan olduğumu biliyorsun. Böyle şeylere gelemem hen.”

“Ben de benim hayalim bu diyorum.” Sert bir ses tonunda konuştu. Kırılıyordu. Belli etmemek için de ses tonunu değiştiriyordu.

“Bazı hayalleri gerçekleştirmek için fedakârlık yapmak gerekir.”

Sevdiği adamın sesi yükseldi. Buğulanmış gözlerini, Burak'ın gözlerine çevirdi. Dolu gözleriyle rica ediyordu. Küçük bir kızın babasından izin alırken gözlerinden fışkıran istek ve umutla bakıyordu. Babalar kızına kıyamaz, isteklerine izin verirdi değil mi?

“Ela, ben böyle bir şeye izin veremem. Seninle başka hayaller kuralım.”

Olmadı. Buğulu gözlerin görüş alanı netleşti. Çünkü biriken yaşlar coşkuyla dökülecekken, hayal kırıklığıyla döküldü gözlerinden. Kendi babası izin vermemişti ona. Sevdiği adam niye versin ki? Bu hayat ona hep kıymıştı. Ve toprağın üstünde olduğu her an da kıymaya devam edecekti. Hayal kırıklığıyla bir hayalini daha rafa kaldırmıştı. Alt tarafı bir hayaldi, değil mi? Tabii kimse bilmiyordu alt tarafı denilen hayalin Ela'yı hayata bağlayan bir şey olduğunu... O zaman fark etmemişti ama Ela, hayallerini gömerken benliğini de gömüyordu. Hayalleri gömülen insanın, özü de karışırdu yavaş yavaş toprağın altına...

Yoldan son hızla geçen motorun sesiyle yerinden sıçradı. Denizi izleyerek rahatlamak istedi. Yaşlar yanağında kurumuş, her rüzgâr estiğinde hafif bir serinlik yaratıyordu. Eski Ela'yı düşündü. Özünü kaybetmiş bir şekilde bu

siyah bankta oturuyordu. Kaç hayali gömmüştü? Yerine gelen hayaller diğerlerini unutturmuş muydu? Ya da gömdüğü hayallerden sonra tek başına ne zaman hayal kurabilmişti? Hiç. Öyle bir gömmüştü ki hem kendini hem düşlerini... Gerçeklere katlanıp onlara kanaat etmek zorunda kalmıştı.

Çok garipti. Aynı adam hem ilk hayalini kurmasını sağlamış hem hayallerini gömüp benliğini kaybettirmişti. Hesap sormak istedi ama kime soracağını bulamadı. Sevgisi için her şeyini bir kenara iten kendisine mi? Sevgisi için her şeyden vazgeçmesini isteyen sevgilisinden mi? Yoksa bu hayata gelmesine sebep olan anne ve babasına mı? Cevap gizli özneydi. O kadar gizliydi ki kendisi bile bulamamıştı.

Kafasındaki karartılı düşünceleri savan şey, yanına yaklaşan kedi yavrusu olmuştu. Kendi ruh haline boyanmış gibi gri rengindeydi. Minik kediye ellerinin arasına alıp başına bir öpücük kondurdu. Kedi bundan hoşnut olmuşçasına Ela'ya sırmaşırken onun sayesinde üzüntüsü hafifleyen Ela da kendini biraz daha rahat bırakmıştı.

“Seni sevmiş bir canlı görmek şaşırtıcı, savcı.”

Duyduğu sesle oturduğu yerde toparlandı. Gerilmiş ama fark ettirmemeye çalışıyordu. Kafasını hafif bir şekilde kaldırıp göz ucuyla uzun süredir görmediği Serkan'a baktı. Aylar geçmesine rağmen aynı karizmatik duruşuyla karşıındaydı. Anlaşılan takibe devamdı. Biraz daha kafasını kaldırdı ve gözleri buluştu. O kadar anlam vardı ki ikisinin de gözlerinde... Bilinmez bir denklem gibiydi.

“Hayvanlar, insanlardan her zaman daha iyidir. Seni sahiplenir, sırtından vurmaz, küçücük kalpleri...” kedinin patisini öptü, “bütün dünyayı kapsar.”

Serkan, Ela'nın kediye olan bakışlarını içten bir sıcaklıkla izliyordu. Bir anda iki kedi birbirine bakıyor zannetti. Öyle masum ve güzeldi.

“Seni düşünüyorum,” diye konuşmaya devam etti, Serkan. Acıdan donmuş kalbine bir damla sıcak su damlatılmıştı. Bunun etkisi iki saniye sürmüş olsa da iyi gelmişti.

Kediyi yan tarafa bırakıp yavaşça ayağa kalktı. Hâkî renkli paltosunun üstündeki kedi tüylerini silkeledi.

“Sen, o gün Adliye’de kimi düşündüğünü belli ettin Serkan.”

Koyu kahverengi gözleri büyürken, “Ela! Amcama neden bu kadar öfke dolusun?” diye sordu.

Ela gitmek için döndüğü yolda duraksadı. Boğazında yutkunamadığı şeyler oluştu. Serkan’a hınçla dönerken, “O bir suçlu çünkü! Ve siz onu dışarı çıkardınız. İnsan katili olan birini, insanların arasına bıraktı adalet dediğiniz sistem!”

Gitmek için arkasını döndü ama bu sefer de koluna dokunan nazik eller izin vermedi.

“Gitme...”

Sadece bir kelime yeterdi bazen vazgeçmek için... Ela, Serkan’ın gözlerinin içindeki acıyı ve çaresizliği gördü. Daha fazla üzülmelerini istemedi. Oturdu tekrardan bankın kenarına, kediyi de kucağına alıp yavaş yavaş okşamaya başladı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Ela çekinerek sorulan soruya alayla baktı. “Nasıl mı hissediyorum? Önce hissediyor muyum, ona mı karar versek?”

Serkan duyduğu cevapla gözlerini önüne serilen denize çevirdi. Derin bir iç çekti. Tek kelime söylemeden ikisi de dakikalarca denizi izledi. Sessizliği bozan Ela oldu. Dünyanın en hissiz insanı gibi konuştu. Aylar sonra iletişim kuruyordu karşısındaki adamlarla.

“Nasıl hissediyorum biliyor musun? Boğuluyorum ama bu saatten sonra kurtuluş yok, çünkü ilmeği onların eline ben vermişim boynumdan geçirmeleri için.”

Serkan gözlerini yeniden Ela'ya çevirdi. Işıldayan gözleri şu anda dolan gözleri yüzünden parlıyordu. Gözlerinin en sevmediği hali, yaşlardan dolayı parlamasıydı. Elinin tersiyle birazdan gelecek olan damlayı yanağından silmek istedi. Buna hakkı olmadığını hatırlayınca bir kere daha iç çekti.

“Ela, keşke üç yıl öncesine gidip sevdiğin adamın ölmesini engellesem ama imkânsız bir şey. Özür dilerim.”

Sözlerinde samimiyet vardı. Serkan, gerçekten üç yıl öncesine gidip Burak'ı kurtarmak istedi. Sırf Ela mutlu olsun diye. Ela'nın gözleri karanlığa bürünürken sol kaş kalktı. Ağzı yarı açık şekilde öfkeyle denize bakıyordu. Soğuk bir tonla, “Ben ise ne düşünüyorum biliyor musun?” derken Serkan'a döndü. Gözlerindeki anlamı hiç beğenmemiştir.

“Keşke biri yıllar öncesine gidip Barbaros Karavan'ı, doğduğu gece öldürseydi,” dedi sertçe.

Serkan duydukları karşısında, sinirle yumruğunu sıktı. Nefes alışverişi hızlandı. Gittikçe burun delikleri büyürken hışımla ayağa kalktı. Birkaç adım attı, sakinleşmeyi denedi ama başaramadı. Ateş taştan sözleriyle Ela'ya döndü. Öfkeyle yumruğunu banka geçirirken hiddetle eğildi.

“Ela Aydemir! Şunu unutma ki adalet için var gücünle savaşsan da içinde bir yerlerde bıçağını bileyen veya tabancasını temizleyen bir katil saklanıyor! Bir gün hiç beklemediğin anda çıkacak ve sen onu saklamak için çok geç kaldığını o zaman fark edeceksin!”

Ela, sessizce gözlerini kapadı. Serkan, yanından rüzgâr gibi geçti. Sevdiği adamın katilinin yeğeniyle dost, arkadaş ya da herhangi bir şey olamazdı. Bu her ikisine de acı verirdi. Serkan bu perdenin sağır, kör ve dilsiz seyircisiydi. Ve bu böyle kalmalıydı. Varsın ben kötü olayım diye geçirdi Ela içinden. O içindeki iyiliğe tutunsun yeter...

Üşüdüğünü gerginliği geçtikten sonra fark eden Ela, ayaklarını sürüye sürüye eve doğru gitti.

Serkan ise kendini dövüş salonunda kum torbası yumruklarken bulmuştu. Nefes nefese alnından terler boşanırken, o bir an bile ara vermiyordu. Her yumruk attığında geçmişine, seçmek zorunda bırakıldığı tercihlerine ve beslememesi gereken duygulara isabet ediyordu. Daha güçlü vuruyordu bu sefer. En sonunda kum torbasına tekme atıp uzağa yönlendirdi. Koca bir gürültü koptu. Serkan Karavan bağıra bağıra duygularını açığa vuruyordu.

“Önemsiyorum işte! Düşünüyorum! Hayal ediyorum! İyiliğini istiyorum! Durduramıyorum içimdekini! Köpek gibi peşinden gidiyorum! Neden ya neden? Neden aklımdan çıkmıyor?”

Kendisine doğru gelen kum torbasına her seferinde daha hızlı bir tekme savuruyordu. Sonunda kendini yere bırakıp gözlerini tavana dikti. Eskiden beyaz olan tavan zamanla kir ve tozdan griye dönmüştü. Tavanın kenarları, rutubet tutmuş, sararmıştı. Birkaç kelime boyanmıştı spreylle boyayla. Renk vermişti tavana ama çok da işe yaramamıştı. Böyle işte, diye düşündü. Kalbi bu tavan kadar yıpranmıştı. Yıllardır kimse girmemişti içine...

Yaptığı işler, tanık olduğu suçlar, kalbini karartmıştı. Daha sonra biri oraya iki-üç renk katmıştı. Anlayamadığı, ne hissettiğini bilmeyen renklerdi. Birkaç kelime vardı orada kilitli ama bu değiştirmiyordu sonucu. Hep öyle kirli ve rutubetli duracaktı iki-üç boya iziyle, iki-üç kelimeyle...

“Tavanla göz kırpmama oyunu mu oynuyorsun, abi?”

Serkan refleksle yumruklarını sıkarak kendini savunmaya geçecekken Salih'i görmesiyle gözlerini devirdi.

“Oğlum geldiğini haber versene! Ya silah olsaydı belimde.”

“Vallahi oyununu bozmak istemedim, abi.”

Serkan hafif bir sinirle eliyle yüzünü sıvazladı. “Salih, seni şu kum torbasına bağlar, yeni bir oyun başlatırım,” dedi kızgınlıkla... Cümlesini bitirdikten sonra yan taraftaki minderlerden birine kendini bıraktı. Salih’e de gelmesi için gözüyle işaret etti.

Salih kafasını sallayarak, “Anladım. Sen kaybetmişsin,” dedi.

Serkan kırılgan bir sesle, “Ne zaman kazandım ki? Bu dünyaya kaybetmek için gelmişiz,” diye mırıldandığında Salih’in kaşları havalandı.

“Edebiyat yaptığına göre Savcı Hanım’ı görmeye gitmişsin.”

Serkan ters bir bakış attıktan sonra önemsiz bir şeyden söz eder gibi, “Sahile çıkmıştım hava almaya, sonradan hava bozdu işte,” dedi.

Serkan, Salih’i çok seviyordu. Salih de onu abisi yerine koymuştu. Yaşı ondan büyük olmasına rağmen abiydi Serkan onun için.

Salih üstünü silkeleyip, ayağa kalktı. “Hadi bu kadar depresyon yeter. Biraz pislik temizleyelim. Hem savcı hanıma anlatacak olayın olur havalı havalı,” dediğinde Serkan’ın omuzları çöktü.

“Anlatmam, hiç anlatmadım da... Ve anlatamayacağım da. Kendime bile anlatamıyorum ben yaptıklarımı. Gidip günde kaç adam vurduğumu, kimlerle uğraştığımı mı anlatabayım? Asla.”

Serkan, yaptığı işle övünmüyordu. Hiçbir zaman Ela’ya, kurtardığı insanları anlatmamıştı. Devletle birlikte çalıştığı meselelerden söz etmemişti. Uyuşturucu tacirlerinin gençlere zarar vermesini engellediğini söylememişti. Şiddetini, zorbalığını anlatamazdı. Kendi bile yaptığı şeyleri düşünmeye katlanamıyordu.

Onun hayali günün birinde sahil kasabasında tek katlı, bahçeli bir evin içinde mutlu mesut yaşamaktı. Belki sevdiği kadınla, belki çocuklarıyla, belki sevdiği evcil hayvanıyla...

Bıkkınlıkla, “Yine ne olmuş?” dedi. Salih önemli bir olay olduğunu vurgulayarak, “Barbaros Baba çağınıyor bu sefer. Özel bir mesele varmış,” dediğinde hemen ayaklanmıştı. Amcası onun zaafıydı. En zayıf noktasıydı.

Eve geçip duşunu alıp üstünü giyinmişti. Kısa bir süre sonra Salih’le birlikte ofise gelmişlerdi. Kapıdaki görevlilere selam verip en alt kata indiler. Sağ taraftaki siyah kapının önüne geldiğinde Salih kapıyı vurup yavaşça içeri girdi. Ofisteki tek siyah renkli kapı bu kapıydı. Bir uyarı gibiydi sanki diğerleri için... Sanki bu kapının içine girilenler de çekiliyordu bir şeylere... Siyah çekiyordu insanları. Karanlığa çekiyordu. Siyah kapı olmasının nedeni de buydu. Bu odaya girenler çekilmişti. Karanlığa...

Barbaros kar gibi beyaz olan beyaz masaya oturmuş, arkasındaki raflardaki dosyalara bakıyordu. Odada başka kimse yoktu. Demek ki gizli bir toplantı vardı. Amcası, “İçeri geçebilirsin oğlum,” dediğinde elindeki dosyayı keyifle salladı. Hâkî renkli takımının ceketini çıkarıp siyah deri sandalyeye astı. Salih ve Serkan’ın etrafında bir tur gezindi. Düşünceli ama keyifli gözüküyordu. Sandalyeye oturup gözlerini ikisinin üstüne dikti.

“Köpekleri sever misiniz, çocuklar?”

Serkan merakla, “En sevdiğim hayvan köpektir, amca da bunun konumuzla ne alakası var?” diye şüphelendiğinde Barbaros Karavan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. Gözlerinde küçük bir şimşek çaktı.

“Selahattin’i hatırlıyor musunuz?”

Salih, sözlüye giren bir öğrencinin hevesiyle cevap verdi.

“Hatırlıyorum ben, baba! İtalya’ya kaçan şu uyuşturucu taciri!” dediğinde Barbaros Karavan işaretparmağıyla tebrik edercesine Salih’i gösterdi.

“Aferin Salih. Otur 100.”

“Nolmuş Selo’ya?”

Serkan’ın kısaltmasına hafif gülümsedi.

“Türkiye’ye geri dönmüş. Uyuşturucu sokarak hem de,” dedi tehlikeli bir ses tonuyla.

“Köpeklerle ne alakası var ki bunun?”

Serkan sorduğu sorunun ardından iki saniye sonra sinirle gözlerini kapattı. Hoyratça elini dişledi.

“Böyle bir şey yapmayı cesaret etmiş olamaz değil mi? O şerefsiz buna kalkışmış olamaz?”

İçinden kendine sakin olmasını söylüyordu, fakat bu işe yaramamıştı. Salih gerilerek, “Bir dakika bir dakika! Bu piç, köpeklerle mi getiriyor bu boku ülkeye?” diye bağırduğında Barbaros Karavan onaylarcasına kafasını salladı.

Serkan, son damla kalan sakinliğini de yitirmeden önce sordu. “Peki, bu köpekler teslimatın neresinde yer alıyorlar?” Kendi sorduğu sorunun cevabını yine kendi buldu. “Yok... Hayır hayır! Bu olamaz değil mi?”

Sinirle odada bir tur attı. Sakinleşmek için masanın yanındaki sandalyeye oturdu ama bu da yeterli olmadı, sinirle ellerini masaya geçirdi.

“Midesinde! O hayvanların midesinde getiriyor! Pezevenk! Geberteceğim onu!” diye hırlayıp ayağa kalkarken, amcası önüne dikildi.

“Öfkeni taze tut Serkan. Selahattin’in son gününde yararlı olacak.”

“Plan ne peki, baba? Ne yapıyoruz?” Salih daha çabuk atlatmış ve plan kurmaya yönelmişti.

Barbaros Karavan da sandalyesine geçip konuşmaya başladı. “Uyuşturucuyu, İtalya’dan getiriyorlar. İstanbul’da bir

yerde veterinerleri var. Orada paketi çıkarıyorlar. Uzun süre dayanamayacaklarını bildikleri için teslimat günü çıkarılıyor paketler. Ardından teslimat yapıp para alınıyor.”

Sinirden sesi titrerken, “Sonra ne oluyor peki?” dediğinde amcası sıkıntıyla nefesini verdi. “Bazılarının vücudu dayanmadığı için o ana kadar ölüyor bazısı masada kalıyor. Bazısı sokağa atılıyor yaralı şekilde. Bazen de teslimatı yapan kişi sahipleniyor. Nadir oluyor tabi.”

Serkan sinirle kahkaha attı. Hareleri koyulaşırken çenesini sıkarken derin bir nefes verdi. “Ne zaman yapıyoruz?” diye sordu intikam duygusuyla.

“Merak etme oğlum. İçimiz bu akşam rahata erecek. Akşam 22.00’de bu adreste buluşacaklar. Yirmi köpek verilecek. Küçük süs köpekleri, köpekler verildikten sonra ödeme yapılacak. Biz de o sırada baskın yapacağız. Bunu yaparsak diğer köpeklerin nerede durduğunu ve uyuşturucuların yerini de öğreniriz.”

Barbaros Karavan, elindeki kâğıdı masaya koyup her şeyi detaylıca anlattı. Akşamki operasyon için herkes hazırlanmaya giderken Serkan odadan çıkmadan önce aklına takılan soruyla amcasına döndü.

“Amca, bu kadar şeyi sen ne ara öğrendin? Ve o kadar uyuşturucuyu ne yapacaksın?”

Barbaros Karavan, tebessümle yeğenine baktı.

“Serkan... Fazla zekisin aynı zamanda fazla dikkatli. Birlirsin ben melek değilim.” Tok sesiyle konuşmaya devam ederken mavi gözleri bir ara karardı. “Kötüleri hemen cezalandırmam ama bana yapılan kötülükleri bir gün, onlardan fazlasıyla çıkarırım. Kendi karmamın adaletini ben sağlarım.”

Duyduklarıyla bir kere daha amcasının karakterinden ürkmüştü. Barbaros Karavan ceketini üstüne geçirirken, “Hadi şimdi gidip kuçu kuçuları kurtaralım,” dediğinde iki

saniye içinde duygu değişimi yaşayan amcasını hayret içerisinde izliyordu.

Akşam 21.00’de teslimatın yapılacağı yere doğru yol almışlardı. Yarım saat yolun ardından ormanlık bir alana gelinmişti. Burası, ona İhsan’la buluştukları yeri anımsatmıştı. Ela’nın, cesur duruşunu görüp içten içe onunla gururlandığı yerd.

“Serkan, geldik iniyoruz hadi!” Amcasının sesiyle anılarından sıyrıldı. Arabadan inerken, görüş açlarındaki siyah arabaların kaç tane olduğunu saydı. Bir-iki saniye sonra en öndeki arabanın içinden biri indi. Üzerinde uzun kürklü bir palto, elinde ise siyah bir baston tutan yaşlı adamdı. Bu adam, Şerefsiz Selahattin’di. Bir arkadaki arabadan son derece pahalı takım elbise giyen iki kişi indi. En arkadaki arabadan da aynı Selahattin gibi beyaz kürkünü omuzlarına atmış, deri botlarını yere sertçe basan bir kadın inmişti. Kadının yürüyüşünden bile ne kadar kibirli ve varlıklı olduğu belliydi. Gözünden okunan hırs, kimseye acımadığını gösteriyordu. Kadın Selahattin’in birkaç adım ötesindeydi. Arada sırada bakıp gülümsüyor daha sonra önüne dönüyordu. Serkan, sevgili olabileceklerini düşündü. Teslimat yapmak için arabadaki çantalar ortaya çıkarıldı. İki taraf da karşı karşıya geldiğinde, Barbaros’un işaretiyle ilk silahtan atılan mermi gökyüzüne gitti. Ve operasyon başlamıştı. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken, Barbaros Karavan, kırmızı halıda yürür gibi Selahattin’in yanına yürüdü. Silahlar havai fişek gibi patlarken, yüksek sesle seslendi. “Takım yakışmış mı, Selahattin? Merhaba! Bu arada ben buralara geri döndüm,” dedi keyif dolu sesiyle. Selahattin, ölüm korkusuyla az önce arabadan inen kürklü kadına arabaya binmesini söyledi. Kadın saniyeler içerisinde arabaya binip son hızla toza karışırken, Selahattin de arkasına bakmadan kaçmaya başlamıştı.

Barbaros keyifle kaçan Selahattin'i izlerken, belindeki silahı çıkarıp havaya ateş saçı.

"Nereye gidiyorsun, Selahattin? Daha takımımın nasıl olduğunu söylemedin?"

Selahattin, korkudan ellerini ensesinde birleştirip diz çöktü. Salih ise verilen işaretle gidip onu paket ettikten sonra Barbaros'un yanına getirdi. Çatışma kısa sürmüş çoğu taraf kaçıp gitmişti. Salih ve birkaç adam, köpekleri arabanın arkasından almaya gitmişti. Serkan ise sinirle Selahattin'in boğazına sarıldı. Gözlerindeki öfke Selahattin'i korkudan öldürebilirdi.

"Diğer köpekler nerede? Uyuşturucular nerede? Cevap ver lan!" diye hırlarken cevap vermesini beklemeden midesine bir tekme savurdu. Selahattin yediği tekmenin acısıyla boğulur biri öksürürken diğer malların nerede olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Serkan sinirle yakasından tutup salladı.

"Daha net anlatabilir misiniz, Selahattin Bey?" dedi dişlerinin arasından. Barbaros gururla yeğenini izliyordu. Gözündeki öfke ve gücü gördükçe haz alıyordu. Yerini kime bırakacağını çok iyi biliyordu. Serkan, Selahattin'in dökülmesiyle bütün malların bulunduğu yeri öğrenmişti. O sırada Salih, elindeki defterle ağaçların arasından çıkıp onlara doğru ilerliyordu. Baskın yapmalarına rağmen her zamanki o coşkulu ifadesinden eser yoktu.

Serkan, sevinçle omzuna dokundu. "Köpeklerin yerini öğrendik Salih. Diğerlerini de kurtardık lan!" Salih, Serkan'ın sevincine ortak olamadı. Kaşları çatıldı. Elindeki defteri ses çıkarmadan Barbaros Karavan'a uzattı. Baba gibi gördüğü adam gururla, "Aferin Salih, bu defterde bir sürü teslimatla haber vardır şimdi. Hepsini kurtarınız," dediğinde suskunluğu hâlâ sürüyordu. Serkan adamını dürtüp, "Salih bir şey desene lan! Şurada seviniyoruz ne güzel hepsini

kurtardık diye,” dediğinde Salih, kafasını olumsuzca iki yana salladı. Arkasındaki ağaca yaslanıp yere çöktü.

Onlar aralarında konuşurken Selahattin yavaşça doğrulmuş sendeleyerek ilerlemeye çalışıyordu. Salih ruhsuz bir şekilde, “Kurtaramadık abi. Hepsini kurtaramadık,” diye mırıldandı. Köpeklerin olduğu arabaya gittiğinde, hepsinin öldüğünü görmüştü. O kadar küçüktüler ki... Dayanamamışlardı. Serkan, “Sen ne diyorsun, Salih?” derken boğazı sıkılır gibi öksürdü. Kafasını gökyüzüne çevirdi, gözleri buğuluydu. Salih başarısızlığın acısıyla, “Arabadaki köpekler... Ölmüş abi!” dedi. Başka bir şey demeden ellerini yüzüne kapattı.

Yetişememişlerdi! Daha önce yetişememişlerdi. Bütün hayvanları kurtaramamıştı. Tıpkı çocukken mahallenin köpeğini kurtaramadığı gibi... Büyük kamyonun şoförü köpeğe çarpıp kaçtığında, onu durduramadığı gibi Selahattin’i de durduramamıştı. Başka biri olsa o kadar önemsemeyebilirdi ama hayvanlar, dünyadaki en iyi dosttu onun için. Gözlerinden iki damla yaş düştü. Akşamın karanlık ışığı yüzüne yansıdı. Ellerini yumruk yaptı. Çenesi gerildi. Yüzüne nefret bulaştı. Hızlı adımlarla Selahattin’in olduğu yere yürümeye başladı. Merhamet bitmişti. Operasyon bitmişti. Ve Serkan Karavan’ın iyiliği bitmişti. İlk defa karanlığı bu kadar içinde hissediyordu. Adımları yeri sarsarken, Selahattin kaçmak için koşmaya başladığında arkasından haykırdı.

“Şerefsiz!” Selahattin kaçmaya çalışırken, Serkan ensesinden tuttuğu gibi yere yapıştırdı. Çenesini sıkıldığında ormanın içinde yankılanan ses kırıldığına işaret etti. Üzerine çıkıp yumruklarını yüzüne savurdu. Gözü dönmüştü. Ne yaptığını bilmiyor halde, elinin altındaki adamın üzerine kan bulaştırıyordu her bir yumruğunda. Selahattin nefes nefese hırlarken, Serkan üzerinden kalkıp karşıdaki adamın gözlerine

baktı. Hırs ve güç yüzünden kararmış o gözler... Tek bir an düşünmeden elini beline götürüp, silahın sürgüsünü çekti ve tetiğe bastı. Kimse yetişemedi. Öldürdü. Fakat Serkan için bitmemişti. Ormanın içini mermi sesleri inletmeye devam etti. Gözüne perde inmiş gibi tetiğe basmaya devam etti. Selahattin'in vücudunu delik deşik olurken üzeri sadece kana boyandı. Öldüğünü bildiği halde bütün şarjörü üstüne boşalttı. Kana bulanmıştı. Ela'nın dediği beyaz yer kana bulanmıştı. Üstüne birkaç damla kan sıçramıştı ama aldırış etmeden elindeki silahı ateşliyordu. Mermilerin bittiğini bile anlamamıştı. Hâlâ ateş ettiğini sanıyordu. Biri omuzlarından sarstığında irkildi.

“Bitti Serkan, mermi bitti. O öldü.”

Serkan, elindeki silaha baktı. Yerde kanlar içinde yatan Selahattin'e baktı. Elektrik çarpmış gibi elinden fırlattı silahı. İğrenerek baktı yerdeki Selahattin'e ve silaha. Midesi bulandı. Boğazından yukarı bir öğürme yükseldi. Hızlı adımlarla başka tarafa yürüdü. Temiz havayı derin derin içine çekti. Salih bir kenarda, Serkan bir kenarda sabit şekilde dururken Barbaros Karavan cesedin yanında dikildi. Derinden gelen bir öfkeyle konuştu.

“Masumun canını alırsan, vahşilerin elinde kalırsın. İyi ki silahlarımı çalmaya kalkıştın benden, Selahattin. Yoksa nasıl bedel ödetip dünyayı temizlerdim? Cehenneme benden selam söyle!” dedikten sonra ayakkabısının ucuyla yerdeki cesedi tekmeledi.

Mert montunu giyip evden çıktı. Ela, Mert'in ne kadar kötü olduğunu anlayıp arkadaşlarıyla buluşmasını istemişti. Mert, Ela evde tek kalmasın diye istemezken eninde

sonunda onu ikna edip evden göndermişti. Akşamın soğuşuyla birlikte siyah uzun hırkasını üstüne geçirmiş, hayvanlı terliklerini giymişti. Odasındaki minik kitaplıktan yeni bir kitap aldı eline. Yeni demlediği çaydan da bir fincan alıp tekli koltuğa kuruldu. Bir-iki sayfa okumuş yavaşça kitaba odaklanmaya başlamıştı ki elektriklerin gitmesiyle yerinde irkildi. Karanlık ürkütücüydü. Tek bir ışık huzmesi yoktu evin içinde. Mum bulmak için evin içinde gezinirken kapının önünden gelen tıkırtılar biraz daha ürpertmişti onu. Önemsemeden mum aramaya devam etti. Tam bir tane mum bulduğu sırada koluna temas eden elle tiz bir çığlık attı. Karşısındaki kişinin büyük ellerinin altında çırpınırken, bir yandan da etkisiz hale getirmek için bir an kolluyordu. Tam yumruğunu indireceği sırada gelen sesle kolu havada kaldı.

“Ela korkma. Benim.”

Duyduğu çatallı ses ve burnuna dolan okyanus kokusuyla olduğu yerde kitlendi. O an etraf aydınlandı. Elektrikler geldi. Salonun ortasında elinde mum, kolunda Serkan’la olduğu yerde duruyordu. Ela nahif şekilde kolunu tutan Serkan’a döndü. Çok yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı hafiften kızarmaya başlamıştı. Ela burada olmaması gerektiğini söylemeden dudaklarını birbirine bastırdı. Serkan sarhoş gibi lafı ağzında çevirirken, “Ben buraya geldiğim için özür dilerim ama... Gidecek başka bir yerim yoktu,” dedi. Vücudunu ayakta tutmakta zorlandığı belliydi. Kafasını yavaşça Ela’nın omzuna yaslarken üzerine sinen amber kokusunu içine çekti. Bir nebze huzur vardı orada. Üzerindeki kan kokusunu Ela’nın kokusuyla bastırırken ne hareket edebiliyor ne bir kelime edebiliyordu. Akli başından alınmış gibiydi. Ela en sonunda kelimeleri bir araya getirip, “Karavan, hadi kanepeye geçelim,” dediğinde Serkan kafasını salladı ama hareket etmedi. Ela, buna bile hali olmadığını anlayıp

yavaşça Serkan'ın kolunun altına girip ilerletmeye başladı. Sonunda onu oturtmuş, yanına da kendi geçmişti. Serkan'ın başı Ela'nın boyun girintisindeydi. Ela yavaşça kendini geri çekmek için yana kaydıığında, Serkan uzaklaşacağını anladığı gibi panikle belinden kavrayıp kendine çekti. Ağzının içinde gevelediği cümleyi sonunda söyleyebildi.

“Gitme... Gitme ne olur.”

Ses tonu uyuşturucuydu. Serkan'ın söylediği her kelime kulağına değdiği an içinde bir yangın çıkıyor, nefesini boyuna üflediğinde yangının boyutu artıyordu. Ela tepki vermeden dururken, Serkan diğer elini de Ela'nın beline doladı. Bir metre bile uzak kalmak istemiyordu yanındaki kadından. Kafasını yavaşça kaldırıp Ela'ya döndüğünde burunları birbirine değiyordu. Aralarındaki mesafe yok denecek kadar azdı. İçindeki hissi durduramadı ve eli Ela'nın çenesini kavradı. Derin derin yutkunan Ela'nın vücudu ateş gibiydi. Gözleri gözlerine değdiğinde sonunda, “Serkan...” diye bir ses çıkarabilmişti. Serkan işaretparmağıyla Ela'nın altdudağını okşarken “Şişşt...” dedi.

Serkan elini Ela'nın dudağından çekmeden diğer eliyle de çenesini kavradı.

“Ela... Hiç gitme,” derken dudakları dudaklarına değdi. Ela'nın kalbinde pimi çekilmiş bir bomba varmış gibi saniyeleri sayarken gözlerini Serkan'ın gözlerinden çekmeden bakıyordu. İçinden onu durdurmak gelmiyordu.

Serkan, “Ne olur benden gitme,” dedi son kez fısıltıyla. Ardından gözlerini dudaklarından bir saniye bile çekmediği Ela'nın çenesini kavradı. Ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Artık kilitli duygular kırılmış, serbest kalmıştı. Birbirine yangın çıkaran çift tek yangında kavrulacaktı. Derman mı, dert mi olacağı sahnede oynanacaktı.

2. KİTAPTAN...

Bahçenin merdivenlerinden yavaş yavaş çıkarken yüzünde hâlâ umut dolu ifade vardı. Anahtarı üstünde olan kapıyı açıp içeri girecekken hissettiği ürpertiyle arkasını döndü. Kaldırımında gördüğü silüetle yutkundu.

Kumral saç...

Geniş omuzlar...

Okyanus kadar derin mavi gözler...

İnci dişleriyle ona gülümserken el sallayan kapüşonlu kişi...

Burak Köre.

İçinden tek şey geçti Ela'nın.

“Karahindiba tarlası yandı. Külleri de kalbime savruldu. Alevlerin acısını beynimde hissettim. Geçmiş geleceği boğdu.”

Son nefesi verecek miydi yoksa onun ellerinden kurtulacak mıydı?

TEŞEKKÜR

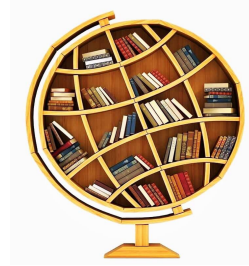
Öncelikle, ilk günden beri yazıklarımı okuyup heyecanımı paylaşan ve bu süre zarfında beni hiç yargılamadan arkamda durduğu için anneme teşekkür ediyorum. Sen, benim bu hayattaki en büyük şansısın.

12 senedir yanımda olmasa da her anımda varlığını hissettiren lise arkadaşım Elmas'a, yazdıklarımı tekrar tekrar okuyup sıkılmadan yorum yapan, panik anlarımda beni sakinleştiren, süreçte elini üstümden çekmeyen ve bundan sonraki yolculuğumda da yanımda olacağından emin olduğum İkra'ya, yıllardır süren dostluğumuzun içinde sürekli fikir aldığım ve kitabın basılmasını beraber beklediğimiz Aslı ve Ayşenur'a, öğrendikleri günden beri benimle aynı heyecanı yaşayan kısa sürede hayatımda yerleri özel olan Gizem ve Rümeysa'ya, bir gün ansızın bir e-postayla yollarımız buluşan ve o günden sonra her yardımını istediğimde abla edasıyla yardıma koşan Dilge Hanım'a çok teşekkür ederim.

Aynı zamanda sorularıyla başını şişirmeme rağmen bıkmadan yanıt veren Kübra Berk'e, aynı camiada olduğum LARABOOKS ve geçen seneden beri kitap olmamızı bekleyen Almina'ya teşekkür ederim.

Ve başından beri sürekli destek olan benimle birlikte bu anı bekleyen Umut ieklerim'e sonsuz teşekkür ederim. Sizlerin desteği olmasaydı Ela ve Serkan bu sayfalarda can bulmazdı.

Son olarak ilk heyecanımı benimle paylaşan, emeğimi güvenerek ellerine bıraktığım Vera Yayınları'na, kalemime güvenerek beni bünyesine alan Metin Bey'e ve Elif Hanım'a, yaptığım hataları törpüleyen Gamze Hanım'a çok teşekkür ederim. Birlikte adım atacağımız nice hikâyelere.*.

Ninova